ตอนที่ ๓๐ โลกล่ม

มาวันทาเดินมาถึงรถ กำลังจะหันไปลาอมฤตก็ต้องประหลาดใจเล็กน้อยเมื่อลานดาวตามประกบและเอ่ยขอ

"จ๊ะว่าจะออกไปซื้อของหน่อย ขอติดรถไปส่งพี่เอินถึงบ้านแล้วกัน พอดีมีเรื่องอยากคุยด้วยนิดหนึ่ง ตอนเย็นลืม"

แพทย์สาวฉงน แต่ก็มิได้เฉลียวคิดอะไรมาก

"งั้นเหรอ เอาสิ"

"ขับตามไปนะคะพี่แตร"

ลานดาวหันมาบอก อมฤตยิ้มรับเยี่ยงคนรักที่ดี ที่ทำตัวเป็นเบ๊ว่าง่าย

"มีอะไร?"

มาวันทาถามตั้งแต่เริ่มออกจากบ้าน

"คือ..."

ลานดาวเลือกเรื่องเหมาะไว้แล้ว ชนิดที่สมเหตุสมผลพอกับคำอ้างว่าอยากคุยส่วนตัว ขณะเดียวกันก็ปรารถนาจะฟังความคิดเห็นในเรื่องนี้จากพี่สาวจริงๆ

"พี่เอินเห็นเรื่องการ... มีอะไรกันก่อนแต่งนี่ เป็นไงมั้ยคะ?"

มาวันทากะพริบตาเนิบช้า เหลียวมองน้องสาวแวบหนึ่งก่อนหันมองเบื้องหน้า และถามกลับแบบตรงไปตรงมา

"มีแล้ว หรือยังชั่งใจอยู่?"

"ก้อ..." ลานดาวทำเป็นอายม้วนต้วนแบบแกล้งๆ "จะว่ายังก็ยัง ถามพี่เอินก่อน จ๊ะว่าสมัยนี้เห็นเป็นเรื่องธรรมด๊า ธรรมดา"

"ทำกันเป็นธรรมดาน่ะใช่ แต่เห็นเป็นเรื่องธรรมดาหรือเปล่า คงต้องถามกันในวงกว้าง พี่ว่าถ้าสำรวจความเห็นกันจริงๆอาจไม่ใช่อย่างที่หลายคนคิดนะ... พี่แตรขอเธอหรือ?"

"เปล่า... แต่จะว่าไงล่ะ คือโดนกอดโดนจูบเป็นปกติ ไอ้เราก็... แหม่!... ใช่เทวรูปยืนถือน้ำพุบนแท่นบูชานี่เนาะ บ่อยเข้าก็รู้สึกรู้สา อยากลองมั่งเหมือนกัน"

มาวันทาย่นคิ้วสนเท่ห์

"เธอยังบริสุทธิ์อยู่?"

"ถามเสียงสูงปรี๊ดพิกลนะคะ อุ๊ยตาย! นี่เห็นเราเป็นอะไรมาตั้งนานเนี่ย?"

มาวันทานึกถึงวันที่ตนถูกรุก มาดของลานดาวในคืนนั้นยากจะทำใจเชื่อว่าไม่เคยผ่านสนามมาก่อน หล่อนเองเสียอีกมีสามีแล้วยังเป็นฝ่ายอาย

"ถ้าไม่เคยก็ดีแล้วนี่ แต่งแล้วค่อยมีอะไรกัน ผู้ชายจะได้เห็นค่าและให้เกียรติเรามากขึ้น เชื่อเถอะว่าพรหมจารียังเป็นสิ่งมีความหมายเสมอในวัฒนธรรมแบบเรา ต่อให้ผู้คนจิตใจด้านชา รับแนวคิด

ตะวันตกมาขนาดไหนก็ตาม เหลืออะไรที่สำคัญๆไว้ให้เขาค้นหา หรือตะกายคว้าเหมือนยังไปไม่ถึงที่สุดของดวงดาวมั่ง ตามธรรมชาติแล้วเซ็กซ์เป็นเครื่องแสดงว่าคนสองคนรักและไว้ใจกันมากพอจะร่วมชีวิต เปิดเผยทุกสิ่งต่อกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวจนหมดความละอายต่อกัน ไม่ใช่หมดความละอายกับผู้ชายที่ไหนก็ได้ที่ทำให้เราอยาก... โดยเฉพาะสำหรับพี่แตร พี่ว่าเขาไม่ใช่คนด่วนได้กับเรื่องพรรค์นี้นะ”

“ก็ไม่แน่... ถ้าจ๊ะอ่อยๆหน่อย ขี้คร้านจะกางเขี้ยวเล็บกระโดดใส่จนหลบไม่ทัน”

“ก็อย่าไปอ่อยดิ้”

“สรุปคือพี่เอินไม่เห็นด้วย?”

“อือ”

“แล้วพี่เอินมีอะไรกับพี่อ๋องก่อนแต่งหรือเปล่าคะ?”

มาวันทาเงียบ ซึ่งนั่นเป็นคำตอบที่ชัดพอ ลานดาวเบือนหน้าไปซ่อนยิ้มหยัน และมาวันทาก็สัมผัสอาการนั้นได้

“จ๊ะ...” น้ำเสียงมีกระแสของคนฝืนใจเล่า “พี่อ๋องเคยใช้กำลังกับพี่ โดยที่พี่ไม่ได้สมยอมเลยแม้แต่น้อย และสาบานว่าไม่เคยยั่วยวนหรือส่งสัญญาณยินดีทอดตัวให้สักนิดเดียว พี่แตรต่างจากพี่อ๋อง พี่เชื่อว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษ เพราะฉะนั้นเธอควรภูมิใจ และไม่ทำตัวให้เขาดูถูกเอา”

ลานดาวหันมาชำเลืองพี่สาว

“ทำไมรู้จักพี่แตรดีจัง เดาหรืออะไรเนี่ย ตัวเองเป็นแฟนเขาเหรอ แน่ใจจากไหนว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษ?”

“ก็... ใช่หรือเปล่าล่ะ? เมื่อกี้เธอบอกเองว่าเขาไม่เคยขอแบบนั้น”

“จ๊ะว่าเป็นเพราะวิธีวางตัวของจ๊ะด้วย ถึงถามพี่เอินก่อนว่าเอาไงดี แบบ... อิอิ เข้าใจใช่ม้า คนเราก็อยู่ในอารมณ์อยากรู้อยากเห็นได้เหมือนกัน”

“ไม่รู้นะ นี่ไม่ได้หัวโบราณ แต่พูดตามสภาพธรรมชาติ ตอนนี้เธอยังเป็นสมบัติของพ่อแม่เธอ ยังไม่มีสิทธิ์ตัดสินใจด้วยตัวเองหรือมาถามเอากับพี่อย่างนี้ ต่อเมื่อเธอทำงานเลี้ยงตัวแล้วเป็นเรื่องเป็นราว ไม่ได้อยู่ในความปกครองดูแลของพ่อแม่อีกต่อไป นั่นแหละถึงจะเป็นตัวของตัวเองมากพอจะเลือก”

“ฮึ้!” หญิงสาวร้องดังๆ “ถ้าไม่บอกใครจะไปรู้”

“ก็เธอกับพี่แตรไง เหมือนทรัพย์สินที่คนอื่นหวงและเก็บซ่อนไว้ ตอนขโมยมาเอาไปเขาก็ไม่รู้หรอก แต่ความผิดก็เกิดขึ้นกับขโมยแล้ว โดยนัยเดียวกันถ้าพี่แตรทำอะไรเธอก็ต้องนับว่าผิดประเวณีกับลูกชาวบ้านอยู่ดี นี่พี่ไม่ได้มั่วนะ ธรรมชาติศีลธรรมเป็นอย่างนั้นจริงๆ ผู้หญิงเป็นเพศที่มีเจ้าของ ไม่ผู้ปกครองก็สามี เว้นแต่เลี้ยงตัวเองอยู่ตามลำพังก็อีกเรื่องหนึ่ง”

ลานดาวเงียบเป็นครู่ก่อนเอ่ย

“ถ้าพ่อแม่ไม่ว่าก็ถือว่าไม่ได้ลักกินขโมยกินใช่ไหม?”

“ก็... คงทำนองนั้น”

“งั้นจะลองถามแม่ดู”

มาวันทาย่นคิ้ว

"อยากมากหรือไง?"

"จ๊ะมีพี่เอินเป็นต้นแบบ เป็นนางในอุดมคติค่ะ พี่เอินผ่านมาทางไหน จ๊ะก็จะเลือกเจริญรอยตามทางนั้น"

ลานดาวแกล้งพูดยั่วแบบที่จะทำให้มาวันทากลัดกลุ้มและรู้สึกผิด ซึ่งก็ได้ผล มาวันทาทำท่าร้อนใจเพราะเห็นว่าลานดาวฉวยพฤติกรรมได้เสียก่อนแต่งของหล่อนเป็นข้ออ้าง

"บอกแล้วไงว่าพี่ไม่สมยอมให้พี่อ๋อง ไม่เชื่อถามพี่อ๋องดูก็ได้!"

น้องสาวฟังแล้วยิ้ม นัยน์ตาฉายแววซุกซนซอกแซก

"เล่าให้ฟังหน่อยได้ป่ะ เหตุการณ์ตอนนั้นน่ะ"

แพทย์สาวเงียบด้วยใจขุ่น ลานดาวจึงตะล่อม

"แค่อยากรู้ ตัวบอกว่าถูกปล้ำ แต่ไหงไปอยู่ในที่ที่ให้เขาปล้ำได้... โดนฉุดรึ?"

"ตอนนั้นพี่ยังเด็ก ยังซื่อ นึกไม่ถึงว่าถ้าพี่อ๋องรู้เวลาที่อยู่บ้านคนเดียวแล้วจะเกิดเรื่อง เขามากดออด จะไล่กลับก็กลัวเสียใจ"

ยอมเผยบางส่วน ไม่วายถูกแม่ตัวดีรุกอีก

"แล้วตอนโดนปล้ำทำไมไม่ร้อง?"

ลานดาวจ้องรอคำตอบ พอเห็นพี่สาวไม่ตอบแน่ก็ได้ข้อสรุป ผู้หญิงก็อย่างนี้เอง อาย! โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นคนรัก กลัวจะขายหน้าเพื่อนบ้าน กลัวจะมองหน้ากันไม่ติดทีหลัง ปล่อยให้เขาได้ไปทั้งตัวแล้วค่อยมาสำนึกเสียใจ ส่วนใหญ่ผู้ชายได้ไปแล้วก็เบื่อ หายากกว่าหนึ่งในร้อยที่ยังมั่นคงพอจะสู่ขอ ตกแต่งจัดงานวิวาห์ให้สมเกียรติเหมือนคู่ของมาวันทากับลัดธีร์

"เอาล่ะๆ..." ไม่อยากทำให้พี่สาวเสียอารมณ์นานจึงแสดงท่าทีใหม่ "จะพยายามเชื่อพี่เอินก็แล้วกัน ความจริงยุคนี้เนื้อตัวผู้หญิงเราเหมือนกรวดทรายไร้ค่าเลยเนอะ จ๊ะลองลุกขึ้นมาหวงตัวซักคน อาจมีใครบันทึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์ว่าเป็นสาวบริสุทธิ์คนสุดท้ายที่สงวนพรหมจารีไว้ได้จนถึงวันแต่ง เฮ้อ! ว่าแต่จะทนเก็บกดได้นานแค่ไหนก็ไม่รู้ พี่แตรเนี่ยเสือร้ายชัดๆเลยพี่เอิน โดนจูบแต่ละทีจ๊ะจะคลั่งตาย"

มาวันทาระบายลมหายใจโล่งอก อย่างน้อยก็พอใจที่น้องยังเชื่อตน

"ในเมื่อรู้อย่างนั้นก็อย่าเปิดโอกาสให้เขามากนักซี่ จะได้ไม่ต้องทรมาน"

ลานดาวขยับเหมือนจะเอ่ยอะไรอีก แต่ชะงักคำไว้ เพราะเห็นว่าจวนถึงบ้านมาวันทาเต็มที ถ้าพูดแล้วเดี๋ยวไม่จบ เลยนั่งเงียบกระทั่งรถเคลื่อนมาถึงประตูรั้ว

นิ่งงันเมื่อเห็นท้ายรถวอลโวคันงามจอดเทียบรั้วหน้าบ้านของพี่สาว นึกถึงสังหรณ์ของอมฤตทันที แต่อีกใจก็คิดในทางดีไว้ก่อนว่าอาจเป็นรถของแขกบ้านอื่น หรืออาจเป็นคนรู้จักของมาวันทา จึงถามเปรย

"เอ๊ะ! มีใครมาหาพี่เอินหรือเปล่าคะ? เห็นเอากระจกลง รู้สึกว่านั่งกันในรถด้วย"

แพทย์สาวมองพินิจอยู่ครู่ ทีแรกเข้าใจว่าเป็นรถของบิดาลัดธีร์เพราะรุ่นเดียวกัน แต่ดูเลขทะเบียนแล้วก็เปลี่ยนความคิด

"คงเป็นแขกบ้านใครแถวนี้มั้ง"

มาวันทาพึมพำอย่างไม่ใส่ใจนัก ขณะนั้นรถอมฤตตามมาหยุดรอเบื้องหลัง หล่อนเห็นไฟท้ายจากกระจกแล้วจึงหันมาถามน้องเป็นเชิงไล่

"เธอจะไปเลยหรือเปล่า?"

"กำลังคุยติดลมเลยอ้ะ"

"ไว้พรุ่งนี้ค่อยคุยต่อ"

"ขอลงไปเข้าห้องน้ำหน่อยเถอะ"

คราวนี้มาวันทาชักเอะใจ ความรู้สึกบอกว่าลานดาวไม่ได้อยากเข้าห้องน้ำ

"อะไรของเธออีก?"

"ส่งกุญแจมาสิคะ จะไปเลื่อนประตูให้"

ลานดาวยื่นมือขอแบบตัดบท

"พี่อยากนอน เธอไปได้แล้ว"

"เอาน่า ขอลงไปคุยต่อในบ้านหน่อย"

มาวันทาปฏิเสธซ้ำอย่างจะดูปฏิกิริยาลานดาว

"อย่าเลย ถ้าเธอมาคนเดียวก็ว่าไปอย่าง นี่แฟนมาด้วย พี่เกรงใจเขา เราจะรู้ได้ไงว่าเขาเต็มใจอยู่หรือเปล่า"

ลานดาวชักฉิว เผลอกระชากเสียงอย่างลืมตัว

"บอกให้เอากุญแจมา!"

"ไม่เอา! เธอนั่นแหละไปกับพี่แตรได้แล้ว เป็นเจ้าหัวใจกันหรือไง นึกอยากเอาอะไรต้องเอาให้ได้ตลอด ไม่สนใจใครเขาอยากรู้เหตุผลที่มาที่ไป"

"เอ๊า! พูดไม่รู้เรื่อง เป็นหมอจับฉลากหรือเปล่า? ก็เมื่อกี้บอกว่าขอเข้าห้องน้ำอ้ะ หรือว่างกน้ำประปา? ถ้างั้นไปเตรียมจดมิเตอร์ไว้เลยว่าขึ้นกี่ยูนิต เดี๋ยวให้พี่แตรจ่าย หรือถ้ายังไม่จุใจพรุ่งนี้นัดกินหูฉลามกันให้สะดือปลิ้นก็ได้นะ จ๊ะเลี้ยง"

ขณะกำลังต่อล้อต่อเถียงด้วยสำเนียงพี่ๆน้องๆอยู่นั้นเอง ประตูรถวอลโวเปิดออก ผู้หญิงคนหนึ่งก้าวลงมาจากตอนหลัง ติดตามด้วยชายฉกรรจ์สองคนลงมาจากตอนหน้า มาวันทากับลานดาวหันไปจ้องมองด้วยความประหลาดใจ เพราะทั้งสามเดินตรงมาที่รถอย่างรู้ว่าจะมาหาใคร นั่นเองแพทย์สาวจึงดับเครื่องและเปิดประตูก้าวลงจากรถลงไปเผชิญหน้า

"คุณมาวันทาใช่ไหมคะ?"

อาคันตุกะยามวิกาลทักทายนิ่มนวลด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ให้ความรู้สึกเป็นมิตร มาวันทาพิศใบหน้าฝ่ายนั้นกลางแสงเรืองจากโคมข้างถนนแล้วเห็นว่าเป็นหญิงมาดดียิ่งคนหนึ่ง ท่วงทีกิริยาและการแต่งกายบอกชัดว่าผ่านสังคมมามากเกินธรรมดา ในฐานะผู้ออกคำสั่งมากกว่าผู้รับคำสั่ง

"ค่ะ ดิฉันเอง คุณ..."

"อัสนีชาค่ะ!"

มาวันทาคิดทวนชื่อฝ่ายนั้นในหัวงงๆ เพราะไม่คุ้นกับความเป็นหล่อนสักนิด

"มีธุระด่วนหรือเปล่าคะ?"

แพทย์สาวพยายามคิดถึงเรื่องที่โรงพยาบาลหรือความเป็นความตายของใครบางคน แต่ท่าทีของผู้หญิงตรงหน้าทำให้เปลี่ยนใจ อัสนีชาดูปกติเกินกว่าจะมีเรื่องร้อนรนชนิดนั้น

ลานดาวกับอมฤตตามมาสมทบ อัสนีชาชะงักไปเล็กน้อย เหลือบมองสองหนุ่มสาวคล้ายพบส่วนเกินที่ไม่คาดหมาย ท่าทีคล้ายลังเลอยู่ครู่ก่อนตัดสินใจพูดตามเจตนาเดิม

"ดิฉันอยากคุยกับคุณเรื่องพี่อ๋อง"

เพียงได้ยินเท่านั้น มาวันทาก็เกิดความเคว้งแปลกในศีรษะ คล้ายกับลงลิฟต์ที่มีอัตราเร็วเกินควร สุ้มเสียงและสีหน้าของอัสนีชายามเอ่ยถึงสามีหล่อนไม่ส่อนักว่าจะมีเรื่องดีๆพูดกัน

"เข้าไปคุยกันข้างในดีไหมคะ?"

มาวันทาได้ยินตนเองพูดเช่นนั้น เหมือนเป็นถ้อยคำที่บันทึกไว้ล่วงหน้ามากกว่าจะเพิ่งคิดออกมาในปัจจุบัน

"อย่าเลยค่ะ ขอเวลาแค่ครึ่งนาทีเพื่อบอกเรื่องสำคัญ... แล้วก็ไม่อยากอยู่ทันเห็นคุณร้องไห้!"

ประกายตาดุขึ้นเมื่อจบประโยคนั้นเพื่อขึ้นประโยคใหม่

"ดิฉันท้องกับพี่อ๋องได้เดือนหนึ่งแล้ว! เสียใจด้วย แต่ทุกอย่างเลยเถิดเกินกลับไปแก้ไข อีกไม่นานคุณพ่อของดิฉันคงต้องถามแน่ๆว่าเด็กที่อยู่ในท้องเป็นลูกใคร และถ้าท่านโมโห ดิฉันก็เกรงว่าพี่อ๋องอาจมีอันตรายโดยไม่อาจป้องกันตัวได้ อีกอย่าง... คุณยังไม่มีลูก แต่ดิฉันกำลังจะมีภายในแปดเดือนข้างหน้า หวังว่าจะมีความกรุณาต่อเด็กที่ไม่รู้เดียงสาด้วยนะคะ"

มาวันทาหน้าซีดเผือด หญิงแปลกหน้าใช้เวลาเพียงครึ่งนาทีทำให้โลกตรงหน้าแปลกไป ดุจทุกสิ่งกำลังเคลื่อนเข้าสู่ภาวะล่มสลายหายหนก็ไม่ปาน

อัสนีชาออกประกาศิตเยี่ยงนางพญา และหมุนตัวกลับอย่างเจ้านายสั่งงานเสร็จสมบูรณ์โดยไม่ร่ำไรรอคำซักถามใดๆ บริวารร่างล่ำสันที่มีกระไอกายคล้ายปีศาจเลือดเย็นจ้องมองมาวันทาด้วยรังสีคุกคามอยู่อึดใจหนึ่ง ก่อนหมุนตัวก้าวตามเจ้าแม่เหนือหัวไป

แพทย์สาวยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูกอยู่กับที่ ลานดาวเองก็มึนงงจับต้นชนปลายไม่ติดเป็นครู่ แต่พอเห็นหนึ่งในสองสมุนกำลังจะเปิดประตูตอนหลังให้ท่านหญิงผู้ยิ่งใหญ่ขึ้นรถ ก็ตวาดเรียกด้วยเสียงเกรี้ยว

"เดี๋ยว!"

ก้าวฉับๆเป็นจังหวะสม่ำเสมอเข้าถึงตัวนายใหญ่โดยไม่สะทกสะท้านพรั่นพรึงกับบริวารร่างใหญ่ที่ยืนกร่างเป็นกำแพงขวาง ชายฉกรรจ์ทั้งสองคุ้นกับตบะอำนาจของเจ้าพ่อเจ้าแม่มานานพอจะรู้ว่าผู้หญิงคนนี้ไม่ธรรมดา แรงปะทะในอากาศที่มาพร้อมย่างก้าวอันองอาจของหล่อนถึงกับทำให้ระย่อคออ่อนโดยไม่รู้ตัว ผงะถอยเปิดทางให้ก้าวหนึ่ง

"แน่ใจเหรอว่าไม่มีใครป้องกันตัวได้?"

ลานดาวเค้นเสียงเข้ม กอดอกถามอัสนีชาด้วยสง่าราศีที่เหนือกว่า

เมื่อผู้จู่โจมกลับกลายเป็นผู้ถูกจู่โจมโดยไม่คาดฝัน ความระส่ำระสายก็เกิดขึ้น อย่างน้อยอัสนีชาก็อึกอักพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ หล่อนเผยทั้งชื่อ กับทั้งให้เห็นทะเบียนรถเลขสวยไปแล้ว ถือว่ายืนอยู่

ในที่แจ้งระดับหนึ่ง แต่ผู้หญิงที่กำลังยืนกอดอกใช้เสียงแข็งกับหล่อนเดี๋ยวนี้ เป็นใครมาจากไหน เลขทะเบียนรถอะไร ล้วนเป็นความมืดมนอย่างสนิท

อัสนีชารู้สึกถึงรัศมีอิทธิพลใหญ่ของฝ่ายตรงข้าม ผู้หญิงแค่คนเดียวสามารถข่มขี่พวกตนได้ถึงสามคนให้ละล้าละลัง แต่หล่อนไม่อยากเสียมาดน่าเกรงขามของตนต่อหน้าลูกน้อง จึงคุมสติให้เยือกเย็น เลือกใช้เสียงต่ำในการโต้ตอบ ด้วยตระหนักว่าแก้วเสียงของตนกำลังถูกกดไว้ด้วยพลังรุกจากอีกฝ่าย หากพูดเต็มเสียงอาจสั่นพร่าได้

"คุณเป็นใคร?"

ลานดาวยิ้มมุมปากนิดหนึ่งเมื่อเพราะเห็นแววหวั่นไหวในสายตาของอัสนีชา หล่อนมีความเชื่อมั่นในบารมีของอมฤตที่ปกคุ้มอยู่เบื้องหลัง จึงพูดแบบไม่กลัวอะไรทั้งสิ้น

"จะขู่ใครทั้งทีทำไมมากันแค่นี้หือ? มีปัญญาเลี้ยงแค่นักมวยบ้านนอกขี้แพ้กับกระเป๋ารถเมล์เก่าที่ถูกไล่ออก ใช้ปืนเป็นหรือเปล่าก็ไม่รู้ ให้พวกสวะนี่มายืนจ้องหน้าข่มขวัญคนอื่นน่ะ ยังเป็นเจ้าแม่กระจอกอยู่ อย่าเพิ่งทะนงนัก เดี๋ยวเจอของแข็งขึ้นมาจะเสียใจ!"

ทุกถ้อยคำพรั่งพรูออกมาด้วยลีลาของคนที่เป็นของจริง สะกดให้ผู้รุกรานทั้งสามถึงกับหน้าถอดสี อย่างน้อยก็งงงันว่าลานดาวรู้ได้อย่างไร เรื่องบอดี้การ์ดคนหนึ่งเคยเป็นนักมวยบ้านนอกที่ชกแพ้รูดในนัดท้ายๆ กับอีกคนเคยเป็นพนักงานเก็บสตางค์บนรถประจำทางขี้เมาที่ถูกตัดหางปล่อยวัด

ถ้านั่นเป็นการเกทับส่งเดชก็นับว่าเหลือเชื่อสุดขีดที่บังเอิญถูกเผง!

จากประสบการณ์ของอัสนีชา ถ้าใครพูดฉอดๆอย่างไม่เกรงเสือสิงห์แบบนี้ อย่างไรก็คงไม่ใช่พวกมืออ่อนเท้าอ่อนแน่ หล่อนไม่กล้าโต้ตอบรุนแรง เพราะอยู่ใกล้แวดวงของการใช้อิทธิพลมืดมาแต่เล็ก จึงเข้าใจดีว่าการบุ่มบ่ามทำอะไรลงไปโดยไม่รู้เขารู้เราอาจเสียมากกว่าได้ นักเลงนั้นใช่จะเป็นฟ้าฟาดใส่ใครได้ตลอด วันหนึ่งเจอฟ้าที่ใหญ่กว่าอาจโดนฟาดกลับแบบปวดแสบปวดร้อนหลายร้อยเท่า จึงพยายามยิ้มแย้มและปั้นมาดนิ่ม

"คุณคงเป็นเพื่อนกับคุณมาวันทา"

"จะเพื่อนหรือญาติไม่สำคัญ เอาเป็นว่า เป็นคนที่รู้ได้เดี๋ยวนี้ว่าทะเบียนรถนี่ของใคร และทำอย่างไรจะให้เจ้าของอยู่ไม่เป็นสุขไปทั้งชาติ เรื่องขยี้กันในเงามืดน่ะ เชื่อเถอะว่าเทียบกันแล้วเธอมันแค่เด็กเมื่อวานซืนเท่านั้น!"

อัสนีชาตัวสั่นเทิ้ม เกิดความรู้สึกสองประการพร้อมกัน นั่นคือครั่นคร้ามหนึ่ง กับอยากตบหน้าลองดีกับนังนี่ให้รู้แล้วรู้รอดหนึ่ง หล่อนพยายามระงับโทสะ เพราะความจริงคือไพ่ในมือของตนไม่ใช่สูงส่งเท่าใดนัก เมื่อไม่แน่ใจว่ากำลังจะงัดข้อกับใครแน่จึงสู้ข่มความโกรธเสียด้วยการขบกรามระงับอารมณ์ พูดเค้นลอดไรฟัน

"ฉันแค่มาทวงสิทธิ์ที่มีผู้ชายมาทำฉันท้อง!"

"เธอไม่ได้มาทวงสิทธิ์ เธอมาวางก้าม มายกหางอวดฤทธิ์ ไม่ต่างอะไรกับแมงป่องที่สำคัญตัวว่าพิษสงมาก วันหนึ่งเถอะจะเจอพญานาคขึ้นมา!"

ขณะนั้นเงาร่างสูงอมฤตตามมาสมทบ

"คุณอัสนีชากลับไปก่อนเถอะครับ อย่ามีปากเสียงกันตรงนี้เลย"

ความสุภาพและน้ำเสียงเชิงทูตของชายหนุ่มทำให้บรรยากาศเบาบางลงระดับหนึ่ง อัสนีชาหันมองเขาแทน

"ฉันก็กำลังจะกลับ แต่ใครมารั้งไว้ล่ะ?"

"วิธีการของคุณไม่เหมาะสม ทั้งมาและไป ก็อาจต้องขอทำความเข้าใจเบื้องต้นกันบ้าง... ที่เหลือขอให้เจรจากันด้วยสันตินะครับ ไม่มีใครอยากเสียเวลา ไม่มีใครอยากได้รับความเดือดเนื้อร้อนใจ และไม่มีใครปล่อยให้คนอื่นทำอันตรายโดยไม่ป้องกันตัว การทำให้อีกฝ่ายพินาศไม่ใช่เรื่องยาก ทั้งเราทำเขาและอาจจะเขาทำเรา เปลี่ยนวิธีคิดดีกว่า ทุกเรื่องลงเอยได้ด้วยการคุยกันให้รู้เรื่อง"

อัสนีชาเจอคนมามาก แต่ไม่เคยเหมือนคืนนี้ หนุ่มหน้าตาหล่อเหลาตรงหน้าทำให้หล่อนรู้สึกเหมือนกำลังเผชิญกับราชสีห์ใหญ่ สายตาเยือกขรึมเต็มไปด้วยพลังสะกดที่ไม่เคยพบเคยเห็นจากไหนมาก่อน ไม่ใช่แบบรังสีคุกคาม ไม่ใช่เชิงนักเลงข่มขวัญ และไม่ใช่เงามาเฟียทะมึนมืดมาแต่ไหน ทว่าเป็นอะไรอีกอย่างหนึ่งที่ครอบงำความรู้สึกนึกคิดของหล่อนได้ด้วยความเนิบนิ่มทรงอิทธิพล แทบทำให้ลืมหายใจไม่อยากกระดิกตัวทีเดียว!

"ลูกในท้องคงคุยแทนฉันได้หรอก ตอนเขาลืมตาดูโลกแล้วร้องหาพ่อ"

หญิงสาวยอมปล่อยให้หางเสียงสั่น และไหนๆมาถึงตรงนี้ ก็ใช้มารยาหญิงปั้นหน้าน่าสงสารเรียกร้องความเห็นใจแทนการห้ำหั่นด้วยวาจาและกำลังคนอย่างเคย

"ให้เราคุยกับสามีของน้องสาวผมก่อน พวกเราเพิ่งเห็นหน้าคุณ และเพิ่งฟังคุณพูดแค่ไม่กี่คำจะให้เออออห่อหมก หรือให้ตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่งคงเหลือวิสัยนะครับ คุณอัสนีชาต้องเห็นใจคนอื่นด้วย ที่คุณกำลังทำนี้คือโยนระเบิดใส่แบบไม่ให้ตั้งตัว และระเบิดก็ทำงานแล้ว สิ่งที่เหลือคืองานจัดเก็บซากปรักหักพัง ต่างฝ่ายต่างจัดการภาระของตนอย่างสงบเถอะ"

อัสนีชามองหน้าอมฤตนิ่ง ก่อนพึมพำเย็นชา

"ฉันจะไม่ยอมให้ลูกในท้องเป็นซากปรักหักพังที่ตัวเองต้องจัดเก็บคนเดียวแน่ๆ!"

พูดจบก็หันหลังกลับ เปิดประตูขึ้นรถและกระแทกปิดปังด้วยมือตนเอง สองสมุนเอกไม่ยืนปั้นมาดขู่เข็ญแบบดาวร้ายหน้ายักษ์ในหนังไทยอีก พากันแยกย้ายขึ้นรถแทบมือเท้าพันกัน เพราะเห็นลูกพี่หญิงพลิกบทเป็นนางรองไปเสียแล้ว

ไฟท้ายรถค่อยๆห่างออกไปตามลำดับ ผู้มาทำให้มาวันทาใจสลายถึงหน้าบ้านลับตาไปแล้ว แต่อมฤตกับลานดาวยังยืนมองตามอยู่อึดใจก่อนหันหลังและเดินมาหามาวันทา ทุกคนอยู่ในสภาพอึ้งงันพูดอะไรไม่ออก โดยเฉพาะเจ้าตัวผู้ได้รับความกระทบกระเทือนจิตใจอย่างแรง คล้ายตกอยู่ในภาวะถูกสาปให้แข็งเป็นหิน สติเลือนหายไปชั่วขณะ

"พี่เอิน... เข้าบ้านเถอะค่ะ เดี๋ยวจ๊ะเอารถเข้าให้"

ลานดาวปลอบด้วยเสียงอ่อนโยน ใช้มือจับต้นแขนอีกฝ่ายอย่างจะส่งกำลังใจ ซึ่งเมื่อสติของแพทย์สาวกลับคืนมาก็พึมพำแผ่ว

"พี่ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ อย่าห่วง"

น้องสาวเหลือบตาเห็นมือไม้ผู้พี่สั่นระริกแล้วส่ายหน้า

"ไม่ได้ห่วงหรอกค่ะ ก็แค่อยากให้พี่เอินเดินเข้าบ้านสบายๆบ้าง"

ยินเสียงประโลมใจของผู้เป็นที่รัก ผู้ยืนเป็นหลักที่พึ่งให้ในยามเจ็บร้าวสาหัส มาวันทาก็เกิดความอ่อนแอจนเกินกว่าจะอยากทรงตัวด้วยตนเองต่อ หล่อนโผเข้ากอดน้องแล้วสะอื้นฮัก ลานดาวกอดตอบ นัยน์ตาส่องแววเจ็บแค้นแทน รับรู้ความเจ็บปวดรวดร้าวของพี่สาวชัดราวกับเกิดขึ้นกับตนเอง

"ไปคุยกันในบ้านเถอะ" อมฤตเอ่ย "จ๊ะพาเอินเข้าไป เดี๋ยวพี่จัดการเรื่องรถเอง"

"ค่ะ"

ลานดาวรับคำ ตบหลังมาวันทาเบาๆสองที ผละจากฝ่ายนั้นเพื่อมุดเข้าไปเอากุญแจจากในรถมาเลื่อนประตูรั้ว แล้วกลับไปประคองปลอบ ดึงพี่สาวเข้าบ้าน

สามหนุ่มสาวมานั่งรวมกันท่ามกลางความเงียบงัน มาวันทาพยายามตั้งสติยอมรับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่แสดงอาการหมดสภาพให้อมฤตและลานดาวพลอยเดือดเนื้อร้อนใจมากนัก

"พี่แตรพาจ๊ะไปทำธุระต่อเถอะค่ะ ขอบคุณสำหรับทุกสิ่งในคืนนี้"

"พี่อ๋องกลับวันไหนคะ?"

ลานดาวถามขัด

"พรุ่งนี้เช้า"

"คืนนี้จ๊ะนอนเป็นเพื่อนแล้วกันนะ"

"ไม่ต้องหรอก"

"ไม่ได้หลอก... จะนอนที่นี่จริงๆ"

เจ้าของบ้านหัวเราะแผ่ว

"เดี๋ยวพี่จะอาบน้ำนอน พรุ่งนี้ต้องตื่นไปทำงานแต่เช้า ไว้เจอกับพี่อ๋องคงคุยกันว่าความจริงเป็นยังไง อย่ากลัวพี่จะคิดอะไรมากเลย"

ลานดาวถอนใจ หล่อนไม่กลัวมาวันทาคิดมาก แต่กลัวจะคิดสั้นต่างหาก ภาพพี่สาวก้าวขึ้นโต๊ะกระจกเตรียมโดดตึกโดยปราศจากอาการชะงักคิดลังเลยังติดตาไม่จาง คนเคยฆ่าตัวตายมาก่อน อย่างไรก็ได้ชื่อว่าเพาะนิสัยหลบปัญหาด้วยทางลัดไว้แล้ว ที่จะซื้อความไว้ใจจากญาติสนิทมิตรสหาย ปล่อยให้อยู่ตามลำพังยามเครียดคงยากหน่อย

"จ๊ะอยากดูแลพี่เอิน ขอแค่แสดงความห่วงใยด้วยการนอนเป็นเพื่อนก็รังเกียจหรือคะ?"

มาวันทาถอนใจบ้าง เพราะแน่ใจว่าตนสงบสติอารมณ์เข้าที่ดีแล้ว

"เมื่อกี้ประสาทชาไปหน่อย เธอเลยนึกว่าพี่จะทำบ้าๆอีกล่ะซี... เชื่อเถอะ พี่ไม่รักพี่อ๋องขนาดทำลายตัวเองลงคอหรอก โดยเฉพาะในคืนที่พี่แตรเพิ่งสอนวิธีรับมือกับอุปาทานร้ายๆในหัวอย่างนี้"

พูดจบก็หันไปยิ้มให้อมฤต

"แปลกจังค่ะ เมื่อกี้เหมือนจิตเอินถอยออกมาดูเหตุการณ์เลวร้ายเอง คล้ายกับเป็นอีกคนหนึ่งยืนดูหนังที่ไม่เกี่ยวอะไรกับเราอยู่ครู่ใหญ่ กระทั่งยายจ๊ะมาปลอบนั่นแหละ ถึงกลับมารู้สึกอ่อนแออีก"

อมฤตย่นคิ้วกังวลเล็กน้อย พยายามสำรวจและเฝ้าติดตามกระแสจิตของมาวันทาทั้งส่วนตื้น

และส่วนลึกอย่างละเอียด พบว่ามีความเศร้าระลอกใหญ่แฝงอยู่เหมือนคลื่นใต้น้ำ แต่ยังดันขึ้นมาไม่ถึงผิวนอก จึงปรากฏสีหน้าสีตาคล้ายไม่ทุกข์มาก

และด้วยเพราะเห็นคลื่นใต้น้ำทางอารมณ์เช่นนั้น อมฤตจึงกระทำตนเป็นหมอดูพยากรณ์เหตุการณ์

"เดี๋ยวพออยู่คนเดียวเอินอาจร้องไห้อย่างขาดสติก็ได้นะ พี่เห็นความทุกข์ที่ซ่อนตัวอยู่ ตอนนี้แม้เอินเองก็อาจจะนึกว่าทำใจได้ แต่พอระเบิดเวลาทำงาน ทุกอย่างคงเหมือนทำนบแตก... ให้จ๊ะอยู่เป็นเพื่อนก็ดี"

มาวันทาหุบยิ้ม รู้สึกเหมือนถูกรุมกล่าวหา หรือมีใครต่อใครบอกว่ารู้จักหล่อนดีกว่าตัวหล่อนเอง แต่ด้วยความนับถือและเกรงใจอมฤต มาวันทาจึงฝืนกล่าว

"เพื่อความสบายใจของพี่แตรกับจ๊ะ จะให้จ๊ะนอนที่นี่ก็ได้ค่ะ แต่ขอให้รู้ว่าเอินยังเป็นปกติทุกประการ"

"ค่ะ... ยอมให้หาว่าเป็นห่วงเกินเหตุ ยอมทุกอย่าง ให้นอนพื้นข้างเตียง เผื่อตอนดึกๆพี่เอินอยากหย่อนเท้าลงมาคลึงเล่นแก้กลุ้มก็ยังได้"

แม้กำลังตึงเครียดข้นหนักเช่นนั้น ลานดาวยังทำให้สองหมอเผลอหัวเราะผ่อนคลายออกมาไหว อมฤตเหลือบตามองแฟนสาวแล้วคิดในใจว่าแม่คนนี้ช่างมีพรสวรรค์ทางบันเทิงเสียจริงๆ

มาวันทาอยากให้ลานดาวกับอมฤตเห็นว่าตนสบายดี จึงชวนคุย

"เธอกล้าจัง ตอนเข้าไปต่อปากต่อคำกับพวกนั้น ทำอย่างกับเป็นลูกสาวมาเฟียใหญ่จริงๆงั้นแหละ"

"อิอิ ลูกบ้าประจำตัวน่ะค่ะ เอาเข้าจริงก็ถอย นี่เห็นพี่แตรยืนปกเกล้าปกกระหม่อมอยู่เลยกล้าเสี่ยงเกทับดู"

"แล้วรู้ได้ไงว่าบอดี้การ์ดสองคนนั่นเป็นนักมวยบ้านนอกกับกระเป๋ารถเมล์เก่า?"

ลานดาวยิ้มเก๋

"ปากพูดออกมาเองแบบไม่รู้ตัวเหมือนกันค่ะ เป็นแฟนพี่แตรเลยพลอยมีสัมผัสพิเศษตามมั้ง มันรู้ขึ้นมาเดี๋ยวนั้นในวินาทีที่ต้องพูดอะไรบางอย่างออกไป เหมือนมีข้อมูลติดตัวสองหน่อนั่นอยู่เจ๋งๆ เราแค่เห็นอย่างไรยิงอย่างนั้น... ความจริงถึงผิดก็คิดเสียว่าเป็นมุขเกทับได้นะ"

ทุกคนหัวเราะในลำคอพร้อมกัน

"แต่ท่าทางแม่นนี่ ทำเอาชะงักกึกกันไปหมด... พี่แตรมองแล้วรู้หรือเปล่าคะ?"

อมฤตสั่นศีรษะยอมรับซื่อๆ

"ไม่รู้หรอก จิตสัมผัสเป็นเรื่องเฉพาะตัว ไม่มีใครรู้ทุกแง่มุม ใจแต่ละคนมีวิธีเลือกส่อง เลือกรับเลือกจับต้องไปต่างๆ พี่อาจรู้แบบจ๊ะก็ได้ถ้ากำลังอยู่ภายใต้สถานการณ์และเงื่อนไขเดียวกัน"

ลานดาวกับอมฤตชวนมาวันทาคุยไปสารพัดเรื่องเพื่อให้ลืมความทุกข์ พร้อมกับสังเกตว่าอารมณ์แปรปรวนได้มากน้อยเพียงใด ทว่าแม้พี่สาวจะดูมีสติดีขนาดไหน ลานดาวก็ไม่ไว้วางใจอีกต่อไป หล่อนยืนกรานที่จะนอนเป็นเพื่อน กระทั่งมาวันทายินยอมอย่างอ่อนใจปนรำคาญด้วยเหตุผลคือสองเสียง

ชนะหนึ่งเสียง

มาวันทาถอนใจยาวเหยียด หล่อนกลายเป็นคนมีประวัติเสียหาย ต้องอยู่ในสายตาดูแลระมัดระวังไม่ให้ฆ่าตัวตาย โดยเฉพาะนี่เป็นการลงความเห็นรับรองของจิตแพทย์อย่างอมฤต ยิ่งทำให้เสียความรู้สึกกับตัวเองอย่างแรง และน้อยใจที่เขามองไม่ออกว่าหล่อนรับแรงสั่นสะเทือนระดับนี้ได้โดยไม่ทุกข์หนักยืดเยื้อ ก็เพราะเขานั่นเองเป็นผู้ปรับแต่งวิธีดำเนินจิตเพื่อรับเรื่องเลวร้าย พอหล่อนทำใจได้เร็ว แทนที่จะชื่นชมและให้คะแนนดีๆ กลับหาว่าซุกซ่อนทุกข์ใหญ่ไว้เสียอีก

แต่คืนนี้เหตุการณ์เลวร้ายที่สุดก็ทำให้หล่อนรู้จักเพื่อนที่ดีที่สุดสองคน มิตรแท้ปรากฏตัวในยามเดือดร้อน ไม่ใช่ในยามยิ้มชื่น ลานดาวเล่าให้ฟังหลังจากอยู่กันตามลำพังในเวลาต่อมา เกี่ยวกับสังหรณ์ของอมฤตที่เห็นมีคนดักรอหล่อนอยู่ และติดตามมาช่วยโดยไม่หวั่นเกรงว่าจะต้องเผชิญกับภัยร้ายรูปแบบใด มาวันทานึกไม่ออกเลยว่าถ้าขาดอมฤตกับลานดาวในคืนนี้ หล่อนจะรับกับสถานการณ์โลกล่มได้อย่างไรตามลำพัง

แต่ที่แน่ใจและบอกกับตนเองอย่างเชื่อมั่นก็คือต่อให้ขาดลานดาวกับอมฤต หล่อนก็จะไม่ฆ่าตัวตายเพราะผิดหวังในตัวลัดธีร์อย่างเด็ดขาด หล่อนจะต้องเอาคุณค่าของชีวิตตัวเองไปแลกกับพฤติกรรมไร้ค่าของเขาทำไมกันเล่า?

ตอนที่ ๓๑ ทำแท้ง

ลัดธีร์นั่งดูข่าวโทรทัศน์พลางดูดน้ำส้มผสมโซดาอย่างสบายอารมณ์ นาฬิกาบนผนังบอกเวลาหกโมงเศษ ภรรยาของเขาน่าจะใกล้กลับถึงบ้านเร็วๆนี้แล้ว และหากเป็นเหมือนอย่างเคย มาวันทาก็มักหอบข้าวของมาทำกับข้าวให้

การรอคอยมาวันทาเป็นความสุขอย่างหนึ่ง นึกถึงหล่อนทีไรคล้ายบังเกิดแสงใสสว่างเรืองขึ้นในใจ สีหน้าที่เหมือนมียิ้มละไมอยู่ตลอดเวลาก่อความรู้สึกอ่อนอุ่นผาสุกและทำให้เขายิ้มตามเสมอ โดยเฉพาะเมื่อตระหนักว่ามาวันทาเป็นสมบัติของตน แปดปีนับแต่เริ่มรู้จักจนคบหาถึงขั้นร่วมหอลงโรงเรียบเรียงเคียงหมอน คือการถ่ายทอดกระแสชีวิตเข้าผสานรวมกันจนเขาซึมซับความงดงามในวิธีคิด วิธีมองโลก และวิธีเจรจาของหล่อนมากมาย

นึกดีใจและขอบคุณตัวเองที่รวบหัวรวบหางเสียตั้งแต่มาวันทายังอยู่ในวัยขบเผาะ หาไม่แล้วหล่อนอาจหลุดลอยไปตามสายลมแห่งความต่างระหว่างกันก็ได้ ยอมรับว่าครั้งนั้นเขายังเป็นแค่เสือผู้หญิงคิดอยากลิ้มลอง อยากเชยชมน้ำหวานจากเกสรดอกไม้กลีบงามไปเรื่อย แต่มาวันทาเป็นดอกไม้ประหลาดที่ทำให้เขาลืมไม่ลง หลงไม่เลิก เปลี่ยนเขาจากหนุ่มกลัดมันผู้ทะนงในเชิงชายแห่งตนมาเป็นคนจริงใจกับการบูชารักด้วยความอดทนต่างๆนานา

ลงดินเที่ยวนี้เขาได้พักยาวหลายวัน แปลกที่ระยะหลังอยากอยู่ตามลำพังกับหล่อนเหลือเกิน อาจเพราะสัมพันธภาพระหว่างมาวันทากับลานดาวลงเอยในทางดีชัดเจนเสียที จินตนาการอันหวานชื่นจึงกลับมาอีกครั้ง ลัดธีร์ตั้งใจชวนภรรยาไปนั่งเครื่องบินเล็กกินลมที่หัวหิน มีแค่หล่อนเป็นผู้โดยสารของเขาเหลือเพียงสองคนบนฟ้าสูง โบยบินเหนือผืนทะเลไพศาลในสภาพใกล้เคียงอลาดินกับเจ้าหญิงจัสมินบนพรมวิเศษที่สุด

เสียงรถมาวันทาเคลื่อนเข้ามาจอด ทุกสำเสียงที่เป็นสัญญาณบอกถึงการมาของภรรยานำความดีใจมาให้เสมอ ดีใจจะได้เจอดวงหน้าสวย ดีใจจะได้กินข้าวอร่อย ดีใจจะได้เชยชมนิ่มเนื้อนวลนางหลังจากห่างหายกันไปไกลเสียสองคืน

ทำเป็นหลับด้วยการแกล้งปิดตาคอพับคออ่อนเหมือนคนดูทีวีจนกลายเป็นถูกทีวีดูทั้งหลาย ปกติเขาจะเป็นฝ่ายลุกไปต้อนรับและช่วยหิ้วของเข้าครัว แต่คราวนี้อยากเห็นหล่อนเดินมาหาและปลุกเขาด้วยเสียงใสๆบ้าง

ทว่าผิดคาด หลังเสียงเปิดปิดประตูบ้านคือเสียงหล่อนเดินหอบของเข้าครัวเฉย ไม่แม้แต่จะทักทายเขา ลัดธีร์ลืมตาขึ้นเก้อๆ สัมผัสได้ถึงความผิดปกติบางอย่าง แต่ก็ยังไม่คิดอะไรมาก นั่งดูโทรทัศน์ต่อเพราะไหนๆก็แกล้งทำเป็นหลับไปแล้ว

ฝ่ายมาวันทา เมื่อเข้าครัวก็ก้มหน้าก้มตาแกะถุงต่างๆเพื่อประกอบอาหาร เอาไก่แช่น้ำเกลือ ล้างผัก แล้วทำเครื่องแกง ทุกการเคลื่อนไหวต่อเนื่องกันอย่างคนคล่องแคล่วชำนาญงานครัว จัดลำดับขั้นตอนก่อนหลังได้ดีชนิดรวมเวลาปรุงอาหารเบ็ดเสร็จแล้วลัดสั้นที่สุด

ทว่าแม้ร่างกายภายนอกจะดูปราดเปรียวเป็นปกติ แต่ครั้งนี้จิตใจภายในกลับผิดแผกจากทุกคราวที่ผ่านมา หล่อนเคยมีความสุขกับการประจงรังสรรค์รสชาติยวนลิ้น ปรุงไปยิ้มไปเมื่อนึกถึงคนกินที่ทำท่าติดใจและขอเติมข้าวไม่ต่ำกว่าสองจานเสมอ เมื่อคิดว่านี่คือมื้อสุดท้ายที่จะทำกับข้าวให้เขาทาน มาวันทาจึงรู้สึกต่างไป ใจหายลึกซึ้งเมื่อนึกว่าภาพที่ปรากฏรอบตัวกำลังจะกลายเป็นเงาแห่งความทรงจำในวันวาน และจะไปแล้วไปลับ ไม่หวนคืนกลับมาอีก…

ห้องครัวแห่งนี้เคยเป็นเวทีแสดงบทบาทภรรยาผู้ดูแลสามีให้อยู่ดีกินดี ทว่าในฉากสุดท้ายกลับกลายเป็นสถานที่สำหรับระลึกถึงความสุขอันเหมือนจะยั่งยืนจีรังในอดีต เป็นเพียงห้องหนึ่งในบ้านสำหรับแอบร้องไห้ตามลำพังโดยไม่มีใครบังเอิญเดินเข้ามาเห็น หล่อนทำทุกอย่างเงียบเชียบตามนิสัย แม้กระทั่งปล่อยให้น้ำตารินไหลโดยปราศจากเสียงสักกระซิก

ครู่ใหญ่ต่อมา…

สองสามีภรรยาร่วมรับประทานมื้อเย็นด้วยกัน มาวันทายังคงทำกับข้าวอร่อยเหมือนเดิม วิธีชมของนักบินหนุ่มคือทานสามจานรวด แต่ละครั้งเมื่อหล่อนเติมข้าวให้ประมาณหนึ่งทัพพี ลัดธีร์จะขอเพิ่มด้วยการพูดสั้นๆว่า ‘อีก… อีก’

หญิงสาวเองกลับทานเพียงน้อย เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการชำเลืองมองสามีเงียบๆด้วยความรู้สึกหลงรักและไม่อยากจากไปไหน…

ลัดธีร์เพิ่งรู้สึกตัวว่าพูดจ้อเป็นต่อยหอยอยู่คนเดียวก็เมื่อข้าวจานที่สามผ่านไป ได้มีโอกาสนั่งแอ่นพุงอวด เงยหน้าเงยตาดูโลกรอบตัวและเห็นเมียรักนั่งซึมไม่พูดไม่จา

“วันนี้เป็นอะไรเนี่ย เหนื่อยเหรอ?”

มาวันทาเฉยนิ่ง สามีหนุ่มยื่นหน้าจะหอมแก้มด้วยความคิดถึง แต่ต้องพบกับความประหลาดใจเมื่อผู้เป็นภรรยาเบี่ยงหลบและออกแรงยันร่างเขา บอกความหมายปฏิเสธจริงจัง

“มีอะไรเหรอเอิน?”

ลัดธีร์ถามนิ่มนวล เริ่มสัมผัสว่านี่อาจจะไม่ใช่เรื่องเล็กนัก มาวันทายังคงเงียบ สายตามองทางอื่นพักใหญ่ก่อนจะเบนมาหาเขา

“หลายคืนก่อนเอินฝันว่าเราไปเที่ยวชายทะเลกัน”

“ก็ดีซี ไปกันจริงๆเลยไหม นี่พี่ว่าจะชวนเอินไปขับเครื่องบินเล็กชมทะเลกันพอดี คราวนี้พี่หยุดหลายวันหน่อย”

คล้ายมาวันทาไม่ได้ยินที่เขาพูด หล่อนยังอยู่ในอารมณ์เดิม เล่าภาพความฝันที่คั่งค้างของตนเองต่อ

“เอินเห็นเรานั่งสองคนอยู่ที่ชายหาด ก่อปราสาททรายเล่นกัน พี่อ๋องสร้างสวย เสร็จเร็ว ส่วนเอินก็เป็นลูกมือที่พี่อ๋องสั่งให้โปะโน่น เติมนี่ ไม่มีความคิดของตัวเองเท่าไหร่”

ลัดธีร์ขมวดคิ้ว เอียงคอยิ้มฉงน

“ตอนเด็กพี่ชอบสร้างปราสาททรายเล่นจริงๆแหละ แต่ละครั้งให้เวลาหลายชั่วโมงอย่างไม่เสียดมเสียดาย งั้นเราลองไปช่วยกันตามฝันของเอินดีไหม? ดูจากฝีมือแต่งบ้านของเอินในความเป็นจริงแล้วก็เชื่อว่าฝ่ายเอินเสียอีกที่จะสั่งพี่โปะโน่นเติมนี่”

ตาของเขาเป็นประกาย แพทย์สาวเห็นแล้วเบนหน้าหลบไปทางอื่น มนุษย์เราภูมิใจกับการใช้น้ำพักน้ำแรงของตนสร้างรูปรอยขึ้นมาจากความไร้รูป สำหรับวัยเด็กไม่มีอะไรรวดเร็วและลงทุนน้อยเท่าการก่อปราสาททราย ก่อขึ้นเพื่อนั่งชื่นชมมันจนกว่าจะถึงเวลาคลื่นลมมาพัดพาไปสู่ความสิ้นสลาย

“พี่อ๋องจำความรู้สึกตอนชอบก่อปราสาททรายได้ไหมคะ?”

“จำได้ซี ทำไมเหรอ... จะถามว่ามีแรงบันดาลใจอะไร ถึงเสียเวลากับสิ่งก่อสร้างที่พังง่ายอย่างนั้นใช่ไหม?”

“ค่ะ”

“ถ้าเป็นวัยเด็ก เหตุผลคงไม่มีอะไรมากไปกว่าความสนุก ความภูมิใจในผลงานที่ทำให้คนอื่นทึ่งในฝีมือเรา แต่มองย้อนกลับไป พี่ว่ามันทำให้เราอยากโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่สร้างบ้านของตัวเองเป็น ความรู้สึกเมื่อมีบ้านหลังนี้ กับที่มีเอินอยู่ข้างใน คล้ายกันมากกับความรู้สึกตอนก่อปราสาททรายเสร็จ”

มาวันทาเบือนหน้าหลบไปซ่อนบางสิ่ง คราวนี้ลัดธีร์ได้กลิ่นน้ำตา ซึ่งก็ทำให้ชักใจไม่ดีชอบกล เขาดึงมือน้อยมากุมอย่างถนอม

“สงสัยตอนจบในฝันของเอินคงไม่ค่อยเข้าท่าเท่าไหร่... มันเป็นยังไงเหรอ?”

ภรรยาสาวเม้มปากเงียบเพื่อกล้ำกลืนก้อนสะอื้นมิให้เล็ดลอดออกมา กระทั่งลัดธีร์หมดความอดทน

“ก็แค่ฝันน่ะเอิน เอินชอบเก็บความฝันมาทึกทักเป็นจริงเป็นจังอยู่เรื่อย ถึงแม้บางครั้งเผอิญตรงกับความจริงราวกับเป็นญาณสังหรณ์บอกเหตุ ก็อาจเป็นแค่วิธีประมวลจากความจริงชิ้นเล็กชิ้นน้อยเข้าด้วยกันจนตรงกับความจริงรูปใหญ่เท่านั้น”

มาวันทาชักมือกลับ และเบนหน้ามามองเขาด้วยสายตาอีกแบบหนึ่ง มีแววร้าวของคนบาดเจ็บลึกลงไปถึงวิญญาณ

“ชีวิตเหมือนฝัน ฝันว่าได้นี่มา ฝันว่าเสียนั่นไป... เราคิดว่าฝันไปเฉพาะเวลาหลับ แต่อันที่จริงเราอาจกำลังฝันทั้งยังลืมตาตื่นอยู่เดี๋ยวนี้ก็ได้... เมื่อคืนเอินก็ฝันร้ายค่ะ”

ลัดธีร์ทำหน้าเมื่อยอย่างสุดเอือมระอา แต่ก็กลับฝืนยิ้มเอาใจและข่มเสียงพูดเหมือนปกติ

“ม่ะ... ไหนลองเล่าซิ พี่จะเป็นหมอดูกำมะลอทำนายฝันให้”

หญิงสาวยิ้มรันทด

“เอินฝันว่ามีผู้หญิงชื่ออัสนีชามารอที่หน้าบ้าน และบอกว่าเขาท้องกับพี่อ๋องได้เดือนหนึ่งแล้ว!”

เพราะมาวันทามองลัดธีร์ไม่วางตา จึงเห็นทุกอากัปกิริยาชัดเจน นับแต่อาการสะดุ้งไหวคอแข็ง มือเกร็ง แขนเกร็ง กับทั้งสัมผัสได้ถึงอาการชาเห่อไปทั่วร่างของเขาราวกับเกิดขึ้นที่ตัวหล่อนเอง

“เอินหวังว่ามันจะเป็นเพียงฝันละเมอเพ้อพกที่จะผ่านไปอย่างปราศจากความหมาย... ทำนายซิคะว่าฝันนี้จะทำให้เกิดความเปลี่ยนแปลงอย่างไรระหว่างเรา”

ลัดธีร์ขบกรามแน่น แล้วเขาก็ผ่อนอาการฝืดฝืน ควบคุมกิริยาให้เกือบเป็นปกติได้ภายในอึดใจเดียว สมกับเป็นนักบินผู้ผ่านการฝึกปรือให้รับกับสถานการณ์เลวร้ายขีดสุดมาอย่างโชกโชน

"เป็นไปไม่ได้ที่เขาจะท้องกับพี่"

มาวันทายิ้มเล็กน้อย รับฟังด้วยอาการสงบ เพราะเห็นว่าตนเองเสียน้ำตาไปพอแล้ว อาการตระหนกของสามีทันทีที่ได้ยินเรื่องไม่คาดฝันนั้นชัดเจนพอ อย่างน้อยก็รู้ว่าสัมพันธภาพลับระหว่างลัดธีร์กับอัสนีชาเป็นความจริง

"เขาไม่ปริปากคุยกับพี่เรื่องท้องไส้เลยหรือ?"

ลัดธีร์ส่ายหน้า รู้จักอัสนีชาดีพอจะเดาทางถูก หล่อนมาหย่อนระเบิดทิ้งถึงบ้านแบบไม่พูดพล่ามทำเพลง ประกาศชัดว่าต้องการสิ่งใด เขาน่าจะตระหนักขณะที่ทุกอย่างยังไม่สาย นอนกับหล่อนนั้นง่ายนัก เพราะอัสนีชามีใจกับเขามาแต่ไหนแต่ไร ทว่าให้สลัดทิ้งคงยากยิ่งกว่าเอาแขนออกจากคมเขี้ยวในปากนางเสือดาวสักสิบเท่ากระมัง

"เรื่องเกิดขึ้นเมื่อไหร่คะ?"

ลัดธีร์ถอนหายใจยาว หลบหน้าภรรยาขณะสารภาพ

"พี่รู้จักเขานานแล้ว แต่… ช่วงที่เอินมีปัญหากับจ๊ะ พี่… รู้สึกเสียศักดิ์ศรี น้อยใจเอินไปชั่ววูบ มีคืนหนึ่งที่ออกไปกับพรรคพวก ลืมตัวกินเหล้าเมาอย่างไม่เคยเป็น แล้ว…"

หญิงสาวกะพริบตา อ่านสามีออกว่าเขาพูดความจริง และไม่คิดปิดบังหรือบ่ายเบี่ยงใดๆ ดังนั้นแทนที่หล่อนจะโกรธ กลับรู้สึกโปร่งโล่งขึ้นมาแทนที่ เพราะทราบดีว่าคนเริ่มเรื่องคือตนเอง และหล่อนก็รู้สึกผิด เป็นคนสกปรก นึกเกลียดตนเองมาตลอด บัดนี้เมื่อผลกรรมย้อนคืนมาสนองอย่างเป็นเหตุเป็นผลสืบเนื่องกัน จึงไม่แปลกใจ และไม่โทษสามีว่าเป็นฝ่ายผิดเพียงลำพัง

โดยไม่จำเป็นต้องให้เขาสาธยายละเอียด มาวันทาชิงกล่าวแทรกขึ้น

"เอินคุ้นๆหน้าเขาอยู่เหมือนกัน เพิ่งนึกออกเมื่อบ่ายนี้เองว่าเขาเคยเป็นแขกในงานแต่งของเรา ตอนนั้นเขาสะดุดตาจนเอินยังต้องถามว่าเป็นใคร พี่อ๋องรู้จักเขาตั้งแต่เมื่อไหร่"

และเพราะระลึกได้เช่นนั้น มาวันทาจึงทราบว่าเรื่องเพิ่งเกิด มิใช่สืบสานกันมานมนาน หาไม่ในงานวันแต่งอัสนีชาคงอาละวาดจนวิวาห์ล่มไปแล้ว

ลัดธีร์นั่งนิ่งขึงไม่พูดไม่จา มาวันทาจึงต้องเป็นฝ่ายเจรจาต่อ ด้วยความรู้สึกในอากาศระหว่างกันดีเกินคาด

"คุณอัสนีชาคงชอบพี่อ๋องมานานใช่ไหมคะ? เอินไม่รู้สึกว่าเขาง่าย และคงไม่ยอมพี่อ๋องเพียงด้วยความสงสาร หรือเพราะเมามายไม่ได้สติด้วยกันทั้งคู่หรอก"

ชายผู้หลวมตัวมีความสัมพันธ์กับหญิงอื่นผู้มิใช่ภรรยาคอตก

"พี่เองก็ไม่ได้เมาขนาดครองสติไม่อยู่ บอกแล้วว่าที่ทำไปเพราะน้อยใจเอิน… แต่ก็สำนึกผิดอยู่ทุกวัน"

มาวันทาฟังแล้วหรี่ตาปลง เพราะนึกเดาล่วงหน้าไว้เช่นนั้นเหมือนกัน

"ถ้าทำเพราะความน้อยใจเอิน ก็แปลว่าเรื่องเริ่มจากเอินเอง เพราะฉะนั้นช่างเถอะค่ะ ถือว่าเราหายกัน พี่อ๋องไม่จำเป็นต้องสำนึกผิดอีก และเอินเองก็จะได้โล่งใจขึ้นที่ถูกธรรมชาติลงโทษเสียบ้าง... แต่คุณอัสนีชามีเด็ก อันนี้คงต้องคุยกันเรื่องที่ควรจะทำต่อไป"

ลัดธีร์ส่ายหน้า สายตายังไร้กำลังพอจะเงยขึ้นสบกับภรรยา

"พี่เพิ่งมีอะไรกับเขาแค่สามครั้ง... ครั้งสุดท้ายเมื่อสองอาทิตย์ก่อน และนั่นคือเหตุผลที่พี่ไม่เชื่อว่าเขาท้องกับพี่ อาจโกหกมาหลอกเอินดื้อๆ หรือท้องกับคนอื่นแล้วเอามาตู่ คิดดูนะ เขาบอกว่าท้องหนึ่งเดือน แปลว่าพี่เพิ่งมีอะไรกับเขาแค่ครั้งแรกหรือครั้งที่สองก็ติดลูกแล้ว ทีเรามีอะไรกันตั้งเท่าไหร่ยังไม่เห็นเด็กที่ไหนมาเกิดด้วยซักคน!"

แพทย์สาวหน้าแดงเรื่อ รู้สึกเหมือนถูกเปรียบเทียบว่าด้อยกว่าใครอีกคน เข้าใจอารมณ์ของเมียหลวงที่อยากอาละวาดให้บ้านแตกขึ้นมาวูบหนึ่ง แต่ความเป็นคนเย็นจริงของหล่อนแทรกแซงให้อารมณ์นั้นสลายลงอย่างรวดเร็ว สีหน้าจึงดูวางเฉยและเอ่ยวาจาเนิบนาบเป็นปกติ

"ผู้หญิงติดลูกยากง่ายต่างกันค่ะ แล้ววัดความถี่ห่างที่เราอยู่ด้วยกันในครึ่งปีนี้ ก็ยังไม่จัดว่าเป็นภาวะการมีลูกยาก ต้องเกินปีขึ้นไปถึงจะเข้าข่าย... เราข้ามประเด็นนั้นไปเถอะ เอาเป็นว่าตอนนี้เขาคิดจับพี่อ๋องด้วยเด็กในท้องแน่นอนแล้ว"

"พิสูจน์ดีเอ็นเอได้นี่ พี่จะขอนิชาตรวจ!"

นักบินหนุ่มประกาศเจตจำนงด้วยความเชื่อมั่นในผลว่าตนต้องไม่ใช่ผู้เป็นพ่อ

"ก็ต้องรออีกแปดเดือนนั่นแหละค่ะ"

ลัดธีร์ย่นคิ้ว

"ตรวจตอนนี้เลยไม่ได้เหรอ?"

ผู้เป็นทั้งภรรยาและหมอที่ปรึกษาเฉพาะกิจสั่นศีรษะ

"หนึ่งเดือนเด็กยังเป็นก้อนเนื้อเล็กนิดเดียว แค่หาตัวให้เจอก็ยากแล้วค่ะ จะเอาส่วนไหนของเด็กออกมาพิสูจน์ได้"

"น่าจะดูดเอาน้ำคร่ำได้นี่ คงมีโครโมโซมอยู่ในนั้นแล้ว"

"ไม่มีน้ำคร่ำกันตั้งแต่เดือนแรกหรอกค่ะ อีกอย่างไม่มีใครเขาพิสูจน์ภาวะพ่อแม่ลูกจากโครโมโซมในน้ำคร่ำกัน เพราะผลไม่แน่นอน แถมเสี่ยงอันตรายสูง ผิดพลาดนิดเดียวจะแท้งทันที เดี๋ยวนี้ถึงจะได้อัลตราซาวด์ช่วยนำเข็มเจาะ ก็มีสิทธิ์ติดเชื้อหรือเข็มโดนรกซึ่งเป็นตำแหน่งที่เด็กเกาะกับแม่ เขาดูดน้ำคร่ำกันเฉพาะกรณีที่สงสัยว่าเด็กผิดปกติ เช่นพิการหรือเป็นดาวน์ซินโดรม ไม่ใช่เพื่อพิสูจน์หาพ่อแม่หรอกค่ะ ขนาดท้อง ๑๕–๑๗ อาทิตย์ถ้าเจาะเอาน้ำคร่ำยังมีโอกาสเสี่ยงแท้งหรือผนังถุงน้ำคร่ำทะลุมากถึง ๑ ใน ๒๐๐"

แพทย์สาวบอกข้อมูลละเอียดเพื่อยับยั้งความคิดของเขาไว้อย่างเด็ดขาด ลัดธีร์เม้มปากแน่น อึ้งคิดครู่ใหญ่ก่อนส่ายหัว

"ยังไงก็ยืนยันว่าพี่ไม่เชื่อหรอกนะเอิน มันบังเอิญเกินไป พี่จงใจให้ลูกเกิดกับเอินตั้งกี่ครั้งยังไม่สำเร็จ นี่พี่... ไม่ใช่วิธีของผู้ชายที่ตั้งใจเป็นพ่อคนด้วยซ้ำ"

"คนถูกข่มขืนครั้งเดียวแล้วท้องก็ยังมีนี่คะ ถ้าคิดในแง่ของนามธรรม ครึ่งปีที่เราเปิดโอกาสให้เด็กมาเกิดนี้ อาจยังไม่ถึงเวลาเหมาะที่ใครจะได้สิทธิ์นั้น"

มาวันทาพูดแปลกจนลัดธีร์เอียงคอฉงน

"เราไม่ได้เป็นหมันทั้งคู่ นั่นน่าจะเป็นสิทธิ์ที่เราสามารถให้กำเนิดเด็ก หรือพี่เข้าใจอะไรผิด?"

"ก็ไม่ผิดหรอกค่ะ ถ้ามองในมุมที่ 'เรามีสิทธิ์ทำ' แต่หากมองในมุมที่ 'ใครมีสิทธิ์เข้ามาได้หรือเปล่า' ก็จะเป็นไปอีกแง่หนึ่ง"

นักบินหนุ่มยกมือเอาปลายนิ้วเกลี่ยคาง นัยน์ตาส่องแววของคนฉลาดที่เข้าใจอะไรเร็ว นึกทบทวนความรู้ทางชีววิทยาแบบชาวบ้านของตน ธรรมชาติแห่งความเป็นคู่ได้จัดสรรศักยภาพในการสืบพันธุ์ไว้อย่างน่าอัศจรรย์ เซลล์ไข่ของผู้หญิงและอสุจิของผู้ชายจะมีโครโมโซมจำนวน ๒๓ แท่ง ต่อเมื่อไข่และอสุจิมารวมตัวกันเป็นฟองไซโกท จึงจะมีโครโมโซม ๔๖ แท่ง ครบตามจำนวนที่จะต้องมีอยู่ในแต่ละเซลล์

ด้วยภาวะพ่อครึ่งและแม่ครึ่งในตำราชีววิทยาดังกล่าว ทำให้นักศึกษาชีววิทยาและแพทย์ทั้งหลายเกิดความเชื่อตั้งแต่ได้รับความรู้นั้น ว่ามนุษย์คนหนึ่งก็คือการผสมกันระหว่างรหัสพันธุกรรมของชายกับหญิง เด็กออกมาอาจจะมีลักษณะผสมผสานระหว่างพ่อกับแม่ หรืออาจจะมีลักษณะเด่นของผู้ให้กำเนิดคนใดคนหนึ่งเป็นพิเศษ อย่างที่เรียกกันว่าเป็น 'ลูกพ่อ' หรือ 'ลูกแม่' นั่นเอง

ฉะนั้นมองในเชิงรูปธรรมอย่างเดียวจึงคล้ายดินน้ำมันสองสี เอามาผสมคลุกเคล้ากันก็จะได้สีใหม่ขึ้นมา ถ้าสีหนึ่งแยกไปผสมกับสีอื่น ก็จะได้สีที่แตกต่างกันไปเรื่อยๆ ทว่าเมื่อมาวันทากล่าวถึง 'สิทธิ์เข้ามาเกิดในพ่อแม่คู่หนึ่งๆ' ก็แน่นอนว่าอสุจิกับไข่ต้องไม่ถูกมองเหมือนแค่ดินน้ำมัน แต่จะเป็นเพียง 'ร่างเปล่า' ที่รอ 'วิญญาณเหมาะ' เข้ามาประสานเท่านั้น

"เอินหมายความว่า... ระยะครึ่งปีที่ผ่านมายังไม่มีลักษณะวิญญาณของสัมภเวสีที่ไหนสอดคล้องพอจะเข้าประกบกับพันธุกรรมระหว่างเรา?"

"ค่ะ"

"เขาดูลักษณะวิญญาณกันยังไงนะ ถึงรู้ว่าเหมาะหรือไม่เหมาะ"

ลัดธีร์ถามด้วยเจตนาเบี่ยงเบนประเด็นผ่อนคลายบรรยากาศเฉพาะหน้าลง ซึ่งมาวันทาก็ให้ความร่วมมืออย่างดี

"พระพุทธเจ้าตรัสว่ากามภพของสัตว์ทั้งหลายปรากฏได้เพราะมีกรรมเป็นไร่นา และมีวิญญาณเป็นพืช วิญญาณจะประดิษฐานในไร่นาใดก็เพราะธาตุอันสมกัน ถ้าเราใช้ตาทิพย์ส่องเห็นวิธีเกิดตายตามกรรมของสัตว์ต่างๆได้ ก็อาจเห็นเหมือนเกมจับคู่ระหว่างมนุษย์นั้น เป็นภาชนะรองรับกรรมของวิญญาณอื่น... ส่วนผสมระหว่างพี่อ๋องกับคุณอัสนีชาคงเหมาะกับ 'เขา' ที่เคลื่อนมาปฏิสนธิแล้ว"

ลัดธีร์เงียบคิดลึกซึ้ง อัสนีชาหาใช่อีจอมริษยาหน้าเลือดที่เอาแต่ขึ้นเสียงสูงตอนโมโห ตรงข้ามหล่อนโดดเด่นเป็นเอกอยู่ในแวดวงไฮโซ และในแง่ของความเป็นมนุษย์ หล่อนคือผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งที่เคยถูก เคยผิด เคยดี เคยร้าย มีความน่าติดใจ มีความน่ารำคาญ เช่นเดียวกับที่เขาไม่ใช่ยักษ์มารสันดานหยาบ เขาเป็นเพียงผู้ชายธรรมดาคนหนึ่งที่ปล่อยให้ความเมามายและความน้อยใจนำตัวไปสู่ความยุ่งยาก ผีห่า

ซาตานอาจเข้าสิงสู่ ดลให้คิดทำเรื่องเลวๆได้เป็นบางครั้ง แต่ไม่ใช่ทุกวัน ไม่ใช่คิดลักลอบมีชู้กับใครก็ได้ด้วยความสะดวกใจเหมือนคนแอบกินน้ำเย็นอันเป็นของต้องห้ามขณะเจ็บคอ

ด้านความสัมพันธ์ เขารู้สึกกลมกลืนเป็นกันเองกับอัสนีชาในหลายๆทาง ตอนดูบอลก็แหกปากเชียร์ด้วยกันอย่างครื้นเครง ไม่มีใครเตือนใครว่าการพนันเป็นหนึ่งในอบายมุข เล่นแล้วทรัพย์จะเสื่อม เขาเป็นตัวของตัวเองอย่างที่อยากจะเป็น ไม่ใช่ใครอีกคนที่ต้องฝืนใจพะเน้าพะนอภรรยาสุดที่รักอยู่ตลอดเวลา

วูบนั้นชายหนุ่มเริ่มเชื่อความสมเหตุสมผลของกรรม แม้ที่ผ่านมาตลอดชีวิตจะเผื่อความศรัทธาไว้เพียงครึ่งเดียว บัดนี้เริ่มเห็นเค้าเงารางๆ เขากับอัสนีชาเข้าคู่กันดีโดยธาตุนิสัย จึงหาวิญญาณที่สอดคล้องมาเกิดด้วยง่ายหน่อย

อย่างไรก็ตาม ถามใจตนเองในบัดนั้น เขาก็ยังคงปักใจมั่นเลือกอยู่กับผู้หญิงที่เข้ากันไม่ได้เต็มร้อยอย่างมาวันทา เพราะกับหล่อน เขารู้จักความรัก รู้จักการอดทนเพื่อความรัก รู้จักกิ่งก้านสาขาของชีวิตอันเติบโตจากความรัก ความสนุกแบบดิบๆแค่วูบวาบกับอัสนีชาไม่อาจเอาชนะความรักลึกซึ้งที่เขามีต่อมาวันทาได้เลย

“เอิน… พี่ขอโทษ”

ลัดธีร์นึกคำได้แค่นั้น ฝ่ายภรรยาปราศจากปฏิกิริยาทางสีหน้า ทว่าเอ่ยเรียบนิ่ม

“ขอถามด้วยความอยากรู้หน่อยเถอะค่ะ… พี่อ๋องอยู่กับเอินตลอดเวลา ทำไมถึง…”

“จำคืนที่เอินไปหัวหินกับจ๊ะได้ใช่ไหม? นั่นแหละคืนแรก”

เขายอมคายความลับโดยดี มีร่องรอยความสะใจของคนได้แก้แค้นคืนเพียงนิดเดียว แต่ก็เหือดหายไปอย่างรวดเร็วภายในเสี้ยววินาที เพราะท่าทางเรื่องจะไม่จบง่ายๆแค่ที่ความสะใจเสียแล้ว

“จากนั้น… นิชาก็บินไปกับพี่สองสามหน ครั้งแรกพี่ปฏิเสธและพยายามขอเลิกความสัมพันธ์ผิดๆนี้ แต่…”

พูดยังไม่จบก็ยกมือกุมหน้าผากด้วยความสลดใจในพฤติกรรมของตนเอง การพลาดครั้งแรกของเขานั้น กลายเป็นข้ออ้างอันน่าเห็นใจของอัสนีชาสำหรับครั้งถัดๆมา ลัดธีร์ทั้งสงสารหล่อนและเห็นแก่ความอยากในกามของตนเองพร้อมกันในคราวเดียว หล่อนมีเสน่ห์ลึกลับบางอย่างที่ได้แล้วเหมือนยังไม่ได้ ยังต้องวิ่งไล่คว้า หรือค้นหาที่สุดของความเป็นหล่อนอยู่

“พี่อ๋องรักเขามากไหมคะ?”

“พี่สนุกที่ได้อยู่กับเขา แต่ไม่ใช่รักและอยากอยู่ใต้ชายคาเดียวกันตลอดไปเหมือนรู้สึกกับเอิน”

ชายหนุ่มตอบทันทีแบบไม่ต้องคิด มาวันทารับฟังด้วยอาการอันเป็นดุษณีดังเดิม ทว่าภายในกำลังอยากหัวเราะและร้องไห้พร้อมกัน จำได้ว่าสมัยหล่อนยังเป็นสาวน้อยที่ลัดธีร์เดินตามจีบต้อยๆ เคยมีบ้างที่เกิดอารมณ์หึงหวง ประเภทไม่อยากให้เขามองใคร ไม่อยากให้เขาคุยกับใคร กลัวจะสูญเสียเขาไป แต่นั่นก็ผ่านมานานนักแล้ว หล่อนเป็นคนเรียนรู้เร็วว่าความหึงหวงนั่นเองที่ทำให้ชีวิตคู่เป็นทุกข์ ความหึงหวงอยากครองใครไว้คนเดียวนั่นเองที่ท้ายสุดคือแรงผลักให้คู่ตนไปเป็นของคนอื่น

ทว่าแม้ได้สามีน่าไว้ใจที่สุด พอไม่หึงหวง ไม่ระแวง ไม่คอยจับผิด เรื่องก็เกิดขึ้นอย่างนี้อีก ราวกับสร้างเหตุปัจจัยดีงามเท่าไหร่ๆ วันหนึ่งเมื่อถึงเวลาก็ต้องแยกห่างกันวันยังค่ำด้วยเหตุปัจจัยอื่นที่มีน้ำหนักเหนือกว่า

โลกนี้สกปรกนัก ผู้คนชุ่มไปด้วยบาป หล่อนเองก็หนีไม่พ้น ใช่จะเลิศลอยกว่าปุถุชนทั้งหลาย โดยเฉพาะกรณีนี้สมควรถูกตราหน้าว่าเป็นฝ่ายเริ่มสร้างมลทินด้วยซ้ำ ความผิดบางอย่างที่นึกว่าจบไปแล้วแท้จริงเพียงรอเวลาแว้งกลับมาขบกัดในจังหวะเหมาะ ดุจเดียวกับระเบิดเวลาที่ทำงานตามกำหนด

เพิ่งเห็นความสำคัญของศีลชัดแจ้งเดี๋ยวนี้เอง เพียงด่างพร้อยนิดเดียว ก็กลายเป็นชนวนนำความเดือดเนื้อร้อนใจมาให้ได้แล้ว หากหล่อนเถรตรง เห็นแค่ขาวกับดำ เลือกเฉพาะขาว ปฏิเสธดำอย่างสิ้นเชิง และไม่เผื่อกระทั่งสีเทา ก็คงไร้เหตุบันดาลให้ลัดธีร์รู้สึกเสียศักดิ์ศรี ไม่เมาเหล้าน้อยอกน้อยใจและถูกกิเลสกระชากไปทำเรื่องบาดอารมณ์อย่างนี้เลย

และคู่สามีภรรยาที่จะปลอดจากเรื่องบาดใจอย่างเด็ดขาด ก็คือคู่ที่จงใจถือศีลให้สะอาดบริสุทธิ์ร่วมกัน หากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งบกพร่อง ก็อาจเปรียบได้กับคนขาเป๋ข้างหนึ่ง เดินไปเรื่อยๆอาจล้มลงเองโดยไม่ต้องโดนใครผลัก

"เอินไม่เคยอยากรู้เลยว่าเราเป็นคู่กันมาแต่ปางไหน แต่ตอนนี้เริ่มอยากรู้แล้ว..."

มาวันทาเปรยซึมๆ ลัดธีร์เงียบใบ้อยู่ครู่ก่อนเอ่ย

“ภพชาติในอดีตจะเป็นเหตุผลให้เรามาอยู่ด้วยกันหรือเปล่าพี่ไม่รู้ แต่แน่ใจอย่างหนึ่งคือเราสองคนถูกวางตัวให้มาเป็นของกันและกันตลอดไป”

“เกิดเรื่องนี้แล้วยังเชื่ออยู่เหมือนเดิมหรือคะ?”

ลัดธีร์รู้สึกเหมือนย้อนกลับไปเป็นเด็กที่กำลังเห็นสายป่านว่าวกำลังจะขาด บังเกิดความกลัวการสูญเสียจนร้อนวาบไปทั้งอกทั้งใจ

“เอิน…” คว้ามือหล่อนมากุมแน่น “พี่ขอโทษอีกครั้ง สั่งให้พี่ทำอะไรก็ได้เพื่อชดใช้ความผิด”

มาวันทาพยายามดึงมือออก แต่อุ้งมือแกร่งของสามีประดุจเครื่องจองจำเหล็กกล้า จึงอ่อนใจเกินกว่าจะขืนสู้ทางกาย

“เอินแค่อยากมีชีวิตสงบสุข ไม่ต้องการให้ใครมาตอแย และไม่อยากวอแวกับใครในเรื่องชู้สาว คุณอัสนีชาพูดน่าเห็นใจอยู่คำหนึ่ง คือเอินกับพี่อ๋องไม่มีลูกด้วยกัน แต่เขามี เราควรจะเห็นแก่เด็กที่ไม่รู้อีโหน่อีเหน่”

ลัดธีร์หน้าซีดตัวชาด้วยความตระหนักในการตัดสินใจของภรรยา

“พี่ไม่เชื่อว่าเป็นลูกของพี่ รอให้เด็กออกมาก่อนแล้วค่อยพิสูจน์กัน”

มาวันทามองลึกเข้าไปในแววตาวิงวอนของอีกฝ่าย บังเกิดความสงสารเขา สงสารตัวเอง และอยากให้เกมชีวิตยืดหยุ่น สามารถย้อนเวลากลับไปแก้ไขความผิดพลาดในอดีต ถ้าขอได้แค่ครั้งเดียวในหนึ่งชีวิต หล่อนจะเลือกใช้สิทธิ์กลับไปแก้ไขเรื่องนี้เท่านั้น

“ทำไมเอินอยากทราบเรื่องอดีตระหว่างเรารู้ไหมคะ? คนเราตอนอยากมีคู่ จะถามหมอดูกันง่ายๆซื่อๆแค่ว่าใครเคยเป็นคู่ผัวตัวเมียกับเราในชาติปางก่อน แต่ไม่เคยเฉลียวใจถามลึกลงไปว่าชาติที่เป็นผัว

เมียนั้น พบกันในช่วงอายุใด อยู่กินครองเรือนร่วมกันครบทั้งชาติหรือเปล่า และ... เมื่อต้องพรากกัน เป็นการจากเป็นหรือจากตาย...”

ลัดธีร์เงียบอึ้ง เป็นฝ่ายฟังเมียรักพูดอย่างไม่ทราบจะเอื้อนเอ่ยประการใด

“การอยู่ด้วยกันได้แค่ประเดี๋ยวประด๋าวอาจหมายถึงกรรมไม่ดีที่ทำร่วมกันไว้ รูปแบบการพบและจากพรากเดิมๆอาจย้อนมาวนซ้ำไปเรื่อย จนกว่าจะร่วมมือเลิกทำผิดเหมือนอย่างเคย”

“ต่อไปนี้พี่จะเลิกนิสัยเสียเก่าๆทั้งหมด ชวนเอินไปทำบุญทุกหนทุกแห่ง”

หญิงสาวเบือนหลบ ละการสบสายตากับสามีไปอีกทาง เค้าหน้านิ่งดุจหินสลักขณะเอ่ย

“ดูเหมือนสายไปแล้วค่ะ ชาตินี้เรายังคงหลงทำผิดอยู่ด้วยกันทั้งคู่ เป็นเหตุให้ทุกอย่างจบตั้งแต่เริ่มต้นได้ไม่นาน พี่อ๋องได้ความเป็นสาวจากเอินด้วยวิถีทางที่ผิด เอินเองมีพี่อ๋องแล้วก็ยังหลงเผลอใจด่างพร้อยกับจ๊ะไปพักหนึ่ง จนในที่สุดเป็นเหตุให้พี่อ๋องพลาดมีใครอื่นเข้าจริงๆ”

“ไม่...” ลัดธีร์ปฏิเสธเสียงปร่าพร่า “จะไม่มีอะไรทำให้เราต้องเลิกกัน”

“มี” ภรรยาตอบเสียงเย็น “เหตุของความแตกแยกปรากฏตัวแล้ว และมันก็เป็นวิธีประพฤติปฏิบัติตัวของเราเอง... เอินคบกับจ๊ะก็ดีอย่างหนึ่ง เขาชอบสะท้อนให้เอินเห็นว่าเอินเป็นคนไม่ค่อยยอมรับความจริง ครั้งนี้เหมือนไม่มีม่านบังตาเอินเลย ชัดเจนเหมือนเห็นด้วยตาเปล่าว่าสีด่างสีดำเริ่มแต้มจากตัวเอินก่อน แล้วจึงลามเลอะไปถึงพี่อ๋อง เอินละอายใจและโทษใครไม่ได้นอกจากตัวเอง เอินยอมรับความผิดและการลงโทษจากกรรมของตัวเองโดยดี...”

“เอินยังไม่ได้ทำอะไรผิด... แต่พี่ทำ”

“แค่ยอมให้มีมลทิน ก็แปลว่าเอินทำบางอย่างไปเหมือนกันค่ะพี่อ๋อง ดีแล้วที่เราคุยกันได้เข้าใจและไม่โจทก์โทษ ยัดเยียดให้อีกฝ่ายผิดเหมือนคู่อื่นๆ ทุกอย่างจะได้ลงเอยด้วยมิตรภาพ”

“เอินจะเลิกกับพี่เพราะเรื่องแค่นี้ไม่ได้นะ ไอ้บ้าบางคนมันมีบ้านเล็กบ้านน้อยเป็นสิบหลังยังอยู่เป็นสุข นี่พี่เผลอตัวกับทางผ่านแค่คนเดียว ถึงกับจะให้เป็นความสิ้นสุดระหว่างเราทีเดียวเหรอ?”

มาวันทารู้สึกสงบเย็นคงเส้นคงวากว่าที่ผ่านมาทั้งชีวิต ขณะอยู่ในสถานการณ์กดดันอันน่าจะเต็มไปด้วยความระทมทุกข์โทมนัส หล่อนกลับพูดด้วยสติสตังพร้อมบริบูรณ์ทุกคำ มีความรุ่มร้อนเพียงเล็กน้อยเมื่อเริ่มเจรจา ทว่ายิ่งเวลาผ่านไป ใจยิ่งเห็นความวางเฉยของตนเองมากขึ้นทุกที ราวกับกำลังอยู่ในระหว่างบทฝึกปล่อยวางที่ทุกสิ่งถูกตระเตรียมไว้หลอกๆ ไม่มีภาระผูกพันหลังการฝึกแต่ประการใด

และในความสงบเย็นนั้น หล่อนเห็นกิริยาของลัดธีร์ที่ยึดกุมมือตนเหนียวแน่นแล้วนึกประหลาดใจ เพิ่งเห็นความยึดมั่นถือมั่นเป็นเรื่องโง่เขลาชัดๆเดี๋ยวนี้เอง คนเรานึกว่ายึดเหนี่ยวอะไรไว้ได้ด้วยร่างกายซึ่งมีกำลังงานเพียงชั่วคราวจากข้าวและน้ำ หากขาดข้าวและน้ำอย่างที่วางอยู่บนโต๊ะอาหาร กายก็แค่หุ่นกระบอกที่แขนตกขาตก หาความเคลื่อนไหวหน่วงเหนี่ยวสิ่งใดไว้ไม่ได้เลย

แต่ด้วยจิตใจอันรุ่มร้อนกระวนกระวายยามนี้ของลัดธีร์ ก็ทำให้เขาเข้าใจว่าสามารถเก็บหล่อนไว้เป็นสมบัติส่วนตัวได้ตลอดไปด้วยกำลังแขนทั้งหมดของเขา...

“คุณอัสนีชาไม่ใช่แค่ทางผ่าน พี่อ๋องก็รู้... พี่อ๋องคะ ช่วยปล่อยมือเอินหน่อยได้ไหม ขอร้อง”

ลัดธีร์อิดเอื้อนอยู่ครู่หนึ่ง คล้ายกลัวว่าถ้ายอมปล่อยแล้วหล่อนจะหายวับไปกับตาเดี๋ยวนั้น ทว่าเมื่อทนกระแสอ้อนวอนจากภรรยาไม่ได้ ก็จำใจคลายมือออกด้วยสีหน้าหมองคล้ำ

“คงเหมือนในเกมหมากรุก ที่แม้เดินดีมาร้อยตา ก็อาจสูญเปล่าด้วยการพลาดเพียงตาเดียว ขอแค่ตานั้นสำคัญพอ... พี่อ๋องมีลูกกับเขา ไปอยู่กับเขาเถอะค่ะ อย่าให้เด็กเกิดมาด้วยการมีคำถามไปทั้งชีวิตว่าพ่อเป็นใครเลย”

ลัดธีร์บันดาลโทสะขึ้นมาวูบหนึ่งที่วนไปเวียนมาภรรยาก็เอาแต่พูดถึงเด็กในท้องของอัสนีชา จนเผลอโพล่งออกมาดังๆคล้ายตะคอก

“ถ้าท้องจริง ทำแท้งเสียก็สิ้นเรื่องนี่!”

มาวันทาไหล่กระตุกนิดหนึ่ง ก่อนสงบเฉยและเอ่ยอย่างเอาน้ำเย็นเข้าลูบ

“คุณอัสนีชาไม่ยอมหรอกค่ะ เชื่อเถอะ เขาต้องการผูกมัดพี่อ๋องไว้อยู่แล้ว... อีกอย่าง เอินจะไม่ยินดีเลยหากตัวเองมีส่วนให้พี่อ๋องคิดฆ่ามนุษย์”

“มนุษย์ที่ไหน?” ขึ้นเสียงสูงขมวดคิ้วย่น แล้วสามีหนุ่มก็พยายามหว่านล้อมภรรยาสาวด้วยเหตุผล “เอินก็เพิ่งบอกว่ายังเป็นก้อนเนื้อแค่จิ๋วเดียว พี่ว่าช่วงเดือนแรกเหมือนธรรมชาติให้เวลาเอาเนื้อส่วนเกินออกโดยไม่ต้องรู้สึกผิดบาป”

“พี่อ๋องคิดว่าเมื่อไหร่ควรเรียกว่าเป็นชีวิตมนุษย์หรือคะ?”

“ก็ตอนโผล่หัวออกมาจากท้องแม่ แหกปากร้องอุแว้นั่นไง”

“เด็กมีภาวะพร้อมจะร้องก่อนครบกำหนดคลอดนะคะ ทุกวันนี้เราผ่าท้องกันเป็นปกติ ไม่ต้องรอให้เขาโผล่ออกมาตามธรรมชาติ ถ้าพี่อ๋องตัดสินด้วยความสามารถส่งเสียงร้อง ก็แปลว่าเขาเป็นมนุษย์ตั้งแต่อยู่ในท้อง ก่อนที่เราเห็นด้วยตาเปล่าแน่นอน ทีนี้พี่อ๋องกล้าบอกหรือเปล่าว่าความเป็นมนุษย์นั้นเริ่มตั้งแต่เมื่อไหร่? ท้องหนึ่งเดือนของคุณอัสนีชา ถ้าสำรวจดูจะเห็นเริ่มมีปุ่มห้าปุ่มงอกออกมาจากก้อนเนื้อแล้ว และกำลังจะมีขน ผม เล็บเป็นอันดับต่อไป ก้อนเนื้อนี้ยังไม่สามารถร้องไห้ได้ก็จริง แต่ ‘มีสิทธิ์’ ที่จะลืมตาดูโลกในฐานะมนุษย์คนหนึ่งแล้ว”

ลัดธีร์ส่ายหน้า

“ต้องถกกันในเชิงปรัชญาแล้วเอิน ก้อนเนื้อคือก้อนเนื้อ ยังไม่ใช่มนุษย์ที่ไหน เหมือนเราผสมสารสองอย่างเพื่อเข้าสู่กระบวนการเคมี แต่ยังไม่นานพอจะฟักตัวจนเกิดสารสุดท้ายที่ต้องการ เอินจะบอกว่ามีสารนั้นขึ้นมาแล้วตั้งแต่ต้นไม่ได้”

“อย่างที่เราคุยกันแล้วไงคะ กำเนิดมนุษย์ไม่ใช่แค่หยาดน้ำใสอันเกิดจากชายหญิง แต่ต้องอาศัยจิตวิญญาณที่เข้ามาร่วมปฏิสนธิด้วย ความเป็นมนุษย์นับเริ่มจากตรงนั้นแล้ว”

“ใครเป็นคนตัดสิน?”

“ทางพุทธเรา ถือว่าพระพุทธองค์เป็นผู้เชี่ยวชาญกฎหมายของธรรมชาติมากที่สุด เพราะฉะนั้นท่านตัดสินอย่างไร ก็ทำให้เรารู้กฎธรรมชาติอย่างนั้น”

“ท่านตรัสไว้อย่างไรหรือ?”

"ทางพระวินัยมีบทบัญญัติสำหรับพระภิกษุในเรื่องการทำความผิดฐานทำลายชีวิตมนุษย์ เพราะฉะนั้นก็ต้องมีนิยามที่ชัดเจนว่า 'ชีวิตมนุษย์' คืออะไร พระองค์ท่านตรัสว่านับแต่ปรากฏปฐมวิญญาณในครรภ์มารดาจนกระทั่งถึงมรณกาล ในระหว่างนั้นทั้งหมดได้ชื่อว่าเป็นชีวิตมนุษย์"

"ปฐมวิญญาณ? พระพุทธเจ้าท่านกำลังบอกเราหรือเปล่าว่าวิญญาณเริ่มต้นขึ้นในท้องนั่นเอง ไม่ใช่มาจากไหนเลย?"

"ปฐมวิญญาณในที่นี้หมายถึงจิตขณะแรกที่มาอาศัยในครรภ์ค่ะ จะเรียกว่าปฏิสนธิจิตก็ได้ อย่างที่เอินพูดถึงก่อนหน้านี้แล้วว่ามีวิญญาณมาประกอบร่วมกับไซโกท"

"พระพุทธองค์ท่านตรัสถึงไซโกทไว้อย่างไร?"

ลัดธีร์ถามอย่างจะเปรียบเทียบความรู้ยุคเก่าเข้ากับยุคปัจจุบันด้วยความสงสัยลังเลว่าวิทยาการยุคสองสามพันปีก่อนจะรู้จักธรรมชาติระดับจุลภาคได้อย่างไร ในเมื่อขนาดของไซโกทเล็กเพียงจุดบนกระดาษที่เกิดจากปลายปากกาแต้มแผ่วๆเท่านั้น นักสรีรศาสตร์ที่ไหนจะเดาถูกว่าผู้หญิงเริ่มมีเด็กในอาทิตย์แรก ต่อให้เดาถูกแล้วผ่าดูผนังมดลูกก็ไม่น่าจะรู้อยู่ดีว่านั่นคือจุดเริ่มต้นของความเป็นมนุษย์ หากปราศจากเทคโนโลยีทางรังสีวินิจฉัยอย่างเช่นออโตเรดิโอกราฟี หรือฟลูออโรกราฟีอย่างในปัจจุบัน ไหนเลยจะรู้จักกระบวนการกำเนิดมนุษย์อย่างแท้จริงได้ คนโบราณน่าจะรู้เรื่องการตั้งครรภ์ก็เมื่อผ่าท้องพบก้อนเนื้อที่โตพอจะเห็นด้วยตาเปล่าแล้วเท่านั้น

"ถ้าเปรียบเทียบศัพท์ต่างยุค ไซโกทคงเทียบเท่ากับกลลรูป สำหรับคำว่า 'กลละ' นั้นบาลีว่าเป็นหยาดน้ำใสขนาดกระจิริด สมัยนั้นคนยังไม่เข้าใจเรื่องมาตราวัดเป็นหน่วยมิลลิเมตร เลยต้องอาศัยวิธีสร้างกลละเทียมๆขึ้นมาให้เห็นว่าขนาดเท่าไหน คือเอาขนสัตว์ที่ละเอียดมากๆอย่างขนจามรีในภูเขาหิมาลัยมาจุ่มน้ำมันงา จุ่มแล้วสลัดเจ็ดครั้ง น้ำมันงาเหลือติดขนจามรีอยู่แค่ไหนก็คือขนาดและลักษณะที่คล้ายคลึงกับกลละ มีคนทดลองสลัดน้ำมันงาจากขนจามรีเจ็ดครั้ง ก็ปรากฏว่าได้ขนาดเท่าไซโกทจริงๆ! คิดดูนะคะ คำว่า 'กลละ' เป็นพุทธพจน์ที่สืบทอดกันมาหลายพันปี ไม่ใช่เพิ่งมีใครบัญญัติขึ้นตามเทคโนโลยีใหม่ แปลว่าพระพุทธองค์ท่านมีวิธีรู้ที่ไม่อาศัยเครื่องมือช่วยเหมือนสมัยเรา"

ลัดธีร์กะพริบตาด้วยความทึ่ง เคยทราบว่าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประกาศพระองค์เองเป็นสัพพัญญูผู้รู้หมดทุกสิ่งตามจริง แต่เพิ่งเดี๋ยวนี้ที่ประจักษ์หลักฐานยืนยันความเป็นเช่นนั้นของท่าน

"พระพุทธเจ้าตรัสความรู้ที่ยุคเราเพิ่งตามทันไว้เยอะไหม?"

"พระองค์ท่านใช้เวลาโดยมากสั่งสอนเรื่องวิถีทางดำเนินสติเพื่อความพ้นทุกข์พ้นภัย แต่บางทีก็มีคนตั้งโจทย์บางอย่างที่ทำให้ท่านต้องแสดงความรู้เกินยุคออกมา อย่างเช่นเรื่องกลลรูปนี้ท่านไม่ได้ประทานความรู้เหมือนเป็นชั่วโมงวิทยาศาสตร์ในโรงเรียน แต่มียักษ์ชื่ออินทกะมาทูลถามว่าสัตว์ติดอยู่ในครรภ์ได้อย่างไร กระดูกและก้อนเนื้อมาจากไหน พระองค์จึงตรัสตอบว่ารูปนี้เป็นกลละก่อน แล้วจึงเป็นอัพพุทะ จากนั้นจึงแปรเป็นเปสิ เป็นฆนะ แล้วจึงเกิดสาขางอกออกมา ๕ ปุ่ม ตามด้วยผม ขน เล็บ สัตว์ผู้อยู่ในครรภ์มารดายังอัตภาพได้ด้วยข้าวและน้ำที่มารดาบริโภค ซึ่งทุกวันนี้ความรู้ทางแพทย์ก็ยืนยันว่าท่านตรัสไว้ถูกต้องครบถ้วนทุกขั้นตอน"

มาวันทาเห็นดวงตาสามีเริ่มส่องแววเชื่อในความเป็นสัพพัญญูของพระพุทธองค์มากขึ้น จึงสำทับว่า

"ในเมื่อพระองค์รู้แจ้งรูปธรรมระดับจุลภาคด้วยใจ เรื่องอื่นเช่นการมาปฏิสนธิของวิญญาณรวมทั้งการกำหนดขอบเขตการเริ่มภาวะแห่งชีวิตมนุษย์ พระองค์ก็น่าจะถูกด้วย **แปลว่าความหมายของการฆ่ามนุษย์นั้น เริ่มนับตั้งแต่คิดทำลายเด็กที่เพิ่งเป็นกลลรูปเลยทีเดียว** ไม่ใช่ต้องรอให้คลอดออกมาเป็นตัวเป็นตนเสียก่อน"

ลัดธีร์ทำหน้าคิดหนัก อยู่กับมาวันทานานๆเข้าก็ชักซึมซับความกลัวบาปกลัวกรรมไว้บ้างแล้วเหมือนกัน แต่ยังคงต่อรองอ่อยๆ

"ความจริงเราไม่ได้ฆ่าเอง เป็นภาระของหมอเถื่อนต่างหาก"

"ตรงนี้พระพุทธองค์ก็นิยามความหมายของการปลงชีวิตมนุษย์ไว้ด้วยค่ะ เวลาตัดสินว่าพระรูปไหนต้องถูกขับไล่โทษฐานฆ่ามนุษย์จะได้ง่ายและชัดเจน ท่านตรัสว่าจะฆ่าโดยตรงก็ดี จะหาอาวุธมาเพื่อการฆ่าก็ดี จะแค่เพียงหว่านล้อมชักชวนกันตายก็ดี หรือกระทั่งจะพรรณนาให้ใครเห็นความตายเป็นของวิเศษด้วยเจตนาให้เขาอยากฆ่าตัวเองก็ดี เหล่านี้ล้วนแล้วแต่ไม่พ้นข้อหาฆ่าคนตายทั้งสิ้น... หากมีเหตุให้ควรเชื่อว่าพระพุทธองค์รู้แจ้งในกฎแห่งกรรม **กรณีนี้ก็ตัดสินได้ว่าแค่คิดก็ผิดแล้ว** ถึงดูเผินๆเหมือนเราจ้างวานคนอื่นทำแท้งแทน แต่ต้นเหตุการฆ่าก็เริ่มด้วยเจตนาของเราเอง"

"โทษของการทำแท้งหนักขนาดไหน?"

"ก็เหมือนกับการฆ่ามนุษย์ เป็นการผิดศีลข้อปาณาติบาต ในภายภาคหน้าผู้ฆ่าย่อมถูกฆ่า ผู้ตัดทางกำเนิดย่อมถูกตัดทางกำเนิด นี่ยังไม่นับว่าถ้าประกอบกรรมเป็นประจำอย่างหมอทำแท้ง จะต้องรับโทษจากมหาปาณาติบาตในนรกภูมิหรือโลกของเปรตอสุรกายยืดเยื้อสักเท่าไหร่"

ลัดธีร์ขยับตัวอย่างพยายามหาทางออกจากความอึดอัด

"อย่างนี้ก็แย่สิเอิน ถ้าผู้หญิงถูกข่มขืนแล้วท้องล่ะ?"

"ถึงน่าเห็นใจขนาดไหน กฎแห่งกรรมก็ทำงานอย่างไม่มีข้อยกเว้นค่ะ... ก็ต้องเลือกเอาว่าจะทำบาปคือตัดทางกำเนิดมนุษย์ หรือจะเลือกใช้กรรมเก่าที่มองไม่เห็นในอดีตชาติ"

"เกือบร้อยทั้งร้อยผู้หญิงที่ท้องจากการข่มขืนต้องตัดสินใจเอาเด็กออก ใครจะบ้าเลี้ยงเด็กที่มีเทือกเถาเหล่ากอเป็นอาชญากร ถ้าฝืนรับไว้เพราะกลัวบาป ก็เหมือนเราซ้ำเติมคนเคราะห์ร้ายด้วยกฎแห่งกรรมเลยนะ"

"ไม่มีใครซ้ำเติมใคร มีแต่กฎแห่งกรรมทำหน้าที่ของตัวเองอยู่ชั่วนาตาปี ลองมองอย่างนี้นะคะ บรรดาชายที่รุมโทรมหญิงด้วยความคะนองแม้ครั้งเดียว อาจต้องเกิดใหม่เป็นหญิงเพื่อถูกรุมโทรมบ้าง จะกี่ครั้งกี่หนก็ขึ้นอยู่กับโทษานุโทษในชาติที่ลงมือกระทำการ ถ้าเราเพิ่งเจอเขาขณะเปลี่ยนภพเป็นฝ่ายถูกกระทำก็จะสงสารและรู้สึกถึงความอยุติธรรม แต่ถ้าหยั่งรู้ที่มาที่ไป ก็จะวางใจเป็นกลางเสียได้ อกุศลวิบากทำให้เขาต้องเจ็บตัว ซ้ำร้ายถ้ากรรมดำในอดีตใหญ่โตพอ ก็อาจถูกบังคับให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่งระหว่างทำบาปข้อปาณาติบาตกับการทนทุกข์เลี้ยงลูกของชายโฉดจนกว่าจะโต"

"แล้วหมอที่ช่วยคนถูกข่มขืนโดยการทำแท้งอย่างถูกต้องตามกฎหมายล่ะ มิพลอยร่างพลอยแหมีมือเปื้อนบาปเพราะฆ่ามนุษย์ไปด้วยหรือ?"

"เขาก็ได้ชื่อว่าปิดทางกำเนิดไปครั้งหนึ่ง อันนั้นเป็นฝ่ายบาป แต่ถ้าทำด้วยเจตนาช่วยผู้เคราะห์ร้ายซึ่งจะต้องกลายเป็นแม่โดยไม่สมัครใจ อันนั้นเป็นฝ่ายบุญ หากเขาเป็นหมอที่ดี ตลอดชีวิตช่วยทำคลอด ช่วยอำนวยการกำเนิดมาเป็นร้อยเป็นพัน อย่างนี้กรรมที่ปิดกั้นการเกิดเพียงครั้งสองครั้งก็ยืดเวลารอคิวให้ผลออกไป เพราะวิบากฝ่ายดีแซงหน้าให้ผลก่อน ต่างจากพวกเปิดโรงทำแท้งเป็นอาชีพ พวกนั้นไม่มีดีคุ้มตัว ผลคือถ้ามีสิทธิ์เกิดในสุคติภพก็จะถูกปิดกั้นไว้หลายร้อยหลายพันหนตามแต่ความหนักเบาของกรรมที่ก่อ"

เห็นลัดธีร์ยังทำหน้าครุ่นคิดครึ่งๆกลางๆ มาวันทาก็เสริมอีก

"เรื่องวุ่นเป็นวังวนไม่รู้จบ ยั่วยุให้เราถามหาความยุติธรรมจากลมแล้งไปเรื่อย ธรรมชาติปิดซ่อนความจริงไว้ด้วยการลืมภพชาติ ทำให้พวกเรางุนงง สับสน และไม่รู้จะเลือกเชื่ออย่างไรดี ต่อเมื่อบริสุทธิ์จากมลทิน มีใจที่ตั้งมั่นพร้อมหยั่งรู้เพียงพอ กรรมวิบากก็เป็นเรื่องเปิดเผยต่อจิตของเราเองแหละค่ะ... แต่ก่อนหน้าจะสามารถหยั่งรู้ภพชาติ ก็ควรเชื่อมโนธรรมของตัวเองก่อน เพราะที่เราปฏิสนธิเป็นมนุษย์กันได้ ก็ด้วยจิตที่เข้าฝักเข้าฝ่ายกุศลมาก่อนหน้านี้แล้ว จึงมีสัญชาตญาณรู้จักบาปบุญดีพอสมควร"

"ถ้าให้เชื่อมโนธรรม พี่ก็คงไม่อยากเอาเด็กออก แต่ถ้าให้เชื่อสัญชาตญาณของตัวเอง พี่ว่าอนาคตข้างหน้าคงไม่มีใครเป็นสุขกันทั้งพ่อ แม่ ลูก... ถ้าคนเป็นพ่อรู้สึกว่าคนเป็นแม่ทำให้เขาต้องพลัดพรากจากผู้หญิงที่ตัวเองรัก จะมีกำลังใจทำบ้านให้เป็นบ้านได้ยังไง?"

มาวันทาเกิดความเศร้าลึกขึ้นมาวูบหนึ่ง แต่เมื่อใจไม่ดิ่งไปกับกระแสโศก ถอยออกมาเป็นผู้รู้ผู้ดูก็เห็นความเศร้าเป็นแค่ก้อนแข็งๆที่จุกอกจุกคอ กับทั้งดูไปดูมา ประจักษ์ตามจริงว่าแม้ความเศร้าก็ไม่เที่ยง อัดแน่นชั่วครู่แล้วค่อยๆคลายลงเองโดยไม่ต้องไปทำอะไร ดวงจิตของหญิงสาวก็เป็นอิสระจากการครอบงำของความทุกข์แทบทันที

"ลองไม่ต้องเชื่อมโนธรรมกับสัญชาตญาณก็ได้ค่ะ เปลี่ยนมาใช้สามัญสำนึกและเหตุผลแทน ถ้าเราทู่ซี้อยู่ต่อไป ใครบ้างที่จะเป็นสุข ลงท้ายอาจต้องฆ่าแกงกัน... เท่าที่เอินรู้ บ้านของคุณอัสนีชาเลี้ยงนักเลงไว้ด้วยใช่ไหมคะ?"

ลัดธีร์อึ้ง เขาไม่รู้จักอัสนีชาลึกซึ้งนัก ไม่เคยแม้กระทั่งไปเยี่ยมบ้านหล่อน คบหากันนอกบ้านมาตลอด

"เอินรู้ได้ยังไง?"

มาวันทาอ่านจากนัยน์ตาสามี เห็นแววว่างจากความรู้ ก็เล่าเพียงคร่าว

"คุณอัสนีชามาพร้อมกับบอดี้การ์ดสองคน และบอกว่าถ้าพี่อ๋องไม่รับผิดชอบ ก็อาจเป็นอันตรายถ้าเรื่องรู้ถึงพ่อเขา"

ลัดธีร์สูดลมหายใจลึก เอนหลังพิงพนัก ความรู้สึกหลากหลายประดังเข้าจู่โจม โมโหที่ถูกข่มขู่แต่ขณะเดียวกันก็เกรงอาญาจะมาถึงตัวพร้อมกัน คนสมัยนี้เชือดกันง่ายยิ่งกว่าผักปลา ขับรถปาดหน้าก็ยิงทิ้งแล้ว เขาเคยมีเพื่อนถูกมาเฟียอุ้มไปฆ่าและตกเป็นข่าวหราในหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ จำได้ดีถึงกลิ่นอายน่า

สะพรึงกลัวของโลกด้านมืด และไม่นึกอยากทำตัวเป็นพระเอกหนังผู้หาญท้าชนกับอิทธิพลเถื่อนนับแต่นั้น ยิ่งมาถึงยุคนี้ที่มีเรื่องเมียหลวงเมียน้อยอาละวาดพิฆาตกันง่ายคล้ายนึกว่าตายแล้วฟื้นได้ ก็ยิ่งทำให้ไม่อาจเห็นคำขู่ของอัสนีชาเป็นเรื่องเล่นๆเลย

แต่ต่อหน้าภรรยา เขาจำเป็นต้องทำฮึดฮัดรักษาท่าชายชาตรีไว้ก่อน

“มือเท้าของพี่ก็ไม่ด้วนนี่ มาเถอะ อันตรายน่ะ!”

มาวันทาสัมผัสได้ว่าลัดธีร์เกิดโทสะจริง แต่ก้นบึ้งหัวใจก็มีความกลัวอยู่พร้อมกัน เพราะเสียงที่แต่งให้ห้าวนั้นฟังไม่เต็มปากเต็มคำเท่าไหร่ จึงนึกสงสารขึ้นมาจับจิต ถ้าเขาต้องไปอยู่กินกับคนอย่างอัสนีชาที่มีครอบครัวบ้าอำนาจ ชีวิตจะเป็นสุขได้อย่างไร แวบหนึ่งคิดชวนเขาหนีไปไกลๆ ตั้งรกรากใหม่ในที่ที่ไม่มีใครรู้จัก อาจเป็นต่างจังหวัดหรือเมืองนอกเมืองนาไปเลย แต่แค่คิดแวบเดียวก็เหนื่อยสุดฝืนทนแล้ว เพิ่งรู้ตัวว่าหล่อนไม่ได้รักเขามากพอจะทิ้งทุกสิ่ง ทั้งพ่อแม่พี่น้อง ทั้งความผาสุก ทั้งความเป็นตัวของตัวเอง

อยู่กับลัดธีร์ เวลาส่วนใหญ่อบอุ่นเป็นสุขเหมือนอยู่บนสวรรค์ แต่ช่วงที่เขาไม่อยู่ เวลาก็ผ่านไปด้วยการรอคอยอันเยียบเย็น หล่อนเหงาหงอยเสียจนเคยหลงไปรักกระทั่งผู้หญิงด้วยกันมาแล้ว...

แพทย์สาวพยายามเข้าสู่จุดสรุปที่ตนเองตกลงปลงใจไว้ล่วงหน้า

“ลูกคนนี้เป็นของพี่อ๋อง เอินก็มีส่วนรักและเอ็นดูเขาอยู่ด้วย และเพราะความรักนั้น เอินก็อยากให้ชีวิตเขาสมบูรณ์พร้อมทั้งพ่อทั้งแม่ ได้โปรดอย่าคิดทำลายเขา หรือทอดทิ้งให้ต้องมีเพียงแม่เลยค่ะ”

สองสามีภรรยามองตากันในความเงียบงันและวังเวง ราวกับการใช้สายตาเป็นเพียงวิธีเดียวที่จะสื่อความรู้สึกทางใจอันติดค้างในแต่ละฝ่าย เมื่อตัดสินใจเด็ดขาดที่จะเลิกกัน แม้กายใกล้เพียงเอื้อม ใจก็เห็นเหมือนห่างสุดหล้าไปเสียแล้ว

ตอนที่ ๓๒ ค่าตัว

คืนนั้นอมฤตคุยโทรศัพท์กับลานดาวด้วยเรื่องสัพเพเหระอยู่ครู่ใหญ่ ก่อนที่ทั้งสองจะได้ยินสัญญาณเรียกซ้อน ซึ่งเมื่อลานดาวสลับไปรับสายนั้นไม่กี่พริบตาก็กลับมาเพื่อแจ้งให้ทราบว่าผู้โทร.ซ้อนไม่ใช่ใครอื่น แพทย์หญิงมาวันทานั่นเอง ลานดาวขอตัวไปคุยกับทางโน้นก่อน ซึ่งจิตแพทย์หนุ่มก็ยิ้มอย่างเข้าใจ มาวันทาเพิ่งหย่าขาดจากสามีได้สองอาทิตย์ กำลังต้องการเพื่อน ซึ่งคนสนิทที่สุดก็คือลานดาว ลานดาวเล่าให้ฟังว่าวันแรกๆของการอยู่ตัวคนเดียว มาวันทาโทร.มาวันละห้าหกรอบ ถี่ยิ่งกว่าครั้งเมื่อมีใจแบบหญิงรักหญิงต่อกันเสียอีก

ลานดาวชวนมาวันทามาอยู่ด้วยกัน อย่างน้อยก็ช่วงหนึ่งในระยะที่กำลังปรับตัวให้เข้ากับสถานภาพโสด แต่ฝ่ายนั้นปฏิเสธและสมัครใจนอนค้างที่หอพักแพทย์ในรั้วโรงพยาบาลนั่นเอง โดยอ้างว่าดีแล้วที่ไม่ต้องเสียเวลาเดินทาง มีเวลาทำสมาธิภาวนาเพิ่มขึ้นอีกมาก มาวันทาวางแผนไว้ว่าถ้าหาคอนโดมิเนียมถูกใจได้ค่อยโยกย้ายขยับขยาย ไม่คิดแม้แต่จะกลับไปอยู่บ้านพ่อแม่หรือพี่น้องที่ไหน

อมฤตนึกชื่นชมที่มาวันทาผ่านความทุกข์อันน่าจะหนักหนาสาหัสสำหรับคนทั่วไปได้ด้วยยิ้มชื่น ลานดาวชวนฝ่ายนั้นทานข้าวเย็นร่วมกันบ่อยขึ้น เขาจึงมีโอกาสเห็นสภาพจิตใจที่เบิกบานคงเส้นคงวาของหล่อน แสดงให้เห็นว่ามีหลักใจดีพอจะไม่วอกแวกย้อนคิดย้ำทุกข์กับเหตุการณ์ที่ผ่านล่วงไปแล้ว

ถามลานดาวว่าแต่ละครั้งที่มาวันทาโทร.หานั้น สำเนียงเอื่อยอ่อยอ้อยสร้อยประสาคนเพิ่งแยกทางกับสามีบ้างหรือไม่ ลานดาวตอบทันทีว่าสุ้มเสียงพี่สาวเต็มไปด้วยความแจ่มใส ชวนคุยในเรื่องรื่นเริงบันเทิงใจตลอดเวลา แถมยังมักปรึกษากันเรื่องช่วยพวกคิดฆ่าตัวตายเป็นประจำ

คนที่หมั่นคุยเรื่องช่วยเหลือผู้อื่นสะท้อนให้เห็นว่าปัญหาของตนมีน้อย หรือไม่มีอยู่ในจิตใจเอาเลย ซึ่งนี่ก็แปลว่าเปลือกชีวิตเช่นปัญหาและเรื่องยุ่งยากทั้งหลายนั้นเป็นแค่สิ่งที่เอาไว้ดูด้วยตาเปล่าว่าใครแบกภาระอะไรอยู่บ้าง แต่ตัวจริงใครเป็นอย่างไร ต้องดูกันที่ข้างใน ดูกันที่แก่นชีวิตคือจิตวิญญาณของคนๆนั้น

มาวันทาเลือกที่จะเยียวยาตนเองด้วยการช่วยเหลือผู้อื่น จากที่มีนิสัยดั้งเดิมชอบช่วยคนอยู่แล้วพอเกิดบาดแผลขึ้นเองก็ยิ่งตั้งหน้าตั้งตาทำดีกับสังคมมากขึ้น นับเป็นบุคคลที่ยากจะพบในโลกใกล้กลียุคเช่นนี้

วางสายจากลานดาวแล้วลุกขึ้นยืนเคว้งคว้าง ยังคุยกับแฟนสาวไม่เต็มอิ่ม เขาปรารถนาหล่อนมากขึ้นทุกที สัมผัสรู้สึกชัดถึงกระแสแม่เหล็กที่เปล่งประกายจัดจ้าออกมาทั้งทางจิตและทางกาย เมื่อตรวจตราใจตนอย่างละเอียด ก็พบว่าช่วงที่คบกันแรกๆนั้น เขามีความหมั่นไส้ หรือพูดตรงไปตรงมาคือรังเกียจหลายสิ่งในลานดาวอยู่ในส่วนลึก คล้ายเห็นกุหลาบสวยที่เต็มไปด้วยเสี้ยนหนามรุงรังชวนระคาย แต่บัดนี้คล้ายหนามไหน่เหล่านั้นถูกลิดทิ้งจนเหลือแต่ก้านใบเกลี้ยงเกลา น่าให้ถลาเข้าเชยชมอย่างยากจะห้ามใจ ความพิศวาสจึงทวีตัวขึ้นรุนแรงเต็มพิกัด

ช่วงที่ผ่านมาเขาไม่ได้สังเกตละเอียดนักว่าหล่อนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างไรบ้าง ทราบแต่ว่าลานดาวเหมือนเพชรที่ส่องประกายจัดจ้าบาดตาบาดใจจนตบะเริ่มแตก ครั้งหนึ่งเขาชวนหล่อนมาที่ห้องและพยายามขอมีสัมพันธ์ผ่านสัมผัสละมุนละม่อม ปฏิกิริยาและคำขาดของลานดาวทำให้เขาอารมณ์ค้างมาจนถึงเดี๋ยวนี้คือถ้าอยากได้ ก็เอางานแต่งมาแลก!

นั่นจัดเป็นประสบการณ์ใหม่เอี่ยมสำหรับเขา สมัยเพิ่งเริ่มเป็นวัยรุ่นที่ให้เพื่อนพาไปหาหญิงบริการชั้นสูง เขาได้เชยชมเรือนร่างอิสตรีด้วยการตกลงราคาค่างวดกัน เมื่อคุยเรื่องราคาจนผู้หญิงพยักหน้าร่างกายเจ้าหล่อนก็อ่อนเปียกเป็นของง่าย เป็นสมบัติชั่วคราวที่เขาอยากทำอะไรก็ทำ เยี่ยงสินค้าที่เร่วางล่อตาค้าขายบนเตียงนอนทั่วบ้านทั่วเมือง

ต่อมาเป็นหนุ่มขึ้นอีกหน่อย รู้จักมีแฟนเป็นตัวเป็นตนเหมือนผู้คนในโลก ก็รู้จักหนทางครอบครองร่างกายหญิงสาวอีกระดับ เริ่มจากคบหาพูดคุย พัฒนาเป็นหยอดคำหวาน สร้างความบันเทิงให้หลงเพลิน พาไปเลี้ยงข้าว จ่ายค่าตั๋วหนัง ซื้อของขวัญแพงๆน่าประทับใจ ค่อยๆร่วมกันสร้างความคุ้นเคยผ่านสุ้มเสียง กระแสตา และสัมผัสทางกาย กว่าจะพยักหน้ายอมก็ยากขึ้นกว่าสมัยตกลงราคาค่าตัวกันลุ่นๆโต้งๆหลายสิบเท่า

ทว่าถึงยากอย่างไร ก็ไม่เคยมีสาวคนไหนปฏิเสธเขาลงคอเหมือนอย่างแฟนคนปัจจุบัน ราคาค่าตัวของลานดาวแพงกว่าผู้หญิงทั้งชีวิตที่ผ่านมารวมกัน เพราะสิ่งที่หล่อนเรียกคือแหวนหมั้น สินสอด และความพรักพร้อมสำหรับการใช้ชีวิตคู่

ทีแรกอมฤตหงุดหงิดและทำหน้าบึ้งตึง ไม่ยอมพูดจา ตอนส่งกันหน้าบ้านยังหลุดออกไปคำหนึ่งด้วยซ้ำว่าหล่อนเห็นแก่ตัว หวงเนื้อหวงตัวอย่างน่าหนักใจ จะยั่วให้เขาต้องหาทางระบายกับคนอื่นหรืออย่างไร แทนที่ลานดาวจะแสดงท่าหวาดหวั่นกลัวเขาทิ้งขว้าง หล่อนกลับพูดหน้าตาเฉยว่าอยากไปเที่ยวไหนก็เชิญ แต่จับได้เมื่อไหร่ก็เลิกกันเมื่อนั้น

ทีแรกอมฤตโกรธจุกอก ทว่าวันต่อมาก็เริ่มคิดได้ และเห็นค่าคนรักสูงขึ้นลิบลับ การปฏิเสธของลานดาวทำให้เขารู้สึกว่าหล่อนเป็นเพชรแท้ และการที่จะได้มาครอบครองก็ต้องด้วยวิถีทางของผู้ใหญ่ หล่อนทำให้เขาย้อนกลับไปเห็นความงดงามของขนบธรรมเนียมประเพณี พรหมจารีที่ต้องแลกซื้อด้วยงานวิวาห์เป็นพรหมจารีที่ดึงใจคู่บ่าวสาวให้ขึ้นสูง เมื่อได้มายากก็รู้สึกว่าต้องรักษาไว้ตลอดไป ไม่ใช่รู้สึกว่าแค่แกะกระดาษห่อของขวัญเชยชมของเล่นชิ้นใหม่หนำใจแล้วทิ้งขว้างกันง่ายๆ

มองออกว่านี่ไม่ใช่แค่ลีลาหลอกตา ถ้าลานดาวใจแข็งปฏิเสธเขาได้ ก็แปลว่าหล่อนไม่เคยเป็นของใครเลยสักคน อมฤตสัมผัสรู้ว่าเกือบทุกครั้งที่อยู่ด้วยกันสองต่อสอง หล่อนก็คือปุถุชนธรรมดาที่ถูกความเรียกร้องทางธรรมชาติรบกวนกายใจไม่แพ้เขาเลย

เซ็กซ์ในหมู่มนุษย์แทนความหมายได้หลายอย่าง อาจส่อถึงความกระสันอยากแบบดิบๆตามสัญชาตญาณก็ได้ อาจหมายถึงการแสดงความเป็นเจ้าของครอบครองก็ได้ หรืออาจเป็นเครื่องบอกภาวะความพร้อมจะรับผิดชอบก็ได้ ความรับผิดชอบที่มาในรูปของการรู้จักหักห้าม ยับยั้งอารมณ์ฝ่ายต่ำ ยกระดับให้ชีวิตมีกฎเกณฑ์ ส่องสะท้อนว่ามีความอดทนเพียงพอจะไม่ทำเรื่องบาดใจกับคู่ของตนในกาลข้างหน้าเมื่ออยู่ร่วมกัน

ผู้ใหญ่ฝ่ายของลานดาวต้องการเพียงบ้านหลังเดียว เพื่อขอดูว่าเขาจะเป็นหลักประกันความมั่นคงให้ลูกสาวได้หรือไม่ ซึ่งเมื่อเขาเห็นบ้านอันจะต้องเป็นเรือนหอในข้อกำหนดของพ่อแม่ลานดาวแล้ว อมฤตก็ใจแป้วไปหน่อยหนึ่ง เฉพาะดาวน์ก็ฟาดเงินเก็บของเขาไปเกือบเรียบ คิดคำนวณสะระตะแล้ว หากจะไม่ขอหยิบขอยืมให้เดือดร้อนพ่อแม่ล่ะก็ เขาควรขยันทำงานทำเงินพิเศษร่วมปีหรือกว่านั้น เพื่อผ่อนต่อได้โดยไม่ต้องกระเสือกกระสนมาก เนื่องจากเพิ่งถอยรถใหม่ ต้องทยอยจ่ายอีกนานอยู่แล้ว

เหมือนเป็นการพิสูจน์อยู่ในทีด้วยว่าค่าของลานดาวมีแรงผลักดันเกินความรู้สึกทดท้อ เพียงชั่วข้ามคืนเขาเปลี่ยนจากความอยากถอยเท้ากลายเป็นมุมานะอยากเดินหน้าให้ถึงปลายทาง ที่ผ่านมาทั้งชีวิตเขาไม่เคยรู้สึกต้องทุ่มเทต่อสู้เพื่อให้ได้ตัวผู้หญิงคนไหนอย่างนี้เลย น้ำเสียงของลานดาวคงก้องกังวานในสองหูเขาไปจนชั่วชีวิต… ถ้าอยากได้ ก็เอางานแต่งมาแลก!

ชีวิตคงสมบูรณ์พิลึกเมื่อยืนเด่นบนเวทีดูหน้าแขกในงานวันสมรส นาทีที่บังเกิดใจยินดีพร้อมคิดทำอะไรใหม่ๆเพื่อสู่ขอลูกสาวใครมาเป็นภรรยา เหมือนภาพชีวิตในใจแปลกเปลี่ยนไป รู้จักตนเองดีขึ้นอีกนิด ที่ผ่านมาเขาไม่เคยคิดถึงการแต่งงานมีครอบครัว มีภาระรับผิดชอบเป็นเรื่องเป็นราวจริงจังเอาเลย การครองชีวิตคู่ต้องอาศัยความคิดอีกแบบหนึ่ง มีการเข้าหาผู้ใหญ่ มีการวางแผน มีการคำนวณเงิน ต่างจากภาวะโสดที่ไม่ต้องคิดอะไรมากกว่าทำวันนี้ให้ผ่านไปเรื่อยๆ เงินจะเหลือหรือขาดก็ช่าง

แค่เงินลงทุนซื้อรถใหม่ น่าจะแปลง่ายๆว่าเฉพาะค่าพาตัวลานดาวไปเที่ยวก็เกินล้านแล้ว หากยิ่งอยากได้หล่อนเป็นเมีย ยังต้องทุ่มเพิ่มเข้าไปกว่านั้นมากต่อมาก ไหนจะเงินซื้อบ้าน ไหนจะเวลาสำหรับเที่ยวและพูดคุย ไหนจะต้องหลังขดหลังแข็งขยันทำกินมากขึ้นกว่าเดิม รวมแล้วก่อภาพลานดาวในใจเขาแจ่มชัดถึงขีดสุด สนนราคาค่าตัวทั้งหมดของหล่อนคือชีวิตเขาแทบทั้งชีวิต!

เมื่อได้มายาก ระบบครอบครัวก็น่าจะคลอนแคลนยากตามไปด้วย เพราะเขาคงไม่ยอมเสียหล่อนง่ายๆ จะด้วยเหตุอันใดก็ตามที

อมฤตเห็นตนเองยังไม่ง่วง จึงเปิดคอมพิวเตอร์เข้าอินเตอร์เน็ต ตั้งใจจะเข้าไปดูเว็บไซต์ของพี่น้องสองสาวเสียหน่อย เขาเคยเยี่ยมชมในช่วงแรกๆแบบผ่านวอบแวบ ยังไม่มีโอกาสอ่านให้ทั่วถึง คืนนี้ว่างจึงนึกครึ้มอยากสำรวจมากขึ้นกว่าเดิม

เลือก **เว็บของจ๊ะกับเอิน** จากกลุ่มรายชื่อเว็บโปรดของตน ในเวลาไม่นานก็ปรากฏเว็บเพจหน้าแรกอันเก๋ไก๋ของไซต์ ซึ่งเขารู้ดีว่าเป็นฝีมือออกแบบของลานดาว ไม่มีลูกเล่นที่ต้องรอเวลาดาวน์โหลดนานๆ มีแต่ภาพกับอักษรงดงามสบายตา พร้อมทั้งเนื้อหาน่าสนใจเป็นแม่เหล็กดึงดูดให้อยากเข้าถึงรายละเอียด

หน้าแรกปรากฏป้ายชื่อเว็บไซต์หรา… **คู่มือนักฆ่าตัวตาย** ด้านล่างลงมามีหนึ่งบรรทัดที่เหมือนประกาศเป็นนัยๆว่าจุดประสงค์ของการจัดทำเว็บไซต์คืออะไร…

“*เราเคยผ่านเส้นทางนี้มาก่อน และหวังจะบอกกับทุกคนว่าปลายทางอาจไม่ใช่การหนีไปไหนรอดอย่างที่คิด*”

ล่างลงมาอีกคือส่วนเด่นที่สลับสับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ ได้แก่คติสะกิดใจ อย่างเช่นเข้ามาคราวนี้ เขาเห็นคำคมคล้องจองคือ…

เกิดมาทั้งที ให้มีค่าคุ้ม ทุ่มเทกับงาน
ให้ทานกับคน ค้นหาสาระ เพื่อผละไปดี...

มีแต่ความตาย ได้เป็นที่หมาย สายตาทอดมอง เพื่อตรองเห็นจริง
ทุกสิ่งตั้งอยู่ ให้รู้ต้องดับ ลับแลแดดิ้น สิ้นใจทุกคน...

ลุกลนรีบร้อน ก่อนอายุขัย ใช่หยุดสุดทาง ลางร้ายบอกอยู่
คู่หน้าอมทุกข์ ฉุกใจให้ทัน หันหลังกลับมา ฆ่าทุกข์ทิ้งแทน...

อมฤตยิ้มมุมปากหน่อยๆ สองสาวไม่ได้ลงชื่อไว้ จึงไม่รู้ว่าใครเป็นคนแต่ง เท่าที่ทราบลานดาวและมาวันทามีความสามารถเชิงอักษรศิลป์กินใจด้วยกันทั้งคู่ เขาคลิกรูปไอคอนที่มีคำว่า **ก่อนหน้า** แปะอยู่เพื่ออ่านคติธรรมคำคมชิ้นก่อน

สิ่งที่ทำให้เราฆ่าตัวตายได้คือความคิด
สิ่งที่ทำให้เราคิดฆ่าตัวตายได้คือความเศร้าถึงที่สุด
สิ่งที่ทำให้เราเศร้าถึงที่สุดคือการยอมจำนนจนมุม
สิ่งที่ทำให้เรายอมจำนนจนมุมคือความเจ็บปวดที่ไม่อาจเยียวยา

ความเจ็บปวดหายไปได้ด้วยความเปลี่ยนแปลง
ความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นได้ด้วยความเคลื่อนไหว
ความเคลื่อนไหวเกิดขึ้นได้ด้วยความมีแก่ใจ
ความมีแก่ใจเกิดขึ้นได้ด้วยความคิด

ความคิดอาจพาเราไปฆ่าตัวตาย
แต่ความคิดนั่นเองจะรั้งเราไว้ในโลกนี้ต่อ
ความคิดจึงเป็นกลไกสำคัญที่ขับเคลื่อนเราไปสู่ภาวะต่างๆ
ทั้งภาวะอยู่อย่างเป็นสุข ภาวะอยู่อย่างซมซาน
ภาวะตายตามกาล หรือภาวะตายก่อนกำหนด
ทุกภาวะไม่อาจเกิดขึ้นโดยปราศจากความคิดมาเกี่ยวข้อง

ความคิดนั่นแหละที่จะทำให้ชีวิตเราเหมือนปลาเป็นหรือปลาตาย
ปลาเป็นจะดิ้นเสมอ ปลาตายเท่านั้นที่ยอมไหลตามยถากรรม
เมื่อยังมีโอกาสคิดใหม่จึงควรคิดให้ต่างจากชีวิตเดิมที่ผ่านมา
เพราะความคิดฆ่าตัวตายคือผลรวมของความคิดผิดๆทั้งหมดในชีวิตเดิมๆ

อ่านจบอมฤตก็ยิ้มอีก คติชิ้นนี้พอเดาได้ว่าเป็นของมาวันทา สำนวนกับกระแสความเป็นหล่อนฝากแฝงอยู่ในเนื้อความทั้งหมด เรียกว่าอ่านจบก็เกิดมโนภาพใบหน้าคุณหมอผู้มีใจโอบอ้อมอารีขึ้นในใจทันที

แม้ข้อความสำคัญอันโดดเด่นจะประกาศจุดยืนของเว็บค่อนข้างชัดเจน แต่เมื่อดูสารบัญเนื้อหาทางซ้ายมือแล้วใครต่อใครอาจต้องสะดุ้งหน่อยๆ เพราะขึ้นข้อแรกคือ 'วิธีตายอย่างสงบ' ขอบเขตเนื้อหาจะจาระไนวิธีต่างๆสำหรับคนคิดอยากตายจริงๆ มีทั้งข้อมูลสำคัญเช่นสถิติการไปจริงและการรอดตาย มีทั้งวิธีกรีดข้อมืออย่างถูกต้องและแบบที่ผิดพลาด มีทั้งความเข้าใจที่ถูกต้องและคลาดเคลื่อนว่าทำอย่างนั้นอย่างนี้จะสบายไร้ความเจ็บปวด เป็นต้น

จากนั้นส่วนของสารบัญจึงขึ้นข้อสองคือ 'ฆ่าตัวตายแล้วไปไหน' ขอบเขตเนื้อหาเป็นการบรรยายสิ่งที่เชื่อว่าเป็นความจริงของภาวะหลังขาดใจจากความเป็นมนุษย์ มีการรวบรวมประสบการณ์ทางวิญญาณพิสดารพันลึก ประกอบกับข้อมูลทางวิทยาศาสตร์และการศาสนามากมายอย่างน่าทึ่ง อมฤตเคยถามมาวันทาก็ได้ความว่ามีผู้ใหญ่ท่านหนึ่งให้ความช่วยเหลือเกี่ยวกับข้อมูลอยู่

หัวข้อถัดมาคือ 'วิธีคิดใหม่' ขอบเขตเนื้อหาจะมุ่งแสดงวิธีคิดผิดๆอันทำให้เกิดมุมมองเลวร้ายและนำไปสู่การตัดสินใจอันเป็นบาปทั้งหลาย ส่วนนี้คือแหล่งรวบรวมบทความที่พี่น้องสองสาวช่วยกันเขียนขึ้น ทั้งจากประสบการณ์ส่วนตัว และจากการพูดคุยกับแขกผู้เข้าเยี่ยมทั้งหลาย ถึงวันนี้มีบทความมากมายหลายชิ้นจนต้องซอยเป็นส่วนย่อย เช่นส่วนแบบสอบถามหาแนวโน้มหรือใจจริงว่าใครเริ่มคิดหรือล้ำหน้าไปถึงจุดของการตัดสินใจฆ่าตัวตายแน่แล้ว นอกจากนี้ยังมีส่วนข้อมูลทางวิทยาศาสตร์และศาสนาเพื่อความเข้าใจที่ถูกต้อง ส่วนของการคิดในทางที่จะเป็นกำลังใจกับตนเองและคนรอบข้าง รวมทั้งส่วนของการดำเนินจิตที่จะทำให้หลุดออกมาจากความเศร้าสร้อยตรงๆ อมฤตภูมิใจอยู่บ้างที่ลานดาวกับมาวันทานำคำสอนของเขาหลายๆชิ้นมาเรียบเรียงแปะไว้

หัวข้อถัดมาคือ 'มรณศิลป์' ซึ่งลานดาวรับผิดชอบจัดการอยู่เต็มๆ หล่อนเป็นศิลปินที่แต่งแต้มสารพัดสีสันไว้ในส่วนนี้ของเว็บไซต์ ไม่ว่าจะเป็นโคลงกลอน เรื่องสั้น มุมมองตลกๆเกี่ยวกับชีวิตและความตาย พลังความบันเทิงของหล่อนถูกนำมาใช้ประโยชน์มากขึ้นเรื่อยๆ แม้กระทั่งประพันธ์เพลงที่เป็นกำลังใจ เพลงที่ชักชวนให้กลับใจ เพลงที่พรรณนาสภาพหลังการฆ่าตัวตายอันชวนให้รู้สึกหดหู่ยิ่งกว่าความหดหู่ขณะทรมานแสนสาหัสบนโลกมนุษย์ ทำเอาใครต่อใครหลงเสียง อยากเห็นหน้าคนร้องกันจ้าละหวั่น

หัวข้อถัดมาคือ 'รวมประสบการณ์รอดตาย' มีทั้งเรื่องของพวกหล่อนเอง เรื่องของผู้เข้าเยี่ยมเว็บ และคำให้การของผู้ที่เคยฆ่าตัวตายไม่สำเร็จทั้งไทยและเทศ มีเรื่องของภาวะเฉียดตาย ภาวะที่เชื่อกันว่าตายแล้วฟื้นคืนชีพ ตลอดจนประสบการณ์ระลึกชาติของเด็กตัวน้อยที่เล่าเรื่องชาติใกล้ได้ถูกต้องและมี

หลักฐานยืนยันชัดเป็นญาติมิตรกับสถานที่ในปางก่อนที่ยังปรากฏอยู่ มาวันทากับลานดาวจะคัดเฉพาะที่อ่านแล้วชวนให้สลดสังเวชและคิดเปลี่ยนใจ อยากกลับลำฮึดสู้ชีวิต ทำทุกสิ่งให้เป็นวันใหม่สดใสขึ้น การประชุมคนหัวอกเดียวกันมาช่วยพูดในทางจรรโลงใจได้กลายเป็นพลังยิ่งใหญ่ ปลุกเร้าให้ตื่นจากความหลับใหลได้อย่างน่าปลื้มปีติ

หัวข้อถัดมาคือ 'กระดานสนทนา' เป็นส่วนที่ผู้เข้าเยี่ยมจะสามารถพูดคุยกันเองหรือไถ่ถามขอความเห็นจากเจ้าของเว็บไซต์ ส่วนนี้จะได้รับความนิยมเข้าเยี่ยมมากกว่าส่วนอื่นๆ อันเป็นธรรมดาของเขตการสื่อสารสองทาง มีร่องรอยโต้ตอบ มีหลักฐานพัฒนาการทางสำนึก มีการระดมจิตวิญญาณเข้าร่วมทำสิ่งเลวร้ายให้กลายเป็นดี หลายคนเคยผ่านประสบการณ์คิดหรือลงมือฆ่าตัวตายจริงๆมาก่อน บางคนเปลี่ยนใจหรือเริ่มลังเลก็เพราะเข้ามาร่วมวงกับส่วนกระดานสนทนานี่เอง

หัวข้อสุดท้ายคือ 'เว็บไซต์น่าแวะ' เป็นส่วนที่รวบรวมเว็บไซต์อื่นๆที่เกี่ยวข้องกับการฆ่าตัวตายบนอินเตอร์เน็ต ซึ่งปัจจุบันมีอยู่ดารดาษกลาดเกลื่อน แสดงว่าในเมืองนอกก็มีคนเห็นความสำคัญของวิกฤตกระแสการฆ่าตัวตายมากขึ้นเรื่อยๆ

นับว่าเนื้อหาของคู่มือนักฆ่าตัวตายครบวงจรดีจริงๆ อมฤตชั่งใจอยู่ครู่ ก่อนเลือกเข้าสู่ส่วนของกระดานสนทนาเป็นอันดับแรกสำหรับคืนนี้ ด้วยความอยากดูว่าพี่น้องสองสาวมีโอกาสเจรจาต่อรองกับพญามัจจุราชได้กี่ครั้งเข้าไปแล้ว

เลื่อนดูกระทู้ล่าสุด ชื่อของข้อกระทู้คือคำถามว่า 'คนมาจากไหน?' เมื่อคลิกเข้าไปอ่านก็เป็นไปตามคาด สาวเจ้าของกระทู้ซึ่งใช้ชื่อว่า 'โบเอ้' เหมือนใครต่อใครที่เริ่มครุ่นคิดเกี่ยวกับความตาย คือสงสัยว่าโลกจะขนเอาคนที่ไหนมาเกิด ในเมื่อสมัยก่อนมีอยู่หยิบมือเดียว แต่ปัจจุบันซัดเข้าไปหกพันล้านอย่างนี้

ผู้ที่ตอบเป็นคนแรกใช้ชื่อว่า 'หมอวันทา' ซึ่งจะเป็นใครอื่นไปไม่ได้นอกจากมาวันทานั่นเอง หล่อนตั้งนามแฝงโดยใช้คำแรกว่า 'หมอ' เพื่อบอกเป็นนัยถึงคุณวุฒิที่ประกันความน่าเชื่อถือของข้อมูล ซึ่งหากติดตามมาระยะหนึ่งสมาชิกเว็บทุกคนคงพอทราบได้ว่าหล่อนเป็นหมอจริงๆ ส่วนชื่อ 'วันทา' ดึงจากส่วนหนึ่งของชื่อจริง บ่งบอกว่าไม่ต้องการเปิดเผยตัวตนทั้งหมด แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ปิดบังมิดชิดนัก หากเพื่อนหมอหรือพยาบาลที่ไหนผ่านมาพบเว็บไซต์นี้เข้า ก็อาจสงสัยและไปถามว่าใช่หล่อนหรือเปล่าได้

ต่อไปคือข้อความที่มาวันทาตอบกระทู้

"พวกเรามักถูกหลอกด้วยตัวเลขจำนวนประชากร เช่นอย่างที่ทราบกันว่าก่อนขึ้น ค.ศ. ๒๐๐๐ มีพลโลกทั้งสิ้น ๖,๐๐๐ ล้านคน เราก็จำไว้โดยอัตโนมัติว่ามีมนุษย์จำนวนเท่านั้นดำรงชีวิตอยู่ และจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ความเป็นจริงคือโลกนี้คือการยักย้ายถ่ายเทระหว่างคนเป็นกับคนตาย หากใครคิดประดิษฐ์กล้องส่องดูความเกิดความตายอยู่นอกโลกได้ จะเห็นมีคนเกิดขึ้นเป็นดอกเห็ดถึงวินาทีละสาม แต่ขณะเดียวกันวินาทีนั้นจะมีคนตายแลกเปลี่ยนกันสองด้วย...

"ตายวินาทีละสอง หมายความว่าวันละแสนเจ็ด ซึ่งฟังดูเหมือนมาก แต่ด้วยจำนวนพลโลกกว่าหกพันล้านคนในเวลานี้ คุณจะต้องรู้จักคนราวครึ่งตำบลถึงจะได้ข่าวการตายรายวันทีละคน...

"คำนวณกันไว้ว่าตั้งแต่ต้นตระกูลมนุษย์อุบัติมาจนถึงทุกวันนี้ น่ามีผู้ได้เหยียบโลกรวมแล้วไม่ต่ำกว่าแสนล้านคน เพราะฉะนั้นถ้าเชื่อว่ามนุษย์ตายแล้วจะต้องกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก ก็อย่าได้แปลกใจอะไรเลย หกพันล้านยังน้อยเกินไปด้วยซ้ำสำหรับการเวียนว่ายอยู่ในโลกใบเก่าของเผ่าพันธุ์มนุษย์เรา...

"แต่ข้อมูลเกี่ยวกับมนุษย์อย่างเดียวยังไม่เพียงพอ เพราะตามหลักความเชื่อทางศาสนาพุทธนั้น มนุษย์ไม่ได้มาจากอดีตที่เคยเป็นมนุษย์เสมอไป แต่อาจมาจากสัตว์นรก เปรต อสุรกาย เดรัจฉาน เทวดา และพรหม โดยโลกนี้เป็นเพียงจุดศูนย์กลางการแลกเปลี่ยนระหว่างภพด้านล่างกับภพด้านบน เป็นจุดตั้งหลักตัดสินว่าวิญญาณใดจะไปครองอัตภาพแบบไหนในอนาคตเบื้องหน้า...

"สำหรับภพภูมิอื่นที่ลี้ลับเช่นนรกสวรรค์นั้นขอยกไว้ เอาเฉพาะที่พวกเราสามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่าก็แล้วกัน คือสัตว์เดรัจฉานทั้งหลาย ไม่มีใครรู้แน่นอนว่าจำนวนประชากรสัตว์มีอยู่เท่าใด เอาสัตว์ใหญ่เฉพาะวัวควาย หมู และแกะ ที่ผ่านโรงฆ่าสัตว์มาเป็นอาหารของมนุษย์นั้น หนึ่งปีรวมแล้วเกิน ๑,๖๐๐ ล้านตัว ส่วนสัตว์เล็กที่ฆ่ากันได้สะดวก ไม่ต้องผ่านโรงฆ่าสัตว์อย่างเช่นไก่นั้น ยอดต่อปีเพิ่มปริมาณขึ้นเรื่อยๆ ล่าสุดตกราวปีละ ๑๘,๐๐๐ ล้านตัว สัตว์เพียง ๕ ชนิดที่เป็นอาหารประจำของมนุษย์เหล่านี้ ก็เกินจำนวนพลโลกในปัจจุบันแล้ว อย่าลืมว่าตัวเลขข้างต้นนี้ยังไม่ได้นับพวกที่มีชีวิตโดยไม่ผ่านโรงฆ่าสัตว์นะคะ...

"สัตว์ยิ่งเล็กลงมาเท่าไหร่ก็ยิ่งมีปริมาณมากขึ้นเท่านั้น ประมาณว่าปลาทั้งมหาสมุทรมีอยู่ไม่ต่ำกว่า ๓.๗ ล้านล้านตัว ขนาดปลายังขึ้นหลักล้านล้าน ก็ขอให้ลองคิดเล่นๆว่าสัตว์เล็กกว่านั้นอย่างเช่นหนอน มด ปลวกที่บ้านหลังเดียวมีไม่ทราบกี่แสน รวมทั้งโลกจะยิ่งเป็นจำนวนอนันต์เกินจินตนาการปานใด เพราะฉะนั้นถ้าพูดแค่ตัวเลขของสรรพชีวิตแบบดิบๆ ไม่คำนึงถึงความเป็นไปได้ว่าสัตว์ใดบ้างที่มีสิทธิ์มาเกิดเป็นมนุษย์ ก็ไม่น่าสงสัยเลยค่ะว่าทำไมคนถึงล้นโลกได้อย่างทุกวันนี้ หากกล่าวเฉพาะสัดส่วนจำนวนประชากร เผ่าพันธุ์มนุษย์ก็เปรียบเสมือนชนกลุ่มน้อยกลุ่มหนึ่งในโลกใบมหึมานี้เท่านั้น...

"หากเชื่อว่าสัตว์มีแดนเกิดอันเหมาะสมกับกรรม ความหลากหลายของกรรมมีแค่ไหน ขอให้ลองดูจากความจริงที่โลกใบนี้ใบเดียวรองรับสิ่งมีชีวิตไว้ถึงประมาณ ๑๐ ล้านสายพันธุ์ กล่าวอีกนัยหนึ่งคือโลกนี้ยินดีต้อนรับจำพวกกรรมหลักๆ ๑๐ ล้านประเภท และแต่ละสายพันธุ์ก็ไม่ได้ถูกกำหนดให้อยู่คู่โลกไปจนชั่วฟ้าดินดับ คือต่างก็กำลังทยอยสูญพันธุ์ไปเรื่อยๆทั้งสิ้น...

"ถ้ามองจากภาพใหญ่ ก็จะเห็นว่าการแปรพันธุ์เป็นธรรมชาติชนิดหนึ่ง แต่หากมองตามนัยของกรรม ก็อาจกล่าวว่าหมดวิญญาณที่ต้องเสวยวิบากกรรมในจำพวกนั้นๆแล้ว และต้องเร่ร่อนไปใช้กรรมรูปแบบอื่น ซึ่งอาจตกต่ำลงหรือสูงส่งขึ้น ถ้าคำนวณแค่อย่างหยาบที่สุดก็จะเห็นว่าขอเพียงสัตว์มีใจสูงขึ้นพอจะแปรพันธุ์เป็นมนุษย์ได้สักหนึ่งในล้านจากพวกของมันเอง รวมหนึ่งในล้านจากทุกเผ่าพันธุ์ทั้งหมดก็ต้องเกินจำนวนพลโลกขณะนี้ไปมากแล้ว...

"อีกอย่างขอให้สังเกตด้วยนะคะ โลกนี้ยินดีต้อนรับมนุษย์ในจำนวนจำกัด การบริโภคทรัพยากรของพวกเราบ่งบอกได้ดี คือเมื่อไหร่พลโลกขึ้นหลักหมื่นล้าน เมื่อนั้นทรัพยากรธรรมชาติจะไม่เพียงพอทันที ซึ่งก็คำนวณกันว่าอีกแค่ไม่กี่สิบปีข้างหน้านี่แหละ สิทธิ์ของการเกิดเป็นมนุษย์อาจลดลงฮวบฮาบ ขณะที่การด่วนตายจากอาจเพิ่มขึ้นพรวดพราดน่าตกใจ!"

ยายโบเอ้คงติดใจคำตอบของมาวันทา เมื่ออมฤตเลื่อนลงมาดูข้างล่างจึงเห็นโบเอ้ถามต่ออีก

"แล้วทำอย่างไรสัตว์หรือสิ่งมีชีวิตในภพภูมิอื่นถึงมีสิทธิ์มาเกิดเป็นมนุษย์คะ?"

หลังคำถามของโบเอ้ มีคนมาตอบแบบไร้สาระสองสามข้อ เช่น "คงเป็นพวกสุนัขที่เริ่มล้างก้นตัวเองเป็น" หรือ "น่าจะเป็นพวกลิงที่เริ่มมักใหญ่ใฝ่สูงมากกว่า" ก่อนจะถึงคำตอบอันสุขุมของมาวันทา

"สิทธิ์การเกิดในภพภูมิไหนๆอยู่ที่ระดับของจิต จิตคิดก่อกรรมใดเป็นประจำ ก็จะมีภพภูมิมารองรับอย่างเหมาะสมเสมอ เป็นมนุษย์ต้องมีบุญสั่งสมไว้พอควร อย่างน้อยพื้นจิตพื้นใจต้องมีความละอายต่อบาปบ้าง นี่คือคำตอบว่าทำไมมนุษย์ทุกคนจึงมีมโนธรรมติดตัวมาแต่กำเนิด แม้กระทำเรื่องที่ดูชั่วช้าสามานย์สักปานใด วันหนึ่งเขาก็มีสิทธิ์สำนึกและกลับตัวกลับใจได้...

"สำหรับสัตว์ที่มีสิทธิ์เลื่อนชั้นมาเกิดเป็นมนุษย์นั้น อาจจะเป็นหมาแมวตามบ้านคนใจบุญหรือตามวัดวาอารามที่มีพระผู้ทรงศีลพำนัก หากใกล้ชิดกับกระแสของคนมีเมตตา เลี้ยงดูไม่ให้พวกมันต้องฆ่าสัตว์กินเอง พอรับกระแสความดีของมนุษย์มากเข้าก็เกิดสำนึกในทางละอายบาปประการต่างๆได้เหมือนกัน ตอนตายมีสิทธิ์เกิดมโนภาพอันเป็นกุศล จูงชนวนให้เลื่อนสู่ภพที่สูงขึ้น...

"นอกจากนั้นสัตว์กินหญ้าพวกวัวควาย บางทีเขาแค่พักอยู่ในอัตภาพที่ต้องใช้เวรใช้กรรม เช่นอาจเคยเป็นพระที่เอาแต่นั่งๆนอนๆฉันข้าวชาวบ้านโดยไม่ทำกิจอันควร ก็ต้องมาเกิดเพื่อให้ชาวบ้านฆ่าเอาเนื้อหนังไปกินบ้าง พอพ้นจากภาวะจองจำของสัตว์เดรัจฉาน ก็อาจกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครั้งด้วยบุญเก่าเมื่อครั้งบวชเรียนนั่นเอง"

สาวน้อยโบเอ้เจ้าของกระทู้มาถามต่ออีก

"น่ากลัวจัง อย่างนี้เป็นพระก็ไม่ดีสิคะ แค่ขี้เกียจก็มีสิทธิ์ไปเป็นวัวแล้ว คนทั่วไปมีนิสัยขี้เกียจไม่ค่อยรับผิดชอบหน้าที่ของตัวเองกันเป็นส่วนใหญ่นี่หน่า..."

มาวันทากลับมาตอบในเวลาไม่ช้านานนัก

"ขอให้เข้าใจว่าที่กล่าวข้างต้นเป็นแค่การยกตัวอย่าง ไม่ใช่พระขี้เกียจจะต้องเกิดเป็นวัวเสมอไป บุญกรรมเป็นเรื่องซับซ้อนและมีความหลากหลายพอๆกับจินตนาการของมนุษย์เรา มนุษย์เรามีภาพแห่งความรู้สึกทางใจชนิดใดเกิดขึ้นได้ ตายแล้วก็อาจพุ่งเข้าไปสู่ภพแห่งภาพความเป็นเช่นนั้นได้หมด เพราะกรรมจากการคิด การพูด การทำนั่นเอง ที่ปรุงแต่งให้เกิดจินตนาการต่างๆขึ้น คล้ายกับที่เกิดสภาพปรุงแต่งให้เกิดภพชาติทั้งหลายขณะขาดใจตาย...

"การเป็นพระนั้น เพียงปลงผมบวชอย่างไม่รู้อะไรเลย ก็ได้ชื่อว่าสืบทอดพระพุทธศาสนา ถือเป็นบุญใหญ่มหาศาลแล้ว ยิ่งหากเข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับหน้าที่ของการบวชอย่างแท้จริง เขาจะเป็นคนโชคดีที่สุดในโลก เพราะมีสิทธิ์ไปอยู่ในสภาพเหนือการเวียนว่ายตายเกิด เป็นสุขสงบ พ้นทุกข์พ้นร้อนทั้งปวง...

"อันที่จริงถึงแม้ไม่เป็นพระนิสัยขี้เกียจ มวลมนุษย์ส่วนใหญ่ก็มีแนวโน้มจะไหลลงต่ำอยู่แล้ว ขอให้สังเกตว่าในหมู่คนเรานั้น เวลาทำอะไรด้วยความเห็นแก่ได้ของตัวเอง มักจะอ้างว่าใครๆก็ทำกันฉันเลยต้องทำมั่ง ซึ่งก็เป็นความจริง เพราะทั้งโลกเสพติดและหลงเมากิเลสกันงอมแงม ก่อกรรมรับใช้กิเลสกันอย่างมักง่ายไม่ละอายบาป เป็นเหตุผลอันสมควรว่าทำไมตายแล้วจึงไหลไปสู่ความเป็นสัตว์ปะปนกันมากมายเกินจะนับขนาดนั้น"

โบเอ้กลับมาต่อคำถามแบบเด็กๆ

“หู... น่ากัวจังเยย อย่างโบเอ้เคยเกิดเป็นสัตว์หรือเปล่าคะ?” แต่เจ้าหล่อนก็ตอบคำถามของตัวเองเสร็จสรรพ “เคยหรือไม่เคยช่างมันเถอะเนอะ ทำยังไงจะไม่เป็นอีกดีกว่า”

ถัดจากนั้นมีใครอีกคนที่ใช้ชื่อ ‘เรืองเดช’ มาถามบ้าง

“ถ้าโลกนี้เป็นแค่แหล่งเวียนเกิดเวียนตายของสิ่งมีชีวิตต่างๆ สลับสับเปลี่ยนจากความเป็นอย่างหนึ่งไปสู่ความเป็นอีกอย่างหนึ่ง เช่นนั้นแล้วสาระการปรากฏและดำรงอยู่ของสรรพชีวิตคืออะไร แล้วเราจะรู้ได้ยังไงว่าทำอะไรถึงคุ้มค่าที่สุด ดีที่สุดในชาตินี้?”

มาวันทามาตอบว่า

“คำตอบเกี่ยวกับชีวิตมีอยู่หลากหลาย แต่คำตอบใดจะ ‘เข้าถึงใจ’ ของเราได้ก็ขึ้นอยู่กับพื้นเพความรู้สึกนึกคิดและความเชื่อของเราเองด้วย... สำหรับดิฉัน ศักยภาพที่ดีที่สุดของความเป็นมนุษย์คือเราตั้งคำถามได้ เราหาคำตอบได้ และถ้าเรามีโจทย์ที่เข้าเป้าที่สุดแล้วล่ะก็ การเกิดมาครั้งนี้อาจนับว่ามีความหมายอย่างที่สุดในบรรดาภพชาติทั้งหมดของเราเช่นกัน...

“บุคคลที่ดิฉันเคารพนับถือและเทิดทูนไว้เหนือเกล้าเหนือกระหม่อม ได้แก่บุคคลที่ล่วงลับไปแล้ว คือพระพุทธเจ้า ท่านตั้งมุมมองไว้ว่าการเวียนว่ายตายเกิดเป็นทุกข์ การประสบสิ่งไม่ชอบใจเป็นทุกข์ การพลัดพรากจากคนรักเป็นทุกข์ เราหมุนเวียนเปลี่ยนรูปแบบการเผชิญทุกข์ไปต่างๆนานาอย่างไร้สาระแก่นสาร... หากโจทย์ของเราเหมือนกับโจทย์ของพระพุทธองค์ **คือทำอย่างไรจะพ้นทุกข์อย่างเด็ดขาด ไม่หวนกลับคืนมาสู่วังวนทุกข์อีก** ก็อาจเป็นการตั้งคำถามที่ยิ่งใหญ่ และให้ผลสะเทือนอันประเสริฐสูงสุด”

อมฤตอ่านด้วยความรู้สึกทึ่ง ถ้อยคำเหล่านั้นน่าจะเกินภูมิของมาวันทาไปมาก เบื้องหลังคำตอบคงเป็น ‘ผู้ใหญ่ที่ให้ความช่วยเหลือ’ ซึ่งหล่อนเคยอ้างถึงนั่นเอง เขาชักอยากเห็นหน้าผู้ใหญ่คนนั้นของหล่อนขึ้นมารำไร

ส่วนที่เหลือของกระทู้นั้นไม่มีสาระนัก เพราะพอมาวันทาทำท่าจะวกเข้าเรื่องศาสนา ก็เหมือนคนร่วมกระทู้จะเริ่มหมดความสนใจกันทันใด

จิตแพทย์หนุ่มกลับมาที่หน้ารวมกระทู้ กวาดตาหา เผื่อจะได้เจอกระทู้ของสาวน้อยโบเอ้ เพื่อแกะรอยความเป็นมาเป็นไปก่อนที่หล่อนจะมาถึงคำถามว่าคนมาจากไหน ปรากฏว่าหล่อนเคยตั้งกระทู้ไว้ก่อนจริงๆ ที่ใกล้สุดคือ ‘ความรักคืออะไร?’

เมื่อคลิกเข้าไปก็เห็นว่าแท้จริงเจ้าหล่อนไม่ได้อยากรู้นิยามของความรักมากนัก จริงๆแล้วอยากรู้มากกว่าว่าคุณหมอวันทากับ 'พี่จิ๊' มีทัศนคติเกี่ยวกับความรักอย่างไร เพราะข้อกระทู้เจาะจงว่า...

“คุณหมอวันทากับพี่จิ๊ว่าความรักคืออะไรคะ? โบเอ้สืบเสาะจากที่ไหนๆก็ไม่เจอคำตอบที่รู้สึกว่าใช่เลย”

คนแรกที่เข้าไปตอบคือคุณหมอวันทาอีกตามเคย...

“ความรักคือสาเหตุอันดับหนึ่งของคดีฆ่าตัวตายค่ะ”

คุณหมอวันทาห้อยรูปอมยิ้มไว้ในตอนท้ายด้วย ถัดจากนั้นมีคนเข้ามาช่วยออกความเห็นหลายต่อหลายราย เช่นที่ถัดจากคุณหมอวันทาใช้นามว่า 'น้ำนิ่ง'

"ความรักคือสายตาที่มองใครคนหนึ่งด้วยประกายพิเศษ คือปากที่เรียกชื่อเขาด้วยน้ำเสียงแตกต่างจากคนอื่น คือใจที่ส่งกระแสคิดถึงเขาผิดแปลกจากหญิงชายไหนๆ และขณะที่คนรักของเรามองผู้คนรอบตัวด้วยอาการตกประหม่า สั่นกลัว หรือท้อแท้สิ้นหวัง เพียงเห็นเราคนเดียวที่ส่งสายตามองหรือส่งเสียงเรียกชื่อเขาจากทางไกล เขาจะรู้สึกเข้มแข็งและไม่กลัวอะไรอีกต่อไป"

คนถัดมาใช้ชื่อว่า 'ซมซาน'

"คุณจะรู้ว่ารักจริงเป็นอย่างไร เมื่อถูกใครตบตีจนปวดไปทั้งตัว แต่คุณยังกลัวว่าเขาจะจากไปอยู่ทุกวัน"

คนถัดมาใช้ชื่อว่า 'Daylight Venus'

"ถ้าเขาสารภาพว่าไม่รวยด้วยท่าทีหวาดกลัวว่าคุณจะทอดทิ้ง นอกจากคุณจะไม่เดินจากไปอย่างที่เขาคิดแล้ว ยังยิ้มกระจ่างและพูดเต็มปากว่าคุณจะอยู่กับเขา แถมทำให้เขาประหลาดใจ ตื่นเต้นยินดีแทบเป็นบ้าเป็นหลังที่ได้รับของขวัญเป็นซีดีเพลง We've Only Just Begun ของคาร์เพนเตอร์สอีกด้วย… นั่นแหละรักแท้"

คนถัดมาใช้ชื่อว่า 'นี่หน่า'

"เราว่าง่ายๆนะ ความรักคือสิ่งที่ทำให้หัวใจพองโตไงล่ะ"

คนถัดมาใช้ชื่อว่า 'คนที่กำลังจะจากไป'

"ความรักคือสิ่งเลวร้ายที่สุดในโลกค่ะ"

คนถัดมาใช้ชื่อว่า 'จิงๆ'

"คนสมัยนี้ไม่รู้จักหรอก ความรักระหว่างหญิงชายน่ะ ผู้ชายมองผู้หญิงก็สำรวจสัดส่วนก่อนว่าน่าฟันหรือเปล่า ส่วนผู้หญิงก็มองแต่กระเป๋าสตางค์ผู้ชายว่าใบโตแค่ไหน ความรักควรเป็นศัพท์ที่เอาไว้ใช้ระหว่างคนในครอบครัวที่ยังไม่ตบกันเรื่องแย่งมรดก คือตอนที่เรายังรู้สึกอุ่นใจว่ามีใครบางคนอยู่บ้านเดียวกัน พร้อมจะช่วยเรา และไม่หักหลังเรา"

คนถัดมาใช้ชื่อว่า 'Stupid & Charming'

"คุณมีความเกลียดซุกซ่อนอยู่บ้างไหม? ลองงัดมันขึ้นมา เผชิญหน้ามัน แล้วพยายามเปลี่ยนความเกลียดจนกลายเป็นความรู้สึกตรงข้ามให้สำเร็จ แล้วคุณจะพบความรักในแบบที่น้อยคนจะรู้จัก"

คนถัดมาใช้ชื่อว่า 'ฟุดฟิด'

"ความรักคือการยอมโง่ แกล้งทำเป็นซื่อบื้อ เชื่อทุกอย่างที่เขาโกหกเพียงเพื่อช่วยถนอมวิญญาณเขาไม่ให้ต้องทำบาปเพิ่ม เช่นหาข้อแก้ตัวมาโกหกต่อ"

คนถัดมาใช้ชื่อว่า 'Death Penalty'

"ความรักเหมือนหลุมดักสัตว์หน้าโง่ให้ตกลงไป มีแต่ความตายรออยู่ในนั้น"

คนถัดมาใช้ชื่อว่า 'ไฮโซดคโซ'

"ความรักคือแสงเทียนในห้องมืด คือแสงอาทิตย์ในฤดูหนาว คือแสงจันทร์ในยามว้าเหว่… แต่เสียดายเรากินแสงสว่างต่างข้าวไม่ได้ อิอิ เพราะฉะนั้น no car no love นะจ๊ะ"

คนถัดมาใช้ชื่อว่า 'ดาบซามูไร'

"ดูความรู้สึกของคุณตอนบอกตัวเองว่ารักใคร รับรู้ตามจริงว่ามันคือรัก แล้วอย่าหาคำอธิบายเพิ่มเติม เพราะมันจะผิดหมด"

อมฤตอ่านกวาดลงมาเรื่อยๆจนเริ่มขี้เกียจ เกือบจะปิดกระทู้นั้นทิ้ง ก็พอดีกับที่นางเอกปรากฏตัว... ลานดาวในคราบ 'พี่จิ๊' ของน้องโบเอ้ ทำให้เขาตาตื่นขึ้นทันใดด้วยคำตอบที่ยาวเหยียด

"อิ๊อิ๊ หวัดดีน้องโบเอ้ผู้ตกอยู่ในห้วงรักเหวลึก คนเรานี่ก็แปลก เหมือนถ้าไม่เจอนิยามความรักที่เชื่อว่าใช่ ก็จะไม่มั่นใจว่าที่ตัวเองประสบอยู่นั้นใช่ความรักจริงๆหรือเปล่า พี่จิ๊ก็เคยเป็นอย่างนี้แหละ วิ่งหน้าตื่นไปถามเพื่อนว่าทำไมเราถึงต้องคิดถึงคนนั้นคนนี้แบบแกะออกจากหัวไม่ออก แล้วไอ้แบบที่เราหลงใครแทบคลั่งตาย ท้องไส้ปั่นป่วนเหมือนพวกติดยานี่เรียกว่ารักแท้แล้วหรือยัง...

"เห็นด้วยกับความเห็นของคุณดาบซามูไร ความรักเป็นความรู้สึกที่เราเข้าใจได้เองอยู่ข้างใน ไม่อย่างนั้นเราจะพูดกันรู้เรื่องได้ยังไงว่าหมายถึงอารมณ์แบบไหน คำว่า 'รัก' เนี่ยนะน้อง เกิดมาเจอหน้าพ่อแม่ คิดถึงพวกท่าน โหยหาพวกท่าน อบอุ่นเมื่อพวกท่านกอด แค่นี้ก็รู้จักรักกันแล้วล่ะ รักแบบอื่นๆก็ความรู้สึกทำนองเดียวกันนั่นแล ไม่ต้องสรรคำอธิบายให้ล้ำเส้นความรู้สึกออกมาร้อก...

"แต่ที่เราสับสนกันว่าเป็นรักจริงหรือรักเก๊ ก็เพราะความรักเป็นสิ่งมีเงื่อนไข ถ้าไม่ฝึกแผ่เมตตาแบบพระพุทธเจ้าสอน พวกเราก็รักกันแบบปราศจากเงื่อนไขไม่เป็น ต้องมีตัวแปรอื่นๆเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่เรื่อย ใครเจอประสบการณ์มาอย่างไรก็จดจำไว้ว่ารักเป็นอย่างนั้น เช่นถ้าน้องโบเอ้เจอแฟนที่แสนดี เวลาน้องโบเอ้พูดถึงความรัก ก็จะเหมือนคนมองโลกในแง่ดี อยากยิ้มอยากหัวเราะให้ระเบิดเถิดเทิง แต่ถ้าเจอแฟนอารมณ์แปรปรวนยิ่งกว่าม้าเหนื่อย น้องโบเอ้ก็จะพูดถึงความรักแบบหวานอมขมกลืน สุข เศร้า เหงา ซึ้ง ครบทุกรส ยิ่งถ้าโช้ะกะเด๊ะเจอผู้ชายร้ายๆ มาหลอกเรา เอาเปรียบเรา ทำร้ายร่างกายและจิตใจเรา อย่างนี้น้องโบเอ้คงอยากกรี๊ดแหลมๆเหมือนหมูยางถูกบีบ และพานเห็นความรักเป็นประตูเข้าชมหนังเรื่อง The End of the World ไปโน่น"

สิ้นความเห็นของพี่จิ๊ น้องโบเอ้ก็เข้ามาถามต่อภายในสิบนาที ตามเวลาที่บันทึกกำกับแต่ละความเห็นไว้ คงเพราะเผอิญออนไลน์พร้อมกัน

"ขอบคุณหลายเด้อสำหรับทุกความเห็น โบเอ้หูตากว้างขวางขึ้นเยอะเลยอ้ะค่ะ พี่จิ๊คะ... แล้วเราจะรู้ได้ไงว่ารักของเราจริงหรือเก๊? บางทีสับสน เลือกไม่ถูก"

เฉพาะข้อความดังกล่าว เพิ่งแสดงให้เห็นว่ายายโบเอ้หลงเข้ามาในเว็บฆ่าตัวตาย ทั้งที่ตัวเองไม่ได้อยากฆ่าตัวตาย แต่คงอ่านๆแล้วติดใจ ประกอบกับเห็นหมอวันทากับพี่จิ๊เหมือนพี่สาวใจดี เลยอยากถามอะไรต่ออะไรประสาวัยรุ่นขี้สงสัยเท่านั้น

'พี่จิ๊' กลับเข้ามาตอบทันใจภายในครึ่งชั่วโมง

"แฟนของพี่จิ๊เคยบอกกับพี่จิ๊ว่ารักระหว่างหญิงชายมีสาเหตุเสมอ จะเพราะหลงรูปเสียงของเขาหรือเพราะช่วยเหลือเกื้อกูลจนเกิดความซึ้งใจก็ตาม แต่ที่จะวัดว่ารักนั้นแท้หรือเทียม ก็คงอาศัยเหตุการณ์พิสูจน์ในระหว่างอยู่ด้วยกัน ถ้ารักเราชนะกระทั่งความกลัวตาย รักนั้นคือรักแท้...

"เผอิญเขาพูดแทบจะยังไม่ทันขาดคำ ก็มีเรื่องพิสูจน์ใจพี่จิ๊เกือบทันใด ทำให้พี่จิ๊รู้ตัวว่าตัวเองยังรักตัวกลัวตายมากกว่าจะยอมสละชีวิตให้ หรือกระทั่งตายพร้อมกับเขา ทั้งที่ก่อนหน้านั้นพี่จิ๊ตั้งใจจะทำทุกอย่างเพื่อรักษาเขาไว้ แท้จริงแล้วเราแค่อยากครอบครองคนถูกใจไว้เป็นสมบัติส่วนตัว เขาต้องดีสำเร็จรูปมาเสียก่อน เราถึงจะอยากได้ อยากหวง อยากอวด วงเล็บคือต้องตอนที่ยังเป็นๆ ยังหายใจได้เป็นปกติดีอยู่ด้วย...

"หลังเหตุการณ์พิสูจน์ใจ พี่จิ๊มานอนก่ายหน้าผากทบทวนอยู่หลายอาทิตย์ ตกลงที่เราโหยหาความรักมาทั้งชีวิต แทบอยากตายเมื่อไม่เจอความรัก หรืออยากตายเมื่อผิดหวังในรัก แท้จริงแล้วเป็นแค่อารมณ์หลอกตัวเองเท่านั้นหรือ? เราไม่เคยพร้อมจะตายเพื่อบูชารักเลย เราจะเป็นจะตายเมื่อไม่ได้อย่างใจมากกว่า นี่แหละ คนเรามีแต่รักตัวเอง เรียกร้องเอาอะไรเข้าตัวเองทั้งนั้น...

"แต่พี่จิ๊ก็ค้นพบตัวเองอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าเราเจอคนมีน้ำใจเสียสละยิ่งใหญ่ เราชื่นชมบูชาความเป็นเขา วันหนึ่งเขาก็อาจเปลี่ยนแปลงเราได้ในทางอ้อม เช่นเห็นว่าการยอมตายเพื่อเขาอาจเป็นรูปแบบหนึ่งของการพิสูจน์ใจว่าเรารักจริง แต่ช่วงเวลาของการตัดใจยอมตายมันสั้นแค่วูบเดียว ยังไม่เห็นธาตุแท้ของหัวใจนานพอหรอก คนเราบ้าเลือดขึ้นมาก็เผลอตัวกระโจนจากหน้าต่างตึกเอาง่ายๆเยอะแยะไป...

"ต่างจากการ 'แลกด้วยชีวิตทั้งชีวิต...' ถ้าหมอดูแม่นๆทำนายว่าเราจะเป็นคนดังระดับโลก เราคำนวณว่าใช้ชีวิตตามถนัดแล้วอาจรวยเป็นพันล้านหมื่นล้านในชั่วเวลาสามสี่ปี แต่มีข้อแม้ว่าต้องเสียเขาไป เราจะเลือกอะไร?... หลังจากสู้รบตบมือกับความคิดตัวเอง ร้องไห้เสียดายอนาคตจนใจแทบขาดแล้ว หัวใจยังสั่งให้เลือกเขาอยู่ นั่นแหละของจริง! ถ้าเรายอมเปลี่ยนแปลงนิสัย ยอมสละบางสิ่งที่สำคัญกับตัวเอง เลือกใช้ชีวิตอีกแบบหนึ่งซึ่งยุ่งยากกว่าเส้นทางที่ปูพรมรอเพียงด้วยเหตุผลคือ 'เพื่อรักษาเขาไว้'... เราถึงจะมีสิทธิ์รู้จักความรักที่ยิ่งใหญ่อย่างแท้จริงด้วยกรรมลิขิตของตัวเอง"

อมฤตอ่านแล้วนิ่งงันไปทั้งร่างราวกับถูกสาป ลำคอตีบในอาการสะอึกตื้นตัน ลานดาวเขียนตามสบายโดยไม่นึกว่าเขาจะเข้ามาอ่าน เพราะปกติเขาไม่ค่อยมีเวลาออนไลน์นัก ทุกคำพูดจึงปล่อยออกมาจากใจหมดสิ้น ปราศจากลักษณะการแฝงสื่อเรียกร้องให้เขาเห็นใจแต่อย่างใด

ชายหนุ่มเม้มปากแน่น เพิ่งตระหนักว่าเขาก็มีค่าตัวเหมือนกัน หากหล่อนเห็นค่าตัวเขาแพงกว่าเกียรติยศชื่อเสียงกับเงินทองกองพะเนิน และหากหล่อนเห็นคุณค่าของเขาคุ้มพอจะแลกด้วยวิถีชีวิตทั้งหมดขนาดนี้ เขาก็จะตอกหลักปักย้ำให้ลงลึกถึงก้นบึ้งหัวใจ ลานดาวจะเป็นตัวจริงเพียงหนึ่งเดียวของเขาไปจนชั่วชีวิต!

ตอนที่ ๓๓ คู่มือนักฆ่าตัวตาย

"ถ้าเธอคุยกับพี่แตรก็คุยต่อไปซี"

"ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุยมาชั่วโมงแล้ว กำลังเบื่อๆอยู่พอดี"

น้ำเสียงของลานดาวเนือยนาย พอหล่อนรู้ว่าเป็นพี่สาวโทร.มา ก็บอกเลิกสายกับแฟนหนุ่มง่ายๆทันที

"มีอะไรหรือเปล่า ทำไมเสียงไม่เหมือนคนเมารักอย่างเคย"

ลานดาวหัวเราะเฉื่อย

"ลักษณะเป็นยังไงคะ เสียงแบบคนเมารัก?"

"ก็สดใสปิ๊งปั๊ง เต็มไปด้วยชีวิตชีวา ทำให้คนฟังพลอยสำราญบานใจไปด้วย ต่อให้ใครกำลังเศร้า ก็มอมเขาให้เปลี่ยนมาหัวเราะร่าตามกันได้"

"ขนาดนั้น?"

"อือ"

ลานดาวคิดคำโต้ตอบ แต่หัวไม่แล่น จึงเงียบเสียงไปครู่จนมาวันทาต้องซักจริงจัง

"มีอะไรหรือเปล่า... จ๊ะ?"

"ป่าว..." น้องสาวลากเสียงยาว ก่อนจะหาเรื่องคุย "จ๊ะเก่งไหมล่ะ ออกกำลังจนน้ำหนักลดลงมาเท่าเดิมแล้ว หลังจากโดนพี่เอินทักแค่อาทิตย์กว่าๆ"

"นี่แหละ เขาเรียกทำดีได้ดี ทีหลังอย่าทำเรื่องชั่วร้ายด้วยการนั่งๆนอนๆ บริโภคข้าวและน้ำไปวันๆอีกล่ะ"

ลานดาวยิ้มซึม

"พี่เอินนี่เก่งเนอะ เพิ่งหย่ากับพี่อ๋องแท้ๆไม่เห็นวี่แววเศร้าซักกะติ๊ด ส่วนใหญ่เขาซมซานเหมือนอาบน้ำตาต่างน้ำก๊อกจนเปียกโชกกันนานกว่าจะฟื้นไข้หย่า อย่างน้าสาวจ๊ะเคยโทร.มาเป่าปี่ใส่หูแม่อยู่ร่วมครึ่งปีจนแม่บ่นอุบ พี่เอินไม่ยักร้องไห้ฟูมฟายเหมือนชาวบ้านเขาเลย"

"ใครบอกไม่ร้อง ก่อนนอนบางทีก็มีเหมือนกันจ้ะ แต่คุยกับเธอเรื่องอะไรจะร้องให้ได้ยิน เดี๋ยวโดนหัวเราะเยาะเอา"

ลานดาวฟังเสียงอีกฝ่ายแล้วชุ่มชื่นขึ้นมาทีละน้อย จากสัมผัสทางใจ หล่อนคิดว่าคุณภาพจิตของมาวันทาสูงส่งขึ้นมาก สุ้มเสียงมีประกายสดใสของคนที่พบกับความเบิกบานอันแท้จริงในภายใน มีทั้งความเบา ความสุกสว่าง และความนิ่มนวลในกระแสจิตยิ่งกว่าสมัยรู้จักกันใหม่ๆแทบเป็นคนละคน

"ที่ว่าร้องก่อนนอนนี่ร้องไห้เสียใจหรือดีใจคะ?"

มาวันทาหัวเราะเป็นกังวาน

"ร้องไห้เสียใจซียะ คิดถึงพี่อ๋องจะตาย"

ลานดาวย่นคิ้วเล็กน้อย น้ำเสียงของมาวันทาปรีดิ์เปรมเกษมสานต์เหมือนคนเพิ่งถูกล็อตเตอรี่

รางวัลใหญ่ ขัดแย้งอย่างสิ้นเชิงกับคำสารภาพแบบคนเป็นแม่ม่าย หล่อนว่ามาวันทาดีใจที่พบกับอิสรภาพมากกว่า

ดีใจที่เห็นจิตตนเองไม่ยึด ไม่ผูก ไม่เศร้า...

"ร้องไห้เสียใจ คิดถึงจะตาย แล้วทำไมเสียงเหมือนปลากระดี่ได้น้ำอย่างนั้นคะ จ๊ะขนลุกเลยนะเนี่ย ประสาทกลับหรือเปล่า?"

มาวันทาหัวเราะยาวอีก

"สงสัยเพราะมีความสุขที่ได้คุยกะเธอน่ะ อย่าคิดมาก พี่ไม่ได้โกหกหรอก บางคืนยังร้องไห้อยู่จริงๆ แบบกระซิกๆน่ะ ไม่ถึงกับร้องโฮตาบวมเหมือนคืนแรก แบบว่าพอเหงาขึ้นมาก็ลงนั่งสมาธิทันทีหรือไม่ก็โทร.มาฮัลโหลเธอนี่แหละ"

ลานดาวถอนใจเฮือก

"เฮ้อ! อิจฉาจัง"

"อุ้ย! คนมีแฟนมาอิจฉาคนถูกทิ้งได้ไง"

"รูปแบบข้างนอกมันแค่เปลือกค่ะ ใครมีความสุขจริง คนนั้นแหละที่น่าอิจฉา"

"เหรอ"

ลานดาวเหมือนเห็นมาวันทาส่งยิ้มกว้างฉายออกมาทางกระบอกโทรศัพท์ หล่อนกำลังนอนนึกถึงใบหน้าพี่สาวอยู่บนเตียง เปรียบเทียบแล้วรู้สึกถึงความไม่เอาไหนของตนเองที่พูดเสียงบู้บี้ตลอด จึงปรับเสียใหม่ให้แจ่มขึ้น

"พี่อ๋องมาหาบ้างหรือเปล่าคะ?"

"ก็มา แต่พี่จะห้ามๆไว้ กลัวเดี๋ยวอีกคนรู้เข้าจะยุ่ง"

"คนสมัยนี้หน้าด้านกันจัง"

"ช่างเขาเถอะ กรรมของเขา"

ปั้นจิตปั้นใจให้ดูดีได้เดี๋ยวเดียว ลานดาวก็สลดซึมลงอีก สงสารพี่สาว แต่ฝ่ายนั้นเหมือนไม่มีความเศร้าให้ควรสงสารสักนิด เลยเปลี่ยนมาสงสารตัวเองแทน

"ชีวิตจริงนี่มันยากกว่าตอนเอามือหนุนหัวนอนฝันกลางวันเยอะเลยเนอะพี่เอิน"

มาวันทาชะงัก คราวนี้ถามแบบเก็งเหตุ

"เป็นไง ทำงานให้คุณพ่อมาครบสองอาทิตย์ สนุกไหม?"

พอถูกจี้ตรงจุด ลานดาวเลยยอมคายความในใจ

"กำลังจะต้องขอยาคลายเครียดจากพี่แตรมากินน่ะพี่เอิน ทำไมโลกมันน่าเบื่ออย่างนี้ก็ไม่รู้"

"เถอะน่า เดี๋ยวก็ชิน"

ธุรกิจเฟอร์นิเจอร์ของบิดาลานดาวนับว่าเป็นยักษ์ใหญ่ในวงการ นับเริ่มตั้งแต่ก่อตั้งเมื่อ ๒๐ ปีก่อนด้วยแนวคิดของผู้บริหารที่มีหัวก้าวหน้า ทำของสไตล์หรูแปลก ดูมีระดับทุกชิ้น กระทั่งสามารถส่งออกนอกได้ สามารถยืนหยัดท้ามรสุมอย่างสบายแม้ในช่วงเศรษฐกิจขาลงของไทย

มาวันทารับรู้การตัดสินใจไม่เข้าเส้นทางสู่ดวงดาวของน้องสาวท่ามกลางความฉงนฉงายของ

ใครต่อใคร คนที่ค่ายเพลงหัวเสียกันอย่างหนักเพราะมั่นใจว่าแม่คนเก่งจะต้องมาแน่ จึงเตรียมฟอร์มงานไว้แต่เนิ่นๆ ทว่าเมื่อเจ้าตัวเลือกอย่างนั้นใครเล่าจะห้ามได้ โวยวายอย่างไรก็ไร้ผลในเมื่อยังไม่เซ็นสัญญากัน อันที่จริงคุณพ่อของลานดาวก็ยินดีมิใช่น้อยเมื่อจู่ๆลูกสาวหัวแก้วหัวแหวนแจ้งความจำนงจะมาช่วยงาน เพราะไม่เคยมีลางบอกเหตุมาก่อนเลย

"จ๊ะคงทนได้อีกไม่นาน"

ลานดาวเปรย ซึ่งไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจแต่อย่างใดสำหรับคนรับฟัง

"ไหน... คุณพ่อให้ทำอะไรบ้าง?"

ชวนคุยอย่างยอมเป็นที่ระบายของน้อง

"ก็... เดินไปมั่วๆแหละพี่เอิน เกิดเป็นลูกพ่อยี่สิบเอ็ดปี จ๊ะไม่เคยซึมซับงานเฟอร์นิเจอร์มาซักนิด มันไม่มีหัว เห็นอะไรก็ไม่เก็ต ไม่อยากจับต้องไปหมด จะเป็นงานดีไซน์ จะเป็นผู้ช่วยพ่อ จะเป็นคนคุมออฟฟิศ แค่ศึกษางานอย่างเดียว ดูเอกสารเป็นปึกๆก็แทบตาปลิ้นลิ้นจุกปากแล้ว"

แพทย์หญิงหัวเราะหึหึก่อนผ่อนลมหายใจยืดยาว

"พี่เห็นที่จ๊ะเขียนตอบน้องโบเอ้เมื่อคืนแล้วล่ะ ขอบอกว่าประทับใจมากนะ... ทำไมไม่เห็นเคยเล่าให้พี่ฟังเลยว่าอาจารย์ทำนายว่ายังไงมั่ง"

"เล่าแล้ว... ในห้องกระจกไง ที่พี่เอินหาว่าหลงตัวน่ะ"

"จำได้ แต่เธอไม่บอกนี่ว่าถ้าดัง... จะต้องเสียพี่แตรไป"

"ก็วันนั้นพี่เอินเอาแต่ว่าๆๆ เลยลืม หรือหมดอารมณ์บอก"

"อือ... แสดงว่าเก็บกดอยู่คนเดียวมานาน"

"นั่นแหละ เมื่อคืนพอเจอคำถามของยายโบเอ้เลยหลุดปากเล่าไปหมด ไม่รู้เป็นไง ปกติไม่เคยเล่าเรื่องส่วนตัวเลยนะ ถึงในบอร์ดจะไม่มีใครรู้จักเราก็เถอะ พักนี้เผลอๆทำอะไรที่ไม่เคยทำไปเยอะ"

"เขียนแล้วสบายใจขึ้นไหมล่ะ?"

"ยิ่งกลุ้มน่ะสิพี่เอิน... ความรู้สึกมันครึ่งๆ เหมือนหลอกตัวเอง เหมือนหลอกคนอื่น เนี่ย... ถามตัวเองเลยว่าตกลงเรายอมแลกอนาคตกับผู้ชายคนหนึ่งเพราะอะไรกันแน่ ระหว่างรักเขามากเกินทนกับการสูญเสีย หรือว่าเพราะกลัวกับการอยู่อย่างเงียบเหงาโดยไม่เจอใครถูกใจไปจนกว่าจะถึงอายุ ๔๐"

ถ้าเป็นเมื่อก่อน พอมาวันทาเห็นหล่อนเกิดปัญหา ลานดาวจะสัมผัสได้ถึงกระแสความห่วงใยและพลอยเคร่งเครียดเป็นเดือดเป็นร้อนตามไปด้วย แต่มาบัดนี้เห็นชัดว่าจิตของพี่สาวยังสว่างแพรวดังเดิม นี่เป็นอีกการเปลี่ยนแปลงหนึ่งของมาวันทา

"เท่าที่เห็นจ๊ะกับพี่แตรอย่างใกล้ชิดมาระยะหนึ่ง พี่ว่าเธอรักเขาจริงนะ อันนี้เป็นความจริงข้อหนึ่ง... แต่การตัดสินใจครั้งสำคัญในชีวิตคนเรา มักไม่ได้เกี่ยวข้องกับปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งเดี่ยวๆ บางทีที่เราตัดสินใจไป มันอาจเพราะมีตัวแปรมากมายรุมล้อม และในที่สุดก็บีบคั้นให้เกิดการเลือกอย่างที่เลือก"

ลานดาวเงียบไปพักใหญ่ ก่อนถามเหม่อๆ

"จ๊ะรักพี่แตรเหรอ?"

"เอ๊า! อะไรกันเธอนี่ อุตส่าห์ตั้งตนเป็นปรมาจารย์ผู้เชี่ยวชาญด้านนิยามความรัก ทำให้ใครต่อ

ใครเขาติดใจคารมกันตรึม ไหงมาสงสัยตัวเองอย่างนี้ล่ะ?”

“เขาเรียกเก่งแต่ปากไง...” ลานดาวตอบเสียงอ่อย “ที่จ๊ะสงสัยตัวเอง อาจเป็นเพราะจ๊ะเกร็งเกินไปก็ได้ อยากได้ชื่อว่ารักเขาสุดจิตสุดใจ เลยทำทุกอย่างเพื่อพิสูจน์ตัวเอง รู้ไหม จ๊ะพยายามจูนจิตให้เสมอเขา จะได้อยู่ด้วยกันยืดๆ ถึงขนาดเก็บมโนภาพเขาไว้ในหัว นึกว่าสถานการณ์อย่างนี้เขาจะพูดโต้ตอบยังไง จะเลือกหันซ้ายหรือหันขวา จนชักเสียความเป็นตัวของตัวเองเข้าไปทุกที”

มาวันทาฟังแล้วถึงกับส่ายหน้าพึมพำ

“เป็นเอามาก... อย่างนี้เกินไปจริงๆแหละจ๊ะ ในที่สุดเธออาจต้องทิ้งเขาเพราะอ่อนล้าจากความบ้ารักจนผิดธรรมชาติของตัวนี่เอง”

คนบ้ารักนิ่งเงียบ ไม่เถียงสักแอะ

“ยังอยู่หรือเปล่า?”

ลานดาวเงียบนานจนมาวันทาต้องถามหา

“ค่ะ” ตอบแล้วถามด้วยเสียงเป็นกังวล “จะทำยังไงดีล่ะพี่เอิน?”

“ในเมื่อเพลียเพราะทุ่มเกินตัวอย่างนี้ ถามใจอีกที เธอรักพี่แตรน้อยลงไหม?”

คนถูกถามเม้มปาก เป็นวินาทีที่รู้สึกว่าตัวเองเข้าใจโลก เข้าใจชีวิต เข้าใจความรัก และเข้าใจตนเองมากขึ้นกว่าที่ผ่านมาเป็นกอง ขนาดกล้ายอมรับว่า

“น้อยลง...”

คราวนี้มาวันทาเป็นฝ่ายเงียบบ้าง เงียบนานจนลานดาวต้องเป็นฝ่ายพูดต่อ

“ใจจริงจ๊ะอยากตอบยายโบเอ้ว่าไงรู้ไหมพี่เอิน จ๊ะนึกถึงคำของพระพุทธองค์ ที่ท่านตรัสว่า คนเรามีรักร้อยก็นับว่าทุกข์ร้อย มีรักสิบก็นับว่าทุกข์สิบ มีรักหนึ่งก็นับว่าทุกข์หนึ่ง หากไม่มีรักเลย ก็แปลว่าไม่ต้องมีทุกข์เพราะรักเลยเช่นกัน... สรุปคือ **ความรักเป็นแค่รูปแบบหนึ่งของความทุกข์เท่านั้น** ต่อให้รักกันยืดยาวจนแก่เฒ่า วันหนึ่งก็ต้องทุกข์ใหญ่หลวงเพราะความพลัดพรากจากบุคคลอันเป็นที่รักอยู่ดี”

มาวันทาอึ้งอยู่พักหนึ่งด้วยความคาดไม่ถึงว่าจะได้ยินลานดาวกล่าวเช่นนั้น

“เดี๋ยวนี้หันมาสนใจด้วยเหรอว่าพระพุทธเจ้าตรัสอย่างไรบ้าง?”

“อ่านหนังสือที่พี่เอินให้มานั่นแหละ”

“อ่านด้วย? นึกว่าเอาไปดองไว้เฉยๆเสียอีก”

“จ๊ะก็ใฝ่ดีเป็นเหมือนกันแหละน่า... เหนื่อยจัง ทำไงดีล่ะพี่เอิน?”

ลานดาวย้ำคำถามเดิม แสดงว่าต้องการคำแนะนำจริงๆ

“งั้นขอถามอีกคำ เธอยังกลัวจะเสียเขาไปมากเหมือนเก่าอีกไหม?”

คนเป็นน้องส่ายหน้ากับโทรศัพท์อย่างอัดอั้น

“ไม่รู้เหมือนกันค่ะ รู้แต่ทุกวันนี้จ๊ะกำลังสู้กับอะไรบางอย่างที่ใหญ่โตเหลือเกิน ทุกคนเหมือนมีแผนผังของตัวเองอยู่จริงๆ เราอาจฝืนทนพากเพียรปรับรื้อโครงสร้างผังนั้นได้ แต่... ใครจะใจแข็งสู้จนถึงที่สุดเท่านั้น”

“เอาอย่างนี้ซี่ เธอทำใจสบายๆดีไหม เลิกเกร็ง เลิกฝืนตัวเอง เลิกกลัวเสียเขาไป หันมาทำในสิ่ง

ที่ถนัด ปล่อยๆวางๆบ้าง คิดว่าอะไรจะเกิดก็ต้องเกิด เธอเป็นของเธออย่างนี้ เขาเป็นของเขาอย่างนั้น ถ้ายังรักกันอยู่ก็จะได้มีความสุขด้วยกันทั้งสองฝ่าย แต่นี่เห็นชัดๆว่าถ้าเธอฝืนแทบเหมือนต้องกลืนเลือดตัวเอง ต่อให้ได้เขาไว้จนตาย ระหว่างนั้นก็คงไม่เป็นสุขเอาเลย”

เมื่อมีคนอื่นมาเขี่ยผงในตาให้ ลานดาวก็ตาสว่างขึ้นเล็กน้อย น่าอนาถที่คนเราไม่อาจเห็นว่าผงในตัวเองคาอยู่ตรงไหน รู้แต่แสบคันเหลือจะกล่าวแล้ว

“ทำตามถนัดของจ๊ะ แปลว่าจ๊ะควรยอมเป็นนักร้อง ปลุกระดมมวลชนให้เย้วกันสุดฤทธิ์ ทำให้พวกเขามาหลงใหลคลั่งไคล้จ๊ะจนโงหัวไม่ขึ้นใช่ไหมคะ?”

“ก็… อย่าไปตั้งความคิดไว้อย่างนั้นซิ” มาวันทาตอบอ้อมแอ้ม “ดนตรีและการบันเทิงเป็นอาชีพสุจริตที่ทุกคนยอมรับ ถ้าเธอทำแนวเพลงสร้างสรรค์ แต่งเนื้อแต่งตัวดีหน่อย คนเขาคงคิดกันในทางมงคลได้”

ลานดาวยิ้มเบะ

“คงมีคนสนใจซื้อกันน่าดูล่ะ… จะให้จ๊ะออกเทปธรรมะเหรอพี่เอิน? โลกเขาไปถึงไหนกันแล้ว ถ้าคิดจะทำงานมงคลให้ได้บุญได้กุศล จ๊ะไปช่วยปอเต็กตึ๊งเก็บศพเลยดีกว่า”

“แล้วจะทำหรือไม่ทำ ดนตรีน่ะ สรุปคือถึงต้องเลิกกับพี่แตร ยังไงก็ไม่เป็นศิลปินแล้ว?”

คนเอาใจยากหัวเราะแหะๆ

“เจ๊…” น้องสาวลากเสียงยาว “หนูสารภาพตามตรงนะ ยังไม่ค่อยรู้จักตัวเองหรอก ถ้าต้องห่าง… ห่างจนกระทั่งพี่แตรหายจากชีวิตตลอดไป วันนั้นจะทำใจได้แค่ไหนยังไม่รู้เลย ขอเป็นว่าอย่าเสี่ยงดีกว่า”

“ว้า! แล้วที่จ๊ะเก่งสารพัดนี่เอามาใช้ประโยชน์อะไรได้บ้างหา? เล่นเปียโนสร้างชื่อเสียงเป็นเรื่องเป็นราวก็กลัวการไปอยู่ต่างประเทศ เป็นครูสอนเปียโนก็กลัวอุดอู้ ครั้นซ้อมอยู่กับบ้านเปล่าๆก็พานจะกลายเป็นยายอ้วนขี้เบื่อเข้าให้อีก”

“ค่ะ ยอมรับ… จ๊ะหมดไฟแล้ว อย่าว่าแต่ซ้อมเล่นหรือสอนคนเลย แค่เห็นเฉยๆก็จะอ้วกแล้ว”

“เวรกรรม!”

มาวันทาบ่นดังๆ ลานดาวยิ้มมุมปาก ในที่สุดก็จับได้ว่ากระแสจิตของพี่สาวขุ่นมัวลง แปลว่าถ้าขัดใจอะไรนานๆยังโมโหเป็นอยู่ แต่พอจับกระแสขุ่นมัวนั้นได้เพียงสองสามวินาที ก็พบว่ามันจางหายสลายตัวอย่างรวดเร็วเหมือนสายหมอกต้องแสงอรุณ สัมผัสทางจิตทำให้ได้ความรู้เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ บางคนแม้ขุ่นเคืองก็ไร้แรงอัดของความโกรธ ไร้ความน่าระคายของความเกลียด คล้ายสายน้ำใสที่ถูกเจือสีโคลนตมเพียงชั่วครู่หนึ่งแล้วกลับใสสนิทดังเดิม โดยกระแสน้ำยังไหลนิ่งอยู่ตลอดเวลา ไม่มีความกระเพื่อมวูบเป็นคลื่นลูกโตด้วยแรงดันจากใต้น้ำแต่อย่างใด

“ใครอิจฉาเธอก็อิจฉาไปเถอะ พี่คนหนึ่งล่ะ เห็นชีวิตเธอแล้วกลุ้มแทน ไม่ค่อยอยู่กับร่องกับรอย พูดจากลับไปกลับมาเหมือนคนไข้จิตเวช!”

ลานดาวหัวเราะแจ่มใสเต็มเสียงออกมาเป็นครั้งแรก เพราะเห็นว่าจิตของคนที่รักกันนั้น แม้อยู่ในอารมณ์อยากบีบคออีกฝ่ายให้ลิ้นจุกปาก ก็ไร้วี่แววมุ่งร้ายหรือคิดสาปแช่งให้อับปางแม้แต่น้อย ยังมีแต่

ความปรารถนาดียืนพื้นอยู่เป็นนิตย์

"พี่เอินขา... จ๊ะเป็นคนไข้ของพี่เอินมาแต่ต้นแล้วไม่รู้เหรอ ปัญหาในชีวิตจ๊ะคือเบื่อง่าย คนอื่นทำอะไรซ้ำซากแล้วค่อยเบื่อ แต่จ๊ะทำเรื่องเซ็งทีเดียวเหมือนมีไขปลาวาฬมาจุกอก อีกอย่างคือไม่มีภูมิต้านทานทุกข์ ทุกข์เท่ามดกัดของคนอื่น สำหรับจ๊ะจะราวๆช้างกระทืบ"

มาวันทาฟังคำพูดอันก่อมโนภาพแจ่มชัดนั้นแล้วอดหัวเราะไม่ได้

"รู้ตัวไว้ซะ ความขี้เบื่อของเธอน่ะ ทำให้เธอพลอยเป็นคนน่าเบื่อไปด้วย ตอนอยู่ห่างๆอาจเห็นเธอน่าพิศวาส ชวนให้หลงฝันหาเสียเหลือเกิน แต่เข้าใกล้แล้วจะรู้ความจริง"

"แล้วพี่เอินเบื่อจ๊ะด้วยเหรอค้า..."

ลานดาวทำเสียงอ้อน

"เบื่อ!"

"แต่จ๊ะยังไม่เบื่อพี่เอินหรอกนะ แสดงว่าไปๆมาๆพี่เอินอาจเป็นรักแท้เพียงหนึ่งเดียวในชีวิตจ๊ะก็ได้ เพราะเวลากับเหตุการณ์ไหนๆก็ไม่เคยเปลี่ยนความรู้สึกแสนดีต่อพี่เอินไปเลย"

แล้วคนพูดก็ทำตาลอยอยู่ฝ่ายเดียว

"พี่เอินรู้ไหม เฉพาะโรคเบื่อง่ายนี่ก็ทำให้คนเราอยากฆ่าตัวตายได้แล้ว บ่อยครั้งที่จ๊ะงงตัวเองแบบสุดๆ ตอนเจอหนุ่มบางคนที่นึกปิ๊งขึ้นมาแรงๆ เหมือนติดอยู่ในหัวใจเราแน่นหนา วันๆรู้สึกแปลบปลาบวาบหวามได้ตลอด คล้ายกับถ้าไม่ได้คนนี้มาอยู่ใกล้แล้วอดอยากปากแห้ง ไม่ทราบจะมีชีวิตต่อได้ยังไง... แต่พอเห็นคำพูด ท่าทาง หรืออะไรห่วยๆในตัวเขาที่ทำให้สะดุ้งหนเดียว ความคิดถึง ความวาบหวาม ความอาลัยไยดีทั้งหลายมันหายไปไหนหมดก็ไม่รู้ พยายามเค้นให้คิดมันก็ไม่คิด ใจไม่เอาเลย เหมือนโทรศัพท์หลุดแล้วต่อใหม่ไม่ติดเพราะสายถูกตัดถาวรยังไงยังงั้น บ่อยเข้าชักท้อ ไม่อยากมีแฟนกับเขาแล้ว อยู่เป็นโสดดีกว่า"

"อือ... เบื่อง่าย ไม่อยากมี ไม่อยากเอา จะขออยู่เป็นโสด แต่วิ่งพล่านควานหาแทบพลิกแผ่นดินเนี่ยนะ? อย่าหมั่นสร้างความขัดแย้งขึ้นในตัวเองนักเลย ทุกข์ใหญ่มันจะถามหา เอาเป็นว่าพี่ตัดสินให้... พี่แตรไม่เหมือนที่ผ่านๆมาหรอก เขาสมเป็นเจ้าชายในฝันของเธอ เธอสามารถถามหาความเลิศเลอทุกแง่มุมได้จากเขา ถึงมีข้อด้อยบ้างตามธรรมดามนุษย์ที่ไม่มีใครสมบูรณ์แบบ ก็จะไม่ใช่ข้อด้อยประเภทที่ทำให้ต้องสะดุ้งแล้วสิ้นสวาทปุบปับอย่างคนก่อนๆ... แต่ที่ควรระวังคือกรรมวิบากจากวิธีคิดของเธอเอง"

ลานดาวรับฟังอย่างสงบ แถมรับคำโดยดีราวกับกลายเป็นคนหัวอ่อนไปได้

"ค่ะ..."

"ผู้หญิงอื่นไม่มั่นใจในความสวย รวย เด่นของตัวเอง กลัวลึกๆว่าจะมีคนเหนือกว่ามาแย่งแฟนหรือนานไปเขาจะเบื่อแล้วจากไปชิมรสใหม่ การพยายามรักษาคนรักไว้จึงมาในรูปของความหึงหวงไร้เหตุผล ทำให้ผู้ชายรู้สึกเหมือนมีมารร้ายคอยตามขี่คอไปทุกหนทุกแห่ง พอทนถูกขี่คอเอาไฟจี้หลังไม่ไหวก็ต้องขอเลิก... ส่วนเธอเป็นตรงข้าม เธอไม่มีความหึงหวงเพราะตระหนักว่าตัวเองเหนือกว่าผู้หญิงทั้งแผ่นดินอยู่แล้ว เธอรู้ ใครๆก็รู้ พอมีไอเดียที่จะรักษาเขาไว้ด้วยการทำความดีชนะใจกัน ก็ทุ่มสุดตัวไปอีกทาง... เขาอาจหลงเธอจนเสียสติ ฟั่นเฟือนเป็นบ้าเป็นหลังยิ่งกว่าโดนน้ำมันพราย แต่เธอเองนั่นแหละจะขาดใจตาย

กลางทางด้วยความเหนื่อยอ่อน”

ลานดาวยิ้มซึม

“สำนึกแล้วค่ะ สั่งมาเลยจะให้ทำไง”

การสนทนาวกกลับมาที่เก่า เหมือนเดินอยู่ในเขาวงกตหรือทางกลที่เหมือนก้าวไปข้างหน้า แต่กลายเป็นหวนคืนสู่จุดเริ่มต้นโดยไม่รู้ตัว วังวนแห่งรักมักทำให้คิดแบบติดวนหาทางออกยากเสมอ

มาวันทาพยายามคัดท้าย พาน้องสาวออกจากเขาวงกตเต็มกำลังสติ

“เธอต้องทำงาน มีความสุข มีความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ใช่กลายเป็นใครอีกคนที่หลงทางอย่างนี้”

“แล้วจะให้จ๊ะทำงานอะไร?”

วินาทีนั้นมาวันทาบังเกิดความแหนงหน่ายความเป็นเด็กเอาตัวไม่รอดของอีกฝ่ายขึ้นมาอย่างแรง ในความเป็นนางฟ้าเดินดิน ลานดาวมีภาคหนึ่งที่เหมือนเด็กปัญญานิ่มอยู่จริงๆ ทำให้นึกเอือมระอาและแทบขอวางสายดื้อๆ

แต่พอถอนใจระบายความอึดอัดไปเฮือกหนึ่ง มาวันทาก็ฝืนตั้งสติใหม่ และหันมาเริ่มใช้สมองจริงจัง พยายามเค้นคิดถึงความสามารถทั้งหมดของน้องสาวมาประมวลหาความเป็นไปได้ ราวกับต้องทำหน้าที่ปรับปรุงหุ่นยนต์ คิดค้นโปรแกรมบังคับการเคลื่อนไหวของหุ่นยนต์ออกจากจุดหยุดนิ่งให้จงได้

เสียงถอนใจของมาวันทาทำให้ลานดาวรู้สึกตัว ดึงจิตออกมาจากหล่มของภาวะออดๆแอดๆ หล่อนเป็นประเภทกลับลำหน่อยเดียวก็เปลี่ยนจากสภาพหม่นมัวซึมเซามาเป็นคมใสตื่นเต็มได้ปุบปับ จะอยากเปลี่ยนหรือไม่อยากเปลี่ยนเท่านั้น

รู้ว่าอีกฝ่ายกำลังใช้ความคิด ก็จับคลื่นความคิดที่ดักรู้ได้นั้นไปเพลินๆ ชอบดูตอนมาวันทาครุ่นคิด เหมือนเกิดสนามพลังก่อตัวเข้มข้น และคงรูปสม่ำเสมอ ไม่กระจัดกระจายกระเซ็นซ่านตราบเท่าที่กระบวนการตรึกตรองยังไม่สิ้นสุด ลานดาวสังเกตพบมาระยะหนึ่งแล้วว่าเวลาแต่ละคนครุ่นคิดหรือขบปัญหาบางอย่างอยู่ ข่ายคลื่นที่แผ่ออกมาจากสมองจะผิดแผกแตกต่างกันไปตามบุคลิกและพื้นหลัง

มองย้อนไปในวันวาน เมื่อคบกันใหม่ๆมาวันทามีคลื่นสมองกับคลื่นจิตที่ผลัดกันแสดงตัวเด่น ยามเค้นความคิดคลื่นสมองจะอัดแน่น มองแล้วจะเห็นเหมือนมีกลุ่มพลังเข้มข้นซ้อนอยู่เบื้องหลังหน้าผากเคร่ง แต่ยามเล่นดนตรีหรือสงบใจพักผ่อนคลื่นจิตจะแผ่นิ่ง มองแล้วเหมือนทั้งตัวฉายรัศมีจันทร์ยามเห็นเด่นเต็มดวง

หากพื้นจิตใจเป็นคนโลเล จับจด ฟุ้งง่าย คลื่นลมในหัวจะแปรปรวนง่ายเหมือนขี้เถ้าโดนลมเป่า เอาจิตแตะเข้าไปแล้วเหมือนนั่งในเรือพายลำเล็กกลางท้องมหาสมุทรใหญ่ ไม่รู้ว่าคลื่นลมจะพัดพาไปทางใดบ้าง ล่องลอยไปเรื่อยโดยไม่มีหลักประกันความปลอดภัยใดๆ นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมคุยโทรศัพท์กับพวกนักฟุ้งนานๆแล้วจึงพลอยฟุ้งตาม คนจำพวกนี้น่ารำคาญมากกว่าน่าเข้าใกล้ กับทั้งไม่ค่อยประทับอยู่ในความทรงจำของเพื่อนๆเท่าไหร่ เพราะคลื่นจิตไม่มีกำลังพอจะก่อมโนภาพขึ้นในใจใคร ขนาดคุยทางโทรศัพท์แท้ๆ พอนึกถึงใบหน้าของคนประเภทนี้แล้วจะรู้สึกโย้เย้ ซัดไปเซมาพร่าเลือน ขาดความชัดเจนใดๆ

ต่างจากคนที่มีพื้นจิตใจหนักแน่น ซึ่งสามารถรวมศูนย์ จ่ายความคิดเป็นระเบียบชัดเจน

ตามลำดับจากต้นชนปลาย คิดแล้วจบ คิดแล้วสำเร็จ คิดแล้วเกิดผลงานตามมา คลื่นสมองอันมีแหล่งกำเนิดอยู่ในโพรงกะโหลกจะมีความถี่สูง สัมผัสรู้สึกเหมือนกลุ่มหมอกอัดแน่นเป็นตัวเป็นตน คลื่นดังกล่าวในบางคนแผ่แรงเน้นหนักออกมาทางหน้าผาก ให้ความรู้สึกเคร่งเครียด ในบางคนกระจายตัวสม่ำเสมอรอบศีรษะให้ความรู้สึกยิ่งใหญ่ และในบางคนเช่นหมอดูอุปการะจะมีสนามพลังความคิดที่สงบเป็นหนึ่งเดียวกันกับคลื่นจิตที่แผ่กว้าง ให้ความรู้สึกปลอดโปร่งเบาสบาย ทุกครั้งที่คุยกับอุปการะแม้ทางโทรศัพท์ หล่อนจะแช่มชื่นเบิกบานเสมอ หล่อนไม่เคยนึกถึงใครแล้วได้มโนภาพแจ่มชัดเท่าอุปการะเลย

บางคนมีคลื่นจิตแบบเดียวก็ดูเป็นคนเรียบง่ายไม่ซับซ้อน แต่บางคนมีคลื่นจิตหลากหลายมิติพิสดารพันลึก ก็มีกิริยาวาจาผิดแผกไปในวาระต่างๆ ทำให้คนใกล้ตัวสับสนว่าเป็นคนแบบไหนแน่ ทั้งหลายทั้งปวงก็มารวมลงที่กรรม กรรมเป็นรากของคลื่นจิตชนิดต่างๆ สนใจฝักใฝ่ทางใด ก็สั่งสมคลื่นจิตทางนั้นไว้ในตัว เหมือนเงาซ้อนๆติดตามวิญญาณไปทุกหนทุกแห่ง

หันมาสังเกตเปรียบเทียบกับตนเอง ขณะนี้จิตหล่อนอยู่ในภาวะเด็กน้อย แม้สติคิดอ่านยังสมบูรณ์ ก็มีลักษณะอ่อนแอเพราะขาดความเชื่อมั่น ขาดความรับผิดชอบ รวมทั้งขาดศรัทธาพึ่งพากรรมของตนเอง เหตุเพราะตระหนักชัดว่าตนกำลังมีลมหายใจอยู่ในเกมอะไรเกมหนึ่งที่น่าพรั่นพรึงเหลือประมาณ ไม่มีใครบอกกฎ แต่ห้ามเล่นพลาด ถ้าพลาดเมื่อไหร่จะถูกทำโทษในแบบที่ไม่อาจคาดเดา!

ได้อะไรมาอย่างหนึ่ง จะต้องเสียอะไรไปอย่างหนึ่ง...

การรู้กฎแห่งกรรมเพียงครึ่งๆกลางๆทำให้สับสนยิ่งนัก ขืนค้างคาหาความลงตัวไม่เจอไปเรื่อยเช่นนี้ มีหวังทุกสิ่งในชีวิตคงล้มครืนอย่างต่อเนื่อง

“คิดไม่ออก”

ได้ยินเสียงมาวันทาบอกเช่นนั้น ขณะเดียวกันก็แว่วเสียงสัญญาณโทรศัพท์ที่เผอิญดังขึ้นทางฝั่งพี่สาว

“แค่นี้ก่อนนะ สงสัยพยาบาลตามตัว ไว้คิดออกจะโทร.มาบอกอีกที”

“ค่ะพี่เอิน ขอบคุณมาก”

มาวันทาไม่ฟังคำล่ำลาของน้องให้จบก็วางสายเพื่อรีบไปรับโทรศัพท์อีกเครื่อง ลานดาวยิ้มเหงาๆ วางกระบอกไร้สายลงกับที่นอน ลุกขึ้นเดินด้วยความว้าเหว่ ใจหนึ่งสั่งให้โทร.กลับไปหาอมฤต อีกใจหนึ่งก็ห้ามตัวเองไว้ เพราะรู้สึกถึงภาวะเดียวดาย ภาวะต้องพึ่งพา ภาวะที่จิตยื่นออกไปเกาะเกี่ยวคนอื่นไม่เป็นตัวของตัวเอง แล้วสังเวชในความอ่อนแอของตน คล้ายมาถึงจุดตกต่ำถึงขีดสุด นอกจากมาวันทาแล้วก็ไม่อยากให้ใครรับรู้ว่าหล่อนกำลังตกอยู่ในสภาพเช่นนี้เลย

ยามจิตใจหดหู่ซึมเซา คลื่นความคิดที่โถมเข้ามามีแต่แย่ๆทั้งนั้น แวบหนึ่งอยากเอามีดมากรีดข้อมือเล่น อีกแวบหนึ่งนึกอยากกลับไปมีสัมพันธ์แบบหญิงรักหญิงกับมาวันทาอีกครั้ง ตอนนี้มาวันทาเป็นอิสระแล้ว ออดอ้อนเสียหน่อยคงยอมอยู่กับหล่อนง่ายขึ้น

ยามจิตใจหดหู่ซึมเซา ความคิดชั่วร้ายต่างๆนานาช่างมีพลังดึงดูดมหาศาล เหมือนหล่อนพร้อมจะเชื่อทุกความรู้สึกของตนเอง คล้ายปีศาจทรงอำนาจอีกตนหนึ่งกำลังพยายามเข้าครอบงำและบงการให้หันหน้ากระโดดลงนรก ดลใจให้เห็นนรกน่าพิสมัยกว่าโลกมนุษย์

ยามจิตใจหดหู่ซึมเซา คล้ายทุกหนทางคับแคบและมืดมนลงถนัด บีบให้อึดอัดคับแน่นเคร่งเครียด ลานดาวบอกตัวเองว่าอยากกรีดร้องให้ดังที่สุด และวินาทีนั้นก็เริ่มรู้สึกกลัวภาวะที่กำลังเป็นอยู่ เพราะหากไม่ทำอะไรสักอย่าง ก็เหมือนปล่อยให้ทุกสิ่งคืบคลานเข้าใกล้จุดวิกฤตจนอาจเกิดโศกนาฏกรรมทางวิญญาณขึ้นในเร็วๆนี้

มันเกิดขึ้นอีกครั้ง เช่นเดียวกับความรู้สึกยามหนีทุกคนไปหัวหินด้วยความคิดสั้น ความพรั่งพร้อมในชีวิตทั้งหลายหายหนไปหมด เหลือแต่ความเกลียดตัวเอง เกลียดการดำรงอยู่ เกลียดทางตันรอบทิศ

เดินกลับไปกลับมาด้วยความพยายามรู้เท้ากระทบ บางครั้งก็ลงนั่งหลับตาระลึกถึงลมหายใจเข้าออก แต่ก็ไม่ช่วยให้ทะเลความคิดที่ปั่นป่วนสงบลงเลย คล้ายการทำงานของสติและปัญญากลายเป็นอัมพาตไปชั่วขณะ หล่อนอยากขับไล่ความรู้สึกนึกคิดที่เลวร้ายทิ้ง แต่ช่างเหมือนความรู้สึกนึกคิดเป็นศัตรูของตัวเอง ที่ไม่ยอมถอยทัพไปง่ายๆ สู้ทางไหนก็โดนตีกลับกระเจิงตลอด

กระทั่งถึงจุดหนึ่งที่ลานดาวยอมแพ้ ทอดอาลัยตายอยาก มายืนกอดอกแหงนหน้าดูดาวนอกหน้าต่าง ยอมรับว่าตนไม่มีกำลังพอจะขับไล่ความคิดฟุ้งซ่านสำเร็จ จึงปล่อยเลยตามเลย สายตาทอดมองดาว ส่วนใจย้อนมองพายุความคิดในตนเอง ไม่มีแก่ใจหลบหนี แล้วก็ไม่อยากหวังอยากคว้าใครหรืออะไรไว้เป็นสมบัติอีกต่อไป

นาทีนั้นลานดาวกลับเกิดประสบการณ์แปลกประหลาด พายุความคิดฟุ้งซ่านที่พล่านระส่ำอยู่ในหัวกลายเป็นสิ่งถูกมอง ถูกรู้ ถูกยอมรับ แล้วไม่มีแรงส่งต่อ จึงแสดงความไม่เที่ยงให้เห็น คือดับเงียบหายหนไปเฉยๆ เหลือแต่อาการทอดมองดวงดาวบนฟ้าราตรีด้วยจิตใจสงบเงียบ

หญิงสาวเลิกคิ้วนิดหนึ่งอย่างฉงนอยู่กับตนเอง เริ่มเห็นสัจจะทางใจประการหนึ่ง ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าความอยากเป็นต้นเหตุแห่งทุกข์ อยากได้คนรักก็เป็นทุกข์ อยากหนีความฟุ้งซ่านก็เป็นทุกข์ พอหยุดอยากเพราะเหนื่อยเกิน ผันตัวเองมาเป็นผู้ดูความรักความฟุ้งซ่านแสดงสภาพตามจริง ก็คล้ายเห็นอะไรอย่างหนึ่งปรากฏแล้วผ่านหายไปเอง

เพิ่งเข้าใจเดี๋ยวนี้เองว่าอมฤตสอนอะไรให้กับมาวันทาในคืนทำพิธีสะกดจิต

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น ลานดาวเดินไปคว้ากระบอกโทรศัพท์ขึ้นจากเตียง กดปุ่มรับสายแล้วกรอกเสียงลงไปทันที

"สวัสดีค่ะ"

"พี่เอินนะ... คิดออกแล้วว่าจะให้เธอทำอะไร"

"เหรอคะ"

ลานดาวยิ้มเนือย ใจกลับหดหู่ลงอีกเมื่อคิดว่าจะงานอะไรหล่อนก็คงทำได้เดี๋ยวเดียวตามเคย

"นี่... เธอจะทดลองตามที่พี่คิดได้หรือเปล่าก็ไม่รู้นะ แต่จะบอกไว้เป็นแนว"

มาวันทาเผอิญพูดตรงกับใจเสียอีก แต่ลานดาวก็รับเป็นพิธี

"ทดลองสิคะ จ๊ะไม่ให้พี่เอินเสียเวลาคิดเหนื่อยเปล่าหรอก รับรอง"

"บางทีเธออาจกำลังทำสิ่งที่ตัวเองถนัด ทำได้ดี และทำให้ใครต่อใครรับประโยชน์อยู่แล้วนะ เพียงแต่ยังไม่ตั้งมุมมองว่าจะยึดเป็นอาชีพเท่านั้น"

ลานดาวก้มหน้าใช้นิ้วชี้เขี่ยๆหัวคิ้วแก้คันพลางยิ้มกว้างขึ้น

"เข้าใจพูดให้อยากรู้นะคะ... อาชีพอะไรล่ะ?"

"นักเขียน!"

หญิงสาวหุบยิ้มทันที เปลี่ยนเป็นร้องดังๆ

"หวาย!"

"อย่าเพิ่งวี๊ดว้าย นี่พูดจริงๆ ถึงเธอจะไม่ใช่นักอ่านตัวยง แต่ก็ผ่านประสบการณ์สารพัดชนิดมามาก แล้วก็มีสำนวนเข้าขั้นทำให้อ่านแล้วติดใจได้ และความจริงเราก็มีงานที่พร้อมจะเป็นหนังสือเล่มแรกอยู่ในมือ ชนิดออกวางตลาดแล้วคนอ่านน่าจะตอบรับพอสมควร เป็นการดีที่จะเรียกความมั่นใจให้เกิดขึ้นตั้งแต่ก้าวแรก"

"เกี่ยวกับอะไรคะ? ตำราทำอาหารหรือตำราเล่นเปียโน?"

"ไม่ใช่! เธอจะเป็นเจ้าของหนังสือคู่มือนักฆ่าตัวตายต่างหาก"

ลานดาวลืมตาโต

"พูดเล่นอ้ะ?"

"ไม่เล่น! พูดจริงๆ เธอเป็นคนคิดเองนะชื่อเว็บของเรา คู่มือนักฆ่าตัวตาย! ทุกวันนี้วัยรุ่นหลายคนเข้าเว็บก็เพราะอยากคุยกับเธอ และเหตุจูงใจจะเป็นอะไรถ้าไม่ใช่ลีลาเขียนที่เร้าใจพอ"

ว่าที่นักเขียนสาวหัวเราะกร่อยๆ

"ยังไม่มีใครมาบอกซักคนเลยพี่เอิน ว่าล้มเลิกความตั้งใจฆ่าตัวตายเพราะจ๊ะ จ๊ะว่าจ๊ะทำไม่ได้หรอกค่ะ ข้อมูลทั้งหลายแหล่ก็มาจากการค้นคว้าของพี่เอิน ประกอบกับการถามไถ่อาจารย์ของพี่เอินทั้งนั้น จ๊ะเข้ามาแจมมั่วไปเรื่อย เขียนๆอะไรไปอย่างนั้นเอง"

"ฟังพี่ก่อน พี่มีแผนการตลาดอยู่นะ รับรองว่าถ้าทำตามนี้ต้องติดอันดับขายดีแน่นอน"

ลานดาวย่นคิ้วนิดๆ ใจหนึ่งคึกตาม อีกใจนึกค้านแบบปิดประตูศรัทธา หนังสือแนวนี้ยากนักจะมีใครซื้อหาไปอ่าน โดยเฉพาะถ้าเป็นพวกอยากฆ่าตัวตายจริงๆ ต่อให้เอาข้อมูลใส่พานประเคนก็ไม่อยากรับ แต่เพื่อไม่ให้มาวันทาเสียน้ำใจ ก็จำต้องถามไถ่ตามเพลง

"บอกสิคะ แผนการตลาดยังไง"

"ก่อนอื่นเธอนึกภาพตามนะ รับฟังอย่างเดียว ห้ามค้าน ห้ามสอดแทรก ห้ามอุทานใดๆ"

เมื่อมาวันทาทำเสียงเหมือนสั่งแบบเผด็จการ ลานดาวก็เบะยิ้มแลบลิ้นหลอกใส่กระบอกโทรศัพท์เสร็จแล้วเปลี่ยนเป็นอมยิ้ม รับปากเสียงอ่อนเสียงหวาน

"ค่ะพี่เอิน"

"เริ่มจากที่เว็บไซต์ของเราก่อน เราจะทำภาพรายละเอียดดีๆในชีวิตประจำวันของเธอเอาไปลงหน้าแรก ลงสัก ๒๐ รูปให้ฉ่ำใจหนุ่มๆสาวๆที่เรียกร้องอยากเห็นหน้าเธอกันมานาน"

"โอ๊ย!"

ลานดาวร้องเหมือนโดนเศษแก้วบาดเข้าที่กลางฝ่าเท้า สมาธิแตกกระจาย มาวันทาถึงกับต้อง

แยกโทรศัพท์ห่างหูชั่วคราว

"บอกแล้วว่าห้ามอุทาน จะฟังต่อให้จบก่อนไหม?"

"ไม่เอาอ้ะ เกิดมาไม่เคยประพฤติตนเป็นบุคคลไร้ยางอายเยี่ยงนั้น"

ยืนกรานแบบตัดสินใจหัวเด็ดตีนขาด อย่างไรก็ไม่เอาด้วยแน่นอน

"ฟังก่อนซี่ แหม..."

มาวันทาครางอย่างเริ่มอ่อนใจ ลานดาวเห็นพี่สาวเริ่มเสียน้ำใจก็สงสาร ให้โอกาสพูด

"ค่ะ... ฟังก็ได้"

"การลงรูปเนี่ย ถ้าลงเฉยๆไม่น่าสนใจหรอก แค่รูปสองรูป เดี๋ยวนี้หาดูนางแบบสวยๆระดับเธอจากไหนก็ได้ แต่ที่จะดึงดูดให้อยากรู้ คือเราถ่ายรูปเธอแบบที่เป็นตัวของตัวเองในระหว่างวัน ซึ่งบนเน็ตก็ฮิตกันพอสมควร เธอคงเคยเจอมาบ้าง เอ้อ... อาจเริ่มต้นรูปแรกด้วยท่านั่งบนเตียงในห้องนอน จากนั้นเข้าครัวปรุงอาหารสูตรเด็ด โชว์ตั้งแต่เริ่มทำจนเป็นจานแล้ว จากห้องครัวมานั่งทานจานโปรดฝีมือตัวเอง เสร็จแล้วย้ายมานั่งเล่นเปียโนเป็นการย่อยอาหาร จากนั้นอาจจัดฉากอวดช่อดอกไม้วันวาเลนไทน์เต็มห้อง แล้วแต่งชุดกีฬาทะมัดทะแมงไปนั่งชูคอในเบาะรถสปอร์ตบีเอ็มดับบลิวป้ายแดงคันใหม่ของเธอ เอาแบบเปิดประทุนหันมาหลิ่วตาให้กล้อง เห็นฉากหลังเป็นคฤหาสน์หรูของพ่อเธอด้วย"

"อื้อฮือ!" ลานดาวลากเสียงครางยาวอย่างสุดสนเท่ห์ "พี่เอินคิดได้ไง วิธีทำให้ชาวบ้านเกลียดขี้หน้าภายในเวลาอันสั้น ขนาดจ๊ะฟังยังหมั่นไส้ตัวเองเลยเนี่ย"

"ทำไมล่ะ? มันเป็นชีวิตจริงๆของเธอนี่"

"พี่เอินเคยสอนจ๊ะให้รู้จักสงบเสงี่ยมเจียมตน แต่มาวันนี้ยุให้ทำอะไรแผลงๆเหมือนอวดปมเขื่องให้ชาวบ้านเขารังเกียจ ไหงทำเงี้ย?"

มาวันทาหัวเราะอ่อนเอื้อย

"น่า... ไว้ใจพี่ซี พี่ยังไม่ขยายไอเดียจนจบเลย"

ลานดาวถอนใจเฮือก พิศวงพี่สาวจนหัวเราะ

"เอาเลยค่ะ ยังมีทีเด็ดต่ออี๊ก! ว่ามาเลย"

"แต่ละรูปเธอต้องเขียนบรรยายอะไรสั้นๆ น่ารักๆ ทำให้คนเขารู้สึกว่าเธอมีความสุขกับสิ่งแวดล้อมต่างๆ เธอมีคนรักมากมาย เป็นมิตรกับทุกคน เล่าเรื่องดีๆให้หมด เพื่อมาลงเอยที่รูปสุดท้าย ถามคนอ่านว่า เชื่อไหม... จ๊ะเคยอยากตายมาก่อน?"

ประโยคสุดท้ายสะกดให้ลานดาวสะดุดกึก หน่วยตาเบิกขึ้นเล็กน้อย รอยยิ้มขบขันเลือนลงเพราะประโยคเด็ดนั้นมีพลังปะทะแม้กับหล่อนเองในยามนี้ ที่เพิ่งผ่านภาวะหดหู่แทบอยากดับชีพตนเองไปสดๆร้อนๆ

มาวันทาทราบว่าน้องสาวเริ่มสนใจก็พูดต่ออย่างมีสมาธิมากขึ้น

"หนึ่งในสามเพลงที่เธอแต่งให้กับเว็บฆ่าตัวตายของเรา พี่ว่าฟังเพราะและติดหูง่าย เราควรจะส่งไปให้ดีเจรายการวิทยุสักแห่ง เชื่อเถอะว่าคนฟังจะต้องร้องขอให้เปิดอีกกันเซ็งแซ่ ถ้าวานเขาช่วยโฆษณา

ว่าอยากฟังอีกให้มาฟังที่ไซต์ของเรา เท่านี้เธอจะมีแฟนเพิ่มอีกเยอะ พอเช็กเรตติ้งว่าถึงจุดยอดนิยมระดับหนึ่งแล้วก็ออกหนังสือพร้อมซีดีเพลงแถม”

ลานดาวกะพริบตาปริบๆ ให้ตายเถอะ! แพทย์หญิงมาวันทาเป็นนักการตลาดกับเขาได้จริงๆ

“ท่าทางไม่เลวนะคะ แต่จ๊ะอายเพื่อนอ้ะ ฮือ... ถ้าพวกมันมาดูกัน จ๊ะจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน”

“ทำแต่เรื่องดีๆ ขายแต่รูปสวยๆ มันน่าอายตรงไหนหือ? ทีตอนคิดเป็นนักร้องไม่ยิ่งต้องโชว์ตัวกว่านี้พันเท่าหรือ? แล้วอายแค่นี้กับให้พวกเขารู้ว่าเธอไร้น้ำยา กำลังตกงาน ทอดหุ่ยอยู่กับบ้านเฉยๆ อันไหนน่าขายหน้ากว่ากัน?”

“เอ๊อ! นอกจากไอเดียโฆษณาดีแล้วยังหว่านล้อมตะล่อมหลอกเก่งอีกด้วย พี่หมอคนสวยของเรา”

“เอ๊ะ! พูดยังไงนี่ ตะล่อมหลอก? พี่อุตส่าห์คิดให้เธอ เป็นผลประโยชน์ของเธอล้วนๆนะ”

พอเห็นพี่สาวเริ่มเคือง ลานดาวก็โอ๋

“โถๆๆ อย่าใจน้อยสิคะ จ๊ะชักเริ่มเห็นดี คล้อยตามพี่เอินแล้วต่างหาก นี่ถ้าเกิดดังขึ้นมาก็ต้องขอมอบความดีทั้งหมดให้กับพี่เอินคนเดียวเลย”

พอน้องสาวแสดงท่าว่าจะรับปฏิบัติตาม มาวันทาก็ทำเสียงรื่นขึ้น เพราะเห็นประโยชน์ใหญ่ในวงกว้างที่จะตามมา

“เธอจะเป็นแรงบันดาลใจ เป็นภาพความจริงที่ทำให้อีกหลายต่อหลายคนสะดุดคิด ชีวิตเธอที่เขาเห็นว่ามีทุกสิ่งพรั่งพร้อมอย่างน่าอิจฉา อาจเป็นเพียงภาพลวงตาที่ซ่อนทุกข์มหันต์ไว้เช่นเดียวกับมนุษย์ปุถุชนทั้งหลาย หลายๆคนอาจเลิกฝันที่จะมีความสุขสำเร็จรูป เลิกอยากมีพ่อแม่อย่างนั้น เลิกอยากมีรูปร่างหน้าตาอย่างนี้ แต่จะแสวงหาความสุขอันเกิดจากกรรมที่ประกอบไว้ดีแล้วในปัจจุบัน... ถ้าเธอเขียนตรงนี้ดีๆ สอดแทรกประสบการณ์เอาชนะทุกข์ของตัวเองไว้บ้างเป็นแนวนำ พี่เชื่อว่าหลายคนที่กำลังคิดฆ่าตัวตายน่าจะรอดได้นะ”

“อ๋าย... ต้องเล่าเรื่องส่วนตัวด้วย?”

“เอาแค่คร่าวๆไง ไม่ต้องเล่าละเอียดหรอก เพราะนั่นไม่ใช่จุดขายของหนังสือ อย่างพูดเรื่องผิดหวังจากความรัก ก็เจาะเฉพาะอารมณ์อันเนือยนายของตัวเองแบบคนอกหักทั่วไป ไม่ต้องจาระไนประวัติตัวเอง”

“เอ... พี่เอิน... จ๊ะเคยอกหักด้วยเหรอะ เสน่ห์จ๊ะหย่อนกำลังลงตั้งแต่เมื่อไหร่น่ะ? จำไม่ได้เลย”

มาวันทาปรายตามาทางด้านที่มือตนถือโทรศัพท์ คล้ายใช้หางตาเหล่มองตัวจริงของลานดาว

“เอาเป็นว่าเคยประสบกับความไม่สมหวังในชีวิตก็แล้วกัน... เถอะน่า... เป็นเพื่อนกับคนอ่านหน่อย เธอไม่เคยทุกข์ ไม่เคยผิดหวัง ไม่เคยต้องเสียใจกับอะไรๆในโลกแล้วจะอยากตายได้ยังไง เอาแรงดลใจที่ไหนมาเขียนคู่มือนักฆ่าตัวตาย?”

ลานดาวคิดๆแล้วยอมหยวน การอยากตายไม่ใช่เรื่องเสียหาย ทุกคนเคยผ่านความรู้สึกอยากหนีหายไปพ้นๆจากโลกกันทั้งนั้น เขียนดีๆก็คงไม่เสียฟอร์มนัก

“เดี๋ยววานพี่แตรมาเป็นตากล้องดีกว่า พี่เอินคอยเป็นผู้กำกับนะคะ ไอเดียดีนักนี่!”

ตอนที่ ๓๔ คนดัง

ผู้เข้าเยี่ยมเว็บไซต์คู่มือนักฆ่าตัวตายที่เป็นขาประจำเกิดความประหลาดใจเป็นล้นพ้นกับความเปลี่ยนแปลงของเว็บ บางคนที่ทำบุ๊กมาร์กชี้ตรงไปที่กระดานสนทนา ก็ถูกเบี่ยงเบนกลับมาที่หน้าหลักเหมือนผู้เข้าใหม่อื่นๆ เพื่อพบกับรูปถ่ายเต็มหน้าของสาวน้อยโฉมสะคราญนางหนึ่งแย้มยิ้มบาดใจต้อนรับผู้เข้าเยี่ยมอยู่ที่นั่น

ใบหน้างามแลตะลึงนั้นสะกดให้หนุ่มๆหลายคนหยุดหายใจได้ชั่วขณะ เจ้าหล่อนดูสวยเสียจนคำถามแรกที่ผุดขึ้นในใจทุกคนคือเธอเป็นใคร นางแบบใหม่ชื่อเสียงเรียงไรกัน?

เมื่ออ่านคำบรรยายใต้ภาพก็พบกับคำแนะนำตัวตรงไปตรงมาไม่อมพะนำอำพรางให้เป็นปริศนาอันใด

“สวัสดีค่ะ นี่จิ๊เอง เอารูปตัวเองมาลงตามคำเรียกร้องแล้วนะคะ อยากรู้จักเรานักใช่มั้ย? เอาเลย! รู้จักเสียให้สาแก่ใจ แต่ใครเป็นโรคหัวใจระวังช็อกตายนะคะ...”

เมื่อคลิกที่ป้ายบอก ‘ภาพต่อไป’ ก็จะพบหน้าต่างใหม่แยกเป็นต่างหากขนาดพอดีกับการแสดงภาพ ภาพถ่ายที่ค่อยๆคลี่ตัวเองจากบนลงล่างคือความระทึกแตกต่างไปจากการแสดงความงามของนางแบบที่หาได้ทั่วไป เพราะนี่คือการเผยโฉมเจ้าของเว็บคู่มือนักฆ่าตัวตายซึ่งเริ่มมีคนกล่าวขวัญถึงมากขึ้นทุกที

รูปที่สองถ่ายครึ่งตัวท่าพนมมือไหว้อ่อนน้อมในชุดไทยฟ้าครามห่มสไบเฉียง คำบรรยายใต้ภาพที่รวมไว้ในรูปคือ...

“ยินดีที่รู้จักกับทุกคนค่ะ ชื่อจริงของจิ๊คือ ‘ลานดาว ลีลากีรติ’ ชื่อเล่นที่พ่อแม่เรียกตั้งแต่เด็กคือ ‘จ๊ะ’ ส่วนชื่อในเน็ตที่ใช้มาแต่ไหนแต่ไรคือ ‘จิ๊’ ที่คุณๆรู้จัก ต่อไปจะเรียกว่าอะไรก็ได้ จิ๊ จ๊ะ หรือลานดาว ล้วนแล้วแต่เป็นคนเดียวกัน มีหัวเดียวไม่ใช่มนุษย์สองหัวแน่นอน”

รูปถัดมาอยู่ในชุดผ้าไหม ยืนเท้าเอวเก๋ไก๋ข้างม่านหน้าต่างห้องนอนหรู ดูเหมือนนักธุรกิจสาวไฮโซเต็มตัว ความเนี้ยบเฉียบคมและราศีเฉิดฉายมีพลังจับตาคนจ้องอย่างประหลาด อาจจะเพราะรู้ตัวว่ากำลังเห็นใครคนหนึ่งที่ทรงอิทธิพลต่อหัวใจอย่างยากจะต้านเป็นที่สุด

“ปกติจิ๊ตื่นนอนราวหกโมงเช้า ตามการปลุกของนาฬิกาชีวภาพในตัวเอง เคยชินกับการออกมาสูดอากาศสดชื่นให้ช่ำปอดที่หน้ามุข วันไหนขาดออกซิเย่นยามอรุณรุ่ง วันนั้นจะรู้สึกแปลกๆ เหมือนตื่นมาหน้าไม่เด้ง คนรับใช้เห็นแล้วอาจมองด้วยสายตาตำหนิได้ สรุปคือจิ๊ถูกปลูกฝังให้ตื่นเช้ามาสูดอากาศเป็นประจำค่ะ เพื่อเช้านี้ที่แจ่มใสกว่าเมื่อวาน”

รูปถัดมาใส่ชุดวอร์มดำรัดรูป กำลังยืดแขน หมัดกำเวทเหล็กชกลมและยกขาขึ้นงอในท่าเก๋สไตล์นางแบบประจำห้องฟิตเนส

“อัตราการเต้นของหัวใจจิ๊หลังตื่นนอนจะต้องเร็วขึ้นเสมอ เพราะออกกำลังกาย และทำกายบริหารเป็นประจำ ข้างห้องนอนมีอุปกรณ์ครบ ที่ชอบคือปั่นจักรยาน เปิดเพลงมันๆเต้นแอโรบิกประกอบการยกน้ำหนัก บางทีก็ออกไปวิ่งรอบบ้านเอาเหงื่อ หรือทำโยคะแบบฝึกหายใจประกอบการเคลื่อนไหวให้

การหมุนเวียนของเลือดดีขึ้น... ธรรมชาติแช่งให้เราแก่เร็วและอ้วนตุ้ย พวกเราต้องตื่นขึ้นมาเต้นแร้งเต้นกาแก้คำสาปเป็นประจำทุกวันนะคะ ไม่งั้นวันหนึ่งจะถูกคนที่คุณรักล้อเลียนให้หัวอกยอกแสลง จิ๊โดนมาแล้ว"

รูปถัดมาอยู่ในชุดวอร์มขาวสว่างตา กำลังวิ่งตัวตรงเป็นสง่าบนสายพาน

"เคล็ดลับที่ไม่มีครูฝึกโรงฟิตเนสที่ไหนสอนคุณ... วิ่งบนสายพานตามปกตินี่แหละค่ะ เท้าแบกระทบสายพานเต็มๆสัมผัส อย่างองุ้ม อย่าขืนเกร็ง ตามองข้างหน้าสบายๆ แต่แทนที่จะปล่อยให้จิตใจฟุ้งกระจายเรื่อยเปื่อยก็ตั้งใจนิดหนึ่ง ลำตัวขอให้ตั้งตรงแบบรู้สึกว่าสติเกิดเฉพาะหน้าถนัดชัด สำคัญที่สุดคือมีใจจดจ่ออยู่แต่ผัสสะระหว่างเท้ากับสายพาน สัมผัสรู้สึกแป๊ะๆๆที่ต่อเนื่องเพียงแค่วันละสิบนาที จะเห็นผลบางอย่างภายในเจ็ดวัน ร่างกายคุณจะกระชับขึ้น สติสตังและหูตาจะกว้างขวางขึ้นมากอย่างน่าอัศจรรย์ใจ บางทีอาจเหมือนวิ่งอยู่บนรางเมฆอันเป็นทิพย์... รับรองผลค่ะ เพราะสติที่จ่อกับผัสสะกระทบถี่ๆอย่างต่อเนื่องนั้น จะแย่งคลื่นความฟุ้งซ่านไปจากสมองเรา ทำให้จิตใจปลอดโปร่ง เว้นวรรคจากกระแสความคิดสะเปะสะปะชั่วคราว ทำให้เกิดดุลระหว่างกายกับจิตอย่างง่ายๆ ผลอันคุ้มค่าคือสุขภาพที่ดีขึ้นล้นเหลือ"

รูปถัดมาใส่ชุดแม่ครัว ยืนหันหลังให้กล้อง ทำท่าผัดผักในกระทะทะมัดทะแมงภายในอาณาเขตที่ดูลงตัวด้วยชุดเฟอร์นิเจอร์สำเร็จรูปดีไซน์ทันสมัย

"อย่าว่าจิ๊สาระแนเลยนะคะ ขอแนะหน่อยเถอะ สาวๆเราชอบงดอาหารเช้าเพราะกลัวอ้วน ที่จริงมื้อเช้าจะช่วยให้เรากระฉับกระเฉง อารมณ์ดี สมองปลอดโปร่ง การงดมื้อแรกของวันจะกระตุ้นให้ร่างกายอยากได้มื้อเย็นมากกว่าที่ควร ข้าวเย็นที่กินแล้วนอนนี่แหละตัวการทำให้เราหุ่นเหมือนน้ำแข็งหลอดหรือเคราะห์ร้ายกว่านั้นคือช่วงเอวกางออกมาแบบเดียวกับปลาปั๊กกะเป้า... จิ๊ชอบทำครัวเองค่ะ เป็นคนชอบสูตรอาหารทั้งโบราณและทันสมัย กับทั้งหลงใหลวิชาวิทยาศาสตร์การอาหารเป็นชีวิตจิตใจ ประเภททำให้แต่ละจานบนโต๊ะเข้ารสกัน ร่วมมือประสานงานกันเป็นคอนเสิร์ตแห่งความอร่อยนี่ถนัดนัก... อีกอย่างความรู้ทางอาหารจะได้ทำให้เราคัดของดีให้ตัวเองในยามเช้าถูกด้วย อ้อ... ใครที่ถูกล้างสมองให้เชื่อว่าแฮมเบคอน ไข่ดาวคือความเท่รับอรุณ สเต๊กเนื้อวัวคือระดับชีวิตที่โอ่อ่าประจำเที่ยงวัน ไส้กรอกทอดคือความโรแมนติกยามสายัณห์ หมั่นสะสมไขมันสัตว์ไว้ครบทุกมื้ออย่างนี้ล่ะก็ ขอให้เตรียมพบหน้าหมอโรคหัวใจเป็นระยะๆได้เลยนะเจ้าคะ รู้ไว้เถอะ หมอหล่อแค่ไหนก็ทำให้หัวใจคุณดีขึ้นไม่ได้ในการพบครั้งเดียวหรอก"

รูปถัดมาตากล้องถ่ายจากนอกห้อง ทำให้เห็นทัศนียภาพกว้างรอบด้าน ครบทั้งสนามหญ้า น้ำพุน้อย กอกุหลาบริมบานกระจกใส แล้วจึงทะลุเข้ามาถึงสาวน้อยลานดาวในชุดราตรีเปิดไหล่ขาวบริสุทธิ์นั่งเด่นเป็นสง่า ตัดกันกับแกรนด์เปียโนดำปลอดเป็นเงาวับขนาดมหึมาตรงหน้า กรอบของภาพถ่ายความละเอียดสูงนี้ถูกขยายขึ้นเต็มจอเพื่อให้เห็นชัดครบ นับเป็นฉากอลังการจับตายิ่งฉากหนึ่ง

"จิ๊เล่นเปียโนมาตั้งแต่อายุยังน้อย ตอนเด็กๆนี่เราก็ชอบกดนู่นกดนี่เปะปะใช่มั้ยคะ ยิ่งถ้ากดคีย์ดำๆขาวๆแล้วเกิดเสียงป๊องแป๊งเพราะหูด้วยจะยิ่งชอบใหญ่ นี่แหละคุณผู้ปกครองทั้งหลายรู้ไว้เถอะ ล่อใจให้ลูกชอบดนตรีตั้งแต่ยังจำความไม่ค่อยได้ แล้วเขาจะมีจิตใจอ่อนโยน มองโลกในแง่ดี ส่วนจะต๊องหน่อยๆแบบจิ๊หรือเปล่าก็ขึ้นอยู่กับตัวของเขาเอง อวดนิดนึง... จิ๊ได้รางวัลที่หนึ่งจากการแข่งระดับนานาชาติมาหลายหน คลิกภาพนี้จะนำคุณไปสู่เว็บของสถาบันซึ่งจัดงานประกวดล่าสุดที่จิ๊ร่วมแจม มีทั้งรูปกับเพลงที่ได้รางวัลมาน่ะค่ะ... แต่ตอนนี้เบื่อๆเปียโนแล้วล่ะ พอใช้ชีวิตแบบที่ต้องรู้ให้ได้ว่าเราอยากเป็นอะไร จ๊ะถึง

ทราบแก่ใจว่าเราไม่ได้มีจิตวิญญาณของนักเปียโนเอก ที่ยอมทุ่มเวลาวันละแปดชั่วโมงในการฝึกซ้อมเพื่อตระเวนทัวร์คอนเสิร์ตหรือออกอัลบัมอะไรกับเขาหรอก ขนาดแค่เล่นแบบเล่นๆยามว่างก็ชักไม่หนุกแล้ว”

รูปถัดมาใส่ชุดกระโปรงเขียว เนื้อผ้าเบาบางเผยสัดส่วนโค้งเว้าอรชรอ้อนแอ้นน่าทะนุถนอม ลานดาวยืนหันหลังให้กล้อง เห็นเรือนผมชนิดเดียวกับนางแบบโฆษณาแชมพูผู้ครอบครองเส้นผมเป็นเงางามมีน้ำหนักพลิ้วลื่นสลวยกลับคืนทรงง่าย สองมือหล่อนประคองฟลุตลำยาวขนานกับพื้น เบื้องหน้าคือทะเลสาบใหญ่ในหมู่บ้าน รอบด้านชะอุ่มด้วยพฤกษ์พรรณนานาชนิด ราวกับเทพธิดากำลังสำราญอิริยาบถอยู่ท่ามกลางสวนสวรรค์ก็ไม่ปาน

“เครื่องดนตรีชิ้นใหม่ที่เพิ่งหัดเล่นค่ะ พี่สาวสุดที่รักเป็นคนสอน เวลาเป่าฟลุตแบบสั่งเสียงได้อย่างใจ จะเหมือนเข้าไปอยู่ในอีกโลกหนึ่งซึ่งสร้างขึ้นด้วยลมหายใจของเราเอง จิตวิญญาณจะถูกกล่อมเกลาให้สงบราบคาบด้วยพลังในรูปกายที่กลมกลืนกับธรรมชาติรอบด้าน การฝึกเล่นดนตรีหรือทำกิจกรรมอันเป็นงานอดิเรกอะไรสักอย่างจะมีคุณค่าอย่างเห็นได้ชัดตอนเรากำลังเครียดสุดๆ สิ่งเหล่านี้จะไม่ปล่อยให้เราเขม็งเกลียวถึงขั้นชักดิ้นชักงอต่อหน้าพระแม่ธรณีอย่างเด็ดขาด... จิ๊อัดเพลงมาให้ฟังสองสามเพลง แค่รอสักพักคุณจะได้ยินมันดังเอง”

รูปถัดมาใส่เสื้อยืดคอกลมลายการ์ตูน ออกแนวเด็กวัยรุ่นแจ่มใสที่ใช้ชีวิตธรรมดาอยู่กับบ้าน เบื้องหน้าคือจอ LCD ขนาด ๑๙ นิ้ว กล้องถ่ายจากด้านข้างในมุมที่เห็นลานดาวนั่งยิ้มมุมปากน้อยๆ สายตาจับจ้องจอมอนิเตอร์ซึ่งกำลังแสดงหน้าแรกของเว็บไซต์คู่มือนักฆ่าตัวตาย เฉพาะรูปนี้คงพอยืนยันได้ว่าไม่ใช่การเล่นตลก แอบลักไก่เอาสาวสวยจากไหนมาอำกัน

“อินเตอร์เน็ตเป็นสิ่งที่ทำให้โลกมนุษย์ตกอยู่ใต้มนต์อาถรรพณ์ ไม่เคยมียุคไหนที่คนเราสัมผัสอำนาจการสื่อสารยิ่งใหญ่ระดับนี้ ในทางวัฒนธรรมของวัยรุ่นยุคดิจิตอล ถือว่าอินเตอร์เน็ตทำให้เกิดภาวะไร้พรมแดนขึ้นมาอย่างแท้จริง รุ่นแม่ของพวกเรานะคะ ถ้าจะคบฝรั่งแปลกหน้าหรือแขกหน้าแปลกสักราย เขาเล่นเพื่อนจดหมายกันค่ะ ต้องเริ่มจากการหาชื่อที่อยู่ของคนคอเดียวกันตามนิตยสารต่างประเทศ ต้องนั่งประดิดประดอยข้อความดีๆที่น่าสนใจพอจะผูกมิตร แล้วถ่อสังขารไปถึงกรมไปรษณีย์เพื่อส่งจดหมายข้ามโลก เสร็จแล้วต้องนอนมองเพดานขมุบขมิบปากนับวันนับเดือน รอร้อรอว่าเมื่อไหร่เขาจะตอบกลับมา ถ้าตู้รับจดหมายมีแต่ความว่างเปล่าสักสามเดือนก็แปลว่าเสียเวลาเขียนเปล่า แถมจ่ายเงินค่าแสตมป์ฟรี... แต่เดี๋ยวนี้เป็นไง เข้าอินเตอร์เน็ต ลงทะเบียนไอซีคิวนาทีเดียว ก็ตามล่าหาเพื่อนแปลกหน้าและหน้าแปลกทั้งหลายได้ฉับพลันทันใด คุยกันโช้งเช้งเหมือนชักดาบฟันกันเดี๋ยวนั้นเลย... จิ๊ให้เวลากับส่วนนี้ของอินเตอร์เน็ตมากที่สุด อาณาเขตส่วนตัวของพวกเรา เว็บไซต์คู่มือนักฆ่าตัวตาย! ไม่ยักเป็นสถานที่น่ากลัวอย่างชื่อเนอะ มีแต่คนน่ารักทั้งน้าน”

รูปถัดมาอยู่ในสูทสีเทา ตำแหน่งเดิมกับภาพก่อน ต่างกันที่ใบหน้าขรึมลงเล็กน้อย สายตาที่จับจ้องจอมอนิเตอร์ดูเป็นงานเป็นการมากขึ้น

“เพิ่งเรียนจบค่ะ สูทนี้ใส่เพื่อแอ๊กเล่นโก้ๆไปอย่างนั้นเอง โชคดีที่ไม่จำเป็นต้องรีบตระเวนหางาน แต่จิ๊ก็ไม่ใช่บังอรเอาแต่นอนๆๆตอนกลางวันนะคะ จิ๊อยู่ในช่วงค้นหาตัวเอง นึกว่าชอบนั่น นึกว่าชอบนี่ เอาเข้าจริงก็ทนกับงานนอกบ้านไม่ไหว แม้กระทั่งกิจการเฟอร์นิเจอร์ของคุณพ่อก็เถอะ ตอนนี้เลยเปลี่ยน

มุมมองใหม่หมด พยายามทำชีวิตตัวเองให้เข้ารูปเข้าร่างมากกว่าเดิม ไม่ประมาทว่าพ่อจะเลี้ยงเราไปเรื่อยๆ ใครจะรู้ ท่านทนให้เราเอาเตารีดไถหน้าไถหลังไม่ไหวขึ้นมา คว้ายาเบื่อหนูยัดปากหนูน้อยผู้น่าเบื่อคนนี้ ก็คงได้ไปเกิดใหม่ทันที เอวัง... จิ๊เปิดทางเลือกให้ตัวเองทุกๆทาง อย่างเช่นจะลองขยับไม้ขยับมือเป็นนักเขียนกับเขามั่ง คุณๆลองลุ้นดูนะคะว่าจิ๊จะทำได้ไหม"

รูปถัดมาอยู่ในชุดนักเทนนิส ครองตำแหน่งคนขับสปอร์ตบีเอ็มดับบลิวเปิดประทุน รหัส M Power ป้ายแดง ที่ซ่อนขุมพลัง ๖ สูบไว้ภายใต้รูปทรงโฉบเฉี่ยวเพรียวมนบาดตา แค่เห็นแวบเดียวก็รู้สึกแล้วว่ากดคันเร่งหน่อยคงแล่นฉิวปลิวลมอย่าบอกใคร ตัวถังสีเปลือกมังคุดเงาวับ ตัดกันกับเบาะหนังแท้ขาวสะอาด หากเจ้าของรถเป็นหนุ่มรูปงาม ชายใดเห็นแล้วไม่ริษยาคงแปลกคนพิลึก แต่นี่มันคือพาหนะคู่กายของสาวน้อยหน้าสวยที่ชวนจ้องตะลึงยิ่งกว่าตัวรถเองเสียอีก จึงกลายเป็นความบาดตาชวนน้ำลายไหลยกกำลังสอง ให้ความรู้สึกประมาณยลนางเทพธิดานั่งพับเพียบบนหลังหงส์เหินไปโน่น ภาพถ่ายเป็นมุมเงยเล็กน้อยจากหน้ารถที่ล้อกำลังหักเลี้ยวขวา เบื้องหลังคือคฤหาสน์ใหญ่อลังการของคุณพ่อ

"ตกเย็นจิ๊มักออกไปเล่นเทนนิสที่สโมสรของหมู่บ้าน มีเพื่อนที่เล่นเก่งๆอยู่หลายคนค่ะ สำหรับเทนนิสนี่ไม่ถึงกับชำนาญนัก สมัยเด็กๆคว้าถ้วยทองมาแค่ไม่กี่ใบ อิ๊อิ๊ ทุกวันนี้ได้แต่รักษาระดับไว้ให้ตีลูกลงคอร์ดถูกค่ะ ไม่ค่อยอยากเล่นบ่อย สารภาพว่ากลัวมีแขนโตข้างลีบข้าง... จิ๊รักกีฬาหลายประเภท บางประเภทคุณแม่อนุญาตให้เล่นเฉพาะในบ้านอย่างเช่นว่ายน้ำเป็นต้น จิ๊เอารูปมาลงให้ดูไม่ได้นะคะ ไม่ต้องพยายามตื๊อด้วย"

รูปถัดมาอยู่ในชุดกีฬาเดิม แต่เสื้อแสงยับยู่ยี่ ท่าทางเนื้อตัวอาบเหงื่อมาจนโชก ลานดาวกำลังยืนอยู่ข้างสนามเทนนิส กัดมุมปากด้านหนึ่ง หน้าตาเหมือนต่อสู้อยู่กับอะไรบางอย่าง สิ่งนั้นคือขวดเครื่องดื่มรังนกผสมโสมเกาหลีซึ่งมีหูเปิดฝาในตัว หล่อนกำลังเกี่ยวนิ้วเข้าหูเปิดฝา เห็นได้ชัดว่าพยายามดึงสุดฤทธิ์จนเกร็งไปทั้งร่าง

"ในอนาคตอาจถึงคราวซวย วันหนึ่งจิ๊อาจเป็นยายแก่ที่เป็นลมตายขณะพยายามเปิดขวดเครื่องดื่มบำรุงสุขภาพ พวกซุปไก่สกัด รังนกรังแน็กอะไรทุกวันนี้ฝาเปิดยากเหลือเกิน จิ๊เป็นสาวอยู่แท้ๆยังยอมแพ้เลยอ้ะ โอ้ย! คนเพิ่งเล่นกีฬาเหนื่อยๆยิ่งหน้ามืดอยู่ เดี๋ยวก็คว่ำข้าวเม่าคาขวดเท่านั้น... บางทีในชีวิตที่เรียบง่ายก็มีเรื่องยากเหนือความคาดหมายเยอะแยะนะคะ"

รูปถัดมาอยู่ในชุดนักเรียนมัธยม แวดล้อมด้วยช่อกุหลาบแดง ชมพู และขาวสดเต็มห้อง

"ยังทำหน้าคิกขุอาโนเนะหลอกชาวบ้านว่าเป็นเด็กม.ปลายได้อยู่นะคะ ให้ดูภาพนี้เพื่อยืนยัน ตั้งแต่มัธยมจนจบปริญญาตรี จิ๊ไม่เคยขาดความรัก จิ๊เป็นมิตรกับทุกคน และหวังว่าทุกคนจะเป็นมิตรกับจิ๊ ความมีใจซื่อต่อกันทำให้โลกนี้น่าอยู่ และทำให้รู้สึกว่าชีวิตจิ๊มีทุกสิ่ง แต่..."

รูปถัดมาถ่ายไว้ตั้งแต่เมื่อครั้งไปเที่ยวเมืองกาญจน์กับอมฤต ที่หล่อนอยู่ในชุดเสื้อยืดกางเกงยีนนั่งกอดเข่าหลวมๆหันหลังให้กล้องอยู่กลางคันนา เงยหน้ามองอาทิตย์ลูกแดงจวนอัสดง เป็นภาพที่ ณ เวลานั้นหล่อนเผลอเหม่อไปกับสายลมและแสงแดดที่กำลังรอนแสงลงจริงๆ

"คุณเชื่อไหม... ว่าจิ๊เคยอยากตายมาก่อน?"

รูปถัดมายืนแขนตกอยู่กลางคันนา ปลายผมปลิวลู่ตามแรงลม ใบหน้าขรึมเพราะขณะถ่ายภาพช่วงแรกยังหวาดกับสถานที่เปลี่ยวกลางนา แต่ยามนี้เมื่อประกอบกับคำบรรยายใต้ภาพ ลานดาวก็ดูเหมือนเด็กหลงทางคนหนึ่งที่ยืนอยู่อย่างเดียวดาย และมีแววหวั่นไหวกับชีวิตตัวเอง

"เพื่อนจิ๊ชอบพูดกรอกหูเสมอว่าอิจฉาจิ๊จัง ฉันอยากเป็นอย่างเธอมั่ง หรือขอแค่ครึ่งจะเป็นพระคุณยิ่งแล้ว... พากันพูดอย่างนี้ตั้งแต่จิ๊เด็กจนโต เคยฟังความปรารถนาของคนอื่น ใครต่อใครน้อยใจโชคชะตา อยากมีอย่างนั้น อยากมีอย่างนี้ ซึ่งก็ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่จิ๊มีเกือบทั้งสิ้น อย่างที่คุณเห็นแล้วว่าจิ๊มีอะไรบ้าง คราวนี้ให้จิ๊พูดออกมาจากพื้นยืนที่พวกคุณนึกว่าเป็นฝั่งฟ้าลานดาวกัน... นี่มันก็พื้นโลกธรรมดานั่นเอง เป็นท้องนาที่เงียบเหงาสิ้นดีก็ได้ หรือเป็นสถานที่พักเที่ยวชมทิวทัศน์แปลกตาก็ใช่อีก สุดแต่คนที่ยืนอยู่จะทำไว้ในใจอย่างไร... คุณล่ะคะ เห็นอะไรระหว่างลานดาวกับลานดินในภาพนี้?"

รูปถัดมาเป็นรูปเดิม ต่างแต่ถูกรีทัช ตกแต่งด้วยคอมพิวเตอร์ให้เหมือนรอยไม้แกะสลัก สีสันทั้งปวงถูกกลืนหายกลายมาเป็นเทาอ่อนทั้งหมด มองเห็นแค่เค้าความเป็นมนุษย์ที่ยืนโดดเดี่ยวอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมอันอ้างว้าง

"พวกเรามีร่างกายเป็นมนุษย์เท่าเทียมกัน แตกต่างที่ใครจะมีจิตเป็นมนุษย์เต็มภูมิได้ก่อนกัน เราเรียนรู้ที่จะละอายต่อบาปจากความผิดพลาดที่เกิดขึ้น เราอาจต้องรับผลจากความผิดพลาดนั้นซ้ำๆกันยาวนานหลายปีกว่าจะแน่ใจว่าบาปกรรมมีจริง และมันจะไม่หายไปไหนตราบเท่าที่เรายังชดใช้ไม่หมด ต่อให้เราทะยานขึ้นฟ้า พุ่งหลาวลงน้ำ ขุดรูดำดิน ซุกซ่อนในถ้ำ กรรมก็จะไปพร้อมกับเราเป็นเงาตามตัว และกัดไม่ปล่อยตราบเท่าที่ยังไม่หมดกำลัง จิ๊เคยเหมือนตายแล้วเกิดใหม่มาก่อน นี่พูดจริงๆ จิ๊ความจำเสื่อม จำอะไรไม่ได้เลย ซึ้งใจว่าเมื่อปราศจากความจำเพียงอย่างเดียว ก็เหมือนตัวตนของเราสูญสลายกลายเป็นอื่นไปแล้ว แต่ถึงแม้กลายเป็นอื่น ยังไงก็ต้องรับผลกรรมดีร้ายที่เคยทำไว้อยู่วันยังค่ำ"

รูปถัดมาอยู่ในมาดเซอร์ๆคล้ายศิลปินผู้บินเดี่ยวไปในโลกกว้างอันเสรี เสื้อยืดแสดแขนกุดกางเกงยาวสีสดลายพร้อย ผมโพกผ้าน่ารัก คอคล้องสร้อยคล้ายสายประคำยาวจนต้องซ้อนหลายทบ ติ่งหูห้อยตุ้มหูเป็นพวงดอกไม้ทำจากเกล็ดปลา ข้อมือมีกำไลหลากสีเป็นแผง นิ้วสวมแหวนวงโตพรายแพรว ลานดาวยืนแจกจ่ายปลายข้าวปลาป่นอยู่ริมน้ำในวัดใหญ่แห่งหนึ่ง ซึ่งมีนกพิราบเชื่องๆนับร้อยตัวกรูมารุมล้อมครึ้มไปหมด สองสามตัวเกาะแขนซ้ายที่หล่อนยื่นออกไปตรงๆ หญิงสาวยืนเอียงหน้ามองนกบนแขนตนเองยิ้มๆ ขณะเดียวกับที่มือขวายื่นอาหารป้อนพวกมันถึงปาก

"ทำไมคนเราถึงอยากให้ทั้งที่ไม่จำเป็นต้องให้? นี่คือสิ่งที่จิ๊เคยสงสัยเสมอ และกว่าจะได้คำตอบก็ต้องให้มากเสียจนไม่เหลือที่ว่างเผื่อไว้สำหรับความสงสัยใดๆอีก เราให้เพื่อจะได้เสวยสุขจากการให้ไงคะ หนทางในโลกที่เคยคับแคบและมืดมนดูเปิดสว่างกว้างขวางกว่าครั้งที่จิ๊เป็นนังจอมงกเยอะเลย ตอนเราตระหนี่นี่เหมือนกอดก้อนมืดอะไรก้อนหนึ่งที่น่าอึดอัดไว้กับตัว แต่เวลาใจดีพอจะเผื่อแผ่นี่กลับโล่งเหมือนยกภูเขาออกจากอกเสียได้ บางทีเราไม่มีวันเห็นความจริงหลายๆเรื่องจนกว่าจะทำอะไรแตกต่างไปจากเคย อย่างเช่นเมื่อทำทานมากพอถึงจุดหนึ่ง ก็อาจแปรความคิดจาก 'ให้ให้โง่เหรอ' เปลี่ยนเป็น 'หวงทำไมให้หนักกระหม่อม' ซะอย่างนั้น"

รูปถัดมาสวมชุดขาว เสื้อครึ่งแขนและกระโปรงยาวแบบเดียวกับผู้หญิงที่ตั้งใจถือศีลแปดเข้าวัดปฏิบัติธรรม กำลังนั่งขัดสมาธิเพชรอยู่หน้าตั่งไม้สักอันเรียงชั้นวางพระพุทธรูปงามอร่ามหลากหลาย ใบหน้าอิ่มเอิบ ยิ้มบางอย่างคนมีความสุขอยู่กับตนเอง มีความสนิทนิ่งในภายในที่เป็นของจริงให้รู้สึกได้แม้เพียงเมื่อเห็นด้วยตาเปล่า

"ห้องพระบ้านของจิ๊นี้คุณพ่อคุณแม่ลงทุนไปไม่รู้กี่แสน ด้วยศรัทธาสร้างถาวรวัตถุที่เป็นสิริมงคลประจำบ้าน จิ๊เป็นเด็กใจบาปที่เดินผ่านห้องพระไปเฉยๆอยู่หลายปี เพิ่งมาเมื่อไม่นานนี้เองที่ได้เข้ามาอาศัยความสงบเย็นของห้องให้เป็นประโยชน์ สมาธิเป็นภาวะที่ทำให้เรารู้จักตัวเองในอีกมิติหนึ่ง ทุกสิ่งเปลี่ยนแปลกเมื่อสภาพจิตของเราแตกต่าง สมาธิที่ดื่มด่ำทำให้มุมมองเกี่ยวกับความมีตัวตนของเราผิดแผกไป ความคิดที่เราเชื่อ โลกที่เรายึดมั่น ดูเหมือนหายหนไปหมด เหลือแต่ความสุขสงบไร้ความวุ่นวายปรากฏแก่ใจเท่านั้น... อย่าเชื่อนะคะว่านั่งสมาธิแล้วเป็นบ้า ถ้านั่งถูก เฝ้ารู้ลมหายใจไปเล่นๆเรื่อยๆ โดยไม่คาดหวังพอสงบถูกส่วนเข้าก็เห็นเองแหละว่าคนปกติไม่นั่งสมาธินั้นเป็นบ้าอยู่แล้ว แต่ไม่ค่อยรู้ตัวกันเท่าไหร่... พ่อแม่บำรุงผิวจิ๊ด้วยสารพัดสารสกัดมาตั้งแต่เริ่มสาวแล้ว จิ๊เพิ่งรู้ว่าสารอะไรก็สู้การทำสมาธิไม่ได้หรอก ความเปล่งปลั่งที่ฉายขึ้นมาจากแสงสว่างในจิตวิญญาณนั้น ดูดีกว่าความผ่องอันเป็นผลผลิตของเทคโนโลยีใหม่ๆเยอะ คงเทียบได้กับรัศมีระหว่างเพชรแท้กับพลอยเทียมมั้งคะ"

รูปถัดมาใส่ชุดกระโปรงสีชมพูหวาน ยืนรดน้ำให้กอกุหลาบงามข้างห้องกระจก สายตาจับกลีบใบไม้ดอกอย่างมีความสุข

"ถ้าคนธรรมดาเคยสุข เคยทุกข์ เคยผิดหวัง เคยร้องไห้ เคยเผลอทำสิ่งเลวร้ายกับคนที่เรารัก จิ๊ก็เป็นคนธรรมดาคนหนึ่งเหมือนกัน หากคัดแยกเอารูปร่างหน้าตา เอาบ้าน เอารถ เอาฉากสวยงามทั้งหลายออกไป จิ๊จะเหลือแต่จิตใจที่ยังทุกข์ได้แบบเดียวกับพวกคุณทุกคน ถ้ามองอย่างเข้าซึ้งถึงจิตใจมนุษย์ คุณจะเห็นจิ๊เป็นเพียงเพื่อนร่วมทุกข์รายหนึ่ง ไม่ใช่นางในฝันที่นักประพันธ์เสกคำง่ายๆว่าเธอสวย เธอรวย เธอเก่ง เธอมีความสุข แถมว่างๆเธอนั่งสมาธิเดินจงกรมอีกต่างหาก... ใครๆอาจคิดคำพูดพรรค์นี้แบบเห็นเป็นเรื่องเล่นได้ทุกเวลา **แต่ถ้ามันจะเกิดขึ้นจริง ก็ต้องอาศัยใครสักคนที่มีตัวตน มีเลือดเนื้อ มีจิตวิญญาณ ก่อกรรมอันสมควรจะได้เป็นเช่นนั้น** ทั้งด้วยความคิด ด้วยคำพูด และด้วยการกระทำ... คุณเองและคนทั้งโลกก็สามารถคิด พูด ทำ ในแบบที่จะเป็นอย่างนี้ได้ เพราะกรรมเป็นของกลาง และเป็นศักยภาพของมนุษย์เสมอกันทุกรูปนาม"

รูปถัดมาแบ่งเป็นสองซีกในหน้าต่างเดียวกัน ซีกหนึ่งยืนเขย่งเท้าขวา ดีดเท้าซ้ายไปข้างหลัง ยืดตัวรวบมือชูสองแขนขึ้นสูง เม้มปากเอียงหน้าเล็กน้อยในท่าชะม้ายตามองกล้อง มีฉากเป็นเขื่อนศรีนครินทร์ อีกซีกหนึ่งคือภาพหัวเราะร่าเตะผิวน้ำกระจายเป็นฟองฝอย มีฉากหลังเป็นชั้นยอดสุดของน้ำตกเอราวัณ

"ชีวิตคนต้องทำอะไรบ้าง ถ้าอ้างว่าทำอะไรไม่ค่อยเป็น ก็หัดทำใจดูเถอะค่ะ ลงทุนน้อยที่สุดและผลลัพธ์คุ้มค่าเกินจาระไนหมด ถ้าทำใจเป็นแล้ว ใครเขาถามว่า 'สบายดีหรือ' สักกี่ครั้ง เราก็จะตอบเขาโดยไม่ต้องฝืนโกหกได้ทุกทีว่าสบายและยิ้มง่ายเหมือนคนบ้าเพราะสำลักสุขอยู่ทั้งวัน... แต่หากทำใจไว้ผิด ต่อให้มีเปลือกชีวิตเป็นบ้าน รถ และเสื้อผ้าอาภรณ์แบบจิ๊ หรือยิ่งกว่าจิ๊ร้อยเท่า ใจก็จะไม่สบาย แล้วในที่สุดต้องกลายเป็นคนบ้าชนิดยิ้มไม่ออก สำคัญผิดว่าโลกนี้ไม่น่าอยู่ ตายๆเสียจะได้พ้นไป... สิ่งหนึ่งที่พวกเรา

เสมอกันมาแต่เกิดคือความไม่รู้ ความไม่รู้บันดาลให้เราทำดี ทำร้าย ตัดสินใจผิด ตัดสินใจถูก และกระทั่งอาจตัดสินใจผิดครั้งร้ายแรงที่สุด ที่ไม่ยอมทนอยู่จนเกิด 'ความรู้' เกี่ยวกับตัวเอง ความรู้จริงเกี่ยวกับเรื่องของตนเองเป็นสาระแก่นสารที่ประเสริฐกว่าอะไรอื่น อุตส่าห์เป็นเจ้าของอัตภาพมนุษย์ที่ทำกรรมโกยกุศลเข้าตัวได้สารพัดชนิดแล้วอย่างนี้ ต้องคำนึงทำไมว่ายากดีมีจน ขี้ริ้วหรือสวยหล่อ เปลือกพวกนั้นวันหนึ่งธรรมชาติจะมาเรียกคืนจากเราทุกคน แล้วถามว่าชั่วอายุขัยของความเป็นมนุษย์นี้ เราได้เรียนรู้อะไรมาบ้าง สั่งสมอะไรไว้บ้าง เพื่อการเดินทางไกลในครั้งต่อไป... ตระเตรียมคำตอบไว้ดีๆนะคะ"

ผู้เข้าเยี่ยมส่วนใหญ่ที่เป็นขาประจำของเว็บไซต์คู่มือนักฆ่าตัวตายต่างพากันดูภาพและคำบรรยายเหล่านั้นของลานดาวด้วยอาการตกตะลึงอ้าปากค้างราวกับตกอยู่ในห้วงฝัน เพราะแม้แต่ฝันยังไม่เคยถึงครึ่งหนึ่งของความจริงเกี่ยวกับตัวตนของเจ้าแม่ประจำเว็บที่เรียกว่าตัวเองมาตลอดว่าจิ๊บ้าง พี่จิ๊บ้าง น้องจิ๊บ้าง หนูจิ๊บ้าง

วันแรกของการปรับปรุงเว็บไซต์นั้น มีคนเข้าเยี่ยมชมเพิ่มมากขึ้นอย่างมโหระทึก แฟนๆแย่งกันตั้งกระทู้ครึกโครม ส่วนใหญ่จะส่งสารรัก หรือแสดงอาการคล้ายจะคลุ้มคลั่งอกแตกด้วยแรงพิศวาสลานดาวเกินทน ที่ผ่านมาแค่อ่านความเห็นของหล่อนในนามว่าจิ๊อย่างเดียว ก็มีหนุ่มสาวเพ้อครวญด้วยความหลงใหลเสน่ห์ในอักษรอันทรงเอกลักษณ์กันจะแย่อยู่แล้ว นี่มาบวกเข้ากับรูปคมชัดแสงสีดีเยี่ยมของตัวจริงที่สวยยิ่งกว่านางแบบเข้าให้อีก คนธรรมดาที่ไหนจะไม่หลงรักสุดจิตสุดใจไหวเล่า

วันนั้นอมฤตชวนลานดาวกับมาวันทาไปเยี่ยมพ่อแม่ของเขาที่หัวหินด้วยกัน กว่าจะกลับถึงกรุงเทพฯก็เกือบสี่ทุ่ม ทั้งสามตกลงกันแต่แรกว่าจะมาร่วมดูผลลัพธ์ของการนำตัวตนลานดาวชูเด่นเป็นพรีเซ็นเตอร์ประจำเว็บคู่มือนักฆ่าตัวตายที่ห้องนอนของเจ้าตัว

ลานดาวเปิดคอมพิวเตอร์ต่อเข้าอินเตอร์เน็ตด้วยความตื่นเต้นอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ทั้งวันหล่อนเฝ้าคิดถึงแต่ผลที่จะออกมาแบบกล้าๆกลัวๆ แน่นอนว่าร่องรอยปฏิกิริยาของผู้คนจะไปสะท้อนรวมอยู่ที่หน้ากระดานข่าวประจำเว็บนั่นเอง

นางเอกของห้องหัวเราะเบาๆ ถูมือเล็กน้อยก่อนคลิกเข้าสู่กระดานข่าว โดยมีพี่หมอทั้งสองยืนออรอดูอยู่เบื้องหลังอย่างใจจดใจจ่อเช่นกัน

"โอ้โห!"

มาวันทาเป็นคนร้องอย่างตกใจ เมื่อเห็นตัวเลขผู้เข้าเยี่ยมพุ่งพรวดเพิ่มขึ้นจากเมื่อคืนเกือบแปดพัน ทั้งที่แต่ละวันมีขาประจำกับขาจรรวมกันแค่หลักร้อยต้นๆเท่านั้น แน่นอนนี่แปลว่าต้องมีการชักชวนญาติสนิทมิตรสหายแห่เข้ามารุมดูรูปคนสวยกันยกใหญ่ แม่เหล็กใหม่ประจำเว็บอุบัติขึ้นแล้ว

พอเลื่อนลงไปดูส่วนของกระทู้ สองสาวก็ต้องเบิกตาโตพร้อมกันอีกคำรบ เพราะตัวเลขรายงานจำนวนกระทู้ตั้งใหม่เพิ่มกระฉูดจากวันละไม่เกิน ๕ กระทู้เป็นอย่างมาก ทวีตัวขึ้นในคราวเดียว เกือบร้อยกระทู้ นับเป็นจำนวนที่ดุเดือดยิ่ง ฉายกระแสความร้อนแรงสุดขีดเกินพิกัดจริงๆสำหรับกระดานข่าวเล็กจ้อยแห่งนี้

กระทู้ตั้งใหม่จะมีเสียงเรียกพี่จิ๊ คุณจ๊ะ หรือลานดาวกันเสีย ๙๐% มีประเด็นอื่นแทรกแซมอยู่หน่อยเดียว บางตาเต็มที อมฤตเอื้อมมือไปบีบไหล่แฟนสาวเบาๆ

“สงสัยพี่ต้องเตรียมรับมือกับกองทัพคู่แข่งดีๆแล้วล่ะ”

ลานดาวหัวเราะเสียงสั่น ใจฟูจนเกินระงับ ความจริงหล่อนเคยผจิญกับกระแสความคลั่งไคล้ของฝูงชายบ้ารักมานักต่อนัก ทว่าครั้งนี้แตกต่างกัน เป็นคนละบรรยากาศกัน เพราะหล่อนทำบางอย่างที่รู้สึกว่ามีคุณค่า มีความหมาย และน่าจะมีผลกระทบในทางดีกับโลกบ้างแล้ว

หญิงสาวเลือกคลิกดูกระทู้ของคนคุ้นอย่างน้องโบเอ้ก่อนเป็นอันดับแรก ชื่อกระทู้คือ ‘ว้ายตาย! นี่หรือพี่จิ๊ของน้องโบเอ้?’

“ว้าวๆๆ!!! ไม่นึกเลยว่าพี่สาวของโบเอ้เป็นนางฟ้า เห็นแล้วอึ้งจุกอกพูดไม่ออกเลยค่ะ แค่อยากบอกว่าพี่จิ๊เป็นแรงบันดาลใจของโบเอ้มานาน คราวนี้เลื่อมใสอย่างท่วมท้น ขอสมัครเป็นสาวกเลยค่ะ ไม่ใช่แค่หนึ่งในแฟนคลับแล้ว!”

ถัดจากนั้นคือความเห็นต่อๆมาที่ให้การสนับสนุนผู้ตั้งกระทู้ ทุกคนชื่นชมและเหมือนมีหน้าเปื้อนยิ้มแบบม้าๆกันขณะเขียน เช่นบางคนพูดซื่อคล้ายตะโกนเผยหัวใจว่า ‘ผมรักคุณ!’ บางคนพร่ำเพ้อพรรณนารูปโฉมลานดาวเสียหยดย้อยก่อนประกาศตัวเป็นทาสความงามของหล่อนตลอดกาล บางคนก็บอกว่าไม่จุใจ จะเอาอีก เรียกร้องจะให้โพสต์รูปใหม่รายวันกันทีเดียว

หลายกระทู้ที่เจาะจงยิงประเด็นมาหาลานดาวไม่นับว่าไร้สาระไปเสียหมด เพราะมีคำถามเฉพาะตัวที่ไม่ซ้ำกัน อย่างเช่นขอให้ช่วยเล่าวิธีผ่านประสบการณ์ยากลำบากในชีวิต หรือขอแนวทางเริ่มนั่งสมาธิ อีกทั้งแต่ละกระทู้ก็มีผู้เข้ามาร่วมออกความเห็นเต็มไปหมด บางที อ่านกันตาลายก็ไม่จบสิ้น ไม่มีกระทู้ไหนเลยที่ขึ้นจำนวนผู้ตอบเป็นศูนย์

“ไหนลองดูกระทู้นี้ซิ”

มาวันทาชี้เมื่อลานดาวปิดหน้าต่างหนึ่งทิ้งไป และกำลังเลือกคลิกกระทู้ใหม่อยู่ กระทู้ที่แพทย์สาวชี้นั้น ผู้ตั้งใช้นามว่า ‘คนเคยคิดจากไป’ โดยมีชื่อกระทู้คือ ‘ขอบคุณสำหรับทุกสิ่งนะคะคุณจิ๊’ ข้อความที่ปรากฏในกระทู้ให้บรรยากาศผิดแผกจากเคย

“ดิฉันเข้ามาอ่านหาความรู้จากที่นี่ตั้งแต่แรกๆ เพราะสะดุดกับเนื้อหาทางเลือกในการฆ่าตัวตายอย่างสงบของเว็บ เมื่ออ่านแล้วก็เฝ้าคิดอยู่ตลอดเวลาว่าจะเลือกจากโลกนี้ไปด้วยวิธีไหน…

“ดิฉันไม่เคยอยากได้คำปลอบประโลม เพราะทุกข์ของเรา มีแต่เราเท่านั้นที่เข้าใจ ที่ผ่านมาต้องอยู่ตัวคนเดียว ต่อสู้เลี้ยงชีวิตมาตามลำพัง เคยเป็นเด็กขายหนังสือพิมพ์ตั้งแต่ ๖ ขวบ เคยถูกพ่อเลี้ยงข่มขืนตั้งแต่ ๑๒ เคยเป็นเด็กหนีออกจากบ้าน เคยเป็นนักเรียนทุนเสี่ย เคยเป็นเด็กเสิร์ฟ เคยเป็นพนักงานขายประกัน เคยเป็นสาวอะโกโก้ เคยแต่งชุดนักศึกษาไปยืนดักเคาะกระจกรถผู้ชาย และในที่สุดก็เคยพบกับความรักที่ไม่นึกฝันว่าจะได้พบ… จึงได้รู้ว่าความเจ็บปวดทั้งหลายในชีวิตรวมกัน ยังไม่เท่ากับถูกคนๆเดียวที่รักเราจริงทอดทิ้งไปในเวลาอันสั้นเลย…

“ดิฉันเคยพยายามฆ่าตัวตายมาหลายครั้ง ทั้งกรีดข้อมือ ทั้งเอาหัวโขกผนัง ทั้งโดดน้ำ แต่ก็ใจไม่ถึงพอ หรือมีคนช่วยมาตลอด ล่าสุดเมื่อสองวันก่อนก็เพิ่งกินยานอนหลับไปกำมือหนึ่ง แต่เวรกรรมที่ยังตื่นขึ้นมาได้อีก… ก็ได้แต่คิดว่าไม่เป็นไร เดี๋ยวรวบรวมกำลังใจได้ค่อยเอาใหม่…

"วันนี้ดิฉันได้ดูรูปและอ่านข้อความของคุณจิ๊ด้วยความยินดีกับชีวิตที่เป็นสุขพรั่งพร้อม เพราะชื่นชมคุณจิ๊มานาน คุณคงไม่รู้หรอกว่าบางวันดิฉันอยากอยู่ต่อเพียงเพื่ออ่านข้อความที่น่ารักของคุณ คำที่คุณเคยบอกกับดิฉันโดยตรงเช่น อย่าจากไปไหนเลย อยู่เป็นเพื่อนจิ๊ก่อน... สั้นๆ ธรรมดาๆแค่นั้น มันมีความหมายกับดิฉันขนาดไหน คุณทำให้ดิฉันเหมือนรู้สึกว่ามีเพื่อน มีคนเห็นใจ มีความอบอุ่นเล็กๆเกิดขึ้นในอก และช่วยยับยั้งดิฉันได้มากกว่าคำขู่เช่น 'ถ้าอยากรู้ว่าฆ่าตัวตายแล้วจะเกิดอะไรขึ้น ก็ขอให้นึกถึงทุกข์หนักที่สุดในชีวิต นึกให้ชัดๆแล้วคูณสองเข้าไป' ดิฉันไม่กลัวคำขู่ของคนไม่รู้จริง แต่ซาบซึ้งน้ำใจของคนเมตตาจริงมากกว่า...

"ค่ะ... ดิฉันใช้ชื่อว่า 'คนที่กำลังจะจากไป' มาตลอด และเพิ่งตัดสินใจขอเปลี่ยนอย่างถาวรเป็น 'คนเคยคิดจากไป' เดี๋ยวนี้เอง ดิฉันจะไม่จากไปไหนอีกแล้ว ตั้งแต่เห็นคุณจิ๊นั่งกอดเข่ากลางนา ทันทีที่อ่านข้อความใต้ภาพที่ถามว่าเชื่อไหม คุณจิ๊เคยอยากตายมาก่อน ดิฉันถึงกับร้องไห้โฮ หายสงสัยเป็นปลิดทิ้งว่าทำไมคุณจิ๊มาทำเว็บช่วยคนคิดฆ่าตัวตายอย่างนี้ ดิฉันจะพิมพ์รูปนั่งดูอาทิตย์ตกดินของคุณจิ๊มาประดับหัวเตียงไว้ระลึกเสมอว่าดิฉันตัดสินใจอยู่ต่อเพราะอะไร คุณเป็นตัวอย่างของมีชีวิตต่อไปเพื่อให้กำลังใจคนอื่น ดิฉันจะเจริญรอยตามและนึกถึงบุญคุณนี้ตลอดไป"

ลานดาวอ่านจบแล้วหายใจขาดห้วง สะเทือนแรงจนสะกดกลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ ต้องปล่อยให้หยาดลงมาเป็นสาย เกิดมาไม่เคยรู้จักกับความรู้สึกชนิดนั้นเลย อยากปล่อยโฮก็นึกอายพี่ๆที่ยืนอยู่เบื้องหลัง จึงเม้มปากแน่นเพื่อระงับไว้ แต่พอได้ยินเสียงสูดน้ำมูกเล็กๆจากมาวันทา ทุกอย่างก็ทะลักทลาย ลานดาวหมุนเก้าอี้หันไปโผกอดพี่สาว ปล่อยตัวเองตามสบายให้หัวเราะกึ่งร้องไห้เต็มที่ ซึ่งมาวันทาก็น้ำตาคลอหน่วย กอดตอบอย่างจะร่วมแสดงความยินดีกับรางวัลวิเศษสุดของน้องสาว

สำหรับอมฤตผู้เคยชินกับเรื่องช่วยคนให้รอดพ้นจากความทุกข์และความตาย ทั้งป่วยทางกายและป่วยทางจิตมาหลายปีดีดัก ได้แต่ยิ้มเย็นอย่างปลาบปลื้มในตัวคนรัก เอื้อมมือไปขยี้ศีรษะในอ้อมอกของมาวันทาเพื่อแสดงออกถึงความมีอารมณ์ร่วมตาม

"พรุ่งนี้เราตระเวนแจกซีดีให้ดีเจทั่วกรุงเทพฯกันตามแผนของเอิน เขาเห็นหน้าจ๊ะและฟังเพลงเด็ดแล้วคงยินดีเปิดให้ทันที..."

ตอนที่ ๓๕ ออกสู่โลกกว้าง

จากเช้าตรู่ถึงเย็นวันอาทิตย์นั้น ดีเจประจำสถานีวิทยุประเภทเปิดเพลงตามคำขอเกือบยี่สิบราย ทั่วกรุงเทพฯได้พบกับความประหลาดใจ เมื่อมีหนุ่มสาวสามคนแวะมาขอเยี่ยมถึงห้องส่ง โดยเฉพาะสาวน้อยหน้าสวยบาดจิตในชุดขาวลายรุ้งเลื่อมพรายที่โดดเด่นฉายรัศมีดาราดัง มาถึงก็แนะนำตัวว่าเป็นเจ้าของเว็บไซต์ช่วยเหลือคนคิดฆ่าตัวตาย ที่กำลังต้องการโปรโมตให้คนรู้จักผ่านเพลง 'ฆ่าคุณ' ที่หล่อนประพันธ์ขึ้น

อมฤตทำหน้าที่เป็นเด็กหิ้วเครื่องเสียงเปิดเพลงให้เหล่าดีเจฟัง ดนตรีของลานดาวเป็นแนวป๊อบร็อกผสมนิวเอจที่เพียงได้ยินทำนองกับคำร้องแล้วติดหูทันที เนื้อหาเชิญชวนให้รู้จักชีวิตและแก้ทุกข์ให้ตกเสียก่อนจากโลกนี้ไป ชื่อเพลง 'ฆ่าคุณ' นั้นเมื่ออ่านออกเสียงครั้งแรกอาจฟังเป็น 'ค่าคุณ' ก็ได้ และเนื้อหาภายในเพลงก็มีฮุกเด็ดเล่นคำเช่น *คุณค่าทุกข์ ใช่มีไว้ฆ่าคุณ ค่าของคุณ สิมีไว้ฆ่าทุกข์...*

เผอิญมาวันทามีเพื่อนเก่าเป็นดีเจดัง ผู้ได้ชื่อว่ามีวัยรุ่นติดกันมากที่สุด มักออกอากาศในช่วงเวลาที่มีคนฟังมากสุด จึงเอาแผ่นซีดีไปมอบให้ไว้แล้วตั้งแต่เมื่อสามวันก่อน และได้ฤกษ์เบิกโรงในช่วงสายวันอาทิตย์นี่เอง ดีเจเพื่อนของมาวันทาเอาใจโดยการเปิดให้เป็นเพลงแรกของรายการเสียด้วย และสามหนุ่มสาวก็ได้ฟังจากวิทยุในรถของอมฤตขณะตระเวนแจก จึงสามารถทราบผลของการออกอากาศครั้งแรกเดี๋ยวนั้น

หลังพักโฆษณา ดีเจกลับมาช่วยเชียร์ด้วยการเล่าว่าเจ้าหน้าที่ได้รับโทรศัพท์สายแทบไหม้ ไถ่ถามชื่อเพลงและชื่อนักร้องกันยกใหญ่ บางคนยังฟังเนื้อเพลงไม่ถนัดด้วยซ้ำ แต่แก้วเสียงดุจมนต์สะกดและท่วงทำนองที่ติดหูง่ายหลายๆช่วง ทำเอาตาตื่นทั้งที่เพิ่งงัวเงียลุกจากที่นอน และรี่มาต่อโทรศัพท์ถึงทางรายการทันที ทุกคนขอฟังซ้ำเป็นเสียงเดียวกัน ซึ่งแน่นอนดีเจย่อมทนเสียงรบเร้าไม่ไหว ต้องรีบเปิดอีกรอบเพื่อเอาใจพระคุณท่านทั้งหลายเป็นการด่วน

แม้ว่าลานดาวจะใช้ซินธิไซเซอร์ประกอบคอมพิวเตอร์ในการทำดนตรีแบบโฮมสตูดิโอ ไม่ได้อาศัยมืออาชีพกับอุปกรณ์ในห้องบันทึกใหญ่มาช่วย ก็ปรากฏว่าคนฟังต่างเข้าใจว่าเป็นดนตรีเข้าขั้นมาตรฐานซึ่งส่งมาจากค่ายเพลงใดค่ายเพลงหนึ่ง ไม่มีเลยที่นึกว่าเป็นมือสมัครเล่น เห็นได้จากการที่มหาชนยิงคำถามกันเสียงหลง ว่าเพลงนั้นมาจากค่ายใด ทำไมไม่เคยเห็นวี่แววจากแหล่งข่าวไหนมาก่อน

นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการแนะนำชื่อนักร้องโนเนม ลานดาว ลีลากีรติ เจ้าของเว็บไซต์คู่มือนักฆ่าตัวตาย ดีเจบอกหลักแหล่งที่อยู่ที่ทุกคนสามารถเข้าไปเยี่ยมชมได้ และสามารถดาวน์โหลดเพลงในรูป MP3 อื่นๆมาฟังกันให้หนำใจต่ออีกด้วย

ตลอดสัปดาห์ถัดจากนั้นคือความโกลาหลของวงการเพลงอย่างแท้จริง ค่อยๆมีรายการวิทยุต่างๆกระจายเสียงเสนาะของลานดาวไปสู่คอเพลงมากขึ้นๆราวกับการผุดของดอกเห็ด ความแปลกใหม่คือเพลงของลานดาวหาซื้อตามแผงไม่ได้ ไม่มีสังกัด ไม่มีชื่อชุดอัลบั้ม มีแต่ที่อยู่เว็บไซต์ให้เข้าไปดาวน์โหลดเพลงมาฟังฟรีๆ ทุกคนต่างบอกต่อกันปากต่อปากจนกลายเป็นปรากฏการณ์มหัศจรรย์ คือผลงานของมือ

สมัครเล่นบนอินเตอร์เน็ตกลับโด่งดังเป็นที่กล่าวขวัญถึงของนักวิจารณ์ได้เท่ากับหรือมากกว่าผลงานจากค่ายเพลงใหญ่ทั้งหลายในห้วงเวลานี้

อาทิตย์เดียวลานดาวบังเกิดแรงบันดาลใจ ชื่นมื่นมากพอที่จะแต่งเพลงเพิ่มเข้าไปอีกสองเพลง เนื้อหาและถ้อยคำคัดมาจากการโต้ตอบเสวนากับบรรดาผู้เข้าเยี่ยมเว็บไซต์นั่นเอง คราวนี้แขกของเว็บทวีจำนวนขึ้นอย่างถล่มทลายเป็นประวัติการณ์ เจ้าของเว็บเห็นเลขเข้าเยี่ยมตีขึ้นถึงวันละหลายหมื่นแล้วขนหัวลุก

พื้นที่กระดานสนทนาเริ่มมีความหลากหลายขึ้นจนต้องแยกกลุ่ม คัดประเภทกระทู้ ลานดาวกลายเป็นที่ปรึกษาด้านความรัก ด้านการบริหารชีวิตให้เป็นสุข ตลอดจนกระทั่งด้านการทำสมาธิภาวนา เดี๋ยวนี้หล่อนพูดอะไรใครๆก็เงี่ยหูฝึ่ง ความสามารถอันหลากหลายน่าทึ่งของลานดาวกลายเป็นสีสันดึงดูดให้คนทุกประเภทเข้ามาสนใจฟังไม่ขาดสาย

ชีวิตของลานดาวเหมือนท่วงทำนองดนตรีที่เร่งขึ้นสู่จังหวะเร้าใจสูงสุดเมื่อหล่อนขอทุนจากพ่อพิมพ์หนังสือ ๕,๐๐๐ เล่ม ติดต่อกับสายส่งซึ่งเจ้าของเป็นเพื่อนแม่ให้กระจายเฉพาะในกรุงเทพฯก่อน กับทั้งขอแรงช่วยโฆษณาจากดีเจคลื่นต่างๆที่หล่อนผูกมิตรสร้างความคุ้นเคยไว้ หนังสือเพิ่มงานเขียนของหล่อน รูปของหล่อน รวมทั้งแจกซีดีเพลงซึ่งรวบรวมเอาเพลงเก่าและใหม่ของหล่อนแบบที่มีเนื้อหาเป็นกำลังใจให้สู้ทุกข์หรือทำใจให้สดใสไว้ถึงเกือบ ๒๐ เพลง

ปกหนังสือ ‘คู่มือนักฆ่าตัวตาย’ ที่ประกอบกับภาพสาวน้อยยืนอ้างว้างกลางท้องนา เพียงพอจะเป็นที่สะดุดตาบนหิ้งหนังสือใหม่ของหลายๆร้านอยู่แล้ว เมื่อประกอบกับที่เห็นใครต่อใครมาหยิบไปทีละเล่มสองเล่มฉึบฉับโดยไม่ต้องพิจารณาเสียก่อน เลยทำให้คนอื่นที่แม้จะไม่เคยรู้จักลานดาว ไม่เคยเข้าเยี่ยมเว็บไซต์ ไม่เคยฟังเสียงของหล่อน พลอยโดนกระตุกมือให้หยิบขึ้นเปิดอ่านจากความอยากรู้อยากเห็นไปด้วย หลายคนแค่พลิกดูภาพชุดประกอบคำบรรยายของลานดาว หลายคนแค่เห็นป้ายแถมซีดีที่แปะห้าดาวจากรายการวิทยุดัง หลายคนแค่เห็นเนื้อหาในสารบัญน่าสนใจ ก็หยิบจากหิ้งไปจ่ายเงินที่แคชเชียร์โดยไม่คิดอะไรมาก เพราะหนังสือราคาค่อนข้างถูกเมื่อเทียบกับความหนาและเนื้อหาภายใน

๕,๐๐๐ เล่มขายหมดภายในสามวัน เป็นที่ตกตะลึงงุนงงในแวดวงบรรณพิภพยิ่ง เพราะลานดาวก้าวขึ้นมาจากความเป็นคนโนเนม ไม่มีประวัติคนดัง ทุนที่มีคือเว็บไซต์ ดีเจรายการวิทยุ กับเสียงเล่าลือปากต่อปากถึงความเป็นสาวน้อยมหัศจรรย์เท่านั้น

ความแรงของยอดขายหนังสือที่หมดลงอย่างรวดเร็วในสามวันนั้น กลายเป็นคลื่นระลอกต่อมาผลักดันให้เกิดผลกับการพิมพ์ครั้งใหม่ ๒๐,๐๐๐ เล่มในหนึ่งอาทิตย์หลังจากนั้น คราวนี้ทั้งการช่วยตั้งหนังสือ ณ ตำแหน่งเด่นของร้าน ทั้งแรงเชียร์จากคอลัมนิสต์หนังสือพิมพ์ ทั้งการช่วยโหมประโคมของบรรดาแฟนคลับที่ได้รับอิทธิพลจากลานดาวในการเปลี่ยนแปลงชีวิตไปในทางที่ดีขึ้น ทำให้เพียงสัปดาห์เศษหนังสือก็ขาดตลาดอีกตามเคย

จึงถึงเวลาที่ไม่มีอะไรฉุดได้อยู่ ทั้งรายการโทรทัศน์ ทั้งนิตยสาร ทั้งงานสัมมนา ต่างถามหาตัว ‘ดาวดวงใหม่’ กันจ้าละหวั่น หลายต่อหลายครั้งเชาว์ปฏิภาณในการเลือกคำตอบสดๆ ประกอบกับศิลปะการพูดที่กินใจของลานดาว สามารถเรียกทั้งน้ำตาแห่งความตื้นตันและเสียงหัวเราะครื้นเครงได้มากไม่แพ้นัก

ทอล์คโชว์ระดับประเทศทั้งหลาย

ลานดาว ลีลากีรติ คือความแตกต่าง แค่เสน่ห์ที่อาบพรายในดวงหน้าประกอบกับน้ำเสียงใสเย็น เพราะพริ้งก็เป็นแม่เหล็กทรงพลังเหลือเฟืออยู่แล้ว นี่ยังผนวกเข้ากับความเป็นแนวโน้มให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมเข้าไปอีก ฝันกลางวันของหนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่จึงไม่จบแค่ที่ความงามชวนละเมอ ทุกคนได้พบว่าผู้หญิงจะสวยที่สุดเมื่อเธอเป็นดาวแห่งความดี เป็นกำลังใจให้มีชีวิตต่อ และเป็นความหวังให้รอผลสุดท้ายบนเส้นทางสู่สวรรค์อันหวานชื่น

ผลงานของลานดาวงอกเงยแตกกิ่งก้านสาขาออกไปหลากหลาย หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับวิกฤตปัญหาวัยรุ่นประเภทอัพยา ท้าตี และฟรีเซ็กซ์ ต่างขอความช่วยเหลือมาไม่เว้นแต่ละวัน ซึ่งหล่อนก็ยื่นมือเข้าช่วยแทบไม่เคยปฏิเสธเสมอ

ด้วยใบหน้าอ่อนเยาว์กับสไตล์พูดโดนใจวัยโจ๋ของลานดาว ทำให้เด็กผู้หญิงส่วนใหญ่ยอมรับเป็นพวกหรือกระทั่งนับถือเป็นผู้นำ หล่อนต่างเป็นคนละเรื่องกับผู้ใหญ่ที่เอาแต่เทศน์อะไรน่าเบื่อและเป็นอุดมคติเกินจะรับ เมื่อหล่อนพูดถึงปัญหาและวิธีแก้ต่างๆ จะเหมือนหล่อนพูดถึงปัญหาของตัวเองและทางออกที่เป็นไปได้จริงเสมอ จากแฟนคลับกลุ่มมหึมาจึงค่อยๆเริ่มแปรรูปเป็นขบวนการเอาตามอย่างภาพลักษณ์ของลานดาว ทุกคำที่หล่อนพูด ทุกเหตุผลที่หล่อนเชื่อ และทุกสิ่งที่หล่อนชี้ว่าน่าจะใช่ สาวๆส่วนใหญ่มักเห็นดีเห็นงามเอาอย่างตามกันหมด

รายการวิทยุที่มีลานดาวเป็นวิทยากร รวมทั้งรายการโทรทัศน์ที่มีหล่อนมาให้สัมภาษณ์นั้น เรทติ้งเริ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ภาพลักษณ์ของหล่อนชัดเจนว่าเป็นผู้ไขปัญหาของคนรุ่นใหม่ด้วยหลักกรรม ภาพลักษณ์นั้นบีบให้หล่อนต้องศึกษาเพิ่มเติม ซึ่งก็ได้ความช่วยเหลือหนุนหลังจากทั้งอมฤตแฟนหนุ่ม รวมทั้งอุปการะซึ่งหล่อนยอมเรียกเต็มปากเต็มคำตามพี่สาวว่า ‘อาจารย์’ แล้ว

ลานดาวค่อยๆเติบโตขึ้นในกรอบของภาพลักษณ์ดังกล่าวโดยไม่ต้องฝืนใจ หล่อนยิ่งมีความแหลมคมมากขึ้นทุกที ฉลาดทางจิตมากขึ้นทุกวัน นี่เป็นความจริงประการหนึ่งเกี่ยวกับมนุษย์ ความสามารถเฉพาะทางมิใช่เพิ่มพูนขึ้นตามความรู้ทางหูตาอย่างเดียว แต่มักทวีตัวตามบารมีอีกด้วย อย่างเช่นเมื่อทำงานเกี่ยวกับการช่วยคน หากประสพความสำเร็จในการช่วยใครสักครั้งหนึ่ง ก็จะรู้ทางลัดดีกว่าเดิม มีพลังในการช่วยเหลือยิ่งกว่าเดิม โดยเสียเวลาคิดน้อยกว่าเดิม

หลายเดือนผ่านไป หลังจากทำงานหนักทั้งวัน เจอมนุษย์ทุกแบบ ช่วยดึงคนจะจมน้ำขึ้นเรือเป็นจำนวนมหาศาลทั้งทางตรงและทางอ้อมถึงจุดหนึ่ง บารมีก็ส่งให้ลานดาวเกิดสัมผัสพิเศษเกี่ยวกับผู้คนที่แม้แต่อมฤตยังซูฮก จิตหล่อนมีความตั้งมั่นอยู่ในญาณรู้เห็นที่เฉียบคม แม้ชายตาชำเลืองเห็นเงาร่าง หรือกระทั่งใครพูดชื่อคนรู้จักขึ้นมาลอยๆ โดยหล่อนยังไม่เห็นหน้า ลานดาวก็บอกได้ทันทีว่าคนๆนั้นมีปัญหาอะไร และสมควรแก้ไขกันท่าไหน ใช้คำพูดแบบใดจะสามารถกระแทกให้หลุดจากบ่วงรัดชั่วคราว เพื่อให้พวกเขาพร้อมดิ้นด้วยตนเองต่อไป

ลานดาวขยับเลื่อนจากวิทยากรรายการวิทยุมาเป็นเจ้าของรายการวิทยุ และเปลี่ยนบทจากผู้ให้สัมภาษณ์ตามรายการโทรทัศน์ต่างๆเป็นพิธีกรประจำรายการเสียเอง ชั่วเวลาเพียงไม่ถึงปีมีแฟนๆติดรายการงอมแงมเหมือนเจอยาเสพย์ติด

ทางด้านงานโทรทัศน์ซึ่งเป็นรายการออกหน้าออกตา หล่อนยังทำอะไรเล็กๆอยู่ คือด้านการครัวซึ่งเป็นความสามารถที่ถนัด แนวทางทำรายการเด่นตรงที่มีความรู้วิทยาศาสตร์การอาหารผสมไปกับสูตรสำเร็จจานเด็ดของหล่อนเอง ซึ่งก็มีเสียงตอบรับค่อนข้างดี เลยเกิดภาพวัยรุ่นจวักทองอันหาได้ยากในยุคปัจจุบันเพิ่มมาอีกภาพหนึ่ง นำผู้หญิงยุคใหม่ด้วยกันให้หันกลับมาหาครัวอีกครั้ง ภาพนี้หยอดปรัชญาว่าจะเก่งอะไรแค่ไหน ถ้าขาดความเก่งอันเป็นธรรมชาติประจำเพศเสียอย่างเดียวก็กลายเป็นคนขาดๆเกินๆ และทำให้ชีวิตในครัวเรือนไม่สมบูรณ์แบบเข้าจนได้

ส่วนด้านงานวิทยุหล่อนจะทำเกี่ยวกับการถามตอบปัญหา เปิดโอกาสให้ทางบ้านโทร.เข้ามาพูดคุยกันสดๆ ขอบเขตของเนื้อหาค่อนข้างกว้างขวางและหลากหลาย นับว่าหล่อนเป็นผู้จัดรายการวิทยุประเภทวาไรตี้โชว์ที่หาไม่ได้ง่ายนัก ทั้งมีเสน่ห์เฉพาะตัว ทั้งความสามารถในการพูดให้คนติดใจได้หลากประเภท อยากตามฟังทั้งเพื่อสาระและความเพลิดเพลิน หล่อนขี้เล่นได้ขนาดใครขอให้ร้องเพลงก็ร้องทันทีไม่เก้อเขิน และจริงจังได้ขนาดถามธรรมะก็ตอบฉาดฉานไม่ตีบตันอั้นตู้ ใครหลงหมุนคลื่นมาฟังโดยบังเอิญเพียงหนึ่งหนจะต้องกลายเป็นแฟนประจำของ ลานดาว ลีลากีรติ ทันที

“สวัสดีค่ะท่านผู้ฟังที่รัก... รักจริงๆนะคะไม่ได้ล้อเล่น จ๊ะไม่ชอบแกล้งพูดหวานๆ ถ้าคำไม่ตรงกับใจหลุดออกไปแล้วจะรู้สึกผิด แบบว่าพูดเสร็จอยากตบปากตัวเองซักที แต่ถ้าสรรคำได้ตรงจริง รู้อยู่แก่ใจว่าใช่ จ๊ะจะรู้สึกเป็นตัวของตัวเองอยู่ในโลกความจริงที่สว่างแจ้ง ดีออกค่ะที่เราสามารถแคร์ตัวเอง แคร์คนอื่นโดยไม่ต้องฝืน...

“เล่าแถมหน่อย จ๊ะทักคุณผู้ฟังแบบมีห้อยท้ายว่า ‘ที่รัก’ นั้น สมัยก่อนตอนเป็นคนฟังรายการข้างเดียว ได้ยินผู้ดำเนินรายการอ้าปากทักทายปราศรัยอย่างนี้ทีไรก็มักสงสัยว่าใครเป็นที่รักของเธอ? นึกค่อนขอดว่าแหม๊! ดีเจพวกนี้มีความสุขกับการปั้นคำลมๆแล้งๆซะจริงเชียว แต่พอมาทำรายการเองถึงเข้าใจผู้ดำเนินรายการส่วนใหญ่รู้สึกอย่างนั้นจริงๆค่ะ โดยเฉพาะรายการสดที่มีคุณๆโทร.เข้ามาคุยกันได้ตลอดเวลาจนเกิดความผูกพันอย่างนี้ มันเหมือนจ๊ะไม่ใช่คนเดียวที่กำลังนั่งอยู่ในห้องส่ง แต่เต็มไปด้วยเพื่อนพ้องน้องพี่ อบอุ่นใจชนิดเกือบเผลอบ่อยๆ ใกล้จบรายการแทบหลุดปากตะโกนถามว่าออกจากสถานีใครจะไปกินไอติมกะจ๊ะต่อมั่ง ฮะๆ”

น้ำเสียงที่ทั้งสดใสร่าเริง ทั้งเปี่ยมด้วยกระแสความเป็นกันเอง ได้ก่อให้เกิดความปรารถนาเข้ามาเป็นส่วนร่วมอย่างท่วมท้น ทั้งคนอยู่บ้าน อยู่ในอาคารสำนักงาน และอยู่ในรถระหว่างการเดินทาง ลานดาวสามารถสัมผัสกับกระแสมวลชนมาได้พักหนึ่ง ช่วงไหนคลื่นความสนใจลดลงหรือเพิ่มขึ้น ส่วนใหญ่คนเงี่ยหูฟังรายการจะโอนเอนไปในทิศทางเดียวกัน โดยมีหล่อนนั่งอยู่ที่ชายฝั่งห้วงมหรรณพแห่งวิญญาณ เฝ้าพินิจและพยายามปรับแปรข่ายคลื่นจิตให้ก่อตัวตามแบบที่ปรารถนา ดุจเดียวกับวาทยากรเอกผู้คุมนักดนตรีทั้งหลายให้เล่นไพเราะเพราะพริ้งตามการกำกับของตน

“เอาล่ะค่ะ ฝอยซะเพลิน ลืมบอกว่านี่รายการอะไร อยู่ๆโผล่มาพูดเรื่อยเปื่อย ไปๆมาๆเดี๋ยวจะเหมือนเจ้าไม่มีศาล ต้องประกาศแจ้งตามฟอร์มเสียหน่อย... กราบสวัสดีอีกทีเจ้าค่ะ ที่นี่รายการ ‘หนึ่งส่วนสาม’ ดำเนินรายการโดยดิฉัน ลานดาว ลีลากีรติ ทุกวันจันทร์ พุธ และศุกร์ตั้งแต่แปดนาฬิกาถึงเก้านาฬิกาสามสิบนาที...

"รายการนี้เพิ่งมีได้ไม่นานนัก เพราะฉะนั้นคำถามที่ยังคงได้รับเป็นประจำคือทำไมต้อง 'หนึ่งส่วนสาม'... ชื่อรายการนี้นะคะ มาจากการหารเลข ๑ ด้วย ๓ ขอให้ลองเอาเครื่องคิดเลขมากดดู จะเห็นเลขทศนิยมไม่รู้จบคือ ๐.๓๓๓๓๓ คือหารไปเท่าไหร่ก็ลงท้ายด้วย ๓ เสมอ หาที่สิ้นสุดไม่เจอ เปรียบเหมือนกับถ้าเอาทุกข์ทางใจมาหารด้วย ราคะ โทสะ โมหะ ก็จะได้เศษทุกข์ให้ต้องหารกันต่อไปเรื่อยๆ แต่พอเปลี่ยนมาหารด้วย ศีล สมาธิ และปัญญา ก็จะเกิดกระแสสุขไม่รู้จบเช่นเดียวกัน...

"พอพูดเรื่องศีล สมาธิ และปัญญาอันเป็นหลักการสำคัญของพุทธเรา ก็อย่าเพิ่งเข้าใจผิดคิดว่ารายการนี้มาชวนให้ผู้ฟังกลายเป็นกบจำศีลนะเจ้าคะ ตรงข้าม รายการนี้อยากสนับสนุนให้คุณๆเคลื่อนไหวกันเยอะๆ คือร่างกายเคลื่อนไหวไปในภาระการงานอย่างเต็มที่ ขณะเดียวกันใจก็เคลื่อนไหวไปในแบบที่สวนทางกับความทุกข์โศก... จ๊ะเองเห็นชุดแม่ชีแล้วยังตะครั่นตะครออยู่นะคะ ยังอยากสนุกกับโลกเหมือนคุณผู้ฟังส่วนใหญ่นี่แหละ แต่เคยทุกข์มาจนปากปลิ้นตาปูด คนเราทุกข์มากๆก็ต้องหาทางแก้ทุกข์ใช่มั้ยคะ? วิธีไหนทันสมัยหน่อยก็เอาวิธีนั้น สำหรับจ๊ะ จ๊ะว่า ศีล สมาธิ ปัญญา นี่แหละของจริง แต่ต้องลงรายละเอียดกัน ถึงจะไม่นึกอยากหัวเราะเยาะหรือมองเป็นเรื่องล้าสมัย ใครว่า ศีล สมาธิ ปัญญา เป็นเรื่องคร่ำครึของคนแก่ วันนี้จ๊ะจะมาพูดให้ฟัง เสียงนี้แก่หรือยังเด็กอยู่ก็ดูเอา...

"สำหรับเนื้อหาในรายการ ใครพลาดทางวิทยุก็เปิดฟังทางอินเตอร์เน็ตได้นะคะ มีเสียงหนุ่มหล่อบอกที่อยู่ไว้แล้วตอนต้นกับตอนท้ายรายการ เอาล่ะค่ะ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาคุณเจ้าของสายแรก สวัสดีค่า คุณบอมบ์ใช่ไหมค้า?"

ลานดาวได้ยินเสียงตอบจากหูฟังที่ครอบศีรษะอยู่เกือบทันที เพราะคนคุมเสียงปล่อยสัญญาณจากโทรศัพท์เข้ามาก่อนหน้านี้แล้วอึดใจหนึ่ง

"ครับ... ผมบอมบ์ครับ"

สุ้มเสียงนั้นตื่นๆนิดหน่อย ลานดาวสัมผัสเพียงจิตอันเป็นต้นแหล่งกำเนิดของคำสามคำนั้น ก็บอกได้ทันทีว่ายังเป็นเด็กวัยรุ่น อายุไม่น่าจะเกิน ๑๘ เป็นอย่างเก่ง เกิดมโนภาพรางๆทางใจเห็นเป็นเด็กหนุ่มหน้าตี๋ ใส่แว่น ใส่เจลให้ผมตั้งชี้เอาเท่ กับทั้งอ่านได้ขนาดว่าที่นายบอมบ์ประหม่างันงกเล็กๆนั้น ก็เพราะนี่เป็นครั้งแรกที่ได้คุยกับตัวจริงของสาวที่เขาใฝ่ฝันถึงมานาน

"ค่ะคุณบอมบ์ วันนี้จะมาชวนจ๊ะคุยเรื่องอะไรเอ่ย?"

ผู้ดำเนินรายการสาวถามด้วยน้ำเสียงประสานไมตรี แต่ขณะเดียวกันก็รั้งน้ำหนักเสน่ห์ไว้ไม่ให้ล้นปรี่เต็มพิกัดเหมือนสมัยยังชอบเล่นสะกดใครต่อใครให้หลงคลั่งตนเอาสนุก

"ผมมีคำถามครับ เอ้อ... อ้า... ในหนังสือคู่มือนักฆ่าตัวตายของคุณจ๊ะ เห็นบอกไว้ว่าถ้าเราฝึกจิตให้สัมผัสสุขทุกข์ของคนอื่นได้แบบไม่ต้องเห็นหน้า ก็เป็นเรื่องง่ายที่จะเชื่อชีวิตหลังความตาย อย่างเช่นคนทุกข์แล้วฆ่าตัวตายนั้น ความทุกข์ไม่ได้ถูกฆ่าให้ตายตามตัวไปด้วย"

"ค่ะ เป็นความจริงทีเดียว และจ๊ะเห็นว่าเป็นเรื่องง่ายที่สุดแล้ว ที่เราจะสามารถประจักษ์และเชื่อเรื่องการเวียนว่ายตายเกิดด้วยตนเอง ไม่ต้องถามหาคำยืนยันจากคนอื่นว่าเป็นเรื่องจริงหรือหลอก... ทีนี้คำถามของคุณบอมบ์คืออะไรคะ?"

"เอ้อ... เราจะรู้ได้ยังไงครับว่าไม่ใช่อุปาทาน หรือว่าคิดไปเอง?"

ลานดาวตอบอย่างไหลรื่นทันที ไม่พักคิดแม้แต่วินาทีเดียว

"อยากให้เข้าใจอย่างนี้ก่อนนะคะ... จิตสัมผัสเป็นเรื่องเฉพาะตัว รู้เห็นอยู่ภายในเราเองตามลำพัง ทำนองเดียวกับที่เราฝันเห็นอุทยานดอกไม้ประหลาด ไม่เหมือนสวนไม้ประดับแห่งใดในโลก เราอาจทึกทักว่านั่นคือสวรรค์ ตื่นขึ้นมาเล่าให้ญาติพี่น้องรับรู้ตาม โดยวิธีพรรณนาด้วยโวหารเพราะพริ้ง หรือด้วยการเปรียบเปรยกับสิ่งใกล้เคียงในประสบการณ์ธรรมดา หรืออย่างเก่งสุดก็วาดรูปให้เขาดู แต่จะหยิบยื่นประสบการณ์ให้กับญาติๆเราโดยตรงไม่ได้เลย จึงมีเราเท่านั้นที่รู้จริงๆว่าไปเจออะไรมา ส่วนญาติก็แค่รับฟังด้วยความกังขา และไม่อาจพิสูจน์ด้วยตนเองว่าจริงหรือเก๊...

"แต่สมมุติว่าเมื่อหกโมงเช้านี้คุณบอมบ์ตื่นขึ้นมาด้วยความสุขเป็นพิเศษ เพราะวันนี้วันหยุดราชการ ไม่ต้องออกจากบ้าน และเช้านี้คุณบอมบ์ก็สดชื่นกว่าวันหยุดทั่วไป อาจเป็นเพราะจะได้ทำในสิ่งที่อยากทำมานาน เรื่องง่ายๆอย่างนี้คุณบอมบ์ทราบอยู่กับตัวเองว่าจริงหรือไม่จริง แต่ความจริงง่ายๆนี้เองอาจกลายเป็นเรื่องน่าประหลาด หากใครสักคนที่อยู่ไกลออกไปเขาทายถูกโดยไม่รู้จักหน้าค่าตากันมาก่อน...

"การทายได้ถูกเช่นนี้แปลว่าเขาสามารถสัมผัสทราบจากระยะไกลว่าคุณบอมบ์มีตัวตน มีชีวิตจิตใจ มีความรู้สึกรู้สา ตัวเขาเองย่อมเชื่อมั่น และเมื่อบอกคุณบอมบ์ คุณบอมบ์ย่อมยืนยันว่าสิ่งที่เขารู้นั้นถูกต้อง แต่หากเขาไปบอกคนอื่น คนอื่นต้องเกิดความสงสัยเป็นธรรมดาว่าเมื่อเช้าคุณบอมบ์ตื่นขึ้นมาด้วยความสุขหรือความทุกข์กันแน่ ตราบใดที่ไม่อาจไถ่ถามเอาจากคุณบอมบ์...

"นี่เป็นทำนองเดียวกัน หากคนรู้จักของเราเสียชีวิตลง เราสัมผัสได้ว่าจิตของเขาหนักหรือเบา เป็นทุกข์หรือเป็นสุขมากน้อยเพียงใด นั่นแปลว่าเขายังคงมีตัวตน มีชีวิตจิตใจ มีความรู้สึกรู้สาเช่นกัน เพียงแต่ไม่ได้อยู่ในอัตภาพเดิมให้พิสูจน์จับต้องกันง่ายๆอีกแล้ว เขาย่อมรู้ตัวเขาเอง และคนสัมผัสได้ย่อมไม่สงสัย คนสงสัยคือคนสัมผัสไม่ได้... สรุปคือเราแน่ใจของเราอยู่คนเดียว ผ่านการพิสูจน์ความจริงเอากับคนที่ยังมีชีวิตให้ได้ก่อน ภายหลังจึงค่อยแปรเป็นความเชื่อมั่นในสัมผัสของตนที่มีต่อวิญญาณทั่วไป แม้ผู้ล่วงลับจากโลกนี้ไปแล้วค่ะ"

นายบอมบ์เงียบฟังแบบอึ้งๆ นึกในใจว่าบังเอิญดีแท้ที่เมื่อเช้าเขาตื่นหกโมง แถมสดชื่นเป็นพิเศษเสียด้วย ทั้งนี้ก็ไม่ใช่อะไรอื่น เหตุเพราะเป็นวันสะดวกที่จะโทรศัพท์เข้ามาร่วมรายการหนึ่งส่วนสามของลานดาวนั่นเอง เขาใช้คอมพิวเตอร์หมุนโทรศัพท์ซ้ำๆตั้งแต่ ๑๕ นาทีก่อนเริ่มรายการ เพื่อประกันว่าจะได้เป็นคิวแรก และก็สำเร็จเสียด้วย

"หมายความว่าวิญญาณทั้งหลายมีสุขทุกข์เหมือนๆกัน ไม่ว่าจะไปเกิดในที่ใดหรือครับ?"

"ค่ะ แต่หากจิตยกระดับขึ้นไปอยู่สูงกว่าสภาพความเป็นมนุษย์ คนมีจิตสัมผัสจะรู้สึกถึงความสุขยิ่งใหญ่และนิ่งนานกว่าสุขแบบพวกเราเยอะ และในทางตรงข้าม ประเภทไม่รู้อีโหน่อีเหน่ ฆ่าตัวตายขณะกำลังหดหู่ จิตใจตกต่ำลงกว่าที่พวกเรากำลังเป็น พอกำหนดสัมผัสจะรู้สึกถึงความซมทุกข์ เป็นอาการจมแช่อยู่กับความหม่นมืดยืดยาว ขณะมีชีวิตเคยทุกข์อย่างไรก็แบกเอาทุกข์ข้ามภพข้ามชาติไปเสวยต่ออย่างนั้น แล้วก็พยายามแก้ไขด้วยสติปัญญาของมนุษย์ไม่ได้ด้วย ทำนองเดียวกับที่เราออกจากฝันร้ายไม่ได้ด้วยสติปัญญาใดๆ"

"แปลว่าถ้าไปดีก็สุขตลอด ถ้าไปร้ายก็ทุกข์ถาวรอย่างนั้นหรือ?"

"ตามธรรมชาติ ไม่มีสิ่งไหนคงเส้นคงวาเที่ยงทนได้สักอย่างหรอกค่ะ แม้แต่สุขทุกข์ก็ตาม ทุกภพภูมิจะมีสิ่งที่ทำให้สบายกายสบายใจบ้าง ทรมานกายทรมานใจบ้าง สลับกันเป็นธรรมดาเสมอ"

"แล้วคุณจ๊ะเคยเขียนในหนังสือว่าถ้าเราสามารถสัมผัสสุขทุกข์ในจิตคนอื่นจนชำนาญ ก็จะค่อยๆแบ่งระดับทุกข์สุขแยกย่อยไปได้อีกหลายระดับ กระทั่งโยงไปเห็นรายละเอียดทางกายใจอื่นๆเป็นของแถมตามมา เอ้อ... แปลว่าคุณจ๊ะมีสัมผัสที่หกแจ่มแจ้ง อย่างตอนนี้ก็เห็นอะไรๆเกี่ยวกับตัวผมได้แม้คุยกันทางโทรศัพท์ใช่ไหม?"

ลานดาวมีวิธีหลีกเลี่ยงการพิสูจน์ว่าตนเองเป็นผู้วิเศษหรือตัวประหลาดเสมอมา เพราะทิศทางของรายการเน้นภาพลักษณ์การตอบคำถามด้วยปัญญา ไม่ใช่ใช้ปาฏิหาริย์เหมือนแสดงปาหี่ แต่บางครั้งหากเห็นจังหวะเหมาะ หล่อนก็จะหยอดนิดหยอดหน่อยพอหอมปากหอมคอ ไม่อย่างนั้นคนจะเฝ้าท้าทายและเห็นหล่อนเป็นแค่เสือกระดาษ คือเอาแต่เขียน ไม่มีความเป็นของจริง

"จ๊ะนิยามตัวเองเป็นนักเขียนมากกว่าอย่างอื่นนะคะ ความรู้ส่วนใหญ่ก็ได้มาจากอาจารย์อีกทีอย่างคุยกับคุณบอมบ์วันนี้เป็นครั้งแรก ฟังจากน้ำเสียงก็รู้สึกว่าคุณบอมบ์ไม่ใช่คนกำลังตกทุกข์ได้ยาก ออกจะกระตือรือร้นและมีความสดใสกว่าคนทั่วไปด้วยซ้ำ...

"ทีนี้ถ้าจ๊ะกรองเอาเสียงออก เหลือแต่สัมผัสในสุขของคุณบอมบ์ แล้วจดจ่อกับกระแสสุขนั้นนานพักหนึ่งจนเห็นตามจริงว่าเป็นสุขประกอบด้วยความตั้งตาตั้งใจคุยบ้าง แปรเป็นสุขแบบยิ้มๆบ้าง แล้วคลายลงสู่ความสุขแบบตาลอยบ้าง ถ้าเราติดตามความไม่เที่ยงของสุขที่แปรเป็นต่างๆสักพัก ก็จะค่อยๆเห็นรูปทรงอันเป็นที่อาศัยของสุขต่างๆ เช่นเห็นเป็นเค้าเป็นเงาว่าคุณบอมบ์หน้าตาเรียวๆ ใส่แว่น ใช้เจลทำผมตั้งๆ จากนั้นพอจดจ่อรับรู้มโนภาพรูปร่างหน้าตาของคุณบอมบ์อีกนิดหนึ่ง จิตก็อาจบอกถูกว่าคุณบอมบ์อายุประมาณ ๑๘ แล้วฝาห้องนอนก็มีรูปจ๊ะแปะอยู่เต็มไปหมด!"

คล้ายโดนประเคนด้วยคมแฝกเข้ากลางแสกหน้า หนุ่มสายแรกเกิดความผวาขนหัวลุกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนในชีวิต ถึงขนาดเผลอร้องออกมาดังๆใส่กระบอกโทรศัพท์ ลืมตัวว่ากำลังออกอากาศอยู่

"เหวอ! รู้ได้ไงเนี่ย?"

สิ้นเสียงอุทานอันฟ้องความจริงจากใจชนิดแสร้งหลอกกันไม่ได้นั้น ลานดาวก็ให้สัญญาณมือกับคนในห้องคอนโทรลซึ่งมีกระจกใสกั้นอยู่ระหว่างเขากับหล่อน แล้วเสียงในสายโทรศัพท์แรกก็ถูกตัดหายหนไปทันที ประมาณได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยญาณหยั่งรู้ ว่าตานี่คงไม่กล้าโทร.มาอีก ซึ่งก็ดีแล้วปล่อยให้ละเมอเพ้อฝันอยู่กับรูปหล่อนบนผนังห้องนอนไปต่างๆนานาอย่างนั้นแหละ

ถอนใจแบบระวังไม่ให้เสียงลมแทรกเข้าไมค์ พูดต่อเนื่องเพื่อกลบเกลื่อนอย่างแนบเนียน

"มีสายรออีกเกือบสิบท่านแน่ะค่ะ คงต้องเฉลี่ยเวลาให้คนอื่นแล้วนะคะคุณบอมบ์ ขอบคุณมากสำหรับคำถามแรกค่า สายต่อไป..." ผู้ดำเนินรายการสาวชำเลืองดูชื่อในแผ่นกระดาษ "คุณกอล์ฟ สวัสดีค่ะ"

"หวัดดีคับพี่จ๊ะ"

หางเสียงสีชมพูกับจิตที่มีลักษณะปรุงความอ้อนแอ้นให้ปรากฏทางกายนั้น สัมผัสหน่อยเดียวก็ทราบได้ว่ากายเป็นชายแต่ใจเป็นหญิง ทว่าน้องกอล์ฟก็พยายามพูดเหมือนผู้ชายปกติ ซึ่งคนทั่วไปถ้า

แค่ฟังเสียงอย่างเดียวคงยังไม่แน่ใจได้ว่าเป็นชายประเภทใด

"อ๋อ... น้องกอล์ฟที่โทร.มาอาทิตย์ก่อนใช่ไหมคะ"

"ฮะๆ... ภูมิใจจัง คนดังจำเราได้ด้วย เฮอะๆๆ"

"วันนี้มีอะไรจะคุยกับพี่จ๊ะคะ?"

"เพื่อนฝากถามมาฮะ ตัวเขาเองไม่กล้าโทร. คืออยากรู้ว่ากรรมในอดีตชาติของผู้ชายที่มีความรู้สึกเบี่ยงเบนทางเพศมาแต่เด็กๆนี่เพราะทำอะไรกันมา แล้วจะมีกรรมในปัจจุบันแบบไหนที่ช่วยให้กลับคืนสู่ธรรมชาติประจำเพศได้ไหม?"

นักตอบสาวกะพริบตาสองสามที เรียบเรียงคำพูดไว้ในใจสองสามชั้นอย่างรวดเร็ว ก่อนกล่าวตามลำดับชัดเปรี๊ยะ

"ก่อนอื่นทำความเข้าใจกันอย่างนี้นะคะ ว่าถ้าเล็งเข้าไปที่สภาวะของจิตอย่างเดียว ไม่คำนึงถึงรูปกายภายนอก จะบอกว่าจิตพวกเราเป็นกลางไม่มีเพศก็ได้ หรือบอกว่ามีทั้งภาวะความเป็นชายและความเป็นหญิงแฝงอยู่ในจิตด้วยกันทุกคนก็ได้ ภาวะความเป็นชายจะออกไปทางแข็งและหนักแน่น ภาวะความเป็นหญิงจะออกไปทางอ่อนและโอนเอน ภาวะชายและหญิงในจิตอาจแปรกลับไปกลับมาได้ตามเหตุปัจจัย ต่อให้นักกล้ามชายก็เถอะ ถ้าวันไหนเกิดเหตุรุมเร้าให้ต๊อแต๊ ใจหดเหลือแค่ก้านไม้ขีด ก็ต้องรู้สึกอ่อนแอไหวเอนง่าย หมดลักษณะเข้มแข็งประจำเพศชายเป็นธรรมดา...

"ลองคิดถึงกรรมที่ทำในปัจจุบันดู ดาราดังบางคนเคยเป็นชายแท้ มีแฟนเป็นหญิง เขาเคยให้สัมภาษณ์ยอมรับว่าที่เริ่มเป็นแต๋วเพราะแสดงหนังแสดงละคร ทำไปทำมากลายเป็นนิสัย เคยชินกับท่ากระตุ้งกระติ้งขึ้นมาเอง เป็นนิสัยที่อยู่เหนือการควบคุมของจิตใจ รวมทั้งหันไปสนใจผู้ชายด้วยกันแทนผู้หญิงด้วย นี่เป็นตัวอย่างของการคิด การพูด และการทำในแบบที่ปรุงจิตให้เข้าสู่ภาวะความเป็นหญิงด้วยความจงใจ ตอนแรกแกล้งๆ แต่พอทำมากๆเลยล็อกติดอยู่กับสภาวะอิตถีเพศเข้าจริงๆ นี่คือตัวอย่างของเหตุอันเกิดในปัจจุบัน ผลปรากฏในปัจจุบัน...

"คราวนี้ลองดูเด็กบางคนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนโดยไม่ได้แกล้งทำ ชนิดตั้งแต่จำความได้ก็รู้สึกผิดเพศแล้ว คนเหล่านี้มีอยู่ในโลกความจริงและน่าเห็นใจมาก เพราะชีวิตปัจจุบันเขายังไม่ทันทำอะไรผิดก็เหมือนโดนลงโทษเสียแล้ว นักจิตวิทยาเคยสันนิษฐานกันว่าผลมาจากสิ่งแวดล้อมที่บ้าน โดยเฉพาะพ่อแม่ แต่จากสถิติที่ทำการวิเคราะห์วิจัยจริงจัง ก็ยังไม่สามารถยืนยันเต็มร้อยว่าผู้ใหญ่ทำอย่างไรกับเด็ก หรือพูดกับเด็กท่าไหน พวกเขาถึงมี 'ภาวะติดใจความเป็นหญิง' ขึ้นมาได้อย่างนั้น ถ้ากล่าวกันในเชิงพุทธ เด็กเหล่านี้ก็ต้องเป็นตัวอย่างของการเสวยวิบากของกรรมที่ก่อขึ้นในอดีตชาติแน่นอน...

"พิจารณาดูตามจริง หากจิตใจเราสอดคล้องกับธรรมชาติทางกาย ก็จะอยู่เป็นปกติสุขได้ในสังคมทั่วไป แต่หากบิดเบี้ยวเป็นตรงข้ามกับกาย ความทรมาน ความสับสน และความอับอายทางเพศก็เกิดขึ้น ถึงแม้สังคมส่วนหนึ่งพยายามปรานี รณรงค์ให้เห็นใจอย่างไร สังคมอีกส่วนหนึ่งก็จะแสดงท่าทีรังเกียจ อาจด้วยสายตาแบบอ้อมๆ หรือถากถางด้วยวาจากันตรงๆ เมื่อมองตามหลักของกรรม ก็แปลว่า **เด็กที่เป็นแต๋วมาแต่เกิดนั้น อดีตชาติน่าจะทำกรรมทางเพศอันควรละอาย ก่อบาดแผลทางใจให้กับผู้อื่น จึงเสวยผลเป็นความทรมาน ความสับสน และความอับอายในปัจจุบันชาติ...**

“ทางพุทธศาสนาชี้ว่าบุคคลเป็นกะเทยด้วยกรรมคือผิดลูกผิดเมียของคนอื่นอย่างปราศจากความละอาย ถ้าหากต้องการแก้ไข ก็ควรแก้ด้วยกรรมอันสมน้ำสมเนื้อกัน คือตั้งใจประพฤติดี สังวรระวังไม่สำส่อน ไม่ก่อเรื่องทางเพศให้ใครเขาเจ็บช้ำน้ำใจแม้ลับหลัง... หรือถ้าจะเร่งทางลัด ก็อาจเอาสติเข้ามาดูสภาวะของจิตเป็นขณะๆ ว่ามันไม่เที่ยง ปัญญาที่เกิดขึ้นแก่รอบเข้าก็ผลักให้จิตหลุดจากแรงดึงดูดของภาวะตรงหน้าซึ่งเป็นวิบากกรรมเก่าได้เหมือนกัน แต่วิธีนี้ไม่ใช่ง่ายนะคะ ต้องซื่อกับการปฏิบัติธรรมกันจริงๆ มีจิตใจเป็นผู้ทรงธรรมกันจริงๆ กระทั่งจิตเป็นกลางจากเพศทั้งสองได้”

“สรุปคือภาวะกะเทยตั้งแต่เล็กเป็นวิบากที่ต้องชดใช้?”

“ค่ะ... เหมือนนักโทษถูกจองจำให้ต้องทนทรมานอย่างหนึ่ง แต่โดยเนื้อหายังไม่ใช่บาปผิดอะไรในปัจจุบันนะคะ ต้องแยกให้ออก”

“บางศาสนาบอกว่าการมีพฤติกรรมผิดเพศถือเป็นบาปหนักที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ต้องตกนรกหมกไหม้นี่คะ... เอ๊ย! ครับ”

“ขออนุญาตไม่พูดพาดพิงถึงแนวเชื่อของศาสนาอื่นนะคะ ครูของพี่จ๊ะสอนมาให้รู้แต่เรื่องของพุทธ พี่จ๊ะขาดวิจารณญาณที่ดีพอจะตัดสินในเชิงศาสนาเปรียบเทียบค่ะ”

น้องกอล์ฟนิ่งไป ครึ่งหนึ่งพอใจกับคำตอบ อีกครึ่งหนึ่งยังแฝงความอัดอั้นตันใจอยู่ ซึ่งแน่นอนปัญหาพรรค์นี้ไม่มีใครที่ไหนช่วยแก้ให้พ้นบ่วงเวรบ่วงกรรมในฉับพลันทันใดได้ ลานดาวกำหนดใจเป็นเมตตา น้อมนึกถึงสุขอันเกิดขึ้นเต็มในตนและปรารถนาให้คู่สนทนารับรู้กระแสสุขนั้น ก่อนเอ่ยนิ่มนวล

“บอกเพื่อนน้องกอล์ฟแล้วกันนะคะว่ากรรมเป็นเหตุให้เกิดผล อยากได้ผลอย่างไรก็ต้องทำกรรมให้สมเหตุสมผลอย่างนั้น โลกนี้ไม่มีการให้เปล่า อีกอย่างหนึ่งคนเราทำผิดด้วยความไม่รู้ เมื่อไม่รู้กฎแล้วทำผิดกฎจึงเป็นเรื่องธรรมดา ขึ้นอยู่กับว่าใครไหวทันและกลับลำได้ก่อนกัน”

“ดูไม่ยุติธรรมเลยนะฮะ...” น้องกอล์ฟเสียงเครือ “เราจะไปรู้ได้ยังไงว่าเคยทำอะไรไว้บ้าง แต่ต้องมารับผลจากสิ่งที่เราลืมไปแล้ว”

ลานดาวอึ้งไปอึดใจ ความสะเทือนไหวรุนแรงจากจิตของอีกฝ่ายกระทบให้หล่อนสะเทือนตามถึงขนาดจุกแน่นหัวอกและลำคอตีบตันไปชั่วขณะ แต่ด้วยความเจนเวที พอยอมรับตามจริงว่ากำลังจุกอก ไม่ดิ้นรนหาทางกำจัด เพียงกำหนดรู้ภาวะเครียดในตนเฉยๆนิดเดียว ก็เห็นอาการแน่นอกและคอตีบคลายตัวตามหลักอนิจจัง สามารถพูดต่อเป็นปกติ

“ธรรมชาติใจร้ายตรงนี้แหละค่ะ เราจะไม่รู้เลยว่าเล่นผิดกฎกติกาจนกว่าจะโดนลงโทษ แถมเมื่อโดนลงโทษก็ยากจะสืบให้รู้ว่าทำผิดอย่างไรมาถึงโดนอย่างนี้ ผู้ได้ชื่อว่ารู้กฎดีที่สุดคือพระพุทธเจ้า พวกเราน่าจะสนใจดูว่าพระองค์ท่านบอกอะไรไว้บ้าง จะได้ไม่ต้องงมเอง ลองผิดลองถูกแบบไม่รู้อีโหน่อีเหน่เหมือนที่แล้วๆมา... มีคำถามอีกไหม? อย่างนั้นแค่นี้ก่อนนะคะ คงรับได้อีกหนึ่งสายก่อนพักฟังสิ่งที่น่าสนใจจากผู้อุปถัมภ์รายการ... สายต่อไปสวัสดีค่ะ”

“สวัสดีครับ ผมสรณะพูด”

“สวัสดีค่ะคุณสรณะ ชื่อเหมือนโฆษกรัฐบาลคนปัจจุบันเลยนะคะ เชิญถามได้เลยค่ะ?”

ลานดาวพูดจบก็รู้สึกปั่นป่วนวิงเวียนขึ้นมาปุบปับ ยังแยกไม่ออกในขณะนั้นว่าเกิดจากสาเหตุใด

"วันนี้ผมไม่มีคำถามครับ เพียงแต่อยากโทร.เข้ามาร่วมแสดงความชื่นชมคุณจ๊ะ และขอให้มีส่วนช่วยเหลือสังคมอย่างนี้ไปนานๆ"

ถ้าเอาแค่คำพูดอย่างเดียวก็เกือบนึกว่าเป็นหนึ่งในพวกลุ่มหลงคลั่งไคล้หล่อนขึ้นสมอง ครั้งแรกที่เจอสารภาพรักออกอากาศนั้น ถึงกับต้องย่นหน้าแยกเขี้ยวเสียวฟัน พอมีตาบ้าคนหนึ่งเริ่มก่อน ก็มีเรียงหน้าทำตามกันเป็นพรวน บางรายคุยดีๆอยู่พักหนึ่งก่อนตบท้ายด้วยคำหวานหยดย้อย แต่บางเจ้าโผล่พรวดขึ้นมาพี่แกก็บอกรักเลยดื้อๆ กระทั่งหล่อนชักชิน และคนฟังทั่วไปคงไม่เห็นเป็นของประหลาดอีกแล้ว

แต่ฟังจากน้ำเสียงของหนุ่มนาม 'สรณะ' คนนี้ ลานดาวไม่รู้สึกว่าต้องเตรียมตัดบทเร็วนัก ท่าทางเขามีอะไรดีๆจะพูดเยอะทีเดียว

"ค่ะ ขอบพระคุณนะคะ ความจริงตั้งแต่ทำรายการนี้มาต้องเรียนตามตรงว่าจ๊ะเป็นฝ่ายได้อะไรจากสังคมมากกว่า อย่างน้อยก็รู้จักความสุขของการร่วมแบ่งปัน สังเกตนะคะว่าจ๊ะมักถามใครต่อใครอยู่เรื่อยว่าทำงานอะไรกัน จ๊ะจะได้ขอเก็บเกี่ยวความรู้ด้านนั้นๆมั่ง"

"ก็ดีครับ เห็นคุณจ๊ะทำรายการวาไรตี้แล้วพลอยสนุกไปด้วย เพราะผมก็เคยทำอะไรคล้ายๆอย่างนี้มาบ้าง"

ลมหายใจของลานดาวขาดห้วง หน่วยตาค่อยเบิกกว้างขึ้นจนเกือบสุด หรือว่านี่จะเป็น 'เขา' จริงๆ?

"ผมว่าคุณจ๊ะเริ่มจากกลุ่มคนที่คิดฆ่าตัวตายนี่มาถูกทางเลย โลกเราชักเร่งเร้าให้ผู้คนนึกอยากตายไปพ้นๆ ทุกวันนี้ที่นึกว่าข่าวฆ่าตัวตายมีให้เห็นบ่อยนั้น ความจริงเราเห็นน้อยนะครับ ถ้าลงหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์ให้ครบ ก็จะเห็นการฆ่าตัวตายถึง ๑๔ ข่าวต่อวัน เรียกว่าแออัดล้นกรอบเลยทีเดียว และปัญหาฆ่าตัวตายก็ไม่ใช่ปัญหาของไทยเราประเทศเดียว ทั่วโลกแทบจะต้องประกาศภาวะวิกฤตกันแล้ว ในรอบหนึ่งปีมีให้บันทึกกันร่วมล้านราย หรือหนึ่งคนต่อ ๔๐ วินาที คิดง่ายๆ แค่ช่วงเวลาที่ผมพูดมานี้ เราเสียเพื่อนร่วมโลกไปแล้วอีกหนึ่งจากการปลิดชีวิตตนเอง...

"ที่คุณจ๊ะคิดเขียนหนังสือคู่มือนักฆ่าตัวตาย จนนำมาพบปะผู้คนหลากหลาย มีโอกาสสัมผัสกับปัญหาสังคมจริงๆ คงทำให้เห็นว่าสถิติน่ากลัวข้างต้นนั้นมาจากความเครียด ความซึมเศร้า และความสับสนในชีวิตยุคใหม่นั่นเอง ล่าสุดยาที่ขายดีที่สุดในโลกคืออะไรรู้ไหม? ทุกคนคงทายว่าเป็นยาแก้ปวดศีรษะ ที่จริงไม่ใช่หรอกครับ แรงกว่านั้น... อันดับหนึ่งยากล่อมประสาท อันดับสองยาลดความดันโลหิต และอันดับสามยารักษาแผลในกระเพาะอาหาร แต่ละโรคนี่สาเหตุมาจากความเครียดทั้งสิ้น...

"ตลอดปี ๒๕๔๖ เราพบคนกรุงเทพฯเกือบร้อยเปอร์เซนต์เครียดเพราะปัญหาหนี้สินกับค่าใช้จ่าย ไหนจะการจราจรที่ติดขัด สภาพแวดล้อมเป็นพิษไม่พอ ความรักยังเป็นพิษแถมท้ายเข้าให้อีก มีเพียง ๑.๙ เปอร์เซนต์เท่านั้นที่บอกว่าไม่รู้สึกเครียด คนเราเมื่อเครียดมากเข้าก็ต้องเคยคิดฆ่าตัวตายกัน จากการสำรวจจริงจังนะครับ เกินกว่า ๑ ใน ๑๐ ของคนธรรมดาทั่วไปเคยคิดฆ่าตัวตายกัน!...

"เกือบทุกคนรู้สึกเหมือนขาดๆเกินๆ หาจุดลงตัวพอดีไม่ได้ และไม่ทราบจะเริ่มแกะรอยเข้าไปหาแก่นสารของชีวิตจากตรงไหน นี่เป็นต้นเหตุของปัญหาทุกชนิด นับแต่วัยเด็กขึ้นมาที่ชีวิตถูกเร้าความสนใจแบบผิดๆ ทั้งสื่อลามก ทั้งข่าวคราวน่าหดหู่ต่างๆ และทั้งเกมที่ฝึกให้เด็กเกิดจินตนาการฆ่าฟันจนประสาทหลอน...

"ผมจึงคิดว่าแนวทางดำเนินรายการของคุณจ๊ะมีคุณค่าอย่างมหาศาล เบื้องหลังความสำเร็จของรายการจะเป็นคติความเชื่อในทางศาสนาอย่างไรก็แล้วแต่ ผลที่เกิดขึ้นซึ่งผมเห็นได้ชัดคือกำลังใจ แรงบันดาลใจ และกระแสร่วมจากมวลชนที่เป็นแฟนๆรายการของคุณจ๊ะ จะได้ช่วยกันทำโลกนี้ให้ดีขึ้น...

"อาทิตย์ก่อนผมฟังแล้วประทับใจวาทะหนึ่งของคุณจ๊ะ คือคนสมัยนี้มักเชื่อกันว่าถ้ามีเงินมากพอ จะจ้างผีมาเป็นบอดี้การ์ดก็ยังไหว แต่ความจริงไม่มีใครป้องกันภัยอันเกิดจากการลงโทษของกรรมได้ และในทางกลับกัน ภายใต้การดูแลปกป้องของกรรม ทุกคนจะปลอดภัยแม้ไร้เสื้อเกราะ... ชอบมากครับ อดไม่ได้ที่จะโทร.มาแสดงความชื่นชม สวัสดี"

เขาวางสายไปเพียงเท่านั้น ปล่อยให้ผู้ดำเนินรายการอึ้งเงียบอยู่นาน

หล่อนรู้ และทุกคนที่ฟังก็ต้องรู้ เพียงจากน้ำเสียงและลีลาการพูดของสส.ระดับดาวสภา ก็แน่ชัดเลยว่าเป็นเขาจริงๆ 'สรณะ กรีธาพล' โฆษกรัฐบาลคนปัจจุบัน!

ตอนที่ ๓๖ คู่สม

ทุ่มตรงของคืนนั้น ลานดาวนำรถสปอร์ตสองที่นั่งคู่ใจเข้าไปจอดในชั้นใต้ดินของตึกสูงเยี่ยมเมฆกลางกรุง แล้วพาร่างระหงเดินตัดตรงเข้าตัวอาคารเพื่อขึ้นลิฟต์สู่ชั้นบนสุด มีความสบายใจยามเดินเอาหน้าไปอวดชาวบ้าน หล่อนยังไม่ถึงกับดังจนต้องใส่แว่นดำเป็นยายบอดขายล็อตเตอรี่ น่าชอบใจกับการเป็นคนดังที่ยังเดินเหินสะดวก ไม่ต้องฝืนเกร็งหรือระวังตัวในทางใดทางหนึ่ง

เข้ามายืนรวมกับคนไทยและฝรั่งในลิฟต์อีกสองคน ชำเลืองสังเกตแวบเดียวจิตหล่อนก็แปลความหมายทางความรู้สึกของสองคนนั้นออก ฝรั่งหนุ่มใหญ่มองอย่างติดใจความสวยผิดมนุษย์มนาของหล่อน แต่หญิงไทยทำหน้าบอกบุญไม่รับให้กับความสวยที่ไม่ทราบว่าหล่อนไปใส่บาตรขอมาแต่ปางไหน ลานดาวยิ้มนิดๆ ใบหน้าเดียวกันนี่เองอาจก่อให้เกิดปฏิกิริยาทางความคิดได้หลายหลากในคราวเดียวกัน บัดนั้นหล่อนเห็นตนเองเป็นวัตถุชิ้นหนึ่ง โดดเด่นพอจะรบกวนจิตใจใครต่อใครให้คิดชื่นชมหรือริษยาอย่างง่ายดาย

บังเกิดความหยั่งรู้ขึ้นชั่วขณะว่าเพราะวิธีทำบุญที่สั่งสมมาแต่ปางก่อนๆนั้นโดดเด่น จึงมาได้อัตภาพที่ใครเห็นแล้วรู้สึกสะดุดตา คราวนี้หล่อนไม่ได้รู้สึกเกี่ยวกับตนเองด้วยความหลงตัว ทว่าเป็นการเห็นความจริงอย่างสมเหตุสมผล จิตหยั่งเข้าไปถึงรัศมีบุญเก่าที่มาบวกกับบุญใหม่อย่างกลมกลืนกัน ทราบชัดว่านามธรรมชนิดนั้นเองแสดงตัวผ่านรูปปรากฏภายนอก หล่อนและทุกคนในโลกกำลังอยู่ท่ามกลางเหตุและผล ผู้ไม่ได้ฟังเรื่องบุญบาปที่ถูกต้อง ไม่ได้ฝึกสติรู้เข้ามาภายในกายใจโดยปราศจากอคติ ย่อมอาแต่คิดทึกทักไปต่างๆนานา อิจฉาตาร้อนกันด้วยการเห็นรูปปรากฏเพียงฉาบฉวย นับว่าน่าเศร้าใจ

ขึ้นมาถึงภัตตาคารลอยฟ้า บอกพนักงานต้อนรับด้านหน้าว่านัดเพื่อนไว้ แล้วเดินลัดเลาะไปตามทางเพื่อเสาะหาอมฤตกับมาวันทาด้วยตนเอง วันนี้หล่อนเพลีย และเพิ่งรู้สึกตัวว่าไม่ได้พบพี่ๆทั้งสองเสียหลายวัน

พ้นหลืบบังตาตรงมุมหนึ่ง สายตาก็ปะเข้ากับเป้าหมายห่างออกไปเพียงสิบก้าว ทีแรกลานดาวยิ้มใสอย่างดีใจ แต่ภาพที่ปรากฏในคลองจักษุทำให้ชะงักลงทั้งรอยยิ้มและกิริยาก้าวเดิน...

สองคนนั้นนั่งอยู่คนละฝั่ง คั่นด้วยแจกันปักกุหลาบแดงและเปลวไฟน้อยบนเทียนสูง มาวันทากำลังยิ้มบางๆยื่นหน้าให้อมฤต และอมฤตก็เอื้อมมือใช้นิ้วเกี่ยวเส้นผมออกจากแก้มหล่อนด้วยท่าทีเอาใจใส่ แม้เขาพยายามไม่ให้เนื้อสัมผัสเนื้อ แต่กระแสของทั้งสองช่างอบอุ่นกลมกลืนราวกับหัวใจสัมผัสกันอยู่ในภายใน กิริยาทางกายคล้ายช่วยดึงเส้นสายส่วนเกินออก แต่กิริยาทางใจเหมือนเสริมเติมสายใยยึดเหนี่ยวระหว่างกันให้แน่นเหนียวลึกซึ้ง

เสมือนคำสารภาพของอมฤตระหว่างอาหารเย็นนัดแรกแว่วกลับมาดังในแก้วหูของลานดาว

"แรกสุดที่เจอกับเอิน พี่ก็หลงรักทันที เพราะใจสัมผัสรู้ว่าเป็นหมอ และเป็นหมอออกมาจากความคิดอยากช่วยคนอื่นเหมือนกับพี่ อีกอย่างรูปร่างหน้าตาเอินก็สวยแบบนางในฝันที่พี่แสวงหามานาน..."

ดวงเนตรลุกโชนขึ้นในวินาทีแรกที่เมฆหมอกความหึงหวงเคลื่อนเข้าปกคลุมจิตใจจนมืดมิด คล้ายหัวใจถูกเคล้นบีบด้วยมือของมาวันทาจนเสียดแสบไปทั้งหัวอก

แต่อึดใจต่อมาก็กลับสติได้ นึกขำตัวเองที่บ้าบอสิ้นดี ครั้งหนึ่งเมื่อลัดธีร์แกล้งจูบแก้มมาวันทาเข้าตาหล่อน ทั้งคืนนั้นหล่อนนอนฝันร้าย แถมตื่นมาเจ็บยอกและเคียดแค้นลัดธีร์แทบวายปราณ แต่บัดนี้ทุกอย่างกลับตาลปัตรหมด อมฤตกำลังเอาเส้นผมออกจากแก้มมาวันทาโดยมิได้จงใจแกล้งให้เข้าตาใคร หล่อนมารู้สึกคับแค้นแน่นอกเอากับมาวันทาเสียแล้ว!

สลดวูบแทบไม่รู้เหนือรู้ใต้ รักแท้อยู่ที่ไหนหนอ? เรื่องมีแต่ว่าใจหล่อนไปเกาะอยู่กับใครสำคัญมั่นหมายยึดถือไว้อย่างไร ก็สมหวังหรือร้าวรานกับคนนั้น หาใช่มีของจริงสิ่งแท้ถาวรฝังฝากอยู่ในใบหน้าหรือเรือนกายใครไหนเอาเลย

กลับหลังหันเดินกลับทางเดิมเพื่อตั้งหลักใหม่ แล้วหมุนตัวย้อนพ้นเหลี่ยมบังตามาอีกครา ก้าวฉับๆในแบบที่หางตาของพี่ๆน่าจะสำเหนียกถึงความเคลื่อนไหวของผู้มาใหม่พร้อมละอองไอฉ่ำชื่น ลานดาวเปิดใจยิ้มร่า ยกมือไหว้และทักทายเสียงใส

"หวัดดีค่า! พี่แตร พี่เอิน"

การปรากฏกายของคนดังมักมีรัศมีฉายเป็นวงกว้าง จับความสนใจรอบด้าน จึงไม่เฉพาะอมฤตกับมาวันทา ทว่ายังมีฝรั่งไทยจีนจากโต๊ะอื่นๆจับมองมาเป็นตาเดียว

"ว่าไง คนดัง!"

น้ำเสียงทักกลับของมาวันทาช่างบริสุทธิ์ซื่อ ลานดาวชักนึกเกลียดความผ่องแผ้วของพี่สาวขึ้นมาเสียแล้ว คลื่นจิตคลื่นใจของมาวันทาช่างราบเรียบสนิท หาร่องรอยยับยู่ยี่เยี่ยงคนมีพิรุธไม่ได้เอาเลย อาจเพราะยังไม่รู้ตัวว่าเพิ่งถูกจับได้คาหนังคาเขากระมัง!

แต่ทันทีที่เห็นความเกลียดในใจตนเอง ลานดาวก็ตระหนักว่าหล่อนกำลังจะกลับไปถูกปีศาจร้ายผู้ไร้เหตุผลตัวเดิมเข้าสิงสู่อีก ทั้งที่มีใจแสนสะอาดและอบอุ่นเยี่ยงผู้คอยให้ความช่วยเหลือ สงเคราะห์สังคมมาหลายเดือน

เม้มปากแน่นขณะหย่อนกายลงนั่งบนเก้าอี้ว่าง สั่งตนเองให้คิดว่ากระแสความอบอุ่นอ่อนหวานที่เห็นจากภาพเมื่อครู่ไม่ใช่ความจริง จากนั้นสำรวจความเรียบร้อยทางใจ จิตเริ่มเปิดเผยเย็นสบายขึ้น แต่ยังเห็นอาการคันคะยิกอยู่ในช่องอก เพียงแค่ไม่คับแน่นเหมือนจังหวะแรกที่ยินเสียงแสนซื่อของพี่สาวคนดีเท่านั้น

"ความจริงเมื่อบ่ายนี้จ๊ะขับผ่านหน้าโรง'บาลพี่เอินด้วยล่ะ เกือบแวะทักแล้ว แต่เห็นยังไงเย็นนี้ก็ต้องเจอ เลยผ่านไปธุระก่อน"

หล่อนเล่าเรื่องสัพเพเหระด้วยเจตนาจะพูดอะไรก็ได้ให้ใจหายขุ่น แต่เห็นรอยยิ้มพี่สาวแล้วอดคิดไม่ได้ว่าฝ่ายนั้นกำลังแสดงละครตบตาอีกฉากหนึ่ง

"อือ… เมื่อบ่ายพอดีคนไข้เยอะมาก ไม่ได้เว้นวรรคหายใจหายคอเหมือนกันแหละ เธอเข้าไปอย่างมากก็คงแค่ส่งจุ๊บอยู่ห่างๆ"

ประกายแจ่มใสในน้ำเสียงบอกความรักและเอ็นดูเต็มเปี่ยม ทำให้ลานดาวรู้สึกผิดขึ้นมาอีก นี่หล่อนประสาทหรือเปล่า? ระแวงกระทั่งมาวันทาผู้เปรียบเสมือนพี่สาวที่หล่อนคลานตามมา หรือบางเวลาอาจเป็นได้กระทั่งตัวแทนของมารดาเลยทีเดียว!

เกิดมาไม่เคยรู้จักหน้าตาความหึงหวง อย่างมากเจอหนุ่มที่ชอบๆไปอยู่ใกล้สาวอื่นก็โมโห เร่าร้อนหัวใจนิดหน่อย การโมโหเร่าร้อนนั้นอาจทำให้พานเกลียดขี้หน้าแล้วหาเรื่องทิ้งขว้างกันแบบเจ็บๆไปเลย แต่การหึงหวงหมายถึงไฟร้อนแห่งความคิดแก่งแย่ง หมายถึงความกลัวการสูญเสียบุคคลที่ตนหมายปองและคิดทำทุกวิถีทางไม่ให้คนรักตกไปอยู่ในมือหญิงอื่น

ปรายตาไปยิ้มหวานให้อมฤต พอสบตาเขาก็ยิ้มตอบด้วยแววบริสุทธิ์เช่นกัน เฮ้อ! หล่อนคงประสาทหลอนไปเองจริงๆ การมีสัมผัสทางจิตใช่จะหมายถึงรู้ทุกอย่างถูกต้องทั้งหมด ตราบใดที่สัมผัสรู้นั้นยังเป็นของปุถุชนผู้มีกิเลสชุก ยังดีที่ท่าทางอมฤตไม่ทันใส่ใจสังเกตความคิดหล่อน มิฉะนั้นอาจต้องเสียน้ำใจกันทั่วหน้าเพียงเพราะสัมผัสผิดๆของหล่อนเอง

"ว่าไงคะสุดที่รักของจ๊ะ วันนี้มีความสุขสบายดีอยู่หรือ?"

หยอดเสียงหวานรื่นบาดหัวใจเป็นพิเศษ เพื่อชดเชยความรู้สึกผิดที่ตนทราบอยู่เพียงลำพัง ที่จริงน่าจะรู้ว่าเขาอยู่ใต้อำนาจเสน่ห์ของหล่อน ยิ่งวันยิ่งหลงหล่อนอย่างกับอะไรดี มีหรือจะปันใจไปให้ใครอื่นได้

"อือม์ ก็สุขเหมือนหลายๆคนนะ วันนี้วันจันทร์ มีรายการหนึ่งส่วนสามฟัง เดี๋ยวต้องรอมะรืนถึงจะเป็นสุขแบบเมื่อเช้าอีก"

มาวันทาหัวเราะคิก

"เห็นพี่แตรบอกว่าเมื่อเช้าฟังเธอตอบได้แค่คนเดียวก็ต้องไปทำธุระ พี่เองก็เหมือนกัน ช่วงเช้าไม่มีเวลาเลย เราสองคนคงต้องขอเทปจากเธอไปเรื่อยๆอย่างนี้แหละ บอกตามตรง ติดรายการเธองอมแงมเปิดฟังก่อนนอนแล้วอมยิ้มทุกที เธอน่าร้องเพลงออกอากาศบ่อยๆนะ ฟังแล้วรู้สึกชื่นมื่นดี"

ลานดาวกะพริบตาทีหนึ่ง นั่นแปลว่าทั้งสองยังไม่ระแคะระคายว่าเช้านี้มีคนดังในรัฐบาลมาร่วมแจมรายการหล่อน ก็ดีเหมือนกัน อีกเดี๋ยวพอฟังเทปจะได้เซอร์ไพรส์

แต่งจิตให้สดใสขึ้น พูดออกมาจากใจจริงมากขึ้น

"พ่อก็บอกว่าฟังแล้วชอบ จะให้รางวัลที่ทำงานเป็นด้วยล่ะ อิอิ อานิสงส์อย่างเป็นรูปธรรมเลยอ้ะ บีเอ็มดับบลิวของจ๊ะจะเลื่อนชั้นจาก Z3 เป็น Z4 รุ่นล่าสุดภายในเวลาไม่ช้าไม่นานนี้แหละ"

มาวันทาส่ายหน้าอย่างอ่อนใจแกมเอ็นดูเพราะรู้แกว

"เธอเห็นรถออกใหม่แล้วตื๊อขอมากกว่า เพิ่งใช้มาแปดเดือน จะเอาอีกแล้ว"

"มีพ่อไว้ขอเงินนี่คะ… ก่อนมาที่นี่แวะเอาขนมไปเยี่ยมอาจารย์ด้วยล่ะพี่เอิน" หล่อนหมายถึงอุปการะ "อาจารย์บอกว่าสร้างบุญอย่างสม่ำเสมอแบบนี้เรื่อยๆ อีกไม่นานคงรู้เห็นพอๆกับอาจารย์ได้"

แพทย์หญิงยิ้มอย่างพลอยยินดีตาม เพราะสัมผัสว่าน้องสาวหาได้อวดแบบจะวัดรอยเท้าผู้ใหญ่ แต่เป็นด้วยความดีใจที่ผู้ใหญ่ให้กำลังใจ

"ดีนะ เธอหัดไม่ถึงปี มีทั้งพี่แตร ทั้งอาจารย์คอยถ่ายเทสารพัดวิชาให้"

"นั่นน่ะซี ใครจะโชคดีเท่าจ๊ะ"

ลานดาวรับ อมฤตเรียกบริกรมาสั่งอาหาร เมื่อทั้งสามสั่งเสร็จชายหนุ่มก็พูดลอยๆ

"จนแล้วจนรอด ป่านนี้ยังไม่มีโอกาสพบอาจารย์ของจ๊ะกะเอินเลย นัดจ๊ะทีไรเหลวเรื่อย"

"สงสัยยายจ๊ะแกล้งเลี่ยงมั้งคะ เขากลัวอาจารย์ทักว่าพี่แตรไม่ใช่คู่เขา"

มาวันทาเผยสิ่งที่ลานดาวเคยกระซิบ โดยนึกว่าเดี๋ยวนี้สนิทแน่นแฟ้นกันมากพอที่จะพูดอะไรก็ได้ ไม่ต้องอมพะนำอำพรางสิ่งใดต่อกันอีก แต่การณ์ปรากฏว่าอมฤตเลิกคิ้วฉงน ส่วนลานดาวถึงกับใจหล่นวูบ มาวันทาสัมผัสได้ถึงอาการชะงักจ้องมายังหล่อนพร้อมๆกัน ก็กลืนน้ำลายฝืดๆ ขยับมือไม้เงอะงะ ก่อนพยายามพูดกลบเกลื่อนเป็นการแก้ตัว

"เอ้อ… ความจริงอาจารย์ก็บอกบ่อยๆเนอะ ว่าใครจะใช่คู่ใครหรือเปล่า ขึ้นอยู่กับกรรมที่ทำร่วมกันมา ไม่ใช่เป็นหรือไม่เป็นเพราะอาจารย์ตัดสิน เธอกับพี่แตรสร้างสรรค์สิ่งดีร่วมกันขนาดนี้ ถ้าขืนบอกว่าไม่ใช่ ใครล่ะจะเชื่อ"

ลานดาวกะพริบตาทีหนึ่ง ฝืนยิ้มเป็นปกติเพื่อช่วยลดอาการเก้อของพี่สาว ความจริงหล่อนควรเห็นเป็นเรื่องล้อเล่นและพูดถึงได้เหมือนเป็นเรื่องสนุกเสียที เพราะเชื่อมั่นเกินร้อยว่าตนมัดใจอมฤตให้ทั้งหลงทั้งรักชนิดไม่มีทางไปไหนรอด แล้วหล่อนก็สบายใจที่จะใกล้ชิดเขาไปจนชั่วชีวิต องค์ประกอบพรักพร้อมเห็นปานนี้ยังมีอะไรทำให้รู้สึกหวั่นไหวได้อีกเล่า?

แต่เหตุใดหนอ เมื่อฟังมาวันทาพูดแล้วจึงรู้สึกราวกับฝ่ายนั้นแฝงความจงใจสร้างคลื่นใต้น้ำขึ้นมาสั่นคลอนเสถียรภาพแห่งสายใยระหว่างหล่อนกับอมฤตชอบกล จะให้อมฤตเกิดความอยากรู้อยากเห็นแล้วไปถามอุปการะหรืออย่างไร?

รอตะครุบอยู่ล่ะสิ?

สะบัดหน้านิดๆสลัดไล่ความคิดอกุศลต่อพี่สาวทิ้ง เอื้อนเอ่ยแจ่มใสดังเดิม

"ไปเยี่ยมอาจารย์วันนี้ จ๊ะถามด้วยล่ะว่ารายการจ๊ะจะรุ่งไปเรื่อยๆ หรือรุ่งโรจน์แล้วรุ่งริ่งอย่างไฟไหม้ฟาง แบบแฟนๆเห่อของแปลกพักหนึ่งแล้วเบื่อหรือเปล่า"

เมื่อเห็นน้องสาวเว้นวรรคเรียกความสนใจ มาวันทาก็ถามด้วยท่าทางอยากรู้

"แล้วอาจารย์ทำนายว่าไง?"

"อาจารย์บอกว่าถ้าเดินชีวิตถูกทางแล้วก็อย่าดูหมอเลย เพราะเมื่ออยู่ในทางที่ถูก ก็ต้องเจอแต่สิ่งที่ถูกต้องเหมาะสมกับตัวเอง"

มาวันทาฟังแล้วยิ้มออก

"จริงอย่างที่สุด… ให้กรรมดีของเราเป็นผู้พยากรณ์ตัวเองได้ เหมือนเธอกับพี่แตร สร้างทำกันมาขนาดนี้ ต่อให้อดีตชาติไม่ใช่เนื้อคู่ ตอนนี้ก็ต้องเข้าขั้นคู่แท้แล้ว ต่อให้ใครอื่นมีบุพเพสันนิวาสก็อาละวาดไม่ไหว แยกพวกเธอจากกันไม่สำเร็จ"

ลานดาวยิ้มกว้างขึ้น เพราะเห็นมาวันทาเจตนาพูดเอาใจตนเต็มที่ ความคิดตั้งแต่ระดับผิวเผินลงไปถึงก้นบึ้งของมาวันทามีแต่ความบริสุทธิ์แท้จริงล้วนๆ

แต่อีกใจของหล่อนเองกลับแกว่งอยู่ข้างใน ประตูวิวาห์เหมือนใกล้แค่เอื้อม อมฤตเก็บเงินได้ก้อนหนึ่งตามประสงค์ และจะว่าไปเงินไม่ใช่เรื่องใหญ่อีกแล้ว ในเมื่อหล่อนเองก็หาเงินได้เป็นกอบเป็นกำยิ่งกว่าเขาหลายเท่า เฉพาะหนังสือก็ขายได้เกินแสนเล่มก่อนที่ยอดจะตกลงมาตามกฎอนิจจัง เมื่อหักต้นทุนจัดพิมพ์คืนพ่อ กับจ่ายสายส่ง ๔๐% แล้ว เฉลี่ยหล่อนได้ตกเล่มละประมาณเกือบ ๖๐ บาท สรุปคือหล่อนมีเงินสดของตัวเองมากพอจะซื้อบ้านหรูโดยไม่ต้องรอเงินเก็บของเขาก็ยังไหว

หล่อนเคยเปรยๆเรื่องนี้ คือไม่ต้องรอแล้ว ช่วยกันซื้อบ้านเลย แต่อมฤตรับคำอือออแล้วเงียบๆไป ไม่รู้รออะไรของเขาอีก พอหล่อนพูดสองครั้งเลยเงียบบ้าง ได้แต่พยายามคิดน้อยๆ สงสัยเขาน้อยๆ จนถึงวันนี้ความคิดของเขายังหยั่งยากเหมือนเดิม เว้นแต่จะจงใจเปิดเผย

และเพราะอย่างนี้กระมัง พอเห็นเขาเกี่ยวเส้นผมออกจากแก้มพี่สาว หล่อนจึงคิดมากเตลิดเปิดเปิง

“น้องโบเอ้กับใครต่อใครถามถึงเธอกันใหญ่”

มาวันทาพูดถึงกระดานสนทนาในเว็บไซต์ ลานดาวทำหน้าเมื่อย

“เหนื่อยค่ะ แทบไม่ได้เปิดคอมพิวเตอร์มาเกือบสองอาทิตย์แล้ว วันๆตะลอนๆ”

“ไม่เป็นไร ตะลอนอีกเดี๋ยวก็ได้ดังไปทั่วโลกแล้ว”

ลานดาวยิ้มเนือยนาย

“แค่ในประเทศเอาให้รอดก่อนเถอะค่ะ ท่าทางกำลังจะดับอยู่รอมร่อแล้ว มีคนหมั่นไส้เยอะเหลือเกิน นี่ก็เพิ่งเจอบัตรสนเท่ห์ ด่าใหญ่เลย น่าสนเท่ห์สมชื่อจริงๆ”

แพทย์สาวยิ้มปลอบ ความจริงช่วงนี้ลานดาวไม่เข้าอินเตอร์เน็ตก็ดีเหมือนกัน เพราะเริ่มมีขบวนการอิจฉาตาร้อนเข้ามาโพสต์ข้อความ ทั้งหาเรื่อง ทั้งใส่ไคล้ ทั้งติเตียนสารพัด พอหล่อนลบๆไปก็มาด่าต่อว่าไม่กล้ายอมรับความจริง นอกจากนี้ยังมีโพสต์กันที่กระดานสนทนาอื่นๆมากมาย ซึ่งเกินวิสัยหล่อนจะตามไปช่วยแก้ต่างอย่างไรไหว

“มีสรรเสริญก็มีนินทา ของประจำโลก หรือที่เรียกโลกธรรมน่ะ ถ้าเขาหลงรัก ๖๐ ก็ควรจะเตรียมโดนหมั่นไส้ ๔๐ เคยได้ยินคำสุนทรภู่ไหม แม้แต่องค์พระปฏิมายังราคิน คนเดินดินหรือจะสิ้นคำนินทา”

“ก็ติดหูอยู่เหมือนกันแหละค่ะ ความจริงจ๊ะเจอคนหมั่นไส้ เจอคำนินทาว่าร้ายมาตลอดแหละจริงมั่งมั่วมั่ง เพียงแต่ช่วงนี้เจอบ่อยและเป็นรูปแบบที่ต่างไป ประเภทโทร.มาด่าถึงสถานีว่าเราตอแหลมั่ง บางทีจ๊ะนั่งกินข้าวเจอคนสุมหัวซุบซิบหัวเราะเอิ๊กอ๊ากมั่ง คอลัมน์สังคมในหนังสือพิมพ์พูดให้เข้าใจทำนองว่าเรากุ๊กกิ๊กกะหนุ่มๆมั่วไปหมดมั่ง แบบว่าไปขุดคุ้ยซอกแซกกับเพื่อนเก่าๆของเรา พอได้เค้ามานิดหน่อยก็ยำเละเลย คนเราใจร้ายกันซะจริงๆ”

“ในความเป็นจริง เราถึงเจอคนเดือดเนื้อร้อนใจหน้าดำคร่ำเครียดกันมากกว่าคนหน้าใสใจสบายไงล่ะ ใครนินทาว่าร้ายจนเป็นนิสัยประจำตัว เวลากรรมเผล็ดผล ก็คือความเดือดร้อนยืดเยื้อ เหมือนวาทะของเธอในรายการไง ที่บอกว่าอะไรนะ?... ทำนองเราเล่นเกมโหดที่ไม่มีใครบอกกติกา จะรู้ตัวว่าเล่นผิดก็ตอนโดนทำโทษแล้ว แย่กว่านั้นคือโดนทำโทษบางทียังไม่รู้เลยว่าทำผิดกติกาข้อไหนไว้เมื่อไหร่ ฟังแล้วพี่

รีบสำรวจตัวเองเลยว่าตัวเองยังทำผิดกติกาข้อไหนอยู่มั่ง... จะว่าไปเพื่อนๆของเธอก็มีแต่ตาโจ๊กเท่านั้นที่รู้ตื้นลึกหนาบางมากเป็นพิเศษ แล้วโจ๊กก็ไม่น่าจะขายเพื่อน"

ลานดาวทำหน้าเมื่อยนิดๆ เวลาร้อนตัวกลัวโดนขุดคุ้ยผ่านเพื่อนเก่าๆ หล่อนจะนึกถึงนนทกานต์เป็นอันดับแรกเช่นกัน เพราะเขาเป็นคนเดียวในโลกที่รู้ว่า ลานดาว ลีลากีรติ เคยชวนผู้ชายเข้าบังกะโลที่บางแสน!

จะด้วยเหตุผลกลใด จะมีอะไรเกิดขึ้นในบังกะโล จะมีสายสัมพันธ์แท้จริงอย่างไรกับผู้ชาย สื่อมวลชนจะไม่สนใจเอารายละเอียดมาตีแผ่ ทุกคนในโลกจะเล่าขานบานตะไทกันท่าเดียวว่าหล่อนชวนผู้ชายเข้าบังกะโล! นี่คือความจริงที่พบเมื่อเลือกทำงานออกกว้าง ภาพลักษณ์มาก่อนรายละเอียดเสมอ จะไม่มีใครสนใจว่าหล่อนคิดอย่างไร หรือศึกษาให้ถ่องแท้ว่าตัวตนของหล่อนดีร้ายแค่ไหน แต่จะสนใจซุบซิบนินทากันตามที่ได้ยินข้อข่าวใหญ่เป็นอันดับแรกเท่านั้น

นึกภาวนาให้นนทกานต์โทร.มาหาบ้าง เผื่อจะได้เลียบๆเคียงๆ เดี๋ยวนี้ท่าทางมนต์สะกดเรียกใครต่อใครคงจะอ่อนกำลังลง อยากเท่าไหร่ตาโจ๊กก็ไม่โทร.ซักที ครั้นจะโทร.เองก็มีศักดิ์ศรีค้ำคอ ค่าที่นนทกานต์เป็นฝ่ายขอเลิกคบหล่อน ถ้าโทร.โดยไม่มีธุระจริงจังเดี๋ยวหาว่าตื๊ออีก

อันที่จริงมาถึงวันนี้การมีเพศสัมพันธ์กับแฟนก่อนแต่งงานไม่ทำให้เกียรติยศชื่อเสียงใครอับปางลงได้ เพราะทำกันทั่วไปจนไม่ใช่เรื่องแปลกแล้ว ประเด็นคือภาพของหล่อนคือสาวบริสุทธิ์ผู้รณรงค์เรื่องได้เสียกันหลังแต่ง โดยชี้ให้เห็นว่าปัญหาอกหักรักคุดทุกวันนี้เกิดขึ้นดาษดื่นเพราะหนุ่มสาวมีโอกาสลองลิ้มชิมรสแปลกไปเรื่อยๆ ของพรรค์นี้เมื่อตระหนักว่าเปลี่ยนง่ายก็ต้องอยากลองของใหม่กันทุกคน ถึงยุคที่เลิกมองว่าเป็นนิสัยสำส่อน เลิกระวังกันว่าถ้ามีฟรีเซ็กซ์ดาษดื่นแล้วจะก่อให้เกิดภาวะล่มสลายในระบบครอบครัวอย่างไร

ธรรมชาติของเซ็กซ์นั้น อีกกี่ร้อยกี่พันปีก็เป็นของบาดใจวันยังค่ำ มันควรเป็นความลับระหว่างคนสองคน แต่กลับเป็นขี้ปากของมหาชนได้ไม่จำกัดจำนวนอยู่เรื่อย ถ้าเพศหญิงมีเรื่องฉาวขึ้นมาก็จะเป็นคาวแรงกว่าเพศชายหลายเท่า ยิ่งหากถูกจับได้ว่าสาวผู้รณรงค์เซ็กซ์หลังแต่งงานเคยทำเรื่องงามหน้าเสียเอง ก็แน่นอนว่าชื่อเสียงคงป่นปี้เป็นทวีคูณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในห้วงเวลาแห่งการถูกจับตามองในฐานะคนดังรายใหม่เช่นนี้ มีอะไรแพลมหน่อยเดียวเป็นพังครืนยกกระบิลูกเดียว

ลานดาวรู้อยู่แก่ใจว่าตนเองเคยแช่งให้นนทกานต์ตายๆไปเสีย ความลับของหล่อนจะได้ตายตามตัวเขาไป แต่พอรู้ตัวว่าคิดแบบนั้นก็นึกเกลียดตนเองอีก นนทกานต์เป็นเพื่อนที่ดี จัดว่ามีบุญคุณในช่วงหนึ่ง แล้วหล่อนไปแช่งชักหักกระดูกเพียงเพื่อให้เกิดความสบายใจได้อย่างไร วิธีคิดเยี่ยงนี้นับว่ามีเชื้อมีแถวของจอมเนรคุณฝังอยู่ในรากความนึกคิดโดยแท้

มาวันทาจับกระแสความกังวลจากใจลานดาวได้ ก็เข้าใจว่าฝ่ายนั้นเกรงเพื่อนชายคนสนิทเก่าจะปูดอดีตความเป็นหญิงรักหญิง แถมเป็นหญิงมีสามีแล้วอีกต่างหาก จึงปลอบให้คลายกังวล

"ลืมเล่าให้เธอฟัง หลายเดือนก่อนมีวันหนึ่งพี่ไปหาอาจารย์ เจอตาโจ๊กด้วยล่ะ เขาเป็นคิวก่อนหน้าพี่... ดูหน้าตาอิ่มบุญเอิบอาบมากเลย ท่าทางเคารพเลื่อมใสอาจารย์ไม่แพ้พวกเรานะ อาจเข้าวัดเข้าวาบ่อยกว่าเธออีก น่าจะเป็นคนดีที่ไม่ทำร้ายตัวเอง ไม่ทำร้ายเพื่อน ไม่ทำร้ายสังคมอีกคนหนึ่ง"

ได้ผล ลานดาวทำท่าเหมือนโล่งอก ระบายยิ้มออกมาได้

"เหรอคะ?"

อมฤตถามแทรกเพราะคุ้นชื่อ

"เพื่อนคนนี้หรือเปล่าที่เคยช่วยเบรกจ๊ะเรื่องเอินในช่วงต้นๆอยู่พักหนึ่ง"

"ค่ะ คนนี้แหละ"

ลานดาวตอบแบบไม่ปิดบัง ตั้งใจไว้แล้วว่าสำหรับอมฤต ถ้าถามอะไรหล่อนจะบอกหมด

"เขาเคยเป็นแฟนจ๊ะหรือเปล่า?"

"เปล่าค่ะ" แล้วหล่อนก็มองคนรักนิ่ง "หลังจากเห็นอะไรมาเยอะพอสมควร จ๊ะว่านับแล้วมีพี่แตรคนแรกและคนเดียวที่เป็นแฟนจ๊ะ คนอื่นแค่เพื่อนสนิท หรือคนที่จ๊ะปิ๊งเป็นพิเศษ"

จิตแพทย์หนุ่มสานตาตอบแฟนสาวด้วยแววลึกซึ้ง ถามยิ้มๆอย่างปราศจากวี่แววติดใจ

"แล้วโจ๊กนี่จัดเป็นเพื่อนสนิทหรือคนที่ปิ๊งเป็นพิเศษ?"

"หลายแบบ หลายจังหวะเวลาค่ะ จ๊ะไว้ใจเขามาก ยังเสียดายไม่หายที่เขาทำใจเป็นเพื่อนสนิทกับจ๊ะไม่ได้ จะต้องเอาเป็นแฟนให้ได้ เลยต้องเลิกคบกัน"

"ฟังเสียงจ๊ะตอนพูดถึงเขาพี่ก็รู้สึกว่าสนิทสนมและไว้ใจเขาดี เมื่อกี้ทำไมต้องกังวลอีกล่ะ?"

"มนุษย์มีความไม่แน่นอน แปรปรวนยิ่งกว่าดินฟ้าอากาศนี่คะ วันดีคืนดีใครรู้ว่าโจ๊กเคยสนิทกับจ๊ะแล้วเข้าไปรีดหน้ารีดหลัง อย่างไรก็คงมีแพลมให้เป็นข่าวบ้าง"

พอเห็นอมฤตจ้องลึกเข้ามาแบบอ่านใจและเห็นพิรุธที่ซ่อนเร้น ลานดาวก็สะท้านไหวอยู่เล็กๆ ชั่งใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนเอ่ย

"บอกให้ก็ได้ค่ะ ไม่ต้องพยายามอ่านหรอก เดี๋ยวจะแปลความหมายผิดๆ... เมื่อครั้งที่จ๊ะสงสัยตัวเองว่าจิตใจบิดเบี้ยวแบบหญิงรักหญิงถาวรหรือเปล่า จ๊ะเคยชวนโจ๊กไป... ไปทำเรื่องทุเรศๆ... ซึ่งก็ด้วยเจตนาจะพิสูจน์ตัวเองมากกว่าด้วยเหตุผลอื่น แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรอกนะคะ แม้แต่เสื้อผ้าสักชิ้นก็ไม่มีใครถอด โจ๊กเป็นเพื่อนที่ดี และไม่ฉวยโอกาสขณะที่เพื่อนกำลังเป็นทุกข์"

คายความลับได้ก็โล่งอก ความสบายใจประการหนึ่งคือทราบว่าบุคคลใกล้ชิดทั้งสองมีใจสูง และต่างสามารถเชื่อกันได้สนิทเพียงด้วยคำพูดปากเปล่าที่กระชับสั้น ไม่ต้องจาระไนยาว ไม่ต้องพึ่งพาคำสาบาน ไม่ต้องอาศัยหลักฐานยืนยัน

อีกประการคือนึกขอบคุณตัวเองย้อนหลัง จำความคิดของตนในวันนั้นได้ แม้หล่อนเกิดความต้องการขึ้นมาในช่วงเวลาก่อนออกจากห้องก็ระงับไว้ และศรัทธาที่จะมอบความเป็นสาวบริสุทธิ์ให้แก่คนพิเศษ มาวันนี้อ้างได้เต็มปากว่าตนยังบริสุทธิ์ ถึงแม้จะเหลือคุณค่าเพียงเล็กน้อยสำหรับบรรยากาศฟรีเซ็กซ์ที่ห่อหุ้มโลกยุคนี้ หล่อนก็ยังภูมิใจอยู่ดี

ฝ่ายอมฤตยิ้มกว้างขึ้นอย่างดีใจที่คนรักยังเปิดเผยตรงไปตรงมา ใจเขาสัมผัสได้ว่าความกังวลเมื่อครู่ของลานดาวเป็นความปกปิดซ่อนเร้น หรือความรู้สึกผิดทางเพศที่มีต่อเพื่อนชายเก่าแก่ แต่ถ้าไม่เผยกันด้วยคำพูดโต้งๆ เขาก็ไม่ทราบเหมือนกันว่ารายละเอียดเบื้องหลังมีความลึกซึ้งเพียงใด

แม้ลานดาวเคยมีความสัมพันธ์ถึงหมอนถึงเตียงกับใครมาก่อน เขาก็หัวใหม่พอจะไม่เดือดเนื้อร้อนใจ เพราะค่านิยมและทัศนคติโดยรวมของคนยุคปัจจุบันทำให้เขาถูกกลืน และเลิกหวังเจอสาวสวยแสนบริสุทธิ์ผุดผ่องไปโดยปริยาย แต่ที่อาจเสียความรู้สึกกันจริงๆก็น่าจะเป็นเรื่องฝนตกไม่ทั่วฟ้ามากกว่า ถ้าจับได้ว่าหล่อนเคยกับคนอื่นแต่มาปฏิเสธเขา พอเป็นเขาจะเอางานแต่งมาแลกตัวอย่างเดียว แบบนั้นคงเป็นเรื่องคาใจไปอีกนาน

ทั้งสามเงียบกันครู่หนึ่งระหว่างบริกรนำอาหารมาเสิร์ฟ เมื่อเรียบร้อยลานดาวก็ถามอมฤตซื่อๆต่อหน้ามาวันทา

"ยิ้มๆอย่างนี้คือภูมิใจใช่ไหมคะ ที่คนรักยังบริสุทธิ์อยู่?"

"เปล่า... จ๊ะจะเคยมีอะไรกับใครพี่ไม่สนนักหรอก เพราะสมัยนี้หวังได้ยากเต็มที แต่ดีใจที่จ๊ะมีจุดยืนสมน้ำสมเนื้อกับการเรียกค่าตัวเป็นงานแต่ง"

เขาตอบตรงไปตรงมาแบบขวานผ่าซากเหมือนกัน ลานดาวยิ้มมุมปากเล็กน้อย

"รู้ไว้เถอะ จ๊ะหวงตัวก็เพราะพี่เอินนี่แหละสั่งสอน พี่เอินบอกให้เหลืออะไรสำหรับการไขว่คว้าเป็นครั้งสุดท้ายบ้าง ไม่หมดค่าเสียก่อนแต่ง"

มาวันทาทำตาเหลือกหน่อยๆ สองคนพูดเหมือนไม่มีหล่อนนั่งอยู่ด้วย ยิ่งอมฤตชำเลืองมองมายิ่งเกร็งจนทำหน้าไม่ถูกเข้าไปใหญ่ ต้องกระแอมและชักชวนอ้อมแอ้ม

"เรามาทานข้าวกันเถอะ"

หลังอาหารมื้อค่ำผ่านไป ลานดาวไถ่ถามพี่ๆทั้งสองว่าจอดรถกันชั้นไหนบ้าง พอรู้ว่าอมฤตจอดอยู่ชั้นใกล้สุดก็ขอให้เขาขับไปส่งหล่อนกับมาวันทา อ้างว่าตอนมืดๆค่ำๆน่ากลัว เพราะเพิ่งมีข่าวปล้นทรัพย์ในที่จอดรถห้างดังไปเมื่อสองสามวันก่อน

อมฤตขับพามาถึงชั้นจอดของลานดาวก่อนมาวันทา เมื่อชายหนุ่มนำรถมาเทียบใกล้ช่องจอดของแฟนสาว หล่อนก็หันมายกมือไหว้ลาผู้ที่นั่งเบาะหลัง

"ลาล่ะนะเจ๊ ขอให้หลับฝันดี ตื่นมาเป็นที่รักของคนไข้ทุกราย"

มาวันทาหัวเราะและเอื้อมมือมาขยี้ศีรษะน้องด้วยความเอ็นดู ลานดาวยิ้มอย่างมีเลศนัย ก่อนหันมาทอดแขนกระหวัดรอบคออมฤต และทำในสิ่งที่ไม่เคยทำต่อหน้าคนอื่นมาก่อน คือยื่นหน้าเข้าไปจุมพิตริมฝีปากของเขาด้วยท่าทีละเมียดละไมชวนฝัน แล้วจึงถอนออกมาล่ำลา

"ราตรีสวัสดิ์ค่ะที่รัก"

เปิดประตูก้าวออกจากรถลงมายืนโบกมือบ๊ายบายให้มาวันทา พี่สาวบ๊ายบายตอบ ยิ้มนิ่งด้วยใจที่บริสุทธิ์อย่างไรก็บริสุทธิ์อยู่อย่างนั้น กระทั่งลานดาวคลายกังวลด้วยไพ่ใบสุดท้าย นึกด่าตัวเองในใจที่คิดมากไม่เข้าเรื่องจนเกือบสำคัญผิดไป

เมื่อเห็นหล่อนเปิดประตูก้าวเข้านั่งประจำที่ในรถเรียบร้อย อมฤตจึงเคลื่อนจากไป ปล่อยหล่อนทิ้งไว้กับความเงียบตามลำพัง ลานดาวยังไม่เสียบกุญแจเข้าช่องสตาร์ท แต่ระบายลมหายใจเหยียดยาวหลับตาเอนคอพัก เพื่อปลดปล่อยความคิดฟุ้งซ่านให้กระจายออกไปจากศีรษะเสียก่อน

เมื่อคลื่นลมในศีรษะสงบลง ก็รู้สึกถึงบางสิ่งที่วางตัวนิ่งอยู่บนเบาะหลัง ส่งกลิ่นหอมกรุ่น ลานดาวเปิดตากว้าง หันขวับมองด้วยความตกใจ นี่หล่อนลืมพกมันติดมือลงจากรถไปทิ้งได้อย่างไรกัน?

ช่อกุหลาบใหญ่ยังหมอบสงบอยู่กับเบาะด้านซ้าย เห็นได้ด้วยแสงไฟนีออนในลานจอด ลานดาวเอื้อมมือคว้าขึ้นมาขมวดคิ้วพินิจพักหนึ่ง ก่อนคลายสีหน้าลง เปิดประตูรถก้าวกลับเข้าตัวอาคารอีกครั้ง นำของในมือไปทิ้งถังขยะใกล้สุด แล้วกลับมาสตาร์ทรถ ถอยพรวดพราด พุ่งปราดออกจากจุดนั้นราวกับต้องการออกห่างจากของซึ่งตัดใจทิ้งขว้างไปแล้วให้เร็วที่สุด!

นำยานยนต์ค่ายใบพัดเครื่องบินฟ้าขาวห้อตะบึงมาแล่นลิ่วบนทางด่วนได้ค่อยสบายใจขึ้น เนื้อตัวลดอาการเกร็งลง ก็แค่ดอกไม้ช่อหนึ่ง ได้รับเป็นประจำอยู่แล้ว ทำไมต้องเคร่งเครียด คิดมากคิดมายขนาดนี้ด้วยเล่า มีพลังอิทธิพลประหลาดในช่อดอกไม้ช่อเดียวเพียงนั้นเชียวหรือ?

ย้อนทบทวนเหตุการณ์ก่อนเที่ยง เมื่อหล่อนออกจากห้องส่ง มีผู้ชายใส่สูทคนหนึ่งมาขอพบพร้อมช่อดอกไม้สวยสะดุดตาในมือ ทีแรกลานดาวนึกว่าเขาเป็นเจ้าของเองก็ยิ้มให้อย่างมีไมตรี แต่เมื่อทราบว่าเป็นของกำนัลจาก สรณะ กรีธาพล ก็เกิดความสะดุ้งไหวหัวใจเฉียบพลัน นับเป็นครั้งที่สองในเวลาไล่เลี่ยกันที่เขาทำให้หล่อนตกใจอึ้งงันขนาดนั้น

สรณะ กรีธาพล... โฆษกรัฐบาลคนปัจจุบันที่ก้าวขึ้นมาจากความเป็นดาราดังและผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่ประสพความสำเร็จสูงสุดคนหนึ่งของไทย ได้รับความนิยมทั้งขณะเมื่ออยู่เบื้องหน้าและอยู่เบื้องหลัง รวมทั้งในฐานะดาราเจ้าบทบาทและพิธีกรระดับแม่เหล็ก แถมเมื่อก้าวเข้าสู่อาคารรัฐสภาในฐานะผู้แทนราษฎรก็ยังประสพความสำเร็จเข้าขั้นดาวสภาอีก เขาเคยตรึงผู้ชมรายการบันเทิงได้อย่างไร ก็ตรึงคนฟังอภิปรายโรมรันระหว่างฝ่ายรัฐบาลกับฝ่ายค้านได้อย่างนั้น

ย้อนกลับไปเมื่อหล่อนเพิ่งอายุ ๑๑ ขวบเมื่อแรกเห็นโฉมหน้าของดาราดวงใหม่เป็นหนุ่มรูปงามรายใหม่วัย ๑๙ นั้น นับเป็นวาระที่รู้จักมองเพศตรงข้ามด้วยสายตาตะลึงจ้องหลงละเมอ และเมื่อเริ่มโตขึ้นแตกเนื้อสาว เขายังคงเป็นหนึ่งในบรรดามนุษย์ผู้ชายไม่กี่คนบนโลกที่สามารถสะกดหล่อนให้อยู่ในอารมณ์แอบรักและนอนตาลอยฝันกลางวันไปต่างๆนานา

คุณสมบัติที่ครบพร้อมในตัวสรณะทำให้เขาโดดเด่นและแตกต่าง เมื่อครั้งเรียนมัธยมปลายเขาได้ชื่อว่าเป็นเยาวชนผู้มีอัจฉริยภาพทางปัญญา ในฐานะตัวแทนนักเรียนไทยไปแข่งขันคณิตศาสตร์โอลิมปิกได้เหรียญทองมาครองชนิดคะแนนลอยลำ

เด็กที่มีโอกาสไปแข่งขันโอลิมปิกวิชาการถือว่าได้ใบเบิกทางชีวิตชั้นเลิศเสมอ ส่วนใหญ่ได้ทุนเรียนจนจบปริญญาเอกกันง่ายๆ และส่งผลให้หลายคนอยู่ในสถานภาพสมองไหล คือถูกซื้อตัวไปทำงานด้วยค่าจ้างแพงๆที่ต่างประเทศเหมือนสินค้าคุณภาพเยี่ยมอันหายากยิ่งทั้งหลาย

แต่สรณะไม่ใช่อย่างนั้น เขาปักหลักสร้างความรุ่งเรืองและชื่อเสียงเป็นที่รู้จักเหนือเด็กโอลิมปิกวิชาการอื่นๆ เริ่มตั้งแต่เรียนจบปริญญาตรีทางเศรษฐศาสตร์จากจุฬาลงกรณ์เมื่ออายุไม่ถึง ๑๘ จบโททางบริหารธุรกิจจากมหาวิทยาลัยฮาวาร์ดเมื่อเพิ่งเข้าวัย ๒๐ และเริ่มเป็นดาราดังทันที ด้วยบุคลิกพระเอกเต็มขั้น ทำเอาสาวไทยกรี๊ดกันคอแห้งเพียงด้วยการเห็นเขาปรากฏตัวในระยะไกล

สรณะฝึกร้องเพลงจนเข้าขั้นออกอัลบัมตามความต้องการของตลาดได้ และหลังจากเป็นดารากับนักร้องอยู่ ๓ ปีก็เริ่มผันตัวเองมาเป็นพิธีกร แล้วเขยิบขึ้นเป็นเจ้าของรายการโทรทัศน์ที่ประสพความสำเร็จสูงสุดถึงสองรายการ รับทั้งกล่อง รับทั้งเงิน กลายเป็นเศรษฐีร้อยล้านผู้สร้างตัวจากวงการบันเทิงขณะยังอยู่ในวัยเยาว์

เมื่ออายุ ๒๕ เขาเริ่มทำตัวอยู่เบื้องหลังเครือข่ายธุรกิจมากประเภทขึ้น และหนึ่งปีหลังจากนั้นก็ลงสมัครสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สอบผ่านเข้าสภาด้วยคะแนนลอยลำชนะคู่แข่งแบบไม่ต้องลุ้น วงการพนันงดรับต่อรองอย่างเด็ดขาด

สิ่งที่ทำให้เขาต่างจากนักการเมืองผู้มีอดีตเป็นดาราอื่นๆคือผันตัวมาเล่นการเมืองตั้งแต่ยังไม่หล่นจากทำเนียบดาราดัง สรณะมีเจตจำนงจะเล่นการเมืองมาแต่ต้น เขายอมรับเสมอว่าวงการมายาเป็นเพียงบันไดขั้นแรกที่จะทำให้คนรู้จักชื่อเสียงและหน้าตาเท่านั้น ชีวิตที่แท้อยากใช้ความสามารถเพื่อประชาชนมากกว่า รายการโทรทัศน์ที่เขาเป็นเจ้าของช่วยสนับสนุนคำพูดได้อย่างลงตัว คือกึ่งบันเทิง กึ่งช่วยเหลือสังคมผู้ด้อยโอกาสด้วยวิธีชาญฉลาดมากมาย

เมื่อมาเล่นการเมืองในเสื้อพรรคที่กำลังรุ่งโรจน์โชติช่วง สรณะกลายเป็นดาวชัย เป็นความหวังใหม่ของคนจำนวนมาก คำพูดในสภาขณะออกทีวีทั่วประเทศของเขาน่าเชื่อถือ พูดอะไรใครก็อยากฟัง ภาพลักษณ์ของเขาจับตาน่าชมไม่รู้เบื่อ หลายคนถึงกับออกปากทีเดียวว่าราศีนายกรัฐมนตรีของหนุ่มคนนี้ฉายชัดตั้งแต่เพียงอายุขึ้นด้วยเลข ๒ เขาทำให้คนฟังหยุดคิดได้ด้วยคำพูดง่ายๆ ฟังเข้าใจเร็ว เป็นหนึ่งในไม่กี่คนในไทยที่รู้มาก ฉลาดเชื่อมโยง ชี้แจงแล้วประชาชนเห็นภาพว่าทำอย่างไรไทยจะปรับตัวให้สามารถแข่งขันกับชาติอื่น โดยเฉพาะด้านการตลาดและการบริหารเศรษฐกิจ หลายการให้สัมภาษณ์ของเขาจึงอาจล้ำเส้นและทำให้ผู้ใหญ่นึกเขม่นอยู่ตงิดๆ ค่าที่ดูเหมือนคนให้ความสำคัญกับความเห็นของเขามากกว่าเจ้าตัวซึ่งมีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเสียอีก

สำคัญคือฐานชีวิตที่ผ่านมาหนุนส่งให้มีภาพลักษณ์ของผู้ประสพความสำเร็จมือสะอาด มีมนุษยสัมพันธ์ดี ขณะเดียวกันก็ทันเล่ห์ ฉลาดทั้งรับ ฉลาดทั้งรุกในเชิงให้ข่าวและสร้างข่าวการเมือง แถมไม่กลัวการปะทะคารมกับนักข่าวทั้งแบบผู้ดีและแบบตาต่อตาฟันต่อฟัน เมื่ออยู่ในพรรคแกนนำสองปีก็บารมีแก่กล้า หน้าที่โฆษกรัฐบาลถูกโยนมาให้แบบส้มหล่นทันทีที่โฆษกคนก่อนหน้าประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตกะทันหัน ยังความอิจฉาตาร้อนให้เกิดขึ้นกับนักการเมืองอื่นๆที่หวังอาศัยตำแหน่งนี้เป็นบันไดสู่ดวงดาว เพราะจะโดดเด่นเข้าหูเข้าตาเป็นที่จดจำของประชาชนเร็วสุดก็ตอนนั่งเก้าอี้โฆษกรัฐบาลนี่แหละ

วันนี้ได้สัมผัสเขาทางเสียง ความประทับใจแรกคือสรณะใช้เลขาถือสายรอให้ แทนที่จะอาศัยอภิสิทธิ์ของความเป็นผู้ยิ่งใหญ่แย่งคิวคนอื่น ซึ่งเขาสามารถทำได้แบบพลิกฝ่ามือโดยไม่มีใครกล้าว่าแน่ๆ

ความประทับใจที่สองคือเขาเอาตัวเองมาสนับสนุนรายการและวิถีทางของหล่อนอย่างเปิดเผย จะด้วยความใจดี ชอบสนับสนุนคนทำงานจรรโลงสังคมตามถนัดของเขาหรืออย่างไรก็ตาม นับว่าต้องจดจำเป็นพระคุณทีเดียว

ความประทับใจที่สาม ที่เหนือกว่าสองความประทับใจแรกอย่างมาก คือช่อกุหลาบงามพร้อมนามบัตรเหน็บข้อความสั้นๆ...

"อุดมการณ์และไฟทำงานของผมใกล้มอดอยู่พอดี ขอบคุณสำหรับแรงบันดาลใจระลอกใหม่ ผมหายท้อและรู้สึกดีขึ้นมากเมื่อเห็นเงาตัวเองในอดีต... คุณจ๊ะเป็นเงานั้น"

ทิ้งท้ายข้อความอ่อนหวานด้วยลายเซ็น เส้นสายบอกพลังที่งดงามและยิ่งใหญ่ ลายเซ็นที่ครั้งหนึ่งสมัยวัยรุ่นเคยหมายปอง เกือบยอมเสียมาดนางพญาลงไปเข้าขบวนกรี๊ดกับสาวๆซึ่งล่าของที่ระลึกจากเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย บัดนี้มาถึงมือหล่อนเองโดยไม่ต้องขอ ไม่ต้องยื้อแย่งเบียดเสียดกับใคร

มือไม้สั่นระริกอยู่หลายวินาทีหลังจากอ่านคำนิยมจากสรณะ เกือบลืมพูดคุยกับคนของเขาตามมารยาท รู้แต่ว่าโลกนี้สว่างไสว หัวใจพองโตราวกับได้รับกระแสเร้าใจพิเศษจากกลุ่มกุหลาบงามในมืออยู่ตลอดเวลานับแต่วินาทีนั้น

เมื่อขึ้นรถพ้นหูพ้นตาใครๆ ลานดาวแอบดมดอกไม้ของเขาด้วยอารมณ์เร้นลับ กว่าจะตระหนักว่านั่นคือการลักลอบทำ ทำแล้วน่าละอาย ก็เมื่อเผอิญที่อมฤตโทรศัพท์เข้ามาเพื่อยืนยันนัดทานข้าวเย็น หล่อนเกิดอาการผวาใจหายใจคว่ำจนต้องขออมฤตโทร.กลับในสิบนาทีต่อมา ด้วยเกรงเขาถามว่าเป็นอะไร ทำไมใจถึงมีอาการกระตุกแรงจนอั้นอึ้งพูดไม่ออกขนาดนั้น

สมัยก่อนตอนมีสองใจสามใจไม่เคยรู้สึกผิด เห็นเป็นเรื่องธรรมดาของคนสวย แต่เดี๋ยวนี้แค่ปลื้มกุหลาบจากชายอื่นนิดเดียว กลับรู้สึกเหมือนเป็นอาชญากรรมเลวร้าย แทบเห็นว่าสมควรต้องได้รับโทษบางอย่างที่สาสมเลยทีเดียว

แล้วโทษทัณฑ์ก็มาถึงตัวรวดเร็วเหลือหลาย ยังไม่ทันข้ามวัน แค่ตกเย็นก็เจอภาพลวงตา เห็นไปว่าคนที่หล่อนรักที่สุดสองคนร่วมมือกันหักหลัง...

ความจริงคือคิดไปเองทั้งเพ นึกว่าคนอื่นเริ่มออกอาการแปรใจเหมือนตัวเอง!

กระแสความอบอุ่นกลมกลืนกันสนิทระหว่างอมฤตกับมาวันทาหาใช่กลิ่นอายความรักที่ทั้งคู่แอบก่อร่างสร้างขึ้นลับหลังหล่อน แต่ทว่าเป็นความเข้ากันได้อย่างลึกซึ้งทั้งทางนิสัยใจคอและธรรมชาติดั้งเดิมหลายต่อหลายประการต่างหาก น่าแปลกที่หล่อนเพิ่งสังเกตเห็นชัดๆจากภาพบังเอิญกระทบตาวันนี้เอง

กว่าหล่อนจะเข้ากับอมฤต ต้องพยายามปรับเปลี่ยนตนเองแทบเลือดตากระเด็น แต่สำหรับมาวันทาแล้ว ทุกส่วนเหมือนถูกเนรมิตให้เข้าประกอบกันลงตัวสนิทมาแต่ต้น!

ลานดาวหัวเราะกับตนเองแผ่วซึม ที่ผ่านมาหล่อนมัวทำบ้าอะไร ชีวิตที่แท้แขวนไว้ตรงไหนกับใคร และเมื่อไหร่กันแน่?

เคยคิดว่าเกิดมาเพื่อพบกับรักแท้แสนหวาน บัดนี้เหมือนได้พบแล้ว...

ไม่เคยนึกว่าชีวิตที่มีแต่คิดเอา คิดหวังกอบโกยประโยชน์เข้าข้างตัวเองจะมีค่ากับคนอื่น บัดนี้เป็นคุณใหญ่หลวงกับวงกว้างไปแล้ว...

ที่เหลือล่ะ คืออะไร?

ตอนที่ ๓๗ สูญเสีย

ทางเดินนั้นเรียงรายด้วยประตูห้องเต็มสองฝั่งซ้ายขวา คอนโดมิเนียมยามดึกสงัดคล้ายสถานที่ว่างร้างไร้ผู้คน ลานดาวก้าวเดินด้วยความรู้สึกคุ้นเคย เพราะมาเยี่ยมพี่สาวถึงถิ่นบ่อยๆ

ต่างกันก็เพียงครั้งนี้แอบมาโดยไม่บอกกล่าวหรือนัดหมายล่วงหน้า!

มาวันทาอาศัยหอพักแพทย์อยู่เดือนเศษ ก่อนจะหาห้องชุดถูกใจได้ ลานดาวเป็นคนช่วยเลือก จึงได้รับหนึ่งในสองคีย์การ์ดซึ่งทางคอนโดจัดให้ตั้งแต่วันแรกที่พี่สาวย้ายมาอยู่ และกลายเป็นแขกประจำรายเดียวนับแต่นั้น

มายืนนิ่งตรงหน้าประตูห้องหมายเลข ๑๗๐๔ ครู่ใหญ่ ขยับคีย์การ์ดในมืออย่างชั่งใจ คิดใคร่ครวญครั้งสุดท้ายถึงความควรไม่ควร แต่ในที่สุดก็แปรไปเป็นความคิดว่าจะอ้างอย่างไรกับการมาเยี่ยมเยียนยามวิกาลเช่นนี้

“จ๊ะเหงา... คืนนี้ขอนอนด้วยคน”

ไม่เอาดีกว่า บอกว่าเหงาตอนนี้คือโกหกชัดๆ และมาวันทาก็คงไม่เชื่อ

“อยากคุยกับพี่เอินบ้าง พักนี้ไม่เจอหน้ากันเลย”

มื้อค่ำเพิ่งผ่านไป นั่งคุยกันร่วมสองชั่วโมง เหตุผลนี้จึงอ่อนอีก

“จ๊ะมีเรื่องอยากปรึกษา...”

เออ... อันนี้เข้าท่าหน่อย กรุยทางด้วยไม้นี้ก่อน พอเข้าไปในห้องทำอะไรอู้ๆสักพักแล้วเดี๋ยวก็คิดข้อเรื่องขอคำปรึกษาได้เอง

แต่แล้วก่อนจะเอาคีย์การ์ดเข้าร่องรูด หญิงสาวก็ชะงักมือไว้ เปลี่ยนใจหันซ้ายก้าวเท้ากลับทางเดิม หล่อนควรไปนอนให้สบายที่บ้าน พักผ่อนเอาแรงไว้ตื่นเช้าพรุ่งนี้เพื่อทำงานทำการตามปกติ มีจิตใจที่ปกติ และความรู้สึกด้านดีต่อโลกรอบตัวเหมือนปกติ

เกือบสุดทางเดินก็เปลี่ยนใจอีก คราวนี้กลับหลังหันด้วยท่าทีมาดมั่น ย่ำเท้าด้วยจังหวะสม่ำเสมออย่างคนที่รู้ว่ากำลังจะทำอะไร หล่อนควักคีย์การ์ดจากกระเป๋าสตางค์อีกครั้งในระหว่างก้าวเดินนั้นเอง และเมื่อมาถึงหน้าห้องก็รูดบัตรฉับโดยปราศจากความคิดลังเลสิ้นเชิง พอได้ยินเสียงกริ๊กก็ผลักบานประตูเปิดผาง

แสงไฟในห้องสาดให้เห็นทุกสิ่งกระจ่างชัด มาวันทานอนหลับอยู่บนเตียงและสะดุ้งตื่นขึ้นพร้อมกับใครอีกคนหนึ่งที่ลานดาวภาวนาขออย่าได้เห็น...

“จ๊ะ!!”

เสียงร้องของมาวันทาแหลมบาดหู สีหน้าสีตาตระหนกตกตื่นจนดูน่าสงสาร ส่วนอมฤตเพียงลืมตากว้างและมองมานิ่งๆอย่างคนที่รับกับสถานการณ์พลิกผันกะทันหันมามาก

วินาทีแรกลานดาวรู้สึกเหมือนเกิดไฟร้อนลุกท่วมกาย จิตวิญญาณแปรสภาพจากมนุษย์เป็นเปรตหรืออสุรกายอะไรสักชนิดที่พร้อมจะอาละวาดกราดเกรี้ยว ทว่าวินาทีถัดมาเมื่อจะฟาดงวงฟาดงาด้วยความคลุ้มคลั่งเข้าจริงๆ ลานดาวกลับชะงักมือเท้าอ่อน เพราะไม่ทราบจะไปลงมือทำร้ายใครดี ในเมื่อสองร่างบนเตียงนอนต่างก็เป็นผู้ที่หล่อนแสนรักแสนบูชาสุดจิตสุดใจ

ไฟร้อนที่คลอกวิญญาณจึงสงบราบคาบ แปรเป็นไอน้ำแข็งดุจคืนเดือนมืด ลานดาวรู้สึกเหมือนร้องไห้สะอึกสะอื้นซ้อนกันเป็นพันครั้งภายในอึดใจเดียว ทุกสิ่งตรงหน้าปรากฏคล้ายมายาหลอกหลอนเหมือนพร้อมที่จะระเหยหายกลายเป็นควันเทียนในอากาศ ไม่มีอะไรเป็นเรื่องจริง ไม่มีอะไรเป็นของหล่อนและไม่มีอะไรควรค่าแก่การอาลัยไยดีอีก

หล่อนผินหน้าผันผายออกมาจากจุดเดิม วิ่งไปข้างหน้าสุดเท้าด้วยกำลังทั้งหมดที่เหลืออยู่ในชีวิต วิ่ง วิ่ง และวิ่ง กระทั่งมาถึงสุดทาง รู้ทั้งรู้ว่ามีกระจกหน้าต่างขวางอยู่ก็ยังพุ่งตัวออกไป...

เสียงเพล้งใหญ่ดังขึ้นเต็มสองหู แผ่นกระจกบางใสที่เคยเนียนเรียบเป็นเนื้อเดียวแตกเปรี่ยงออกเป็นเศษเล็กเศษน้อย หอบลมดึกนอกอาคารพัดมาปะทะ ลานดาวเห็นขอบฟ้าว่างมืดมิดเบื้องหน้าหลังจากหลุดจากการรองรับน้ำหนักตัวของพื้นอาคาร รู้สึกเป็นอิสระ กายเบาคว้างดุจปุยนุ่น ก่อนจะรู้สึกถึงแรงดึงดูดที่มีพลกำลังโหดเหี้ยมมหาศาล กระชากร่างหล่อนลงในแนวดิ่งสู่แท่นประหารเบื้องล่างอย่างปราศจากความปรานีปราศรัย ลานดาวปิดตาลงด้วยความตระหนักในมรณกาลแห่งตน ยิ้มรับชะตาครึ่งกล้าครึ่งกลัว...

จิตอันมืดบอดถูกปลุกขึ้นด้วยแรงกระแทกที่มาถึงเร็วกว่าที่คิด ลานดาวลืมตาขึ้นด้วยความเจ็บเนื้อเจ็บตัว นี่เป็นครั้งแรกในรอบสิบกว่าปีที่หล่อนนอนตกเตียงด้วยฝันร้ายกลางดึก

ผุดลุกขึ้นยืนด้วยอาการสะลึมสะลือเงอะงะ มองรอบตัวอย่างจะสำรวจให้แน่ว่านี่ฝันหรือตื่น พอแน่ใจร้อยเปอร์เซนต์แล้วว่ากำลังตื่น ก็นั่งหมดท่าลงกับพื้น เสยผมถอนใจยาวด้วยความระอากับความเป็น ลานดาว ลีลากีรติ ในยามนี้ยิ่งนัก

หล่อนเก็บอาการระแวงและความอยากรู้อยากเห็นเอามาฝันต่อเป็นตุเป็นตะ ภาพความจริงที่เห็นครั้งสุดท้ายด้วยตาเนื้อคืออมฤตขับรถพามาวันทาจากไป ใจหล่อนแล่นตามไปด้วย อยากดูนักว่าลับตาหล่อนแล้วเกิดอะไรขึ้นบ้าง จิตเลยจำลองเหตุการณ์ให้ดูเสียเลย ว่าเจอภาพที่คิดๆอยู่ว่าจะเจอแล้วเกิดอาการได้แค่ไหน ซึ่งก็ปรากฏว่าแทบล้มทั้งยืน เจ็บปวดรวดร้าวพอจะเป็นแรงบันดาลให้พุ่งหลาวลงจากตึกเพื่อดับทุกข์ได้ทันทีโดยไม่ต้องไตร่ตรอง ไม่ต้องคิดหน้าคิดหลัง ไม่ต้องฟังเรื่องนรกสวรรค์หลังความตายอะไรอีกแล้ว

เม้มปากแน่น มองนาฬิกาเห็นบอกเวลาตีหนึ่งครึ่ง คงไม่เป็นไรกระมังหากจะขอรบกวนพี่ๆสักเล็กน้อย

“ฮัลโหล...”

มาวันทารับสายงัวเงีย น้ำเสียงมีความเคยชินกับการถูกพยาบาลตามตัวกลางดึก ลานดาววางสายทันที แล้วกดเบอร์ใหม่เรียกไปยังเครื่องที่ห้องของอมฤต ซึ่งถ้าเขาอยู่นั่น ก็แปลว่าฝันเมื่อครู่คือความเหลวไหลเลอะเทอะของหล่อนเองทั้งเพ

ลุ้นระทึกอยู่เพียงไม่ถึงอึดใจก็ได้คำตอบ

"สวัสดีครับ"

แฟนหนุ่มรับสายเสียงใสด้วยตนเอง ไม่ใช่เสียงจากเครื่องตอบรับ ท่าทางคงยังไม่นอน ลานดาวอึกอัก จะตัดสัญญาณดื้อๆแบบที่ทำกับมาวันทาก็เกรงอมฤตจับคลื่นจิตแล้วรู้ว่าเป็นตน จึงอ้อมแอ้ม

"ทำไมยังไม่นอนคะ?"

"อ่านหนังสือเพลิน เกือบจบเล่มแล้ว"

ต่างฝ่ายต่างเงียบ ลานดาวสำเหนียกถึงพลังอ่อนอุ่นที่เคลื่อนเข้ามาล้อม ก็ทราบทันทีว่าอมฤตกำลังกวาดสำรวจความคิดตน จึงพูดโมเมแบบเด็กเกเรหาเรื่องเพื่อให้เขาหยุด

"อ่านหนังสืออะไร คิดถึงจ๊ะในทางอกุศลอยู่หรือเปล่า ทำไมเมื่อกี้ฝันถึงพี่แตรล่ะ? เป็นจริงเป็นจังจนต้องโทร.มาถามเนี่ย"

"ฝันว่ายังไง?"

"ในทางไม่เป็นมงคลก็แล้วกัน"

อมฤตทอดถอนใจ

"ถ้าพี่อยากทำอะไรจ๊ะก็จะขอตรงๆ ไม่เล่นแนวไสยฯหรอกน่า"

ลานดาวยิ้มนิดๆ โล่งใจที่เขาคิดไปในแนวนั้นเสียได้

"ถ้าไม่ใช่ตัวต้นเหตุก็แล้วไป งั้นจ๊ะไปนอนต่อล่ะ แผ่เมตตามาให้จ๊ะหลับสบายๆด้วยนะ"

"เดี๋ยว... โทร.มาป่วนเสร็จก็จะวางเลยหรือ?"

"ค่ะ"

"ไหนๆจ๊ะตื่นแล้วก็คุยกันหน่อยซี"

"ไม่เอาค่ะ ไปดีกว่า ชาติก่อนไม่ได้เป็นนกเค้าแมวเหมือนใครบางคน ดึกๆดื่นๆไม่รู้จักนอน"

"อย่าเพิ่งวางเลย"

"จะวางเสียอย่าง มีอะไรรึเปล่า?"

โรคเก่ากำเริบ พอรู้ว่าใครปรารถนาจะอยู่ใกล้ตนอย่างแรงก็อยากเล่นตัว ล่องหนหลบลี้ไปเสียเฉยๆ ลานดาวกดปุ่มตัดสัญญาณทิ้งแล้วคลานขึ้นเตียงด้วยความรู้สึกเหมือนเพิ่งเชิดหน้าหนีหนุ่มแปลกหน้าที่ช่างตื๊อสักคน

พอลงนอนสงบได้พักหนึ่งก็รู้สึกผิด นี่หล่อนจะเล่นตัวหาอะไรในเมื่อเพิ่งขวัญหายจากฝันร้ายเกี่ยวกับการสูญเสียเขาไปอยู่หยกๆ? หญิงสาวคว้าโทรศัพท์มากดเบอร์ใหม่

"จะคุยอะไรคะ?"

ทำเสียงแบบเด็กดื้อผู้น่ารักทักทายเขา อมฤตหัวเราะเอื่อยๆ

"ระหว่างพี่กับจ๊ะ จ๊ะช่างพูดช่างคุยมากกว่า เพราะฉะนั้นต้องถามจ๊ะเองนั่นแหละ แค่อยากฟังจ๊ะพูดอะไรก็ได้ พักหลังๆไม่ค่อยมีเวลาให้พี่เลย เอาแต่คุยกับแฟนๆรายการ"

และแล้วก็มาถึงวันนี้จนได้ วันที่โดนบ่นว่าไม่มีเวลาให้เขา...

"ต่างคนต่างไม่มีเวลาให้กันต่างหาก พี่แตรทำงานหามรุ่งหามค่ำอย่างกับอะไร... อีกอย่าง เทคโนโลยีระหว่างเราล้ำสมัยกว่าใคร เมื่อกี้ขนาดตัดสัญญาณไฟฟ้า ยังมีสัญญาณจิตมาจิกตัวจนจ๊ะทนไม่ไหว ต้องโทร.กลับมาอีกเนี่ย"

หล่อนโบ้ยให้อยู่ในรูปถูกเขาประทุษร้ายทางจิต อาศัยที่ล่วงรู้ว่าหลังจากวางสายแล้วเขาคิดถึงหล่อนในลักษณะอาลัยอาวรณ์อยู่จริงๆ

"พี่เปิดเทปฟังรายการเมื่อเช้าแล้ว... เดี๋ยวนี้ยิ่งใหญ่มากนะ มีคนดังโทร.มาร่วมแจมด้วย"

เพราะเตรียมตัวไว้ล่วงหน้า ลานดาวจึงรับฟังโดยปราศจากอาการสะดุดใดๆให้เขาจับได้ทั้งสิ้น

"อ๋อ... อีตาสรณะเหรอคะ อือ... จ๊ะแปลกใจเหมือนกัน เล่นเอาเราพูดไม่ออก ทีแรกยังแซวว่าชื่อเหมือนโฆษกรัฐบาล ต๊าย! ใครจะนึกว่าของจริงมาเอง"

"อีกหน่อยนายกรัฐมนตรีคงตามมา"

ลานดาวหัวเราะ

"สมพรปาก จะได้ถือโอกาสสับนโยบายยี้ๆออกอากาศซะให้เข็ด"

"อือม์ คงถูกสั่งปิดรายการวันนั้นเลยล่ะ... ว่าแต่คุณสรณะนี่แกเชียร์จ๊ะน่าดูนะ คนอาจเอาไปร่ำลือกันจนกลายเป็นข่าวซุบซิบในหน้าสังคมอีกพักหนึ่งทีเดียว"

ลานดาวชะงักเล็กน้อย หยั่งดูก็สัมผัสว่ากระแสจิตอมฤตราบเรียบเป็นปกติทุกประการ แต่ใครจะรู้ ระดับความคงเส้นคงวาของเขาสูงกว่าหล่อน คงเอาความเป็นหล่อนไปวัดเขาได้ไม่แม่นยำนักว่ากำลังแฝงซ่อนเลศนัยอันใดไว้หรือเปล่า

"จ๊ะทำงานออกกว้างแบบนี้... พี่แตรต้องทำใจหน่อยนะคะ"

"ฮื่อ... ไม่เห็นต้องทำใจเลย จ๊ะนั่นแหละ อย่าวิตกมากแล้วกัน ทำงานสบายๆ ทำใจสบายๆ งานของจ๊ะต้องการความสดใสที่สม่ำเสมอ เราคุยกันมาตั้งเกือบปีแล้วในเรื่องพรรค์นี้ พี่ไม่หึงหวงส่งเดชหรอกน่า"

ลานดาวก้มหน้าสลด เขาไม่หึงหวงส่งเดช หล่อนเองที่หึงหวงส่งเดช

"จ๊ะสงสารพี่เอินจังเลยล่ะพี่แตร... ต้องอยู่คนเดียวอย่างนี้"

เปลี่ยนเรื่องปุบปับด้วยการรำพึงถึงมาวันทาไปเสีย ความจริงเคยบ่นกับอมฤตเรื่องสงสารมาวันทาหลายหน จี้ให้เขาหาเพื่อนดีๆมาแทนที่สามีเก่าสักคน อมฤตก็รับว่าพยายามอยู่ แต่ก็ไม่เห็นผลงานคืบหน้าสักที

ระหว่างนี้เขากับหล่อนไปไหนจะชวนมาวันทาไปด้วยเสมอ จนอาจกลายเป็นการสร้างความเคยชินผิดๆที่ขาดมาวันทาไม่ได้ในทุกงานเสียแล้ว แม้แต่มาวันทาเองก็เคยคุยกับหล่อนจริงจังถึงความไม่เหมาะไม่ควร แต่หลังจากที่หล่อนรับฟังพี่สาวแจกแจงผลเสียอันยาวยืดจนจบ ก็พูดหน้าตาเฉยว่าพรุ่งนี้จะไปรับมากินข้าวเย็นด้วยกันอีก แล้ววางโทรศัพท์ปิดทางปฏิเสธแค่นั้น

หล่อนคิดง่ายๆแค่ว่าในเมื่อเป็นความสุขความพอใจของทั้งสามคนเสียอย่าง ความถูกต้องที่สุดก็อยู่ตรงนั้นแล้ว ไม่เห็นต้องคำนึงถึงความถูกต้องตามครรลองของใครอื่นให้วุ่นวาย

"เบื่อเอินหรือไง อยากรีบหาใครมาเทคแคร์ซะให้สิ้นเรื่องสิ้นราว"

อมฤตซัก

“ตรงข้ามเลยค่ะ...” ลานดาวรีบปฏิเสธ “จ๊ะอยากให้พี่เอินอยู่กับเราสองคนตลอดไปด้วยซ้ำ แต่เกรงใจพี่แตร แล้วก็อยากให้พี่เอินมีคนดูแล ไม่ต้องเปลี่ยวใจ นึกถึงภาพพี่เอินอยู่เดี่ยวๆทีไรสงสารเหลือเกิน”

“ไปสงสารทำไม เห็นยิ้มแฉ่งอยู่ตลอด พี่สัมผัสเข้าไปทีไร เวลาไหน ก็เห็นมีแต่ความสุข ความเบา ความสว่าง จ๊ะเคยเห็นเอินเหงา เศร้า หรือร้องไห้สักครั้งไหมล่ะ?”

“อันนั้นก็จริง แต่... คิดดูซิคนเคยมีสามีเลี้ยง คอยเอาอกเอาใจ เดี๋ยวนี้ต้องผ่อนคอนโดเอง ทำอะไรเองทุกอย่าง”

“หนุ่มๆรู้ว่าเอินหย่าก็มารุมชิงตัวกันยิ่งกว่าฝูงปลาหิวแย่งเหยื่อ เท่าที่เอินเล่าให้ฟัง พี่รู้จักห่างๆอยู่คนหนึ่งเป็นหมอศัลย์ ก็ใช้ได้นะ เสียแต่ไม่ค่อยหล่อ ส่วนที่หล่อก็ท่าทางเจ้าชู้จัด สำคัญกว่าอะไรคือเอินยังมีความสุขกับการอยู่คนเดียว นั่ง เดิน ยืน นอนภาวนาไปเรื่อย ยังไม่เดือดร้อนอะไร จ๊ะก็อย่าไปเดือดร้อนแทนเขานักเลย”

“วันนี้ไม่เดือดร้อน แล้ววันหน้าเกิดเพลินลืมนับเดือนนับปี สังขารเริ่มโรยรา โดนล้อว่าเป็นสาวทึนทึกจะว่าอย่างไรคะ?”

“สาวทึนทึกหมายถึงสาวใหญ่ที่ยังไม่แต่งงาน เอินแต่งแล้ว รอดจากบัญญัติที่มีไว้สร้างความเจ็บใจพรรค์นี้แล้ว และสำหรับพี่นะ ผู้หญิงอายุมากขนาดไหน ถ้าหน้าตาผ่องใสเสียอย่างเดียวก็ไม่เหมาะที่ใครจะประเคนคำว่า ‘ทึนทึก’ หรือ ‘ทึมทึก’ ให้พวกเธอหรอก เว้นเสียแต่จะมีจิตใจหดหู่ ฟ้องสภาพเงียบเหงาของตัวเองด้วยใบหน้าเศร้าหมองเท่านั้น หญิงไร้สามีที่ทำประโยชน์ให้สังคมตั้งมากมายดูเป็นสุขเสียยิ่งกว่าพวกแต่งแบบคิดผิดเพราะด่วนเลือกเยอะนัก”

ลานดาวยิ้มซึม

“หลังๆจ๊ะอาจฝึกเอาใจเขามาใส่ใจเรามากเกินไป เห็นใครเคราะห์ร้ายแล้วนึกเอาตัวเองเข้าไปแทนที่อยู่เรื่อย ถ้าจ๊ะถูกพี่แตรทอดทิ้งไปมีคนใหม่อย่างนี้ จ๊ะคงทนรับสภาพไม่ได้”

อมฤตหัวเราะ มันเป็นเสียงหัวเราะที่เยียบเย็นอย่างประหลาด

“ระหว่างเรา ถ้าจะมีใครทิ้งใคร ก็เชื่อเถอะว่าคงเป็นจ๊ะเอง”

หน่วยตาลานดาวเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย เสียงหัวเราะของเขาทำให้เจ็บจี๊ดขึ้นมาในอก

“พี่แตร...” ขานชื่อเขาด้วยหางเสียงติดเค้น “พี่แตรคงไม่รู้หรอกว่าจ๊ะทำอะไรมาบ้างเพื่อให้ได้อยู่กับพี่ พี่จำไว้ดีๆเถอะว่าจ๊ะออกปากบอกไปสองครั้งว่าพร้อมแล้วสำหรับการแต่งงาน พี่ทำไม่รู้ไม่ชี้เหมือนแกล้งหูทวนลม จ๊ะก็เก้อพอแรงอยู่แล้ว นี่มาพูดเหมือนจ๊ะเป็นคนใจจืดใจดำอีก มันหมายความว่ายังไงคะ?”

เสียงเครียดของลานดาวทำให้อมฤตนิ่งไปนาน หญิงสาวรู้สึกแน่นหน้าอก หน้ามืดวูบวาบกะทันหัน หายใจลึกข่มโทสะอยู่ครู่ ตกลงกับตนเองว่าอย่างไรคืนนี้ต้องพูดให้รู้เรื่อง

“พี่แตรบอกมาดีกว่าว่าจะเอายังไง”

“พี่...”

“พี่เบื่อจ๊ะ ทนเหม็นขี้หน้ามานาน... เปิดอกเลยค่ะ จ๊ะรับได้ เพราะจ๊ะก็เหนื่อยเต็มที”

อมฤตส่ายหน้าอยู่อีกปลายทางหนึ่ง พยายามไม่ถือสาอารมณ์ร้อนของแฟนสาว

"อยากให้สารภาพก็จะสารภาพ พี่เริ่มกลัวบารมีจ๊ะขึ้นมา ชีวิตเราเหมือนอยู่คนละช่องชั้น ดูไม่ค่อยสมน้ำสมเนื้อกันเท่าไหร่ โดยเฉพาะในแง่ของฐานะ พี่ทำงานมาตั้งกี่ปี ยังไม่เคยมีเงินสดถึงเสี้ยวหนึ่งของจ๊ะทำในครึ่งปี... ทีแรกพ่อจ๊ะรวยก็ให้ความรู้สึกว่าเราต่างชั้นต่างฐานะกันพอแรงอยู่แล้ว แต่นี่... จ๊ะทำเงินได้หลายๆล้านด้วยตัวเอง ยิ่งกดความรู้สึกพี่เข้าไปใหญ่"

"พี่แตร!" ขึ้นเสียงสูงฟ้องความพิศวงล้ำลึก "พี่ใช้อะไรคิดคะ? ความรู้ความสามารถของจ๊ะมาจากไหนถ้าไม่ใช่พี่? หนังสือที่ขายได้นั้นจ๊ะระลึกเสมอว่าเราสามคนช่วยกัน ถ้าพี่เอินไม่เป็นต้นคิด ก็ไม่มีจุดเริ่ม ถ้าพี่แตรไม่สอนอะไรดีๆให้ จ๊ะก็คือเด็กอมมือคนหนึ่งเท่านั้น"

อมฤตเงียบกริบ ลานดาวกล้ำกลืนก้อนขมแห่งความน้อยใจเป็นครู่ ก่อนกล่าวสืบต่อด้วยความอดทน

"จ๊ะรู้ว่าทั้งพี่แตรกับพี่เอินยังไม่ได้ดูบัญชีธนาคารของตัวเองกัน ไปเช็กซะนะคะ อาทิตย์ก่อนจ๊ะโอนเงินค่าหนังสือให้พวกพี่คนละครึ่ง ของตัวเองไม่ได้เก็บไว้เลยแม้แต่บาทเดียว!"

ทิ้งท้ายด้วยเสียงสั่นเครือเช่นนั้นแล้วลานดาวก็ปิดโทรศัพท์ หลับตาขบริมฝีปากแน่น ซบหน้าสะอึกสะอื้นกับหมอนเงียบๆ โดยไม่สนใจสัญญาณเรียกจากอมฤตทั้งทางโทรศัพท์และทางจิต

ในที่สุดเขาก็พูดออกมา เขาไม่อยากอยู่กับหล่อน ตกลงอมฤตไม่ใช่คู่ของหล่อนจริงๆ ทั้งที่เพียรพยายามแล้วทุกอย่างเพื่อรักษาเขาไว้ แต่เหมือนกลายเป็นว่าความพยายามทั้งหลายนั่นเอง ที่ผลักเขาออกไปเร็วขึ้น รู้สึกสูญเสียอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน เหมือนทั้งตัวทั้งตนที่ผ่านมาในอดีตมีอยู่ก็เพียงเพื่อรอพบเขา เพื่ออยู่กับเขา พอเขาหายไปจะเหลืออะไรในความเป็นหล่อนไว้อีก?

ทำอย่างไรจะล้างมนต์อาถรรพณ์แห่งคำทำนายของหมอดูผู้วิเศษเช่นอุปการะได้??

ไม่ใช่... ทำอย่างไรจะล้างคำสาปแห่งกรรมของตนเองได้หนอ???

เป็นรุ่งสางแห่งความประหลาดใจของมาวันทา เมื่อลืมตาขึ้นมาพบกับลานดาวบนม้านั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้ง กำลังจับตาทอดมองหล่อนนิ่ง ลีลานั่งไขว่ห้างของน้องสาวดูสงบเป็นดุษณีภาพ ให้ความรู้สึกแปลกไปจากเดิมอย่างบอกไม่ถูก ถึงขนาดที่มาวันทาต้องถามตนเองว่ากำลังหลับและหลงเห็นภาพฝันไปหรือเปล่า

"จ๊ะ" หล่อนทักงงๆ "มาแต่เช้าเลย มีอะไรเหรอ?"

ลานดาวระบายยิ้มอ่อนโยน นัยน์ตาทอประกายล้ำลึกด้วยกระแสความรักจากก้นบึ้งของหัวใจ

"จ๊ะทำให้พี่เอินตื่นหรือเปล่าคะ?"

"เปล่า พี่ตื่นเอง... เธอมานานหรือยัง?"

"พักใหญ่ค่ะ เห็นปกติพี่เอินตื่นตีห้า เลยมาก่อนหน้านั้นหน่อย"

"อ๋อ... วันนี้เข้าสายได้ ตั้งใจลุกราวๆนี้แหละ นี่ตื่นขึ้นมาเจอเธอนั่งจ้องตาแป๋ว งงเลย"

พี่น้องสองสาวนั่งสบตากัน มาวันทาดึงกายขึ้นนั่งขัดสมาธิกลางเตียง จ้องมองอีกฝ่ายอย่างค้นหา ขณะนั้นแสงทิวายังไม่สาดให้รูปทรงสีสันทั้งหลายเจิดแจ่ม ทว่าก็เพียงพอจะเห็นแววตากันและกัน

ถนัด คิดว่าไม่ใช่อุปาทานที่รู้สึกว่าลานดาวกำลังเศร้าหงอย แต่แทนการทักอาการตรงๆ มาวันทาก็พูดเลี่ยงไปอีกทางหนึ่งให้ฟังดูดี

"เวลาเธอหงิมๆนี่ชักเริ่มฉายแววแม่พระผู้มีรัศมีปรานีกระจายแล้วล่ะจ๊ะ รักษามาดนิ่มๆไว้นะ เปลี่ยนจุดขายมั่งก็ดี คนจะได้ไม่เบื่อ"

ลานดาวหัวเราะแผ่วและรับปากอย่างคนว่านอนสอนง่าย

"ค่ะพี่เอิน จ๊ะเชื่อพี่เอินเสมอ"

"วาว! ยอด!... ยอด!" แพทย์สาวยกนิ้วโป้งให้พร้อมจุปาก "ท่าทางซื่อๆ พูดจาเนิบนาบ น้ำเสียงนิ่มนวลละมุนละไม อย่างนี้ไม่ใช่คนแล้วนะเธอ ต้องเรียกเจ้าหญิง ลานดาว ลีลากีรติ เต็มยศถึงจะสมพระเกียรติ"

คนเป็นน้องหัวเราะรื่นขึ้น พอหยุดหัวเราะก็ยิ้มพรายส่ายหน้าเชื่องช้า เดี๋ยวนี้มาวันทาชักหยอดมุขยั่วเย้าเก่ง เห็นได้ชัดว่าติดนิสัยขี้เล่นของหล่อนไปมาก แตกต่างจากเดิมพอดู ทว่าพี่สาวคนดีก็น่ารักตลอดกาล ไม่เคยเป็นพิษเป็นภัยกับใครเหมือนอย่างที่หล่อนเคยเป็น

"เป็นน้องของพี่เอินก็ต้องเอาแบบอย่างความเป็นกุลสตรีมาจากพี่เอินบ้างสิคะ"

"อือม์... อือม์... ไหนบอกพี่ซิเกิดอะไรขึ้น แค่ชั่วข้ามคืนเหมือนจ๊ะเปลี่ยนไปจริงๆ อย่างกะนางอาย"

ลานดาวซ่อนยิ้ม

"นางอายน่ะลิง พี่"

"อ้าว! เหรอ?"

"ค่ะ ลิงลม ลิงจุ่น หรือนางอาย ล้วนแล้วแต่หมายถึงลิงหางสั้นจู๋ เชื่องช้าเวลากลางวัน ว่องไวเวลาหากินตอนกลางคืน... หรือพี่เอินเห็นจ๊ะเป็นอย่างนั้น?"

มาวันทาหัวเราะออกมาได้

"ความหมายของพี่คือเธอเหมือนนางในวรรณคดีขี้อายต่างหาก แบบว่าดูแปลกๆน่ะ แม้แต่กระแสจิตที่ฉายออกมาก็ให้สัมผัสผิดไป"

"โตแล้วมั้งคะ เลยโรยแรงเกินกว่าจะคึกคะนองแบบเด็กๆ ความจริงจ๊ะอยากพูดน้อยๆ แล้วก็อยู่เงียบๆมาพักหนึ่งแล้ว ฝืนทำเหมือนเดิมไปอย่างนั้นเอง กลัวพี่เอินหาว่าดังแล้วทำเป็นขรึม"

แพทย์สาวหัวเราะเสียงใสอีกครั้ง

"จ๊ะ... เธอเป็นยังไงพี่ก็รักเธอเสมอ"

สองตาสานกัน ลานดาวนึกอยากร้องไห้ขึ้นมาด้วยความตื้นตันวูบหนึ่ง แต่กล้ำกลืนฝืนซ่อนไว้ในลำคอ ลุกจากม้านั่งมาพับเพียบบนเตียงเคียงข้างผู้พี่ แล้วเอนร่างทอดสองแขนสวมกอดด้วยความรู้สึกแสนบริสุทธิ์

"ขอให้เราพบเจอกันไปทุกภพทุกชาตินะคะ ถึงแม้ไม่เป็นพี่น้องคลานตามกันมา ก็จงรู้สึกไม่เป็นอื่นต่อกันอย่างนี้ตราบเท่าเข้าถึงพระนิพพาน"

มาวันทากดใบหน้าลานดาวแนบซอกไหล่ เพิ่งรู้สึกเป็นจริงเป็นจังเดี๋ยวนั้นว่าการอธิษฐานร่วมภพร่วมชาติก็เหมือนการนัดหมายไปเจอกันที่ไหนสักแห่ง หากปักใจมั่นคงทั้งคู่ก็เหมือนรู้ว่าอีกฝ่ายจะไม่ผิดนัดเป็นแน่แท้

"ตกลง! เราจะพบกันทุกชาติ ทำให้พี่ได้หัวเราะสนุกเหมือนชาตินี้ไปเรื่อยๆนะ" แพทย์สาวรู้สึกดีที่พูดรับคำเช่นนั้น และคุ้นๆว่าเหมือนเคยตกลงร่วมกันมาก่อนแล้ว "พวกเราคงวนเวียนพูดซ้ำไปซ้ำมาทำนองนี้อีกหลายแสนหลายล้านรอบ เจอหน้าวันแรกก็เอ้อเฮอ! รู้สึกคุ้นจังเลย เข้าอีหรอบเดิมทุกประการ แต่หวังว่าคราวต่อไปคงไม่เริ่มสัมพันธภาพด้วยการเป็นหญิงรักหญิงอีกล่ะ"

ลานดาวสูดกลิ่นที่ระเหยหอมจากไออุ่นในทรวงอกของพี่สาว สัมผัสอันก่อจินตนาการถึงความปลอดภัยดุจอ้อมกอดผู้เป็นมารดา หล่อนเริ่มซึมซับกลิ่นอายนั้นมาเข้าตัว และเห็นว่าหล่อนก็อาจกอดคนทั้งโลกด้วยกระแสปรานีเยี่ยงนี้ได้ด้วยตนเองแล้วเช่นกัน

"บอกพี่เถอะนะ เธอเป็นอะไรไป"

มาวันทาถามเชิงปลอบอยู่ในที แต่น้องสาวยังคงนิ่งเงียบเชียบเช่นเดิม

"จ๊ะทำให้พี่นึกถึงวันที่เธอความจำเสื่อม ท่าทางหงอยๆเหมือนอย่างนี้เลย"

ลานดาวดึงกายผละจากอ้อมกอดของหญิงผู้อาวุโสกว่าทั้งกายและใจ เบือนหน้าหลบไปทางหนึ่ง

"ที่ผ่านมาทั้งชีวิตจ๊ะมัวเป็นใครอยู่ก็ไม่รู้ เพิ่งรู้สึกแปลกหน้าตัวเองเหมือนกันค่ะ"

มาวันทาตามมาโอบกอดจากเบื้องหลัง กระซิบแผ่วชัด

"เธอเป็นเธอนั่นแหละ แต่ตัวเธอมีหลายมิติหน่อยเท่านั้น ขึ้นอยู่กับช่วงวัน หรือช่วงวัย ที่ภาคไหนจะมีโอกาสแสดงตนออกมา ถ้าตัดความจำเกี่ยวกับอัตตาน่าผยองของปัจจุบันชาติ จิตวิญญาณเดิมๆของเธอคงเอนเอียงไปทางสงบเสงี่ยมนี่เอง รักษาภาคนี้ไว้ให้พี่ดูเล่นนานๆหน่อยก็ดี"

"จะเป็นภาคไหนมิติใด จ๊ะก็หลงแสวงหาตัวเองและสิ่งเติมเต็มในชีวิตแบบผิดๆทั้งนั้น"

"เขาก็เป็นอย่างนี้กันหมดแหละ เธอดีกว่าคนอื่นเท่าไหร่ ที่พบตัวเองตามจริงตั้งแต่ต้นชีวิต"

ลานดาวระบายลมหายใจเหยียดยาว

"คนเราต้องวิ่งหาใจจริงให้เจอก่อน ถึงจะมีสิทธิ์พบกับความจริงรอบตัวโดยปราศจากอุปาทานบังตาใช่ไหมคะพี่เอิน?"

"อื้อม์… วาทะเด็ดที่เตรียมไว้พูดพรุ่งนี้หรือเปล่า? จำลีลาไว้ด้วยนะ ถอนใจยาวๆก่อนแล้วค่อยพูด มาดสมเป็นมืออาชีพทีเดียว"

ลานดาวอดหัวเราะไม่ได้ เอี้ยวกายมาผลักแขนมาวันทาเบาๆ

"พี่เอินนี่…"

รู้ว่าพี่สาวพยายามยั่วเย้ากระเซ้าแหย่เพื่อให้หล่อนกลับมาทะลึ่งตึงตังเหมือนเดิม ร่ำๆจะสนองความต้องการของฝ่ายนั้น แต่พอนึกถึงเรื่องที่กำลังจะพูดต่อไปก็ทะลึ่งไม่ออก

"พี่เอินคะ…" หันกลับมานั่งพับเพียบเผชิญหน้าผู้พี่ด้วยสายตาเปิดเผยแน่นิ่ง "จ๊ะไม่ได้รักพี่แตรหรอก… อาจจะเคารพลึกซึ้ง แต่ไม่ใช่ความรัก ไม่ใช่ความใกล้ชิดในแบบที่จะเป็นเมียเขา"

มาวันทาตะลึงงง แต่ครู่หนึ่งก็เอื้อมมือบีบแขนน้องสาวแน่น พูดด้วยท่าทีร้อนรนกว่าปกติ

"เธออย่าด่วนสรุปบ้าๆ ไปคนเดียวนะ เกิดอะไรขึ้นทำไมถึงไม่บอก ไหนเล่าให้พี่ฟังซิ"

ลานดาวส่ายหน้า

"ไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยค่ะ นอกจากเห็นว่าความคิดระหว่างจ๊ะกับพี่แตรตรงกัน เราคิดตรงกันมานานเรื่องความต่าง เพียงแต่พี่แตรเริ่มพูดขึ้นก่อน แล้วก็ถึงวาระที่จ๊ะจะเอาม่านบังตาออกไป เลิกดื้อดึงกับชะตากรรมของตัวเองเสียที"

มาวันทาส่ายหน้าบ้าง

"ไม่เชื่อหรอก! จู่ๆ เธอจะคิดอย่างนั้นได้ยังไง พี่ไม่เคยเห็นใครสมกันเท่าพวกเธอสองคนเลยจริงๆ"

"แต่จ๊ะเห็นจากมุมมองที่พี่เอินไม่มีวันเห็น..." ลานดาวยิ้ม และมองมาวันทาด้วยนัยแฝง "พี่แตรมีคนที่เหมาะสมกว่าจ๊ะอยู่"

"ใคร?"

"ขอเปลี่ยนเรื่องชั่วคราว ถามจริงๆ เถอะค่ะ... พี่เอินตกหลุมรักพี่อ๋องตั้งแต่แรกสุดที่พบกันเลยหรือเปล่า?"

หัวคิ้วมาวันทาย่นลงเล็กน้อย มองน้องสาวอย่างตามไม่ทัน ทราบแต่ว่ามีนัยบางอย่างอยู่ในคำถามนั้น จึงตอบตามตรงโดยปราศจากการปิดบัง ดุจเดียวกับพูดให้ตนเองฟัง

"ช่วงต้นพี่มีใจให้เขามากกว่าใคร แต่ยังไม่ถึงขนาดหลงรักลึกซึ้ง ก็อย่างที่เคยเล่าให้เธอฟัง มีความสกปรกและมลทินระหว่างเราตั้งแต่เดือนแรก พี่อ๋องใช้กำลังกับพี่ บังคับขืนใจให้พี่ตกเป็นของเขาและอดคิดถึงเขาไม่ได้ ถึงแม้จะเกลียดเข้ากระดูกและตั้งใจเลิกคบเด็ดขาด ในที่สุดก็ต้องใจอ่อน... และพี่ก็คิดว่าพี่อ๋องเองนั้น กว่าจะรักพี่ด้วยหัวใจแท้จริง ก็ล่วงหลายเดือนผ่านไป หลังรู้จักและเห็นใจกันจากเหตุการณ์ดีร้ายต่างๆ"

ลานดาวสยายยิ้มกว้างขึ้น

"แล้วพี่เอินเคยรู้จักความรักที่ไม่ต้องฝืนไหม? แบบมีความสุขความสบายใจ เข้ากันได้แต่แรก ไม่ต้องปรับตัวเข้าหากัน ไม่ต้องมีใครเพียรพยายามก็เหมาะกันอยู่เองเหมือนของสำเร็จรูปที่เอามาประกบก็ลงล็อกทันที"

มาวันทาสั่นศีรษะ

"มนุษย์ทุกคนมีความแตกต่าง และนั่นก็ทำให้เราทุกคนมีช่องว่าง อย่างเธอกับพี่ถึงแม้สนิทแน่นแฟ้น หลงรักกันปานจะกลืน แต่สำรวจดีๆ ก็มีบางสิ่งกั้นเราไว้ไม่ให้เห็นกันได้ทั่วถึงตลอดสาย เชื่อเถอะว่าคู่ที่ปราศจากช่องว่างคือคู่ที่อยู่ในจินตนาการเกินจริงเท่านั้น"

"งั้นฟังดีๆ นะคะ... พี่แตรเคยบอกกับจ๊ะว่าเห็นพี่เอินครั้งแรกก็นึกรักแล้ว พี่เอินสวยเหมือนนางในฝันที่เขารอมานาน"

มาวันทาฟังแล้วหน้าแดงด้วยความตกใจ จากนั้นเปลี่ยนเป็นซีดขาวด้วยความกลัว

“เธออย่าตัดตอนคำพูดของพี่แตรมาแค่บางส่วนให้เกิดความเข้าใจผิดกันเปล่าๆเลยจ๊ะ พี่กับพี่แตรไม่เคยมีอะไรกันแม้แต่นิดเดียว เธอคือแฟนตัวจริงของเขา เขารักเธอ!”

“แล้วสมมุติว่าไม่มีจ๊ะล่ะคะ?”

แพทย์สาวผุดลุกขึ้นยืนข้างเตียง จ้องเขม็ง และใช้เสียงแข็งขึ้นเพื่อประกาศความจริงจัง

“อย่าให้พี่แตรเสียแรงเก็บหอมรอมริบแทบแย่อย่างเปล่าประโยชน์นะ เขาอยากแต่งงานกับเธอ เขาสู้ทุกอย่าง เธอกำลังจะเบื่อเขาด้วยความหลายใจของเธอเองใช่ไหม?”

โดนหาว่า ‘หลายใจ’ อย่างนี้ หากเป็นเมื่อก่อนลานดาวคงเกิดความขุ่นเคือง และอาจลุกขึ้นโต้เถียงด้วยอารมณ์แรงกว่าพี่สาวสองเท่า แต่วินาทีปัจจุบันใจหล่อนกลับสงบอย่างประหลาด ราวกับไม่มีสิ่งใดมาเร้าให้ร้อนขึ้นได้อีกเลย

“อย่าด่วนปรักปรำจ๊ะเลยค่ะพี่เอิน มานั่งคุยกันดีๆเถอะ จ๊ะมีเรื่องจะอธิบายมากอยู่เหมือนกัน”

มาวันทายิ่งฉุนหนักขึ้น เพราะลานดาวทำท่าคล้ายผู้ใหญ่เกลี้ยกล่อมเด็กเอาแต่ใจให้สงบลงและพยายามเรียกมานั่งฟังเหตุผลดีๆ ไม่เต้นแร้งเต้นกาเกเรเกตุงไปเสียก่อน

แต่สถานการณ์เช่นนี้ขืนหล่อนไม่สงบลง ฐานะของคนเคยได้รับความนับถือให้เป็นพี่เป็นเชื้อก็จะลดลงมาเป็นผู้หญิงธรรมดาระดับเดียวกันเปล่าๆ มาวันทาจึงยอมนั่งลง แต่ห่างกันเป็นโยชน์กับอีกฝ่าย คือเลือกไปนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้งแทนนั่งร่วมเตียงเช่นเมื่อครู่

“พี่จะฟังเธอพูด... แต่ขอให้พูดแบบครบถ้วนทุกคำทั้งของเธอและของพี่แตรนะ อย่าดัดแปลง อย่าตัดต่อ อย่าเสริมเติมด้วยความเห็นส่วนตัว ประเภทมูลมีอยู่หนึ่งขยายให้เป็นร้อย พี่จะไปถามขอคำยืนยันจากพี่แตรด้วย”

“พี่เอิน... ทำไมพี่เอินต้องโมโห?”

คำถามง่ายๆจากกิริยาสงบนิ่งของลานดาวทำเอามาวันทาสะอึกและเงียบงันอย่างตอบไม่ถูก

“พี่เอินโมโหพฤติกรรมของจ๊ะ หรือโมโหเพราะเจ็บแทนพี่แตรคะ?”

“หงุดหงิดกับวิธีพูดของเธอนั่นแหละ พี่ไม่ชอบถูกต้อน เธอมีอะไรจะพูดก็พูดเถอะ”

“ที่พี่แตรสารภาพกับจ๊ะว่ารักพี่เอิน ไม่ใช่จ๊ะไปเคี่ยวเข็ญหาความจริงอะไรเลย พี่แตรคายความในใจตั้งแต่วันที่สองที่รู้จักกันแล้ว ตอนนั้นจ๊ะอยากเรียนโทรจิตกับเขา เขาบอกว่าก่อนอื่นต้องไม่มีความลับต่อกัน เราเลยเล่นกับความลับที่ถือว่าเร้นสุดของแต่ละฝ่าย จ๊ะบอกไปอย่างหนึ่ง เขาก็บอกมาอย่างหนึ่ง และสิ่งที่เขาบอกก็คือหลงรักพี่เอินตั้งแต่แรกพบ... ไม่ใช่จ๊ะ”

มาวันทาหน้าขึ้นสีชมพูจัด ก่อนแหวออกมาเสียงสั่น

“มันจะเป็นไปได้ยังไง ผู้ชายที่ไหนเห็นเราสองคนพร้อมกันแล้วจะมาหลงพี่ก่อนเธอ”

“ผู้ชายที่เคยมีบุพกรรมร่วมกับพี่เอินในอดีตชาติไงคะ”

ลานดาวตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบและใสเย็น แพทย์สาวขบริมฝีปากอย่างไม่ทราบว่าควรโต้ตอบอย่างไร หรือกระทั่งมีปฏิกิริยาเป็นความรู้สึกเช่นใดดี นอกจากกลั้นใจฟังต่อ

“จ๊ะเพียรทำทุกอย่างที่ผ่านมาไม่ใช่เพราะหลงรักใครเลยนอกจากตัวเอง กลัวคำทำนายของอาจารย์ กลัวตัวเองแก่ลงเรื่อยๆด้วยความเงียบเหงา กลัวตัวเองขายหน้าที่หาแฟนมาควงอวดโลกไม่ได้สมตัว

พอพบพี่แตรที่สมบูรณ์แบบทุกอย่าง ก็เพียรพยายามยื้อยุดฉุดดึงเขาไว้ แม้แต่ทำเรื่องยากสาหัสเช่น ปรับเปลี่ยนแผนผังกรรมของตัวเองให้ใกล้เคียงกับเขา กระทั่งสุดท้ายพบว่าทุกอย่างยังคงเป็นไปตามเส้นทางเดิมอยู่ดี... ตรองดูแล้วแรงส่งของความผูกพันเก่าๆทำให้จ๊ะเป็นแค่ตัวขัดตาทัพ หรือมาช่วยเป็นตัวเชื่อมให้เกิดความผูกพันระหว่างพี่แตรกับพี่เอินเท่านั้น รอจังหวะเวลาเหมาะจนพี่เอินเป็นอิสระ และจ๊ะเป็นผู้ใหญ่รู้คิดรู้อ่านมากขึ้น ค่อยแยกจ๊ะกับพี่แตรออกจากกันโดยไม่ต้องมีใครเจ็บปวดนัก..."

พูดแล้วนึกถามตัวเอง ไม่เจ็บแน่หรือ? ความจริงหล่อนเจ็บเสียจนเหมือนตายดับไปแล้ว... ทว่าเมื่อถึงนาทีที่ใจตัดได้ ทุกอย่างก็คล้ายเปลี่ยนแปลงราวกับพลิกโลก พลิกตัวตน พลิกกาลเวลากลับไปสู่การฟื้นคืนชีพใหม่ ดวงจิตหล่อนสงบลงอย่างราบคาบด้วยน้ำใจสละยิ่งใหญ่อย่างที่ทั้งชีวิตไม่เคยรู้มาก่อนว่าให้รสเป็นสุขล้ำปานนั้น ประจักษ์ชัดว่าดวงจิตที่ไม่เกาะเกี่ยว ไม่ผูกพัน ไม่ยึดมั่นบุคคลหรือสรรพสิ่งภายนอกช่างพิสุทธิ์ใสควรแลกกับทุกสิ่ง แม้แต่คนรักที่เคยบูชาเสียนักหนา

จนแล้วจนรอดมาวันทาก็ยังพูดอะไรไม่ออกอยู่นั่นเอง ลานดาวจึงเป็นฝ่ายเอ่ยต่อหลังจากเงียบนานพักใหญ่

"จ๊ะทบทวนแล้ว กรรมดีที่ทำมาเพื่อให้ได้อยู่กับพี่แตรไม่สูญเปล่า **เพราะสิ่งที่จ๊ะสูญเสียไปคือตัวตนที่เห็นแก่ได้** ส่วนสิ่งที่ได้มาคือดวงตารู้เห็นความจริงที่น้อยคนจะเห็น คือในโลกนี้โดยเนื้อหาที่แท้แล้วเรื่องเล็กไม่มี มีแต่ใจยึดเรื่องหนึ่งๆนิดหน่อย แล้วเรื่องใหญ่ก็ไม่มี มีแต่ใจยึดเรื่องหนึ่งๆเสียมากมาย พอไม่ยึดเลย สายตาจ๊ะก็เปิดกว้างและเห็นความจริง เช่นจ๊ะไม่เหมาะกับพี่แตร พี่เอินต่างหากที่เหมาะ"

"แต่พี่... พี่ไม่ได้รักพี่แตรแบบนั้น"

"เพราะที่ผ่านมามีจ๊ะยืนบังใจพี่เอินไงคะ พลิกมุมมองนิดเดียว พอจ๊ะหายไป ใจพี่เอินจะยอมรับเขาทันที"

มาวันทานิ่วหน้า

"อย่าทำเป็นสู่รู้หน่อยเลย ขอร้อง... นึกว่าการเอาแฟนมายัดเยียดให้คนอื่นง่ายๆอย่างนี้คือการเสียสละที่ควรสรรเสริญหรือ? ใคร่ครวญดีๆนะจ๊ะ นี่อาจเป็นอีกรูปแบบหนึ่งของความเห็นแก่ตัวก็ได้ เธอกำลังจะมีใครใหม่ใช่ไหมล่ะ?"

ลานดาวส่ายหน้า

"จ๊ะแค่อยากทำให้อะไรๆง่ายขึ้น พอพี่เอินรู้ว่าใจพี่แตรคิดยังไง ทุกอย่างจะได้ลงเอยโดยไม่ต้องเสียเวลายืดเยื้อ... เมื่อคืนจ๊ะพูดเรื่องแต่งงาน พี่แตรเป็นคนบอกเองว่าเริ่มเห็นความไม่เหมาะกันระหว่างเขากับจ๊ะ พี่เอินถามเขาดูเถอะค่ะว่าจริงไหม"

คราวนี้มาวันทาใจอ่อนยวบ

"พี่แตรทำกับเธออย่างนั้นได้ยังไง ต้องมีอะไรที่ผิด..."

"ทุกอย่างถูกต้องตามเส้นทางของกรรมแล้วค่ะพี่เอิน จ๊ะทำเงินได้มากและเร็วจนเขารู้สึกน้อยหน้า เพราะเดิมทีก็เกรงบารมีพ่อแม่จ๊ะอยู่ก่อน"

"โธ่เอ๊ย! เรื่องแค่นั้น..."

"เรื่องแค่ไหนขึ้นอยู่กับใครประสบกับตนเอง รู้สึกอยู่กับตัวเอง... ด้วยความเป็นเขา มันไม่ใช่เพียง 'เรื่องแค่นั้น' หรอก พี่แตรไม่ได้หลงรักบูชาจ๊ะขนาดยอมเสียความหยิ่งทะนงในตัวเขาไป"

ลานดาวประสานมือวางบนตัก กล่าวสืบต่อเหมือนสายน้ำ

"อีกอย่าง... เขาคงเห็นใครที่เหมาะกับตัวเขามากกว่าจ๊ะด้วย เพียงแต่ไม่กล้าคิด เพราะไม่อยากทำร้ายจ๊ะ แต่ถ้าเงื่อนไขเปลี่ยนไป เมื่อเขากล้าคิด ก็จะมีแต่คนเป็นสุขกันถ้วนหน้า แม้แต่จ๊ะเองก็คงยินดีด้วย"

"จ๊ะ... นี่พูดอย่างพี่สาวนะ พี่ไม่อยากให้เธอเสียใจภายหลัง เช้านี้เธออาจจะกำลังคิดเองเออเองตามลำพัง ตกบ่ายอาจย้อนทบทวนแล้วเห็นตัวเองเพ้อเจ้อใหญ่ อย่าด่วนพูดจากับพี่แตรอย่างที่พูดกับพี่เด็ดขาดล่ะ ทุกคนจะเจ็บปวดกันหมดเพียงเพราะความหูตาฝ้าฟางเข้าข้างตัวเองของเธอคนเดียว!"

"ยังไงพี่เอินก็ไม่เชื่ออยู่ดี งั้นเย็นนี้นัดคุยกันสามคนก็ได้ค่ะ จ๊ะไม่ใช่จะหลบลี้หนีหน้าไปไหน ยังขอติดสอยห้อยตามพี่ๆบ้างในบางโอกาส เพียงแต่เราเปลี่ยนมุมมอง สลับตำแหน่งกันให้ถูกต้องเท่านั้น พี่เอินอย่ากลัวว่าจะต้องมีอะไรเสียหายทางกายทางใจระหว่างพวกเราเลย"

แล้วหญิงสาวผู้แสนสวยก็ยิ้มกระจ่าง สายตามีทั้งกระแสปรานีและอำนาจใหญ่ราวกับนักสะกดจิตชั้นเจ้า

"จ๊ะกลับล่ะ จะปล่อยให้พี่เอินอยู่คนเดียว แล้วรู้ด้วยตัวเองว่าที่จ๊ะพูดมาทั้งหมดนี้มีใจของพี่เอินช่วยรับรองว่าเป็นความจริงไหม"

ตอนที่ ๓๘ เปิดใจ

"สวัสดีค่ะพี่แตร"

อมฤตทำหน้าฉงนเล็กน้อยเมื่อรับโทรศัพท์แล้วพบว่าเป็นเสียงของมาวันทา อาจเป็นเพราะนานทีปีหนที่แพทย์สาวคนดีจะมีธุระปะปังกับเขาถึงขนาดต้องโทร.หา และอาจเป็นเพราะเวลาขณะนั้นยังเช้าอยู่มากเกินกว่าที่หล่อนจะติดต่อเขาเพื่อพูดคุยธุระธรรมดา

"สวัสดีจ้ะเอิน มีอะไรหรือ?"

จิตแพทย์หนุ่มตั้งใจฟังขณะที่สัมผัสรู้สึกถึงความกระวนกระวายจากปลายสาย

"จ๊ะเพิ่งมาหาเอินและกลับไปเมื่อประมาณสิบนาทีก่อนค่ะ"

อมฤตชะงักนิดหนึ่ง แต่ยังถามเสียงเรียบได้

"ไปทำไมแต่เช้า?"

"ขออนุญาตถามก่อนนะคะ... พี่แตรมีเรื่องอะไรกับเขาหรือเปล่า?"

ชายหนุ่มถอนใจก่อนเล่าตามตรง

"เมื่อคืนจ๊ะโทร.มากลางดึก ถามเรื่องแต่งงาน พี่พูดแค่สองคำ..." อึกอักเล็กน้อยก่อนกล่าวสืบต่อ "ยังไม่ทันไรก็วางสายไป พยายามติดต่อกลับก็ไม่ยอมรับ ตอนแรกก็นึกว่าเป็นเรื่องเล็ก แต่ถ้าถึงขนาดไปหาเอินอย่างนี้คง..."

"เรื่องเล็กสำหรับพี่แตรอาจเป็นเรื่องใหญ่มากสำหรับเขาก็ได้นะคะ โดยเฉพาะ... ถ้าบอกว่าเริ่มเห็นความไม่เหมาะกัน พี่แตรพูดจริงหรือเปล่าคะ?"

อมฤตขมวดคิ้วส่ายหน้า

"ไม่ใช่อยู่ๆพี่พูดขึ้นมาเองหรอก คือเขาถามพี่ว่าจะเอายังไง เรื่องแต่งงาน ตัดพ้อถามทำนองไม่อยากได้เขาแล้วหรือเปล่า เบื่อเขาแล้วใช่ไหม พี่อึดอัดมานานก็สารภาพไปว่าชักจะ เอ่อ... ไม่ค่อยสบายใจเกี่ยวกับฐานะของเขา คือเอินเข้าใจไหม... แค่ไม่ถึงปีจ๊ะทำเงินได้มากจนเรากระดากกับการคิดไปสู่ขอเขาจากผู้ใหญ่"

"จ๊ะเคยเล่าให้ฟังว่าพี่แตรพร้อมจะรับผลข้างเคียงจากการเป็นคนดังของเขาไม่ใช่หรือคะ?"

"ใช่! พี่เคยพูดว่าพร้อม แต่พูดตอนนั้นไม่รู้นี่ว่าเจอของจริงจะสะอึกอย่างนี้ คิดตอนยังไม่เกิดกับรู้สึกตอนเกิดขึ้นแล้วมันคนละเรื่องกันเลยนะ และอันที่จริงพี่ไม่ได้จะเบี้ยวอะไรสักหน่อย อุตส่าห์ทำงานหามรุ่งหามค่ำตลอดเจ็ดวันเพื่ออะไรถ้าไม่หวังแต่ง"

มาวันทาเงียบฟัง พอเขาเว้นวรรคก็ให้คำวิจารณ์บ้าง

"พี่แตรเก็บความรู้สึกเก่งจังนะคะ เอินเห็นพี่แตรอยู่กับจ๊ะมาตลอด ไม่เคยแสดงท่าทีอึดอัดให้รู้สึกสักนิด"

"ถ้าตอนเจอหน้า พูดเล่นพูดหัวกันก็คงไม่มีปัญหาหรอกเอิน พี่สบายใจเสมอเมื่ออยู่กับจ๊ะ แต่หากคุยกันเรื่องแต่งงานนี่ความรู้สึกพี่จะเป็นอีกอย่างหนึ่งเลย ซึ่งเป็นธรรมดาที่จ๊ะต้องกังขาขึ้นมา พอเขาจี้ว่า

ทำไมหลังๆยึกยักชอบกล เงินก็มีของตัวเองกันพอซื้อบ้านตามที่พ่อแม่จ๊ะต้องการแล้ว พี่เลยสารภาพว่าลังเลอยู่บ้างเพราะเรื่องฐานะนี่แหละ... อันนี้พี่เปิดใจพูดเฉพาะกับเอินนะ พ่อแม่จ๊ะเป็นนักธุรกิจใหญ่ แถมลูกไม้หล่นไม่ไกลต้น อย่างไรพวกเขาคงนึกดูถูกเราวันยังค่ำ อีกอย่างพออยู่ด้วยกัน ต่อให้ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับพ่อแม่จ๊ะเลย... พี่ก็คงอดรู้สึกน้อยหน้าเมียตัวเองไม่ได้”

มาวันทาคลายสีหน้าลง รับฟังด้วยความเห็นใจมากขึ้น

“เข้าใจค่ะ ผู้ชายหลายคนติดอยู่กับสำนึกแบบผู้นำครอบครัว ถ้าไม่ได้เป็นฝ่ายรับผิดชอบการกินอยู่ของสมาชิกในบ้าน ก็เหมือนผิดฝาผิดตัว ผิดจากสามัญสำนึก... แต่คงไม่หมายความว่าเพราะเหตุเท่านี้พี่แตรจะถึงขนาดถอนตัวใช่ไหมคะ?”

หล่อนหวังจะได้ฟังตอบชนิดสวนคำแบบรับหนักแน่นว่า ‘ไม่มีทาง!’ แต่การณ์กลับมิใช่เช่นนั้น อมฤตเงียบนาน กระแสจิตที่ส่งมาตามสายโทรศัพท์คล้ายคลื่นทะเลยามปั่นป่วน มาวันทาไม่เคยสำเหนียกรูปอารมณ์ชนิดนี้จากเขามาก่อน

“พี่แตรคะ... เอินละลาบละล้วงเกินไปหรือเปล่า?”

“เปล่า” อมฤตรีบตอบ “พี่แค่...”

ชะงักคำไปอีก เขาไม่ทราบจะตอบอย่างไรดี เหมือนนี่เป็นครั้งแรกที่สับสนจนกำหนดวิถีชีวิตให้ตนเองไม่ถูก นิสัยทางความคิดเคยพุ่งเป็นเส้นตรงจากต้นชนปลายมาตลอด เพิ่งคิดวกวนเป็นวงกลมหาจุดหมายยากก็คราวนี้เอง

วูบแรกมาวันทาบังเกิดความไม่พอใจ เพราะเหมือนอมฤตยอมรับอยู่ในทีแล้วว่าเป็นต้นเหตุความคลอนแคลนของอนาคตระหว่างเขากับลานดาว

“สัมผัสทางจิตของพี่แตรและจ๊ะไวด้วยกันทั้งคู่ เพียงถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งมีจิตคิดตีจาก อีกฝ่ายคงเป็นทุกข์ได้มากพอแรงอยู่แล้ว นี่พี่แตรยิ่งพูดจาคล้ายอยากตัดเยื่อตัดใยกัน คิดว่าจ๊ะจะรับได้หรือคะ?”

“เอิน... ไม่ใช่อย่างที่เอินเข้าใจหรอก มีปัจจัยอื่นมากกว่านั้น” ชั่งใจครู่หนึ่งก่อนเล่าตามตรง “เอินฟังเทปรายการวันจันทร์ของจ๊ะแล้วใช่ไหม? ที่คุณสรณะโทร.มาร่วมด้วยช่วยเชียร์น่ะ พี่รู้สึกว่าฝ่ายนั้นให้ความสนใจจ๊ะแรงมาก และ... ในทางที่เป็นปฏิกิริยาตอบกลับ จ๊ะอาจยิ่งแรงกว่าคุณสรณะเสียอีก! ปะติดปะต่อกับเรื่องบังเอิญอย่างหนึ่ง คือช่วงหลังเลิกรายการพี่โทร.ไปย้ำเรื่องนัดทานข้าว ก็เจอเขารับสายด้วยกระแสจิตที่หดตัว และสุ้มเสียงออกไปทางลนลาน แสดงว่าตกใจใหญ่ พี่ไม่รู้หรอกว่าจ๊ะกำลังทำอะไร เห็นแต่ขณะนั้นจิตเขาถอนไปจากพี่เกินครึ่งแล้ว และเมื่อคืนก็เพิ่งรู้ว่าถอนใจไปให้ใคร”

มาวันทาฟังแล้วมีความโน้มเอียงที่จะเชื่อจิตสัมผัสของอมฤต เพราะสถิติที่ผ่านมาเขาผิดแค่หนึ่งในสิบหรือน้อยกว่านั้น แต่นี่เป็นเรื่องใหญ่เกินกว่าจะยกเอาจิตสัมผัสมาอ้างอิงแล้วด่วนตัดสินกัน หล่อนจึงวางใจเป็นกลางแบบฟังหูไว้หูก่อน

“เอินว่าควรคุยกับเจ้าตัวให้แน่ใจด้วยนะคะ... เย็นนี้ทานข้าวด้วยกันไหม? เอินมีอะไรอยากถามพี่แตรต่อหน้าเขาพอดี”

อมฤตเม้มปากครู่หนึ่งก่อนตอบแผ่ว

“โอเค...”

เมื่อมาวันทาไปถึงภัตตาคารริมแม่น้ำเจ้าพระยาแห่งนั้น ก็พบอมฤตนั่งรออยู่ก่อนด้วยท่าทีค่อนข้างเคร่งขรึมเหมือนขบคิดปัญหาบางอย่างด้วยความจริงจัง ซึ่งลักษณะนั้นมาวันทาไม่เคยเห็นจากเขาตลอดระยะเวลาที่รู้จักกัน

"จ๊ะยังไม่มาหรือคะ?"

"เพิ่งโทร.บอกว่าอาจมาช้าหน่อยหนึ่ง ให้เราสั่งทานกันก่อน"

สองแพทย์ช่วยกันเลือกอาหารง่ายๆ สั่งเสร็จก็หันหน้าคุยกันแบบไม่หลบตา

"เอินกำลังร้อนใจ" มาวันทาเปิดฉากไม่อ้อมค้อม "เมื่อเช้าจ๊ะพูดให้รู้สึกเหมือนเอินมีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ด้วยกับความเข้าใจผิดระหว่างเขากับพี่แตร"

"พูดว่า?"

"เขาคงเข้าใจผิด เรื่อง... อะไรสักอย่างระหว่างพี่แตรกับเอิน คงคิดเองเออเองตามนิสัยนั่นแหละ"

แม้เตรียมมาแล้วล่วงหน้า ทว่าประโยคนั้นก็ยากเย็นเต็มกลืนกว่าจะกล่าวครบ อมฤตนิ่งเงียบเกือบครึ่งนาทีก่อนเอ่ยถาม

"จ๊ะเล่าอะไรให้เอินฟังหรือ?"

"พี่แตรเคยถูกหลอกถาม หรือชวนให้พูดถึงความรู้สึกที่มีต่อเอิน แล้วจ๊ะไพล่ไปเข้าใจผิดๆ ได้บ้างไหม?"

คราวนี้จิตแพทย์หนุ่มแน่ใจทันทีว่าลานดาวบอกอะไรมาวันทา และนั่นก็บีบให้เขาตกอยู่ในสถานการณ์ลำบาก

"พี่แตรคะ?"

เสียงขานเรียกเหมือนย้ำถามหาคำตอบอยู่ในที ทำให้อมฤตจำใจเอ่ยปาก

"จ๊ะไม่ได้เข้าใจผิด แล้วก็ไม่ได้เอาคำพูดพี่ไปบิดเบือนหรอกเอิน... เห็นเอินแวบแรกพี่ก็นึกรักแล้ว"

มาวันทาตัวแข็งทื่อ มือเย็นเฉียบขึ้นมาฉับพลัน คล้ายเกิดภาวะสุญญากาศระหว่างหล่อนกับเขาที่ไม่อาจมีสำเสียงใดเล็ดลอดผ่านจากฝั่งหนึ่งไปถึงอีกฝั่งหนึ่ง หลายครั้งอมฤตพูดตรงไปตรงมาเสียจนน่าขยาด แต่ครั้งนี้น่าให้กระแสเลือดจับเป็นน้ำแข็งทีเดียว!

นานต่อมา อมฤตจึงยอมเป็นฝ่ายเปิดปากก่อน

"แต่พี่ไม่เคยหักหลังจ๊ะแม้ด้วยใจ หวังว่าจ๊ะคงกำกับไว้ชัดเจนว่าที่พี่รู้สึกแบบนั้นกับเอิน มันเป็นความประทับใจแรกพบ ไม่ใช่แอบคิดมาเรื่อยๆอย่างต่อเนื่อง ถ้าพี่รักใคร พี่รักคนเดียว และพี่ก็มั่นใจว่าตัวเองซื่อสัตย์กับจ๊ะเสมอมาแม้ทางความคิด เขาจับได้แน่ๆถ้าขืนพี่ยังรู้สึกแบบนั้นกับเอินอยู่ เพราะเราสามคนเจอกันบ่อยและสนิทกันขนาดนี้"

หญิงสาวพยายามปรับสติอย่างยากเย็น ริมฝีปากคล้ายยอมขยับหน่อยเดียว

"พี่แตรกับจ๊ะควรปรับความเข้าใจกันดีๆ เอินคงทุกข์เหมือนตกนรกทั้งเป็นถ้ารู้ว่าตัวเองมีส่วนอยู่ด้วย แม้จะนิดน้อยขนาดไหนก็ตาม"

"สบายใจเถอะ ตั้งแต่รู้ว่าเอินมีคุณลัดธีร์เป็นสามีแล้ว เอินก็ไม่ใช่ปัจจัยแทรกแซงใดๆระหว่างพี่กับจ๊ะอีกต่อไป" เขาจิบน้ำแก้คอแห้งก่อนเอ่ยต่อ "เรื่องคงจะง่ายขึ้นถ้าเรารายละเอียดทั้งหมดมาแบกัน ไหนลองเล่าซิว่าจ๊ะบอกเอินว่าไงบ้าง"

มาวันทาอึกอัก

"เล่าตรงไหนล่ะคะ? จ๊ะพูดตั้งเยอะ"

"เริ่มจากตรงนี้ก่อน อยู่ๆทำไมเขาถึงรื้อฟื้นเรื่องพี่รักเอินขึ้นมา?"

แพทย์หญิงค่อยๆผ่อนลมหายใจ เบือนหน้าออกสู่เงามืดของเจ้าพระยา

"จ๊ะมาหาเอินด้วยเจตนาหนึ่ง... มาถึงก็สารภาพว่าเขามีความเคารพพี่แตรลึกซึ้ง แต่ไม่ใช่แบบหญิงรักชายอย่างจะอยู่เป็นคู่ครองที่เหมาะกัน ทีแรกเอินก็ท้วงว่าอย่าเพิ่งหุนหันสรุป เพราะเอินเห็นว่าพี่แตรกับเขาก็คู่ควรกันดีอยู่แล้ว... ไปๆมาๆจ๊ะก็จับเค้าจากตรงจุดนี้แหละค่ะ รื้อฝอยหาตะเข็บเรื่องไม่เป็นเรื่อง ทั้งที่พี่แตรก็เลิกคิดแบบนั้นตั้งนานแล้ว"

หล่อนลำดับคำพูดไม่ค่อยเป็นเส้นตรง และขัดเขินเกินกว่าจะลงรายละเอียดเป็นคำๆ อมฤตเล็งมองหญิงสาวผู้นั่งฝั่งตรงข้ามอย่างจะอ่านใจ

"เคยเลิกคิดน่ะจริง แต่แล้วถ้าพี่จะขอกลับมาคิดใหม่ล่ะ เอินจะว่ายังไง?"

มาวันทาสะดุ้ง เบนวิถีสายตาจากแม่น้ำกลับมาสบกับเขาด้วยแววยวิงวอน

"พี่แตรอย่าถามอย่างนี้เลยค่ะ เอินไม่สบายใจ"

"ถ้าทุกคนมีแต่ความเข้าใจที่ลงรอยเดียวกัน ไม่มีใครเป็นทุกข์จากความลงรอยเดียวกันนั้น จะไม่สบายใจไปเพื่ออะไร?"

มือของหญิงสาวเริ่มสั่นระริกอย่างสุดควบคุม

"เอินมาที่นี่คืนนี้เพื่อให้พี่แตรกับจ๊ะเข้าใจเสียใหม่ว่าเอินไม่มีส่วนเกี่ยวข้อง และจะบอกว่าไม่อยากเป็นส่วนหนึ่งของความเข้าใจผิดระหว่างพี่แตรกับจ๊ะเท่านั้นนะคะ"

"อย่างนั้นขอพูดในส่วนของพี่เองเพื่อให้เอินเข้าใจอย่างถูกต้องบ้าง... ถ้าวันแรกที่เราเจอกันแล้วพี่รู้ว่าเอินไม่มีเจ้าของ พี่จะทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เอินมา และจะมองจ๊ะเหมือนน้องสาวที่รักและน่าเอ็นดูที่สุดคนหนึ่งเท่านั้น!"

ถ้อยคำเด็ดเดี่ยวเยี่ยงผู้กล้าเปิดเผยความรู้สึกทำให้มาวันทาหน้าแดงซ่าน สายตาของเขายามนี้ช่างเหมือนกับที่เขามองหล่อนในวันแรก มีทั้งแววกรุ้มกริ่ม มีทั้งประกายหัวใจที่ใสซื่อ และมีทั้งกระแสอบอุ่นฉันคนสนิทที่ผูกพันกันมาแสนนาน จะแตกต่างอยู่บ้างก็คือฝั่งของหล่อนเอง ที่บัดนี้หวั่นไหวยิ่งกับสายตาอันส่องแสงรักได้งดงามเกินบรรยายของเขา

ทั้งร่างอ่อนเปียกลงชั่วขณะ ก่อนสติกลับคืน มาวันทาฝืนบังคับตนเองให้ตอบตาเขาด้วยแววว่างเปล่า ใจหนึ่งอยากลุกหนีไปดื้อๆ แต่อีกใจก็คิดว่าสนิทกันฉันพี่ฉันน้องมากพอจะไม่ต้องเก้อเขินในสถานการณ์น่ากระอักกระอ่วนชนิดนี้

"เอินสู้จ๊ะไม่ได้สักอย่าง ระหว่างที่เราคบหากันพี่แตรคงเปรียบเทียบเห็นอย่างชัดเจนแล้ว เพราะฉะนั้นอย่ายึดความรู้สึกชั่วแล่นในวาระแรกมาเป็นอารมณ์เลยนะคะ ทุกวันนี้เอินก็เคารพพี่แตรมาก จะ

ให้เปลี่ยนเป็นอื่นคงยาก”

“ไม่เป็นไร... เท่ากับเป็นคำตอบก็แล้วกันว่าใจเราไม่ตรงกัน”

เขาพูดยิ้มๆ และสัมผัสได้ว่าทันทีที่มาวันทาฟังจบประโยค ใจหล่อนก็หล่นวูบแบบคนที่ไม่รู้ชัดว่าตัวเองคิดอย่างไร ดีใจหรือเสียใจแค่ไหนแน่

อมฤตกล่าวต่อ

“ขอให้รู้อย่างหนึ่ง พี่กับจ๊ะมาถึงทางแยก ไม่ว่าจะมีเอินหรือไม่มีเอินก็ตาม และฝ่ายเริ่มมีใจแยกออกไปก่อนคือจ๊ะ ไม่ใช่พี่... ในส่วนของพี่เอง ก็ได้แต่บอกความจริงจากใจ และมีหน้าที่ฟังเอินตัดสินอย่างที่ประกาศออกมาแล้วเท่านั้น”

มาวันทาหลบตาเขาไปมองแม่น้ำอีก

“เอิน... ขอโทษนะคะ”

“ขอโทษเรื่องอะไร?”

“เอิน...”

“ช่างเถอะเอิน ขอแค่อย่าโกรธพี่ก็แล้วกัน จิตใจคนเราไม่เหมือนพวงมาลัยรถ ไม่มีคันเร่งหรือเบรกให้เหยียบกันง่ายๆ มันจะพุ่งไปทางไหน จะหยุดลงเมื่อใด คงบังคับกันยาก... พี่รักเอิน และไม่ใช่ความรักแบบหลงใหลเสน่ห์เย้ายวนเหมือนที่มีให้จ๊ะ แต่เป็นความรู้สึกผูกพัน ความรู้สึกต้องตาต้องใจอย่างลึกซึ้งที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน... พี่รักจ๊ะมากก็จริง แต่เวลาเราอยู่ด้วยกันสามคน พี่อดรู้สึกไม่ได้ว่าพวกเรากำลังเล่นละครชีวิตผิดบท ถึงแม้ปราศจากความฝืน แต่ก็มีความไม่สบายเต็มใจเช่นกัน”

คนถูกบอกรักนิ่งซึมเป็นนาน ก่อนเอ่ยพลางส่ายหน้าอัดอั้น

“เรา... เราจะทำผิดกับจ๊ะอย่างนี้ไม่ได้”

“ทำผิดกับจ๊ะยังไงคะ?”

เสียงทักถามจากเบื้องหลังทำเอามาวันทากระตุกเยือก หันขวับกลับไปเงยหน้ามองก็เห็นน้องสาวยิ้มละไมอยู่ แพทย์สาวถึงกับรู้สึกว่าตนเองซีดเผือดไปทั้งร่าง ไม่ใช่แค่ที่ใบหน้า

“จ๊ะ!”

ลานดาวลงนั่งเก้าอี้ข้างมาวันทา ไม่ไปคู่เคียงกับอมฤตดังเคย สีหน้าอาบสุขไร้ร่องรอยเศร้าหมองแม้แต่น้อย

“โต๊ะนี้ทำไมบรรยากาศเคร่งเครียดจัง พี่แตรพูดยังไงเข้าล่ะคะพี่เอินถึงอมทุกข์แก้มตุ่ยขนาดนี้”

อมฤตหัวเราะอย่างคนเคยเครียดแล้วหายเครียดเป็นปลิดทิ้งเรียบร้อย

“จ๊ะว่าพี่เครียดอยู่หรือเปล่า?”

“เปล่าค่ะ แต่อาจจะดูดายไปหน่อย นั่งร่วมโต๊ะกับคนเครียดอยู่เฉยๆ ได้ยังไง ทำไมไม่แผ่เมตตาให้เขาสบายขึ้นมั่ง?”

“แผ่แล้ว แต่ยังไม่ถึง เพราะเจ้าตัวมัวแต่ปิดกั้นอยู่”

มาวันทาหน้าเข้มขึ้นด้วยความรู้สึกเหมือนเป็นส่วนเกินและถูกรุมจากคู่ขาที่เข้ากันได้เป็นปี่เป็นขลุ่ย หล่อนหันมองลานดาวเหมือนอยากว่าอะไร แต่ฝ่ายนั้นเบนหน้าไปทางบริกรที่กำลังนำอาหารมาวาง

เสียก่อน

“อ๊ะ! ข้าวปลามาพอดี เห็นไหมจ๊ะรู้เวลาเสิร์ฟ ม่ะ... จ๊ะตักข้าวให้นะคะ” แล้วหล่อนก็บอกพนักงาน “น้องไม่ต้องจ้ะ เดี๋ยวพี่จัดการเอง”

ตักข้าวใส่จานครบทุกคน ระหว่างนั้นอมฤตก็ตักต้มยำใส่ถ้วยเล็กแจกเช่นกัน ส่วนมาวันทานั่งเฉยเหมือนหุ่นปั้น

“มากินข้าวแก้เครียดกันเถอะพี่เอิน”

“คงกินไม่ลง”

“ทำไมอ้ะ?”

“รู้สึกเหมือนเป็นส่วนเกิน หรือเป็นตัวตลกประจำโต๊ะ”

“อ๋ำ... ตัวตลกอะไรเนี่ย เก๊กหน้างอเป็นม้าน้ำอย่างนี้ใครเขาจะขำ?”

มาวันทาอดหัวเราะไม่ได้

“ในที่สุดเธอก็ปลิ้นนิสัยทะเล้นออกมาเหมือนเดิมจนได้นะ เมื่อเช้าทำนุ่มนิ่มเป็นเจ้าหญิงอยู่แป๊บเดียว”

“ช่วงนี้มีสองภาคค่ะ ตอนเช้าเหมือนนางในวรรณคดี ตกค่ำรับบทเป็นนางชะนีตามเดิม... นี่ก่อนออกจากบ้านเห็นแมวร้อง ไอ้เราก็นึกว่ามันเรียกให้ไปตบกบาล แต่ตบพัวะเดียววิ่งจู๊ดไม่เหลียวหลังกลับมาอีกเลย”

แพทย์สาวปรายตามองคนใจร้ายอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

“ระบายอารมณ์ด้วยการรังแกสัตว์หรือ?”

“อารมณ์อะไร... รับประกันเลยว่าไม่มีการอัดอั้นแบบไหนๆทั้งนั้น ฮ่ะๆ พูดเล่นน่า แค่ตบหยอกเบาๆไล่ให้มันเลิกนัวเนียเพราะกำลังต้องรีบไปธุระด่วนหรอก”

ลานดาวพูดจ๋อยๆด้วยน้ำเสียงและลีลาร่าเริง แต่มาวันทาเริ่มจับสำเหนียกได้ว่านั่นเป็นการฉาบกิริยาภายนอกไว้ให้ดูดี แท้จริงแล้วภายในใจลานดาวเป็นอีกอย่างหนึ่ง สังเกตได้ว่าเมื่อหยุดพูด จิตลานดาวจะซึมลง และเมื่อพูดใหม่ ก็เหมือนต้องฝืนยกหน้ากากขึ้นบังกันอีกรอบ

ทว่านั่นก็มาจากเจตนาดี ลานดาวไม่ต้องการให้ใครรู้ว่าหล่อนเศร้าอยู่ในส่วนลึก กับทั้งปรารถนาจะแต่งบรรยากาศให้เป็นที่สบายสำหรับทุกคน และด้วยความเข้าใจในระดับของการสัมผัสจิตเช่นนั้น หัวใจมาวันทาจึงพลอยอ่อนยวบ ยื่นมือกุมมือและพูดเข้าเรื่องโดยไม่สนใจกับข้าวปลาบนโต๊ะ

“จ๊ะ... อย่าแกล้งทำหน้าระรื่นอยู่เลย เธอทำแบบนี้พลอยให้พี่เป็นทุกข์ไปด้วยนะ ทำไมถึงต้องฝืนนั่นฝืนนี่อยู่ตลอดเวลา?”

สีหน้าของลานดาวค่อยๆเปลี่ยนไป ประกายระริกในแววตาแปรเป็นทอดสงบล้ำลึก กระแสจิตมีความนิ่งเงียบที่ไม่เชิงว่าเอนไปทางสุขหรือเศร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง

“แล้วทำไมพี่เอินถึงนึกว่าจ๊ะฝืนคะ?”

“มาพูดกันตรงๆเถอะ... เมื่อเช้าเธอทำให้พี่คิดมากจนแทบไม่เป็นอันทำงานทำการ พี่คุยกับพี่แตรแล้ว เขายังหวังจะแต่งกับเธออยู่เสมอนะ ไม่ได้คิดแปรใจเป็นอื่นอย่างที่เธอเหมาสรุปเอาเองเลย”

ลานดาวมองพี่สาวแน่วนิ่ง ก่อนหันเหสายตาไปทางอดีตคนรัก สานสบกับเขาสนิทพร้อมเอ่ยคำ

"ช่วงเวลาที่จ๊ะอยู่กับพี่แตร จ๊ะเป็นสุขที่สุดในชีวิต แต่ขณะเดียวกันก็เป็นช่วงของพัฒนาการหลายๆด้าน โดยเฉพาะการมองเห็นสิ่งต่างๆตามจริงโดยไม่เข้าข้างตัวเอง ไม่เข้าข้างใคร ซึ่งนั่นทำให้ตระหนักอย่างหนึ่ง คือการพยายามมองหรือพยายามหน่วงเหนี่ยวพี่แตรไว้เป็นคนรัก ถึงแม้ไม่ฝืน ก็ไม่ได้สบายใจเต็มที่"

ช่างบังเอิญนัก เมื่อครู่มาวันทาเพิ่งได้ยินอมฤตพูดอย่างนี้ นี่ลานดาวก็พูดขึ้นอีกคน สองคนคงสัมผัสใจ หรืออาจสัมผัสความคิดกันและกันได้แน่นแฟ้นเกินใคร

"ถามจริงๆ เธอ… มีคนใหม่เข้ามาหรือเปล่า?"

มาวันทารู้สึกว่านั่นเป็นการรีบถามเกินไป แต่ความอยากรู้ว่าคำพูดของอมฤตถูกหรือผิด ทำให้อดใจไม่อยู่และเผลอโพล่งออกมาโดยไม่เลียบเคียงเสียก่อน

ลานดาวส่ายหน้า ตอบคำถามมาวันทาทั้งสายตายังสบค้างกับอมฤตแน่นิ่ง คล้ายอยากให้เขาเป็นผู้อ่านใจหล่อนว่าตรงกับปากทุกถ้อยทุกคำหรือไม่

"เมื่อเช้าบอกไปรอบหนึ่งแล้วไงคะ จ๊ะไม่มีใคร อีกอย่างถึงเวลานี้ก็ปลงใจยอมรับแล้วว่าอาจต้องรออีกนานตามคำทำนายของอาจารย์… แต่นั่นก็ไม่ใช่เรื่องน่ากังวลอีกต่อไป ทุกวันนี้จ๊ะสนุกเพลินอยู่กับสิ่งที่อาจารย์และพี่แตรสอนมากพอจะไม่ทุรนทุรายพลิกแผ่นดินหาคู่ครองอีกต่อไป ธรรมชาติให้เราเล่นเกมปิดตาเดินทาง ต่อนี้ไปจ๊ะจะพยายามเปิดผ้าที่คาดตาออก และคงทำอย่างนั้นไม่ได้ถ้าหากยังดิ้นรนไขว่คว้าหาสมบัติภายนอกอยู่"

อมฤตกะพริบตาทีหนึ่ง ก่อนถามเรียบๆไม่ส่อเชิงรุก

"ช่วงสายของเมื่อวาน ตอนพี่โทร.ไปหาจ๊ะหลังเลิกรายการ… จ๊ะกำลังทำอะไรอยู่หรือ?"

กระแสจิตลานดาวมีอาการสะดุดเล็กน้อย ก่อนตอบด้วยความสงบดังเดิม

"คุณสรณะส่งกุหลาบมาให้ช่อหนึ่ง… จ๊ะเคยคลั่งไคล้เขามาก่อน เลยเผลอชื่นชมดอกไม้ของเขา และรู้สึกตกใจที่พี่แตรโทร.มา… แต่จ๊ะก็สำนึกผิด เอาดอกไม้ทิ้งถังขยะไปแล้ว และไม่แม้แต่โทร.ขอบคุณเขาตามเบอร์ในนามบัตร"

อมฤตยกมือกอดอก เบนหน้าไปมองเจ้าพระยา

"ไม่ต้องโทร.หรอก เดี๋ยวพรุ่งนี้อาจมาถึงที่!"

"รับรองค่ะว่าเรื่องทั้งหมดไม่ได้เริ่มต้นจากคุณสรณะ… เมื่อคืนจ๊ะถามพี่แตรเรื่องแต่ง พอพี่แตรพูดว่าเริ่มเห็นความไม่เหมาะกันระหว่างเรา มันคล้ายปลุกจ๊ะให้ตื่นขึ้นเห็นความจริงสุดท้าย หลังจากเห็นความจริงก่อนหน้ามาตามลำดับทีละเปลาะ เดี๋ยวนี้จ๊ะมีสติครบถ้วนทุกประการ น่าจะดีกว่าคนทั่วไปทั้งหลายที่เต็มไปด้วยม่านอคติบังใจด้วยซ้ำ ไม่มีความเศร้า ไม่มีใครอื่น ไม่มีแม้แต่ความพะวงเกี่ยวกับอนาคต และพี่แตรก็เป็นคนปลดโซ่เกือบทุกเส้น"

อมฤตหันกลับมามองลานดาวทันที

"พี่อยากให้เราจำกันไว้ว่าจ๊ะเป็นฝ่ายบอกเลิกนะ อย่าไปเล่าให้ใครต่อใครฟังเหมือนพี่เป็นคน

เริ่ม และเอินสามารถเป็นพยานให้พี่ได้ด้วยว่าแทนที่จ๊ะจะขอเลิกกับพี่เอง กลับใช้วิธีบอกผ่านเอินเสียนี่!”

ลานดาวก้มหน้า

“ขอโทษค่ะ...” แล้วหล่อนก็เงยขึ้นสบตากับเขาใหม่ “ที่เมื่อคืนจ๊ะโทร.หาพี่แตร ความจริงเพิ่งตื่นขึ้นจากฝัน... ฝันเห็นพี่แตรนอนร่วมเตียงกับพี่เอิน อย่าถามเลยว่าบาดตาขนาดไหน... แต่พอตื่นขึ้นทบทวน ก็เห็นว่าอาการบาดตาเกิดจากมุมมองของใจ เมื่อใจมองในมุมใหม่ จ๊ะก็เห็นสิ่งที่ไม่เคยเห็น นั่นคือความเหมาะสมยิ่งระหว่างพี่แตรกับพี่เอิน... และนั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมจ๊ะถึงรอไม่ไหว ต้องรี่ไปคุยกับพี่เอินถึงห้องก่อนเช้า”

มาวันทาได้ยินคำพูดพาดพิงถึงตนเช่นนั้นเอ่ยขึ้นอย่างอดรนทนไม่ไหว

“ตกลงเธอเห็นพี่เป็นอะไร ตุ๊กตาสนองฝันเหลวไหลของเธองั้นหรือ?”

ลานดาวหันมาทางพี่สาว

“พี่เอินไม่ใช่ตุ๊กตาของใคร จ๊ะแค่ไม่อยากให้พี่แตรกับพี่เอินต้องเกรงใจจ๊ะทีหลัง อยากมีส่วนสำคัญให้ทุกสิ่งลงตัวอย่างที่ควรจะเป็น”

“เหมือนโดนยัดเยียดข้อหาเลยนะ... สิ่งที่เธอทำมันเหมือนบังคับให้พี่ยอมรับว่าแอบมีใจอยู่กับพี่แตรให้ได้”

“เปล่าเลย... จ๊ะรู้ว่าความรักของพวกเรายืนอยู่บนพื้นฐานความบริสุทธิ์ใจ เอาเป็นว่าจ๊ะอยากให้พี่ทั้งสองครองคู่กันก็ได้ แล้วจ๊ะก็ยังอยากขอไปเที่ยวไหนต่อไหนกับพี่ๆอยู่ สิ่งที่เกิดขึ้นในคืนนี้คงทำให้เราเข้าหน้ากันติดจนกว่าจะตาย ไม่ดีเหรอ?”

“พี่ไม่ชอบถูกบงการ จะรักใครชอบใครเป็นเรื่องธรรมชาติของการคบหากันเอง... จ๊ะนี่น่าเขียนหนังสือเรื่อง ‘โลกหมุนรอบตัวฉัน’ ซะจริงๆ เธอคงเขียนได้ดีกว่าใคร เพราะอะไรๆก็ต้องมีเธอเป็นศูนย์กลางตลอด”

“โอเคค่ะ งั้นจ๊ะจะปล่อยให้พวกพี่คบกันเองโดยไม่สอดมือเข้ามายุ่งเกี่ยว อย่างนี้คงไม่ต้องรับออเดอร์เขียนหนังสือสะดือโลกอะไรของพี่เอินนั่นแล้วนะคะ”

มาวันทาฟังแล้วขมวดคิ้วเคร่ง ยิ้มเย็นของลานดาวทำให้หล่อนหงุดหงิด เสียงถามจึงติดเครียดอยู่บ้าง

“รู้ไหมตอนนี้ใจพี่คิดอะไร?”

ลานดาวยักคิ้วเล็กๆ

“ชักนึกเกลียดจ๊ะขึ้นมาสิคะ... ช่างเถอะ พี่เอินเอ็นดูแกมหมั่นไส้จ๊ะมาแต่แรกอยู่แล้ว ถึงยังไงจ๊ะก็รักและปรารถนาดีต่อพี่เอินถ่ายเดียวเสมอ... เห็นไหม? คนอื่นบึ้งเบ็งจะฆ่ากันตายเรื่องแย่งคนรัก แต่เราสามคนมาคุยกันแบบปัญญาชนในบรรยากาศสบายๆได้อย่างนี้เพราะอะไรถ้าไม่ใช่ด้วยความรักที่แท้จริง แตกต่างจากความรักแบบเห็นแก่ตัวที่พลิกจากอ้อมกอดอบอุ่นเป็นการเข่นฆ่าฟันแทงได้ในพริบตา”

มาวันทายังไม่เลิกมองผู้อ่อนวัยกว่าด้วยสายตาแบบหนึ่ง ทำให้ลานดาวต้องเอ่ยเสริม

“จ๊ะไม่เคยมีความรู้สึกอยากแข่งดีกับพี่เอินแบบผู้หญิงกับผู้หญิงเลยนะคะ”

“ใช่สิ! เธอเหนือกว่าพี่ทุกๆทางอยู่แล้วนี่ แม้แต่แฟนก็ทำเป็นใจดีจะยกให้ ตัวเองเสียสละยอม

เหงาแทน”

“พี่แตรไม่ใช่ของใคร ทุกอย่างลงตัวตามเหตุปัจจัยที่เหมาะสมต่างหาก... จ๊ะถูกพี่แตรฝึกให้หัดพูดความจริงจากใจ ไม่ต้องอมพะนำ ไม่ต้องรักษาฟอร์ม ไม่ต้องคิดสรรคำมาแต่งหน้าแต่งตาให้ตัวเองดูดีทุกวันนี้เปรียบเทียบแล้วโล่งอกขึ้นเยอะเลย พี่เอินหัดมั่งเถอะ เริ่มจากตรงนี้เลย... พี่เอินรักพี่แตรหรือเปล่า?”

ถ้อยคำแฝงการยั่วเย้าอยู่ในทีนั้นทำให้มาวันทาเกิดมานะ

“พี่ไม่เอาด้วยหรอก วิธีพูดเปิดอกเปิดใจหมดเปลือกของพวกเธอ!”

ลานดาวหันไปยิ้มกับอมฤต

“อย่างนี้พี่แตรคงต้องจับฝึกสักพัก”

มาวันทาแหวนิดๆขึ้นมาทันที

“ใครยอมให้ฝึก?”

“น่า... พี่เอินก็ลูกศิษย์พี่แตรคนหนึ่งนั่นแหละ เขาเคยทำให้พี่เอินหายฝันร้าย แล้วก็อาจทำตัวเป็นฝันดีครั้งใหม่ได้อีกด้วย ครบสูตรขนาดนี้ยังไม่เอาอีกหรือ”

แล้วลานดาวก็ทำหน้าที่เป็นแม่งานเปิดพิธี

“มาทานข้าวกันดีกว่า เดี๋ยวกับจะชืดเสียหมด รู้สึกว่าพี่แตรหิวๆอยู่ใช่ไหมคะ?”

“อือ”

อมฤตยอมรับยิ้มๆ ประกายตาบอกความพึงพอใจกับสิ่งที่เห็นทั้งหมด

มาวันทากลับมาที่ห้องด้วยความรู้สึกแปลกใหม่อย่างประหลาด ในหัวเหมือนมีแต่เรื่องของอมฤตวกวน พยายามถอนเท่าไหร่ก็ถอนไม่ออก เพราะสิ่งที่เกิดขึ้นสะเทือนความรู้สึกแรงมากทุกๆด้าน ปัจจุบันอมฤตกับลานดาวมีความหมายกับหล่อนสูงสุด ฐานะความสัมพันธ์จะแปรไปอย่างไรย่อมมิใช่เรื่องเล็กน้อย

สำรวจใจตนเอง เห็นกำแพงบางอย่างกั้นขวาง เหมือนมีบางสิ่งปิดทึบอึดอัดอยู่ อาจเป็นทิฐิ อาจเป็นความสับสน หรืออาจเป็นความงุนงงกับการเปลี่ยนแปลงที่ไม่น่าเกิดขึ้นได้จริง

แพทย์สาวล้มตัวลงบนเตียง นอนหงายมองเพดานนิ่งด้วยคลื่นความคิดปั่นป่วน หล่อนอยู่ของหล่อนดีๆ ทำไมเหตุการณ์ถึงคลี่คลายออกมาในรูปนี้ก็ไม่รู้

เสียงติ๊งต่องดังขึ้นที่หน้าประตู มาวันทานึกถึงลัดธีร์สามีเก่าก่อนใครเพื่อน มีเขาคนเดียวที่ชอบแวะเวียนมามืดๆ โดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้า และหล่อนก็เคยลั่นวาจาชัดเจนแล้วว่าไม่ต้อนรับเขาที่นี่ ถ้ามาอีกจะไม่เปิดประตูให้อย่างเด็ดขาด

เจ้าของห้องยังนอนนิ่งกับที่ หลับหูหลับตาไม่ยินยลสนใจ คิดว่าเดี๋ยวลัดธีร์คงกลับไปเอง แต่ฝ่ายนั้นยังก่อกวนไม่เลิก กดออดซ้ำอีกสองหน มาวันทาทนไม่ไหวจึงเดินไปที่ประตูและส่งเสียงดุเขี้ยงผู้มีเรื่องกดดันค้างคาอยู่แล้ว ยังต้องมารับเรื่องกระทบเพิ่มเติมอีก

“กลับไปเถอะค่ะพี่อ๋อง เอินบอกกี่ครั้งแล้วว่าไม่ต้อนรับ... หัดซื่อกับเมียพี่บ้างเถอะ!”

คนกดออดเงียบไปครู่หนึ่ง ก่อนส่งเสียงตอบกลับมานุ่มนวล

“เอิน... นี่พี่แตร”

มาวันทาใจหายวาบ ยื่นหน้าไปเล็งผ่านช่องตาแมวกลางประตู พอเห็นว่าเป็นอมฤตจริงจึงยอมบิดลูกบิดเปิด แต่ไม่ปลดโซ่เล็ก แค่แง้มให้เห็นหน้ากันหน่อยเดียว

"มีธุระอะไรคะ?"

"พี่อยากคุยด้วย เหมือนเรายังคุยกันไม่จบ"

"คุยกันวันอื่นเถอะค่ะ เอินเหนื่อย แล้วก็กำลังสับสนมากๆด้วย"

"นั่นแหละ... พี่ไม่อยากให้เราค้างคากัน เราลงไปคุยกันในห้องอาหารข้างล่างก็ได้"

"ป่านนี้ปิดแล้วล่ะค่ะ"

อมฤตนิ่งอยู่ครู่ ก่อนพยักหน้าอย่างเข้าใจ

"ก็ได้... งั้นพรุ่งนี้พี่โทร.หาเอินนะ"

"ค่ะ"

ชายหนุ่มส่งยิ้มและโบกมือลา มาวันทายิ้มตอบและหับปิดประตูลงตามเดิม

อมฤตยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นอีกพักหนึ่ง เลิกคิ้วให้ตนเองก่อนจำใจหันเดินทอดเท้าจากมาหงอยๆ ทว่าเพียงสิบก้าวยังไม่ทันถึงมุมเลี้ยวเข้าบริเวณหน้าลิฟต์ ก็ได้ยินเสียงประตูห้องมาวันทาเปิดจากเบื้องหลัง

"พี่แตรคะ"

คนถูกเรียกหันกลับไปพร้อมยิ้มดีใจ เห็นมาวันทายื่นหน้าออกมานอกกรอบประตูห้อง

"ทีหลังอย่ามาดึกๆอย่างนี้อีก เอินไม่ชอบ!"

เสียงสั่งค่อนข้างดังนั้นทำให้อมฤตหุบยิ้ม หน้าสลดลงทันตาเห็น

"จ้ะเอิน พี่ขอโทษ"

ประสานตากันในระยะห่างครู่หนึ่ง ก่อนมาวันทาจะยกมือกระดิกนิ้วนิดๆเป็นสัญญาณเรียก ทำให้อมฤตสีหน้าสดชื่นขึ้น และเดินดุ่มกลับไปหาทันที

"ไหนๆเสียค่าน้ำมันรถแล้ว เข้ามาคุยให้จบๆก่อนก็ได้"

บอกเขาเสียงเบาเมื่อมายืนเผชิญหน้ากันในระยะใกล้ อมฤตกระแอมทีหนึ่ง ก้าวเดินเข้าห้องหญิงสาวอย่างสง่าผ่าเผยเมื่อหล่อนอ้าประตูให้ มาวันทาชั่งใจครู่หนึ่งก่อนผลักบานประตูปิดเข้าที่ และยืนกอดอกถามเขาจากตรงนั้น

"มีอะไรหรือคะ?"

อมฤตยืนอยู่กลางห้องครู่หนึ่ง เมื่อเห็นมาวันทาไม่เดินตามมา ก็เป็นฝ่ายหันเดินเนิบนาบกลับไปหา กระทั่งหยุดยืนเกือบประชิดจนเกิดสนามแม่เหล็กระหว่างเพศตรงข้าม เจ้าของห้องสาวต้องถอยเท้าไปก้าวใหญ่จนหลังเกือบพิงประตู และมองเขาอย่างไม่ไว้ใจนัก

"ไหนพี่บอกว่าจะพูดอะไรก็พูดสิ"

อมฤตตอบตาหญิงสาวไม่วาง และทำในสิ่งที่ไม่ได้ตั้งใจไว้ก่อน นั่นคือใช้มือเกี่ยวเอวหล่อนตวัดเอาร่างแบบบางเข้ามากอดแนบอก ชายหนุ่มประมาณแรงเหนี่ยวให้พอดีกับที่ใบหน้าหล่อนจะแหงนเริ่ดขึ้นรับการก้มลงประกบปากจากเขาได้สนิท

ริมฝีปากถูกผนึกด้วยรสแห่งอมฤต จากพริบตาแรกที่ตกใจจนเกร็งไปทั้งตัว กลายเป็น

ปวกเปียกลงอย่างรวดเร็วในเวลาต่อมา หนึ่งนาทีที่ตัวอ่อนอยู่ในอ้อมแขนเขา มาวันทาลืมศักดิ์ศรีของตนเองไปชั่วขณะ แต่พอเขาคลายอ้อมกอดก็นึกขึ้นได้ เผลอถอยหลังหนีจนท้ายทอยกระแทกประตูเจ็บไปทั้งหัว พอเจ็บก็โมโหและพาลมาลงกับเขาด้วยการสะบัดฝ่ามือเข้าแก้มเพียะ

“เห็นเอินง่ายมากใช่ไหม?”

อมฤตยิ้มอ่อน ไม่สะดุ้งสะเทือนกับแรงตบแม้แต่น้อย

“แค่อยากจูบผู้หญิงที่พี่เห็นว่ามีค่าที่สุด ไม่ทันนึกถึงเรื่องง่ายหรือยากหรอก”

“ผู้ชายเป็นอย่างนี้กันทุกคน สนใจหรือเปล่าว่าเอินจะรู้สึกยังไง?”

“พี่ขอโทษ... แต่นี่มันเกินกว่าที่จะหักห้าม และถ้าได้จูบเอินอีกครั้ง ให้โดนยิ่งกว่าตบก็ไม่กลัว!”

ขาดคำก็เกี่ยวร่างแน่งน้อยเข้ามากอดกระชับและประกบจูบอีก มาวันทายกสองมือทุบไหล่เขาสามสี่ครั้งก่อนจะแขนตกนิ่งและจูบตอบอย่างลืมตัว

เนิ่นนานจนมาวันทาผลักเบาๆ อมฤตก็ยอมคลายอ้อมกอด ครั้งนี้หล่อนไม่มีท่าทีจะทำร้ายเขาอีก เพียงแต่ไล่อย่างสุภาพก่อนตนเองจะกระเจิดกระเจิงยิ่งกว่านี้

“กลับไปก่อนเถอะค่ะพี่แตร”

“ก็ได้...” หยิบมือซ้ายของหล่อนขึ้นกุม “ขอให้รู้ไว้ ว่าพี่รักเอิน และไม่เคยอยากอยู่กับใครเท่าเอินมาก่อน”

มาวันทาดึงมือออกพลางส่ายหน้า

“อย่าเพิ่งพูดอย่างนี้เลย ทุกอย่างเร็วเกินไปค่ะ เอินทำใจรับไม่ทันจริงๆ”

“งั้นพรุ่งนี้มาเริ่มทำใจกัน มื้อเย็นให้พี่ไปรับเอินที่โรงพยาบาลนะ”

“นี่พี่... ไม่อายเจ้าจ๊ะบ้างเหรอ?”

“ไม่อาย”

แพทย์สาวเม้มปากครู่หนึ่งก่อนพึมพำ

“ที่จริงดูเข้ากันดีออกนะคะ หน้าไม่อายทั้งคู่!”

“บาปเท่านั้นที่น่าละอาย แล้วที่เราทำเป็นบาปตรงไหน วันนี้น่าจะคุยกันรู้เรื่องหมดแล้ว ไม่มีใครเป็นทุกข์สักคนนอกจากเอิน”

มาวันทาถอนใจเฮือกใหญ่

“ขอห่างจากพี่แตรสักระยะเถอะค่ะ... เอินสบายใจเมื่อไหร่จะติดต่อไปเอง แต่อย่าหวังว่าจะเป็นพรุ่งนี้หรือมะรืนนี้นะคะ”

อมฤตพยักหน้าอย่างไม่ต้องการเซ้าซี้เยิ่นเย้อ

“ตกลง”

แล้วเขาก็โน้มเข้ามาจุมพิตลา มาวันทาถอยหลังก็ติดประตู เบี่ยงหน้าหลบก็ถูกหอมแก้มแทนเข้าให้อีก

“พี่จะรอนานเท่าที่เอินต้องการก็แล้วกัน ราตรีสวัสดิ์”

ตอนที่ ๓๙ นับหนึ่งใหม่

"มาพบคุณสรณะค่ะ"

ลานดาวบอกกับประชาสัมพันธ์ซึ่งกำลังนั่งจัดข้าวของท่าทางเตรียมตัวจะกลับบ้าน

"คุณอะไรคะ?"

เจ้าหล่อนผู้มีหน้าที่ต้อนรับแขกเงยขึ้นถามอย่างไม่รู้จักหน้าค่าตา

"ลานดาวค่ะ นัดกับคุณสรณะไว้ห้าโมง"

"สักครู่ค่ะ"

กดเบอร์ภายในเพื่อรายงานเลขานุการของบอสใหญ่ตามระเบียบ พอปลายสายให้ไฟเขียวก็หันมาบอกทางแก่อาคันตุกะยามเย็น

"เดินตรงไปแล้วเลี้ยวขวาหัวมุมขึ้นลิฟต์ ท่านอยู่ชั้น ๕ นะคะ"

ลานดาวพยักยิ้มขอบคุณแล้วก้าวเท้าไปตามทางที่ได้รับการชี้บอกด้วยจังหวะคงเส้นคงวาฉายราศีสง่า แต่ว่าภายในกำลังซ่อนความตื่นเต้นครั้งใหญ่ไว้ เมื่อตระหนักว่ากำลังจะได้พบกับ 'ท่าน' ของประชาสัมพันธ์สาวในเวลาเพียงอึดใจข้างหน้า

อาคารนั้นค่อนข้างโอ่อ่า บอกฐานะความรุ่งเรืองของบริษัทเป็นอย่างดี สามวันก่อนเขาให้คนไปเชื้อเชิญถึงสถานีวิทยุ ชักชวนมาคุยเกี่ยวกับงานพิธีกร แน่นอนว่าเป็นโอกาสงาม เป็นความก้าวหน้าอันควรคว้า เพราะในจำนวนบริษัทผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ระดับหัวแถวของไทยซึ่งคนทั่วไปรู้จักและติดตามผลงานกันมากที่สุด ต้องมีชื่อบริษัทนีโอเทรนด์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ของท่านโฆษกรัฐบาลรวมอยู่ด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย

ก่อนนีโอเทรนด์ถือกำเนิด สรณะเป็นพิธีกรเกมโชว์หนึ่งรายการ ทอล์คโชว์อีกหนึ่งรายการ ทั้งสองรายการได้รับความนิยมล้นหลามเข้าขั้นที่ใครไม่ดูถือว่าตกยุค ขาดสถานภาพบุคคลร่วมสมัย ฟังมุขตลกที่พาดพิงถึงรายการของสรณะไม่รู้เรื่อง ประมาณนั้น

เมื่อค่าตัวแพงขึ้นเรื่อยๆ ชื่อเสียงขจรขจายพอจะเอาดีทางทำรายการโทรทัศน์เป็นล่ำเป็นสัน เขาก็ลงทุนก่อตั้งบริษัทนีโอเทรนด์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์ ร่วมกับนายทุนใหญ่รายหนึ่ง จุดขายที่สำคัญของนีโอเทรนด์คือความแปลกแหวกแนว เล่นง่าย ท้าทาย แถมแฝงสาระอย่างแยบยล สรณะคิดเกมโชว์เร้าใจชุดใหม่ๆขึ้นเอง และเริ่มเขยิบเข้าใกล้แวดวงนักปกครองด้วยรายการทอล์คโชว์ทันเหตุบ้านการเมือง แสดงวิสัยทัศน์ที่เฉียบแหลม วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลและฝ่ายค้านด้วยการยิงหมัดบวกมุขตลกเด็ดดวงที่ให้ภาพชัดลึก แม้แต่คนไม่เคยสนใจการเมืองมาตลอดชีวิตก็ถูกชื่อเสียงด้านนี้ของสรณะลากมาดู มาสนใจ มาหัวเราะท้องคัดท้องแข็งทุกอาทิตย์

ไม่น่าแปลกใจเลยว่าเหตุใดเมื่อเขาลงสมัครส.ส.ครั้งแรกจึงสอบติดทันที ชนิดผู้คนมาเทคะแนนให้อย่างมืดฟ้ามัวดิน โพลทุกสำนักพยากรณ์ล่วงหน้าว่าสรณะเป็นเต็งหนึ่งเหมือนกันหมด บางคนเปรียบให้

เขาเป็นม้าเทศฝีตีนจัด ขณะที่คนอื่นในเขตเดียวกันต่อให้เก่งแค่ไหนเมื่อเทียบกับสรณะก็เป็นได้แค่ลาแก่เท่านั้น

ปัจจุบันนีโอเทรนด์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์ที่เขาสร้างมากับมือเปรียบเหมือนหนุ่มใหญ่โตวันโตคืนที่เนื้อหอมและมีกำลังมาก ทั้งเกมโชว์ ทอล์คโชว์ และงานละคร ยิ่งจำนวนรายการที่ประสพความสำเร็จเพิ่มขึ้นมากเท่าใด อิทธิพลก็เริ่มกว้างขวาง และดึงดูดคนเก่งๆมาร่วมงานด้วยอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง

และการถูกเรียกตัวมาสัมภาษณ์ครั้งนี้ ลานดาวก็มีแก่ใจดูรายละเอียดจากอินเตอร์เน็ตถึงผลงานของนีโอเทรนด์มาพร้อม น่าตื่นใจที่ทราบว่าบริษัทได้รับรางวัลต่างๆเป็นจำนวนมากจากสถาบันในประเทศมากมาย เช่น รางวัลจากสำนักคณะกรรมการเยาวชนแห่งชาติ รางวัลเมขลา ตลอดจนคะแนนนิยมจากสื่อมวลชนต่างๆ โดยเฉพาะคำนิยมเกี่ยวกับการริเริ่มสร้างสรรค์รายการชนิดไม่ติดกลิ่นลอกเลียนมาจากไหนเลย

ถึงชั้น ๕ พนักงานคนหนึ่งยืนคอยต้อนรับอยู่ใกล้ๆลิฟต์และทักทันที

"คุณลานดาวใช่ไหมครับ?"

"ค่ะ"

"เชิญทางนี้ครับ"

"ขอบคุณค่ะ"

หญิงสาวยิ้มแจ่มใส อบอุ่นใจและรู้สึกว่าสรณะให้เกียรติหล่อนเป็นพิเศษ หนุ่มคนนั้นพามาถึงห้องที่มีป้ายชื่อ 'สรณะ กรีธาพล' ปิดไว้ด้านหน้า และเอื้อมมือเปิดประตูให้อย่างบริการเต็มอัตรา ลานดาวค้อมศีรษะนิดๆให้เขาเป็นเชิงขอบคุณก่อนก้าวเดินผ่านเข้าห้องบิ๊กบอสของนีโอเทรนด์ด้วยใจประหม่าหน่อยๆ รู้สึกเหมือนลูกหนูกำลังเผชิญหน้ากับราชสีห์ที่ยิ่งใหญ่จริง สัมผัสได้ถึงพลังอำนาจท่วมท้น หลามล้นมาถึงหน้าประตูห้องทีเดียว

ลานดาวก้าวเข้าไปสู่ห้องนั้นด้วยอิริยาบถเดินเป็นปกติ เจ้าของห้องกำลังใช้ปากกาเซ็นงานยิกแต่พอเห็นหล่อนปรากฏตัวก็ทิ้งปากกาในมือ ลุกขึ้นยืนต้อนรับทันที

"สวัสดีค่ะคุณสรณะ"

หญิงสาวกระพุ่มมือไหว้อ่อนช้อย

"สวัสดีครับคุณจ๊ะ"

สรณะยิ้มแจ่มใสรับไหว้อย่างเป็นกันเอง และผายมือไปทางชุดรับแขกหนังแท้

"ไปนั่งคุยกันทางโน้นดีกว่า"

ลานดาวก้าวไปยังที่นั่งตามคำเชิญ พยายามควบคุมจิตใจและรักษาแข้งขาไม่ให้สั่น

"ขอบคุณที่มาตามคำเชิญ"

กิริยาวาจาเก๋ เท่ เตะตา ที่เคยมัดใจหล่อนไว้ในห้วงอารมณ์หลงฝัน บัดนี้มาขยับเขยื้อนอย่างมีชีวิตชีวาต่อหน้ากัน เคยเชื่อว่าวันหนึ่งจะต้องรู้จักกับเขา แต่ก็เหมือนความเชื่อที่เป็นแค่ฝันกลางวันลมๆแล้งๆ ไม่นึกเลยว่าจะมีวันนี้จริงๆ ราวกับจินตนาการลวงใจแปรรูปเป็นสีสันและความเคลื่อนไหวกระจะตาในโลกแห่งความจริงจนได้

"ด้วยความยินดีค่ะ ไม่ทราบว่าคุณสรณะมีอะไรเกี่ยวกับรายการให้ดิฉันรับใช้หรือคะ?"

"เรียก 'พี่ณะ' เถอะครับ แล้วพี่ขออนุญาตเรียกน้องจ๊ะแล้วกัน ชื่อเล่นของเราสองคนเอามาเรียงต่อกันได้ความหมายพอดีเลย"

ลานดาวผ่อนคลายจากอาการเกร็งเล็กๆอย่างรวดเร็ว คิดตามเขาเป็นครั้งแรกแล้วเผยอยิ้มออกมา... ณะ จ๊ะ

สรณะยิ้มกว้าง ดูจริงใจ เปิดเผย และยังไม่ค่อยเปื้อนรังสีอำมหิตเฉกเช่นนักการเมืองผู้คร่ำหวอดกับวงจรอิทธิพลระดับประเทศเท่าใดนัก อีกอย่างตัวจริงของเขาไม่ได้วางมาดเข้มทรงคุณวุฒิเหมือนที่เห็นประจำในข่าวโทรทัศน์ เขาดูเป็นกันเอง สบายๆเท่ากับหรือมากกว่าครั้งเมื่อยังเป็นดาราหนุ่ม ความมีชีวิตชีวาของเขาจึงพลอยเรียกชีวิตชีวาในรอยยิ้มของหล่อนตามมาด้วย

"ค่ะ พี่ณะ"

"พี่แอบฟังรายการจ๊ะมาหลายครั้ง ถึงแม้ส่วนใหญ่ช่วงเช้าพี่ไม่ว่าง ก็ต้องให้คนช่วยอัดไว้เสมอ อยากบอกซ้ำอย่างที่เคยโทร.เข้าไปในรายการอีกครั้งว่าประทับใจมาก"

หญิงสาวพนมมือไหว้อ่อนช้อย ความเคลื่อนไหวที่อ่อนโยนออกมาจากใจทำให้จิตสงบเบาและเอ่ยคำได้ด้วยใจจริง

"ขอบพระคุณค่ะ จ๊ะยังซาบซึ้งไม่หายที่พี่ณะกรุณาโทร.เข้าไปช่วยส่งเสริม"

เงยหน้าขึ้นก็เห็นประกายตาแจ่มจรัสของเขาส่งมาเหมือนพอใจกิริยาไหว้สวยๆของหล่อน

"หนังสือของจ๊ะพี่ก็อ่านนะ... ว่าแต่จ๊ะวางแผนจะเขียนเล่มต่อไปแล้วหรือยัง?"

"ค่ะ"

"เป็นความลับหรือเปล่า บอกได้ไหมว่าไตเติ้ลหนังสือคืออะไร?"

"**วิธีค้นหาตัวเองให้พบ** ค่ะ"

สรณะยิ้มพราย

"ได้แรงบันดาลใจมายังไง?"

"คงจะ... เป็นความดีใจที่ค้นพบตัวเองมั้งคะ"

ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย

"นึกว่าจ๊ะรู้จักตัวเองดีมาตลอดเสียอีก"

"รู้ดีว่าอยากได้นั่นอยากได้นี่อยู่ตลอดเวลา แต่ไม่รู้ว่าตัวเองคือใครกันแน่ ต่างจากพี่ณะที่มีความชอบใจ และมุ่งมั่นจะเล่นการเมืองมาแต่ก่อนเข้าวัยรุ่น"

ลานดาวพูดอย่างรู้เพราะเคยอ่านสัมภาษณ์ของเขามามาก สรณะยิ้มอย่างปีติที่อีกฝ่ายก็ทราบตื้นลึกหนาบางของตนเช่นกัน

"พี่ได้ยินชื่อเสียง ได้ยินใครต่อใครพูดถึงจ๊ะมาพักใหญ่ แต่เพิ่งเดือนก่อนที่มีโอกาสอ่านหนังสือของจ๊ะ อ่านแล้วทำให้พี่นึกถึงใครบางคนเช่นซิสเตอร์จวานน่า เดอลา ครูซ ในศตวรรษที่ ๑๗ ที่มีพร้อมทั้งรูปสมบัติ คุณสมบัติ แถมจิตวิญญาณงดงาม เป็นแรงบันดาลใจในทางสร้างสรรค์ได้กว้างขวางตั้งแต่อายุยังน้อย"

หญิงสาวสั่นหน้านิดๆ ท่าทีคล้ายบอกเขาว่าตัวจริงหล่อนน่าสมเพชมากกว่า

“ความจริงจ๊ะคือวัยรุ่นที่อ่อนแอและสับสนหลงทางคนหนึ่ง ตัวตนในวันนี้คือผลจากการปั้นแต่งใหม่ด้วยน้ำมือของครูอาจารย์และพี่ๆหลายคน จ๊ะเคยก่อความเดือดร้อนระดับวายร้ายโลกไม่ลืมไว้เยอะ ปัจจุบันแค่มาถึงจุดที่ต้องชดใช้คืนเสียบ้าง”

สรณะนึกชอบวิธีถ่อมตัวของหล่อน เพราะไม่ใช่แค่สักแต่หลบคำสรรเสริญแบบขอไปที แต่สามารถกล่าวถึงแง่เสียของตัวเองให้สมดุลกันกับคำเยินยอ ดูเป็นคนรู้จักและเข้าใจตนเองตามจริงอย่างน่ารักทีเดียว

“คนเคยร้ายกว่าใคร พอดีก็มักเป็นดีผิดธรรมดา เดี๋ยวนี้จ๊ะก็นับว่าประสพความสำเร็จอย่างสูง ได้ไพรม์ไทม์จากคลื่นเด่นเสียด้วย... ว่าแต่ในหนังสือ ‘วิธีค้นหาตัวเองให้พบ’ ที่กำลังเขียนนี่จะเล่าความเป็นมาเป็นไปของจ๊ะละเอียดหน่อยไหม พี่สนใจจัง”

“จ๊ะตั้งใจเขียนเกี่ยวกับตัวเองให้น้อยที่สุดค่ะ อาจยกตัวเองมาชี้ให้เห็นว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่อ่อนแอ ถ้าโชคร้ายขาดความสนใจ ขาดความรักงานใดงานหนึ่งจากก้นบึ้งของความเป็นตัวของตัวเอง ก็จะอยู่อย่างซังกะตายไปวันๆ”

นักการเมืองหนุ่มทำท่าสนใจยิ่งขึ้นอีก

“หมายความว่าจ๊ะเคยซังกะตายไปวันๆ?”

“ค่ะ”

“แล้วแนวทางเพื่อการค้นตัวเองให้พบล่ะ เขียนไว้ยังไง?”

“ก็ตั้งใจจะรวบรวมความเป็นมากับเกร็ดชีวิตคนเก่งที่ประสพความสำเร็จอย่างสูง เป็นตัวของตัวเอง และทำประโยชน์กับวงกว้าง จ๊ะจะแสดงให้เห็นว่าบุคคลเหล่านี้มีบางสิ่งบางอย่างที่เหมือนกัน เช่นวิธีปลูกฝังความชอบใจ และวิธีสร้างแรงบันดาลใจให้เพียรต่อสู้จนกว่าจะถึงดวงดาว สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่ความบังเอิญ ไม่ใช่การรอพรสวรรค์หรือดวงชะตา”

แล้วลานดาวก็คลี่ยิ้ม

“เผอิญพบตัววันนี้ก็ขออนุญาตไว้เลยนะคะ หนึ่งในสิบบุคคลที่ประสพความสำเร็จตั้งแต่อายุยังน้อยของหนังสือจ๊ะ... มีพี่ณะอยู่ด้วย”

หน่วยตาสรณะเปิดกว้างขึ้นนิดหนึ่ง หน้าผากคลายออกด้วยความเบิกบาน

“ด้วยความยินดีและขอขอบใจเป็นอย่างยิ่ง เพิ่งรู้สึกว่าพี่โด่งดังและน่าสนใจพอก็วันนี้เอง เดี๋ยวพี่เอาไปคุยโม้ให้ทั่วเลยว่าจ๊ะจะเขียนถึงพี่”

ลานดาวหัวเราะเสียงนิ่ม

“จ๊ะไม่มีความหมายขนาดนั้นหรอกค่ะ นักเขียนมือทองเขียนถึงพี่กันทั้งเมือง จ๊ะแค่เด็กรุ่นหลังที่เพิ่งเกิดเมื่อวานซืน และริจะขอส่วนแบ่งเกียรติยศของพี่มาประดับหนังสือบ้างเท่านั้น”

คนได้รับเกียรติทำหน้าขึงขัง

"ต่างกันนะ ด้วยวิธีลำดับและจาระไนความที่ไม่เหมือนใครของจ๊ะ ทำให้พี่อยากขออ่านเสียเดี๋ยวนี้ว่าจ๊ะจะเขียนถึงพี่ยังไง มันอาจทำให้พี่เห็นตัวเองในมุมที่ไม่เคยสังเกต คงต้องสั่งจองร้านเจ้าประจำไว้ล่วงหน้าล่ะ"

"ไม่ต้องลำบากหรอกค่ะ จ๊ะส่งให้พี่ถึงมือหลายๆเล่มเลย"

"นี่ปลื้มจริงๆนะที่รู้ตัวว่าร่วมขบวนพาเหรดคนดังในสายตาของจ๊ะกับเขาด้วย"

"คนที่อยู่ในหนังสือ คือแรงบันดาลใจของจ๊ะทุกคนแหละค่ะ พี่ณะคงไม่รู้ บางทีแค่คำสั้นๆที่เป็นมุขเด็ดในโฆษณาแชมพูของพี่เช่น 'อย่าเอาแต่สวยนะครับ' ก็เป็นชนวนเริ่มต้นให้เด็กขี้เกียจอย่างจ๊ะหันมาขยันเรียนจนพอลืมตาอ้าปากกับเขาได้"

สรณะทำตาโต แล้วหรี่ลงอย่างพยายามทบทวน งานโฆษณาและงานแสดงจำนวนมหาศาลทำให้ต้องเค้นนึกอยู่อึดใจกว่าจะจำได้รางๆ ว่าเป็นลูกฮุกของแชมพูยี่ห้อหนึ่งในช่วงสร้างภาพสระสางผมให้ได้เงางามเร็วๆเพื่อเอาเวลาอันมีค่าไปใช้สะสางงานการที่คั่งค้างอื่นๆ เขาเป็นพรีเซ็นเตอร์ซึ่งมีหน้าที่มองสาวเก่งด้วยสายตาชื่นชมในตอนต้น และพูดว่า 'อย่าเอาแต่สวยนะครับ' เป็นการปิดท้ายโฆษณา

"บางทีเราก็ทำอะไรดีๆโดยไม่รู้ตัวไว้บ้างเหมือนกันนะ"

ลานดาวยิ้มตอบ

"อาจมากจนพี่นึกไม่ถึงทีเดียวค่ะ พลังดารานั้น แค่ภาพลักษณ์ที่ชัดเจนอย่างใดอย่างหนึ่ง ก็เป็นแรงบันดาลใจกับใครต่อใครได้มากมายให้อยากเอาตามแล้ว และพี่ณะก็เป็นภาพดีๆให้เด็กรุ่นหลังอย่างพวกจ๊ะมาตลอด"

เจ้าของนีโอเทรนด์ฟังคำสรรเสริญด้วยสีหน้ายิ้มแบบคนไม่บ้ายอนัก เขาชั่งใจนิดหนึ่งก่อนเปิดโอกาส

"พี่จะให้ข้อมูลทุกอย่างที่จ๊ะต้องการ อยากถามมาเมื่อไหร่ก็ได้เสมอนะ"

"ขอบคุณค่ะ แต่คงไม่จำเป็นต้องรบกวนให้เสียเวลาของพี่ เพราะจ๊ะอ่านบทความและสัมภาษณ์ของพี่ณะตั้งแต่สิบปีก่อนจนถึงปัจจุบันนับร้อยชิ้น น่าจะมากพอ"

"พี่อาจมีข้อมูลลึกและลับที่ไม่เคยเปิดเผยกับใครหน้าไหนมาก่อนก็ได้นา"

เขาพูดยิ้มๆ เอาสองมือแตะอกและผายออกกว้าง คล้ายสัญญาว่าจะเปิดเผยกับหล่อนหมดตัวหมดใจ

"อย่างนั้นจ๊ะจะขอรบกวนเมื่อเรียบเรียงคำถามเป็นข้อๆเสร็จสมบูรณ์นะคะ"

"เอาเลย ให้สัมภาษณ์เดี๋ยวนี้ยังไหว ตกลงวันนี้สลับมุมกันล่ะ ไม่ทำหน้าที่ผู้สัมภาษณ์แล้ว"

"จ๊ะยังไม่ได้เตรียมคำถามไว้ ถามไปเดี๋ยวต้องซักซ้ำอีกหลายรอบค่ะ เอาไว้ก่อนดีกว่า"

"ตกลง อย่างที่บอกคือเมื่อไหร่ก็ได้"

"ขอบพระคุณค่ะ"

"วันหนึ่งถ้าเกิดสงสัยตัวเองว่าที่ทำๆอยู่นี่เป็นไปเพื่ออะไร พี่อาจเปิดไปเจอคำตอบของตัวเองจากหนังสือของจ๊ะบ้าง"

ลานดาวยิ้มบางอย่างรู้ว่าโดนลองภูมิ

“ในนิตยสาร ‘บุคลิก’ ฉบับเดือนมีนาคม ถ้าไม่ปี ๔๑ ก็ ๔๒ พี่ณะให้สัมภาษณ์ไว้น่าจดจำออกค่ะ ที่ว่าบางคนยอมเหนื่อยเพื่อเอาชีวิตให้รอด บางคนยอมเหนื่อยเพื่อให้ได้รวย บางคนยอมเหนื่อยเพื่อให้ได้ดัง แต่พี่ณะยอมเหนื่อยเพื่อให้โลกนี้ดีขึ้น ถึงแม้จะต้องปิดทองหลังพระก็ตาม”

รอยยิ้มในริมฝีปากหุบลง สรณะทอดตามองลานดาวด้วยแววลึกซึ้งอยู่ชั่วขณะ ก่อนเอียงคอโน้มตัวเล็กน้อย นัยน์ตาแปรประกายเป็นสนุกขณะยกมือซ้ายชี้นิ้ววนหน่อยๆ ส่อความหมายให้สังเกตความจริงรอบด้าน

“งานของพี่ที่ผ่านมานี่ไม่ค่อยจะปิดทองหลังพระสักเท่าไหร่เลยนะ ออกหน้าออกตาตลอด ฉะนั้นคำสัมภาษณ์น่าจะส่อนิสัยปากกับใจไม่ตรงกัน ซึ่งก็เทือกเดียวกับนักการเมืองที่ต้องพูดตุนคะแนนนิยมไว้ก่อนคิดหาใจจริงของตัวเองให้เจอ”

“เคยอ่านพบในหน้าบันเทิงของหนังสือพิมพ์ ‘แผ่นดินไทย’ ดูเหมือนสักเมื่อสองปีก่อน พี่ณะพูดทำนอง... ใจจริงมีไว้บอกตัวเองเงียบๆว่าเราเป็นใคร แต่คิดดีๆก่อนรู้ว่าเราเป็นใคร ก็อาจต้องทำอะไรให้กับโลกมากพอจะถูกตัดสินว่าใช่อย่างนั้นจริงไหม”

ชายหนุ่มหัวเราะแผ่ว เชื่อสนิทว่าหญิงสาวรู้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวเขามากจริง ชนิดถ้าเอาไปออกรายการแฟนพันธุ์แท้มีหวังได้ครองแชมป์

“รายการวิทยุสองครั้งหลังที่ผ่านมาดูจ๊ะไม่ปราดเปรียวฉูดฉาดเหมือนเคยๆ? ไม่รู้ว่าพี่คิดไปเองหรือเปล่า หวังว่าคงไม่ใช่สัญญาณเริ่มเบื่อนะ”

“ยังไม่เบื่อหรอกค่ะ แต่ช่วงนี้ทดลองเลิกทำเสียงเหมือนนังแม่มดป๊องดูบ้าง”

ท่านผู้แทนราษฎรหัวเราะออกมาดังๆ ก่อนเว้นวรรคเงียบครู่หนึ่ง มองหล่อนเต็มตาด้วยความรู้สึกราวกับมองเงาตนเอง เงาของเขาในกระจกกลับขวาเป็นซ้าย แต่เงาของเขาในหล่อนกลับจากชายเป็นหญิง เป็นส่วนปฏิภาคที่ได้ดุลกันทั้งคุณลักษณ์ภายนอกที่เห็นด้วยตา และทั้งคุณสมบัติภายในที่วัดได้ด้วยใจ

“อันที่จริงทำรายการถามตอบสดๆแบบจ๊ะนี่เสี่ยงเหมือนกันนะ ยิ่งพูดมากอาจยิ่งผิดมาก และทำให้จำนวนคนไม่พอใจเพิ่มมากขึ้นเป็นสัดส่วนใกล้เคียงกันกับคนที่พอใจ... แต่เท่าที่ให้เด็กของพี่ช่วยสำรวจปรากฏว่ายิ่งเหมือนคนรักจ๊ะเพิ่มมากขึ้น แถมพวกหมั่นไส้ก็น้อยลงทุกที จ๊ะพอมองออกไหมว่าเป็นเพราะอะไร?”

ลานดาวหยุดคิดนิดหนึ่ง เพราะไม่แน่ใจนักว่าสรณะอยากได้คำตอบจริงจังแค่ไหน หรือกระทั่งจะนำคำตอบไปใช้ในทางใด

“จ๊ะจะถือหลักในการตอบอย่างหนึ่ง คือถ้าไม่รู้ก็บอกว่าไม่รู้ หลีกเลี่ยงภาพลักษณ์ประเภทรู้รอบตอบได้หมด หลายครั้งจ๊ะเป็นฝ่ายขอความรู้จากคนโทร.มาด้วยซ้ำ เพราะอยากให้ภาพของรายการออกมาในแนวร่วมด้วยช่วยกันมากกว่าฉันเก่งอยู่คนเดียว การดึงทุกคนมาร่วมวงสร้างบรรยากาศเกื้อกูลกันเหมือนรวบรวมพลังแม่เหล็กที่นับวันจะมีแรงดึงดูดมากขึ้น และเป็นทั้งกำแพงป้องกันภาพฉายเดี่ยวให้คนเขม่นเราไปในตัว”

สรณะสั่นศีรษะ เหมือนครูที่บอกว่านักเรียนตอบผิด

“อันนั้นก็มีส่วน แต่คุณสมบัติที่ตรึงคนฟังไว้ได้ต่อเนื่องคือ ‘ใจ’ ของจ๊ะต่างหาก ถึงคนทั่วไปจะไม่มีความสามารถรู้ใจใครเหมือนอย่างจ๊ะรู้ใจคนอื่น แต่มนุษย์ทุกคนมีสัมผัสตามธรรมชาติอยู่ ถ้าเงี่ยหูฟัง ถ้าเปิดตามองใครนานๆ ก็ ‘เห็นใจจริง’ กันได้ สิ่งที่เราทำอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันนั่นแหละ รวมกันเป็นกองแล้วจะกลายเป็นภาพแทนใจจริงขึ้นมา เวลาใครนึกถึงเรา พยายามพูดว่าเราเป็นอย่างไร เขาจะนึกถึงใจจริงของเราตามที่เขารับรู้”

ลานดาวฟังแล้วยิ้มๆ เหมือนนั่งฟังเลกเชอร์ว่าด้วยปรัชญาการทำงานจากผู้อาวุโสที่คร่ำหวอดในวงการมาช้านาน และอีกทางหนึ่งก็นึกครึ้มที่มีโอกาสฟังผู้เชี่ยวชาญมานั่งวิเคราะห์ตน

“แล้วใจจริงของจ๊ะในความรับรู้ของพี่ณะเป็นอย่างไรคะ?”

“ที่เห็นเด่นเป็นอันดับแรกคือความสนุกกับงาน อันดับต่อมาคือความปรารถนาจะช่วยเหลือคนอื่นให้เข้าใจวิถีทางที่เป็นกุศล สองข้อนี้จะทำให้จ๊ะเป็นนางเอกในดวงใจของหลายๆคนได้อีกนาน”

คำพูดนั้นทำให้ลานดาวนึกถึงครั้งหนึ่งระหว่างเดินทางไปบางแสนกับนนทกานต์ และขอให้เพื่อนหนุ่มบอกว่าชาตินี้หล่อนมีความดีอะไรอยู่บ้าง ยังจำได้สนิทถึงอาการพยายามเค้นนึกของเพื่อนหนุ่ม แต่เค้นเท่าไหร่ก็นึกไม่ออก

มาเดี๋ยวนี้ หล่อนคงไม่จำเป็นต้องขอให้ใครฝืนใจเค้นนึกเช่นนั้นอีก เพราะแต่ละวันมีเสียงชื่นชมสรรเสริญหลั่งไหลเข้ามาไม่ขาดสาย จาระไนคุณงามความดีของหล่อนอย่างละเอียดลออในทิศทางเดียวกันจนรู้ว่าไม่บังเอิญ ไม่ใช่ความลำเอียงเฉพาะคน และไม่ใช่ชมเพราะหวังสิ่งใดสิ่งหนึ่งตอบแทน ลานดาวจึงตระหนักว่าภาพความดีของมนุษย์ใช่จะติดตัวมาแต่กำเนิด ทว่าอยู่ที่ผลของงานอันสร้างทำไว้เป็นประจำดังเช่นที่สรณะกล่าวจริงๆ

กรรมที่ทำเป็นประจำ หรือ ‘อาจิณณกรรม’ นั่นเองก่อภาพบุคคลขึ้นในใจผู้อื่น และทำให้ผู้อื่นบอกได้ว่าตัวเราเป็นอย่างไร คนเราไม่มีความน่ารักน่าชังในตัวเอง ถ้าใครรู้จักหล่อนเมื่อปีก่อนอาจหลงเพราะรูปอันเป็นของเก่าจากกุศลกรรมในอดีต หากรู้จักในช่วงนี้อาจรักในความดีอันเป็นของใหม่จากกุศลกรรมซึ่งเป็นปัจจุบัน หล่อนโชคดีที่มีโอกาสเปรียบเทียบ ทั้งในแง่การเสวยรางวัลเก่าและใหม่ ทำให้มองเห็นชัดว่าคุณค่าของกรรมดีนั้น จะเก่าหรือใหม่ผลย่อมเป็นสุขน่าอิ่มใจ แต่ระหว่างเก่ากับใหม่ ของใหม่ที่เป็นปัจจุบันชาติย่อมมีน้ำหนักมากกว่า เพราะตนเองรู้อยู่ คนอื่นเห็นอยู่ ว่าทำอะไรมาบ้างเพื่อแลกกับเกียรติยศชื่อเสียงหอมหวนทวนลม ผิดกับของเก่าที่เป็นอดีตชาติซึ่งไม่มีใครรู้ว่าทำดีท่าใดมา อยู่ๆจึงผุดขึ้นเป็นสาวแสนสวยร่ำรวยอย่างน่าริษยาปานนี้

ลานดาวมองสรณะด้วยดวงตาเป็นประกายกว่าเดิม หล่อนยังเหมือนปุถุชนธรรมดา ที่เมื่อมีใครพูดถึงตัวเองในทางดีก็ภูมิใจ และอยากฟังรายละเอียดมากขึ้น

“แล้วพี่ณะมีคำแนะนำที่เป็นประโยชน์กับการปรับปรุงตัวของจ๊ะบ้างไหมคะ? จ๊ะอยากฟัง”

ทำหน้าทำตาว่าประสงค์เช่นนั้นจริง และคำวิจารณ์ของเขาจะมีค่ากับหล่อนต่อไป นักการเมืองหนุ่มมองด้วยสายตาเห็นคน เข้าใจคน ก่อนตบมือสองแปะช้าๆ

“นี่ก็เป็นอีกความดีหนึ่ง ไม่ทะนง และระวังตัวเองไม่ให้เหลิง”

"อ๋อ... คือจ๊ะเคยหลงตัวมามากน่ะค่ะ พอทำงานทำการแล้วก็เลยอยากระวังตัวหน่อย อาจารย์จ๊ะเตือนเสมอว่าไม่ควรประมาท บาปกรรมหนักๆที่ทำแค่ครั้งเดียว อาจล้มล้างภาพรวมของกรรมดีที่สร้างทำมาทั้งชีวิตได้ และคนดีๆในอดีตที่เผลอทำบาปทำกรรมกันระนาวนั้น ก็เพราะความทะนง ความเหลิงหลงนี่เอง"

"ใช่... หนังสือพิมพ์อาจลงข่าวกรอบเล็กให้คนธรรมดาถ้าทำดีมากๆ แต่จะลงข่าวใหญ่ ตีไข่ใส่สีหลายวันถ้าคนแสนดีทำเรื่องเลวๆขึ้นมา... สำหรับภาพใหญ่ๆโดยรวมของจ๊ะนั้น ถ้าไม่มีความทะนงหลงตัวอันเป็นวิสัยปกติของคนเก่ง ก็คงหาที่ติอื่นได้ยากแล้วมั้ง"

"มีคนอยากจับจ๊ะไปถ่วงน้ำเยอะเหมือนกัน แสดงว่าต้องมีที่ติอยู่แน่ๆ ต่อไปถ้าพี่ณะเห็นก็กรุณาชี้ทางสว่างให้จ๊ะด้วยนะคะ"

เจ้าของห้องเม้มปากยิ้มและพยักหน้ากับตนเองหน่อยๆ ความมีสัมมาคารวะและอาการอ่อนน้อมถ่อมตนแบบไม่แกล้งของลานดาวทำความพึงใจให้เขายิ่งยวด และรู้สึกว่าสามารถร่วมงานกันได้อย่างสบายใจต่อไป

"ถามหน่อยเถอะ ไม่ต้องเดา ไม่ต้องสืบค้นข้อมูลจากไหนเลย ก็รู้ทันทีด้วยตาเปล่าว่าแบบจ๊ะนี่มีใครต่อใครรุมจีบเยอะแน่นอน แล้วทุกวันนี้ก็ช่วยเป็นที่ปรึกษาปัญหาหัวใจให้คนเกือบครึ่งเมือง เรียกว่ามีประสบการณ์กับตัว แถมหูตากว้างขวางเพราะรับข้อมูลมากเป็นพิเศษ จ๊ะคิดว่า... ความล้มเหลวในรักชนิดที่ก่อคดีฆ่าตัวตาย หรือตัดสินใจลงมือฆ่าแฟนซึ่งชักเห็นกันดาษดื่นเหมือนโรคระบาดนี่ มีสาเหตุสำคัญคืออะไร?"

การสัมภาษณ์ครั้งนี้ออกไปในทางคุยเล่นเป็นกันเองมากกว่าสอบความสามารถเข้าทำงาน เหมือนเขาอยากทำความรู้จักให้คุ้นเคยกันเท่านั้น ลานดาวจึงตอบทุกคำถามด้วยความปลอดโปร่งและรู้สึกเป็นตัวของตัวเองยิ่ง

"จ๊ะว่าคนเราไม่ตระหนักว่าตอนขาดสติตัวเองทำเรื่องโง่ได้ขนาดไหน..."

ลานดาวเหลือบลงต่ำ ระลึกถึงสิ่งที่ผ่านมาแล้วผ่านไปเหมือนฝันด้วยความสลด ก่อนช้อนตาขึ้นสบกับเขา เอ่ยสืบต่ออย่างรวดเร็วเหมือนน้ำไหล

"อย่างเวลาจะฆ่าตัวตายหรือฆ่าคนอื่นตายด้วยเรื่องชู้สาว สืบดีๆจะเห็นว่าไม่ขึ้นอยู่กับความรักที่ผ่านมา แต่จะขึ้นอยู่กับสติและความมีเหตุผลในขณะนั้นๆ ต่อให้เคยรักขนาดสละทุกสิ่งได้ก็อาจฆ่าแกงกันง่ายดายตอนเห็นภาพชู้บาดตา หรือถึงไม่ใช่คู่ที่แท้ แต่เราไปหลงทึกทักยึดมั่นว่าเขาใช่ เราก็อาจฆ่าตัวตายบูชาอุปาทานอย่างน่าเสียดายที่สุด"

ชายหนุ่มเท้าศอก มือแตะคางเลิกคิ้วสูง

"ฟังสะดุดดีนะ ถึงไม่ใช่คู่แท้ แต่ทึกทักว่าใช่ก็อาจฆ่าตัวตายให้เขาได้... หมายความว่าตามความเชื่อของจ๊ะ เรามีคู่แท้รออยู่เหมือนฟ้าหลังฝนกันทุกคนหรือ?"

"จ๊ะอาจแค่ใช้คำที่ทุกคนนึกถึง และเชื่ออยู่ในส่วนลึกว่าต้องมีกันมั้งคะ อาจารย์จ๊ะเคยบอกว่าคู่แท้ไม่มีหรอก เพราะเราต้องเปลี่ยนคู่ไปเรื่อยๆ แต่คู่บุญนั้นมีจริง และบุญจะส่งกระแสชักนำให้มาพบกัน

รวมทั้งรักษาสัมพันธภาพไว้ให้ยั่งยืนกว่าคู่ที่ปราศจากบุญร่วมกันมา... แต่นักฆ่าตัวตายหลายคนจะไม่มีวันได้เจอคู่บุญไปทั้งชาติ หากเขาเอาตัวรอดจากคู่บาปไม่สำเร็จ”

สรณะพยักหน้าช้าๆ

“ธรรมดาคนเราจะใจร้อนและยึดมั่นรุนแรง เจอทีแรกปักใจเลย ชนิดที่ถ้าฉันไม่ได้มา คนอื่นก็ต้องไม่ได้ไป ยอมตายดับไปเกิดใหม่ด้วยกันทั้งคู่ดีกว่า”

ลานดาวพยักหน้า

“ค่ะ... โดยเฉพาะถ้าเพิ่งรู้จักแต่ชีวิตวัยเยาว์ และไม่เห็นอะไรมีค่าไปกว่าอารมณ์รุนแรงของตัวเอง”

“มนุษย์เรามีโอกาสทางความรักแตกต่างกัน โดยเฉพาะถ้าเรามีความรักในอุดมคติเลิศเลอเกินจริง ก็อาจต้องรอจนตายโดยไม่เจอคนที่เป็นอย่างใจเยี่ยมผ่านมาเลย จ๊ะเคยคิดอย่างนั้นไหม?”

สองตาสานกัน ลานดาวยิ้มไม่สนิทนักด้วยความขัดเขินแปลกๆกับการตอบ

“ค่ะ! เพราะอายุคนเราสั้นนัก สั้นเกินกว่าจะรอแล้วรอเล่าอย่างปราศจากขีดจำกัด แถมเพศหญิงมีโอกาสเป็นที่หมายตาของคนอื่นเฉพาะในช่วงวัยต้นๆ พ้นจากวัยสาวคือการทนทรมานกับการเห็นเนื้อหนังมังสาเหี่ยวเฉาลงเรื่อยๆ ดูแล้วรู้ตัวว่านับวันยิ่งน่าแหนงหน่ายไม่ชวนจับจอง บางคนเลยหมดความอดทนแล้วสักแต่คว้าใครก็ได้ที่ใกล้ตัวแบบส่งเดช”

สรณะยิ้มละไม เคาะนิ้วลงกับโต๊ะช้าๆสองสามหนก่อนเบี่ยงประเด็นเล็กน้อย

“การเมืองในระบอบประชาธิปไตย ใครทำให้ประชาชนเชื่อได้ คนนั้นก็ครองอำนาจไป ภาพลักษณ์ใครดีกว่าก็มีภาษีกว่า... สำหรับพี่นั้น ความสำเร็จทางธุรกิจช่วยส่งภาพให้คนยอมรับว่าทำงานเป็น คิดเองเป็น และครองความสำเร็จเป็น ต่อไปคงน่าเชื่อถือว่าคุมทิศทางเศรษฐกิจและนโยบายหลักของประเทศได้ แต่ก็ยังด้อยกว่าเพื่อนนักการเมืองหลายๆคนที่สร้างบ้านสร้างเรือน มีครอบครัวอบอุ่นผาสุก พี่เพิ่งตระหนักว่าภาพนี้ก็สำคัญไม่แพ้ภาพความสำเร็จทางธุรกิจ วันหนึ่งคนจะตั้งคำถามว่าตกลงเราเป็นตุ๊ดหรือเปล่า หรืออาจจะคลางแคลงว่าเราเป็นพวกเห็นแก่ตัว รักสนุกอยากนอนกับผู้หญิงไม่เลือกหน้าไปเรื่อยๆหรือเปล่า หากขาดลูกเมียเป็นตัวเป็นตนมายืนยันความสามารถทะนุถนอมเลี้ยงดูคนใกล้ตัวให้ได้ดีแล้ว ภาพผู้ใหญ่ที่โตพอจะเป็นนักปกครองประเทศก็เหมือนแหว่งวิ่นไปมาก และอาจเป็นขี้ปากจนกว่าจะลงจากตำแหน่งเลยทีเดียว”

ลานดาวสานตากับสรณะอย่างจะอ่านใจว่าเขาเพิ่งรำพึงรำพันอะไรเล่นหรือว่า ‘ส่งคำถาม’ มายังหล่อนกันแน่ และถ้านั่นเป็นคำถาม หล่อนก็ต้องใช้เวลาครุ่นคิดสักนิดหนึ่งว่าควร ‘ส่งคำตอบ’ อย่างไรดี

“พอจะนึกออกค่ะ หลายอาชีพต้องอาศัยภาพลักษณ์ที่ดีพอถึงจะซื้อความน่าเชื่อถือจากคนในวงกว้างได้ แต่งานของพี่ณะก็ไม่เกี่ยวกับความรักโดยตรงนี่คะ จ๊ะเสียอีก หน้าที่ส่วนหนึ่งคือทำให้วัยรุ่นเข้าใจความรัก พบรัก และรักษาความรักกันไว้ดีๆ แต่ทีตัวเองกลับแคล้วคลาดกับความรักมาจนกระทั่งวันนี้ นี่ต่างหากเรียกว่าคนมีภาพลักษณ์แหว่งวิ่นอย่างแท้จริง”

ชายหนุ่มลอบระบายลมหายใจ อาการตั้งท่ารอคำตอบผ่อนคลายลง โล่งใจที่ข้อมูลข่าวกรองของเด็กเขาผิด มีสายรายงานว่าลานดาวคบกับจิตแพทย์คนหนึ่งมานานร่วมปี แต่แปลกๆที่ทั้งคู่มักเที่ยวไปไหนต่อไหนพร้อมกันกับสาวอีกคน ไม่ได้ควงคู่จู๋จี๋กันตามลำพังฉันคนรักทั่วไป เป็นความก้ำกึ่งน่าสงสัยให้แก่สายตาที่พบเห็นชอบกล

"พี่คิดว่าการยอมแคล้วคลาดกับคนที่เราเห็นตามจริงว่ายังไม่ใช่ บางทีจะดีเสียกว่าดันทุรังไม่ลืมหูลืมตา กระทั่งต้องใช้ชีวิตที่เหลือด้วยอาการหน้าชื่นอกตรม บางทีเห็นเพื่อนนักการเมืองบางคนมีครอบครัวแสนสุขแล้วนึกอิจฉา กับทั้งไม่เข้าใจว่าทำไมเราต้องแพ้เขาเรื่องนี้ แต่คิดดีๆอีกทีก็รู้สึกว่าจังหวะชีวิตคนเราต่างกัน วันก่อนเราแพ้ แต่วันหนึ่งเราอาจกลับมาชนะและน่าอิจฉากว่าใครเพื่อนก็ได้"

นัยน์ตาของเขามีประกายใหม่ที่ทำให้หญิงสาวต้องเสเบนหน้าไปมองทางอื่นชั่วคราว และเงียบฟังเขาเอ่ยต่อข้างเดียว

"เวลาสังคมเห็นผู้ชายคนไหนซื่อสัตย์กับเมียอย่างน่าประทับใจ ก็ชื่นชมว่าอย่างนี้สิลูกผู้ชายขนานแท้ สมควรได้รับคะแนนนิยมจากเรื่องส่วนตัวข้อนี้ไป แต่บางคนมีข่าวกระบ่อนกระแบ่นกับเมีย ก็โดนหาว่าไม่เอาไหนทันที ไม่มีใครมามัวเสียเวลามองด้วยความเห็นใจหรอกว่าเขาขาดโอกาสจะเจอรักแท้ต่างหาก คนเราหากขาดพื้นฐานความรัก จะฝืนสร้างภาพแฟมิลี่แมน เป็นสุภาพบุรุษผู้รักครอบครัวยิ่งชีวิตได้สักกี่น้ำ"

ลานดาวเบนสายตาไปไกลห่างจากเขามากกว่าเดิม แต่ก็จำต้องอ้อมแอ้มโต้ตอบตามเพลง เพราะรู้สึกว่าถึงจังหวะที่ตนควรกล่าวอะไรบ้างในฐานะผู้กำลังถูกสัมภาษณ์เข้างาน

"จริงด้วยนะคะ"

"พี่คิดจะปล่อยไปเรื่อยๆ ยอมเสียภาพที่ตกแต่งขึ้นมาว่าเรามีแบ็กอัพอบอุ่นพรั่งพร้อม ยอมขาดคู่บารมีเชิดชูหน้าตา ดีกว่าด่วนคว้าใครที่ไม่ใช่ตัวจริงมา เพื่อให้ใครต่อใครซุบซิบลับหลังได้ว่าที่แท้อยู่กันเหมือนเอาปลาร้าตั้งทิ้งไว้กลางพื้นเรือน เหม็นตลบอบอวลจนไม่มีใครอยากกลับบ้านเพื่อทนสูดกลิ่นชนิดนั้น"

หญิงสาวอมยิ้ม

"แต่ก่อนจ๊ะนึกด่าสาดเสียเทเสียเหมือนกันค่ะ ผู้ชายที่ทิ้งลูกทิ้งเมียให้เหงาแล้วไปอยู่บ้านใหม่กับเมียน้อย แต่พอรับฟังปัญหาของคนมากขึ้น หูตาก็กว้างขวางกว่าเดิม ความคิดนอกใจเกินครึ่งมาจากความมักมากในกามของผู้ชาย แต่บางทีเป็นเรื่องของโอกาสก่อนหลังที่จะพบคนซึ่งเข้ากับตนได้สนิท เกมชีวิตออกจะโหดร้ายและน่าทรมานใจตรงนี้ พอด่วนเลือกโดยไม่รอดูดีๆ ก็มักเจอผู้หญิงขี้บ่น ขี้หึง และขี้ขอ อยู่ไปอยู่มาเจอผู้หญิงที่เหมาะกับตัวมากกว่า ทั้งพูดน้อย ทั้งมีเหตุผล และทั้งใจกว้าง เลยมองไม่เห็นว่าทำไมต้องทนต้านแรงกิเลส มัวรักษาศีลธรรมอยู่ ในเมื่อมันจะทำให้ชีวิตเป็นสุขขึ้น และผ่อนคลายจากแรงกดดันในบ้านใหญ่ลง"

หนุ่มใหญ่โฆษกรัฐบาลคนปัจจุบันระบายยิ้มไม่จาง ประจักษ์กับตาว่าคนๆหนึ่งจะเข้าใจชีวิตแตกฉานลึกซึ้งนั้น หาใช่ต้องอายุอานามมากเสียก่อน ลานดาวรู้จักคนมาก รับฟังปัญหามามาก ช่วยแก้ปัญหามาก พลอยทำให้ตัวตนของหล่อนกระโดดก้าวเกินวัยไป อาจจะร่วมสองทศวรรษทีเดียว!

"พี่ไม่ได้คุยกับใครเรื่องพรรค์นี้มาเสียนาน ตั้งแต่อายุ ๒๐ พี่ก็คำนวณเวลาเป็นเงินเป็นทอง บางทีไปได้แรงบันดาลใจผิดๆจากสื่อทรงอิทธิพลจำพวกนิตยสารเศรษฐกิจการเงินมาเยอะ อยากผลักดันตัวเองขึ้นสูงไปแข่งกับคนที่ทรงอิทธิพลทางการเงินและมีฐานอำนาจใหญ่ ลืมคำนวณเวลามาเฉลี่ยให้ความสุขและความสมบูรณ์ในชีวิตเสียบ้าง"

"อันนั้นพอจะเข้าใจค่ะ แวดวงบุรุษผู้ทรงอิทธิพลทางการเงินมีเรื่องมันๆไว้ยั่วใจเยอะ อย่างจ๊ะได้ยินว่าคนรวยที่สุดในโลกอย่าง บิลล์ เกตส์ ครั้งหนึ่งเคยมีรายได้ ๒๕๐ ดอลลาร์ต่อวินาที แปลว่าถ้าระหว่างคิดงานสำคัญแบงก์ร้อยดอลล์ในกระเป๋าถูกลมหอบไป ๕-๖ ใบ มันจะไม่คุ้มเลยกับการเสียเวลาไล่เก็บแทนที่จะนั่งคิดงานต่อ เพราะเพียงปล่อยให้สองวินาทีผ่านไป เขาก็ได้เงินนั้นคืนมาเองอยู่แล้ว... การคำนวณที่ชวนมันเขี้ยวชนิดนี้กระตุ้นให้เราหลงลืมว่าชีวิตไม่ใช่เครื่องจักรผลิตเงินอย่างเดียว ถ้าหลงใหลมนต์สะกดของวิธีคำนวณเวลาเป็นค่าเงินเมื่อไหร่ ก็ถูกดูดเข้ากระแส 'ชีวิตเพื่อเงิน' เมื่อนั้น"

สรณะหัวเราะแจ่มใส รู้สึกว่าลานดาวเป็นเพื่อนคุยที่ตามเขาทันไปทุกฝีก้าว ทั้งเป็นฝ่ายรับความคิดและเป็นฝ่ายปลุกความคิด

"ยอมรับว่าในปี ๑๙๙๙ บิลล์ เกตส์ เคยเป็นแรงบันดาลใจของพี่เหมือนกันนะ ตอนที่สินทรัพย์ของเขาทะยานขึ้นทะลุทุกเพดาน คือฟาดเข้าไปร่วม ๙๐ พันล้านดอลลาร์ มากกว่าใครหน้าไหนในประวัติศาสตร์ที่เคยมีกันมาทั้งหมด ต่อให้มีวิธีทำลายเงินนาทีละเกือบเจ็ดล้านบาทไทย ก็ต้องใช้เวลาถึงหนึ่งปีกว่าจะทำให้เขาหมดตัว!"

"แต่ก็ดีนะคะ บิลล์ เกตส์ นี่ถึงแม้จะเขี้ยวลากดินทางธุรกิจอย่างไร เขาก็มีใจจริงจะช่วยเรื่องการศึกษาและการรักษาโรค เห็นบริจาคเงินที่ตัวเองสร้างมาด้วยน้ำพักน้ำแรงมากกว่าใครในประวัติศาสตร์เช่นกัน ถ้ามองในแง่ของกรรม ก็ไม่น่าสงสัยว่าทำไมถึงมีปัจจัยอุดหนุนให้เขารวยล้นฟ้าล้นดินขนาดนั้น เคยทำในชาตินี้อย่างไร ก็น่าจะเคยปลูกฝังนิสัยแบบเดียวกันไว้ในชาติก่อน"

ชายหนุ่มผงกศีรษะ

"คนรวยจำนวนหนึ่งอยากรวยไปเรื่อยๆเพื่อทำได้ทุกสิ่งที่อยากทำ หรือเพื่อให้มีอำนาจเบียดเบียนคู่แข่งทางธุรกิจสะดวกขึ้น แต่ประเภทที่อยู่บนหลังคาโลกอย่าง บิลล์ เกตส์ นั้นต่างไป ดีที่ถึงจุดนั้นแล้วเขาตั้งคำถามใหม่แตกต่างจากมหาเศรษฐีทั้งหลาย นั่นคือเขาควรจะใช้เงินส่วนเกินอย่างไร และนั่นก็คือที่มาของการบริจาคระดับพันล้านดอลลาร์หลายต่อหลายงวด กระจายเม็ดเงินจำนวนมหึมาไปเพื่อการกุศลสารพัดทาง"

เขาพูดด้วยเสียงชื่นชม ทำให้ลานดาวมองเห็นตัวตนของสรณะเพิ่มขึ้นอีกแบบ คนเราชื่นชมใครในแง่ไหน ก็แสดงถึงความเป็นคนชนิดนั้นในทางใดทางหนึ่ง จะมากหรือน้อยก็ตาม

"ขออนุญาตถามคำหนึ่งได้ไหมคะ?"

"เอาซี"

สรณะรับด้วยท่าทีกระตือรือร้น เพราะเดาว่าคงได้เห็นคำตอบของตนเองในหนังสือเล่มใหม่ของลานดาว

"พี่ณะบอกว่าคนรวยมีหลายประเภท ทั้งพวกที่เอาไว้ทำอะไรตามใจ ทั้งพวกที่เอาไว้ฟาดฟันกับคู่แข่ง และทั้งพวกที่อยากสละส่วนเกินให้คนอื่นบ้าง... แล้วสำหรับพี่ณะเองในฐานะนักธุรกิจใหญ่คนหนึ่ง พี่ณะตั้งใจจะรวยไปเพื่ออะไร?"

นักธุรกิจหนุ่มใช้ปลายนิ้วเกาหว่างคิ้วเบาๆ

"พี่มาจากพื้นฐานครอบครัวปานกลาง ก็มีความทะเยอทะยานประสามนุษย์คนหนึ่ง อยากมีกินมีใช้ทัดหน้าเทียมตาใครต่อใครในสังคม ทุกวันนี้ยังต้องกังวลประคับประคองความคล่องตัวทางการเงิน วันดีคืนดียังต้องก่อหนี้ โดยเฉพาะตอนสร้างรายการใหม่ เรียกว่าไม่ถึงขนาดรวยลอยลำ การมีธุรกิจที่ประสพความสำเร็จมากไม่ได้หมายความว่ารวยแล้ว แต่อาจหมายความว่าเราต้องระมัดระวังกับมันสักหน่อย พลาดก้าวเดียวอาจเซ หรือเป็นชนวนให้ล้มตึงเข้าได้ เงินทองเหมือนกองภูเขาสำหรับคนอื่น ในสายตาเราอาจเป็นแค่ฐานให้อุ่นใจชั่วระยะเวลาหนึ่ง มีรายละเอียดซุกซ่อนอยู่ซับซ้อนที่คนอื่นไม่เห็น แต่เราเห็น อือม์... นี่พี่ตอบคำถามจ๊ะไปหรือยัง?"

"สรุปคือทุกวันนี้สร้างตัวเพื่อความมั่นคงของชีวิตและคนในบริษัทก่อนเป็นก้าวแรกใช่ไหมคะ?"

เศรษฐีหนุ่มยิ้มอย่างพอใจที่อีกฝ่ายเรียบเรียงคำพูดสรุปเป็นคำตอบให้โดยที่เขาไม่ต้องพูดเอง

"อีกอย่างมันเป็นภาพซื้อความเลื่อมใสน่ะ ถ้าเรารวยได้ ก็น่าจะทำให้ประเทศรวยด้วย ความรวยด้วยลำแข้งน่าเชื่อถือกว่าปริญญาเอกทางเศรษฐศาสตร์มากนัก"

ลานดาวยิ้มอย่างคล้อยตาม

"จ๊ะเป็นลูกสาวนักธุรกิจมานาน ยังไม่เคยอ่านเกมธุรกิจออกอย่างเป็นรูปธรรมเลยค่ะ การเมืองการปกครองด้วย ภาพในใจเห็นแต่การฟาดฟันแย่งชิงอำนาจเท่านั้น"

"อำนาจเป็นสิ่งที่ทำให้ธุรกิจและการเมืองเกือบเหมือนพี่น้องฝาแฝด แต่อำนาจก็ไม่ใช่ทั้งหมด มันมีจิตวิญญาณของผู้ครองอำนาจอยู่ตรงนั้นด้วย แต่ละคนจะใช้อำนาจไปในทางที่ใจของตัวเองมีอยู่จริง พูดง่ายๆว่าใครอยากได้อะไรก็จะใช้อำนาจไปเอามาในทางนั้น"

ลานดาวมองสรณะอย่างตั้งใจคิดตาม ชีวิตหล่อนรู้จักอำนาจมาหลายรูปแบบ เช่นเกิดมาก็มีเงินทองของพ่อไว้ใช้เนรมิตข้าวของ เป็นสาวมาก็มีความสวยไว้สั่งหนุ่มให้ทำตามต้องการ และล่าสุดโตขึ้นก็มีปัญญาไว้ตัดสินใจเลือกเส้นทางชีวิตของตนเอง แต่อำนาจเหล่านั้นไม่ใช่แบบเขา และหล่อนก็ไม่อยากได้อำนาจปกครองประเทศอย่างเขาด้วย

"พี่ณะทำให้จ๊ะเข้าใจอย่างหนึ่งเดี๋ยวนี้เอง คนเราจะสมอยากแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับอำนาจในมือ"

สรณะพยักหน้า

"แต่ละคนโตมาต่างกัน เห็นอะไรมาต่างกัน แล้วก็ทำให้มีความอยากที่ต่างกัน ทุกวันนี้จ๊ะอาจพอใจที่มีส่วนเปลี่ยนแปลงใครสักคนไปในทางดีขึ้น แล้วคนรอบตัวเขาก็อาจดีขึ้นตามไปด้วย นั่นแปลว่าถ้าจ๊ะทำให้คนหลักพันพูดว่าเขาเปลี่ยนไปเพราะจ๊ะ ก็อาจหมายถึงจ๊ะคนเดียวสามารถก่อกระแสความเปลี่ยนแปลงกับผู้คนในหลักหมื่น...

"ถึงตรงนั้นจ๊ะอาจอยากทำประโยชน์มากขึ้นอีกระดับหนึ่ง และหันมาเห็นว่าระบบสังคมประชาธิปไตยในไทยเรามีกลไกรองรับผู้ต้องการทำประโยชน์ในวงกว้างถึงขีดสุดอยู่ นั่นคือเปิดโอกาสให้กระโดดเข้ามาเล่นการเมือง เสนอตัวเป็นนักปกครอง นักวางแผนพัฒนาประเทศแทนคนทั้งชาติ ซึ่งคราวนี้ตัวตนของจ๊ะจะไม่กระทบแค่คนกลุ่มพันกลุ่มหมื่น แต่จะยกขึ้นสู่ขอบเขตประชาชนเรือนแสนเรือนล้าน...

"คิดง่ายๆ ถ้าวันหนึ่งเรามีโอกาสช่วยผู้หญิงถูกข่มขืนให้รอดปลอดภัยสักคน เราคงเก็บไปภูมิใจอีกนาน แต่หากเรามีอิทธิพลได้ถึงขนาดทำให้ชายโฉดทั้งหลายหายไปจากประเทศล่ะ ความน่าภูมิใจจะยิ่งต่างไปขนาดไหน? กลไกอำนาจรัฐที่มารองรับไอเดียดีๆ ทั้งในด้านปรับพื้นจิตใจคนในชาติ และทั้งในด้านการลงโทษที่น่ากลัวพอ ย่อมบันดาลความเป็นไปได้ให้เกิดขึ้นทั้งนั้น เราจะสนุกกับการตั้งเป้าหมายดีๆ และใช้อำนาจรัฐกับพลังความคิดสร้างสรรค์เพื่อไปให้ถึงเป้าหมายนั้น"

ลานดาวรับฟังด้วยตาตื่น ปกติฟังนักการเมืองพูดจะไม่ค่อยเข้าหู ถ้อยคำหยั่งลงไม่ถึงจิตถึงใจ อาจเป็นเพราะถูกปลูกฝังให้มองนักการเมืองในแง่ร้ายมาแต่เด็ก เห็นเป็นเสือ สิงห์ กระทิง แรดที่เอาแต่โกหกมดเท็จปั้นน้ำเป็นตัวไปวันๆ

หลายปีที่ผ่านมาถ้าจะฟังการเมืองบ้าง ก็คือวันถ่ายทอดสดจากรัฐสภา และจำเพาะเจาะจงดูลีลาอภิปรายของ สรณะ กรีธาพล คนเดียว แม้บางทีฟังไม่ค่อยรู้เรื่องนัก ก็ติดตามด้วยความประทับใจมาดเข้มแบบพระเอกเก่าของเขาเป็นหลัก ภาพเสียงและวาจาของเขาคมคาย ชัดเจน เข้าใจง่าย ฟังแล้วอยากพยักหน้าคล้อยตามเสมอ มาวันนี้เมื่อได้คุยกับเขาเป็นการเฉพาะ ก็บังเกิดแรงบันดาลใจทางการเมืองขึ้นอย่างประหลาด อาจเพราะรู้สึกว่ากำลังได้สัมผัสกับบุคคลซึ่งเป็น 'ของจริง' ที่กระโดดออกมาจากความฝันก็ได้

"อำนาจไม่ใช่เป้าใหญ่ของพี่ณะใช่ไหมคะ? การใช้อำนาจต่างหากที่ใช่ พอบอกได้ไหมว่าเป้าใหญ่ในชีวิตของพี่ณะคืออะไร?"

"ที่ผ่านมารัฐบาลมักเน้นกันว่าต้องทำธุรกิจอย่างไรเศรษฐกิจจะดีขึ้น นั่นเป็นสิ่งที่พี่ต้องพูดถึงเพื่อหาเสียงเหมือนกัน แต่วันหนึ่งพี่จะบอกเพิ่ม ว่าทำบุญท่าไหนถึงจะรวยจริงทั้งเงินและความสุข คือพี่อยากก่อกระแสใหม่ให้คนคำนวณเวลาเป็นบุญเป็นกุศลกันเสียบ้าง สรุปให้ง่ายที่สุด พี่จะไม่หยุดการปกครองอยู่แค่ระดับประชาธิปไตย แต่จะพยายามไปให้ถึงระดับธรรมาธิปไตยด้วย!"

เขาขยายฝันและอุดมการณ์หมดเปลือก จนตาสวยของลานดาวเปิดกว้างอย่างพลอยร่วมกระตือรือร้นตาม หาคำพูดที่ควรพูดเพื่อแสดงว่าหล่อนเชียร์เขาสุดใจ

"จ๊ะไม่เคยรู้สึกถึงตัวตนความเป็นนักปกครองที่แท้จริงเหมือนอย่างนี้มาก่อนเลย"

"นักการเมืองในอุดมคติยังมีเยอะ เท่าที่พี่เห็นกับตา บางคนเหมือนเกิดมาเพื่อถูกวางไว้ในตำแหน่งเฉพาะ ทำงานปิดทองหลังพระป้องกันไม่ให้ชาติวิบัติด้วยน้ำมือคนโง่และขี้โลภทั้งหลาย แต่งานการเมืองก็เหมือนหมักหมมคราบสกปรกมายาวนาน คนไม่รู้จักเกม ไม่ทันเกม หรือมัวห่วงความสะอาดสะอ้านไร้ยองใย อย่างไรก็ต้องถูกปาดกระเดือกทิ้งจากระบบ ต่อให้ประชาชนหนุนหลังแค่ไหนก็อยู่ไม่รอด หรือจอดเสียก่อนจะไปถึงยอดสุดของระบบ"

"พี่ณะมีครบทุกอย่างที่จะไปถึงตรงนั้น จ๊ะเชื่อพี่ณะ"

ลานดาวพูดแบบยิ้มๆประจบ ยิ่งคุยนานยิ่งยำเกรงอำนาจในตัวสรณะมากขึ้นทุกที

"ไม่ง่าย แล้วก็ไม่ใช่นอนมาอย่างนั้นหรอก"

นักการเมืองหนุ่มทำหน้าเหนื่อยหน่ายนิดๆ หาได้ลำพองกับถ้อยคำแสดงความปักใจนิยมและเชื่อมั่นในตัวเขาแม้แต่น้อย เหตุเพราะเห็นตามจริงว่าต้องฝ่าฟันหอกดาบอีกหลายร้อยเล่ม และปีนป่ายกำแพงเหล็กอีกหลายพันชั้น

"พี่เพิ่งทำงานการเมืองมาไม่กี่ปี ทุกวันนี้รู้สึกเลยว่าตัวเองเหนื่อย และไม่เหนียวทนทายาดอย่างที่คิด บางบทบาทคล้ายเห็นตัวเองแกล้งทำอะไรก็ไม่รู้ ต่อให้เกลียดใครสักคนเข้าไส้ ก็ต้องทนยืนยิ้มเจรจากับมันเป็นนานสองนาน หรือรู้ความชั่วร้ายอย่างระยำของใคร แต่ยังกอดคอเป็นพวกเดียวกันกะมัน แถมบางทีต้องช่วยพูดให้มันดูดีขึ้นจนเราต้องรับส่วนเลวของมันจนเหม็นตามไปด้วย หรือบางทีไม่เห็นด้วยกับนโยบายอันเป็นมติของพรรคพวก แต่ก็ต้องกัดฟันแถลงข้อดีให้ประชาชนฟังเป็นคุ้งเป็นแควเหมือนเราคิดเอง พอใจพูดด้วยตัวเอง"

พอจบประโยคก็ทำท่าเหมือนเพิ่งนึกขึ้นได้

"อ้าว!... ตายล่ะ! เพลินไปหน่อย เผลอนึกว่ากำลังระบายความในใจกับคนในครอบครัว ขอโทษนะ... คำพูดเมื่อกี้ห้ามแพร่งพรายล่ะ แล้วอย่ารวมไว้ในหนังสือจ๊ะเด็ดขาด"

เขาทำหน้าทำตาขึงขัง ทว่าแฝงยิ้มแนบเนียนด้วยลีลาของดาราเก่า นั่นทำให้ลานดาวรู้ว่าเป็นลูกเล่นหยอดมุขบอกอ้อมๆว่าเขาไว้ใจหล่อนขนาดไหน เพียงด้วยการคุยกันครั้งแรกก็ยอมคายความลับที่อาจเป็นภัยกับตนในภายหลังหากหล่อนนำไปโพนทะนา

ลานดาวรีบรับคำอย่างแข็งขันกลั้วหัวเราะ

"ค่ะ! จะฟังและเก็บไว้ในความทรงจำส่วนตัวเท่านั้น จ๊ะให้สัญญา"

สรณะยิ้มให้ลานดาว

"ปีนี้อายุ ๒๒ ใช่ไหม?"

"ค่ะ"

หญิงสาวยิ้มตอบ คิดในใจว่าเจ้านายใหม่ช่างดีเหลือเกิน รู้ทุกอย่างหมดโดยหล่อนไม่ต้องให้ข้อมูลอะไรทั้งสิ้น

"อีกสามปีจ๊ะมีสิทธิ์สมัครผู้แทน ระหว่างนี้เตรียมๆดูใจไปแล้วกันว่าพอจะสนุกกับการเมืองได้ไหม?"

ลานดาวสั่นศีรษะทันที

"ขอเป็นฝ่ายเชียร์พี่ณะดีกว่าค่ะ จะให้จ๊ะช่วยตระเวนหาเสียงให้พี่ยังไหว แต่ลงเล่นเองนี่ขอตัวชาตินี้จะไม่มีใครเห็นจ๊ะยืนในสภาเด็ดขาด"

สรณะหัวเราะเบาๆ

"อย่าเพิ่งลั่นวาจาเป็นเด็ดเป็นขาดอย่างนั้น วันหนึ่งอาจเปลี่ยนใจก็ได้ วังวนของอำนาจมันมีแรงดึงดูดที่เกินต้าน พี่มองแล้วว่าจ๊ะจะมีฐานอำนาจใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ อายุแค่นี้ยังอย่างนี้ พอเริ่มเป็นผู้อาวุโสธรรมชาติจะส่งขึ้นไปยืนระดับใหม่เอง"

ลานดาวหัวเราะบ้าง

“ขอทนยืนน้ำลายไหลอยู่กับระดับเดิมนี่แหละค่ะ ยิ่งวันจ๊ะยิ่งอยากทำตัวจ๋องจริงๆนะคะ นึกภาพตัวเองเป็นนักการเมืองไม่ออก ทั้งซีกรัฐและซีกค้าน”

“ทำไมถึงคิดว่าอยู่ฝ่ายรัฐบาลไม่ได้?”

หญิงสาวเริ่มเคยชินกับการถามหาเหตุผลให้แต่ละความเชื่อ เพราะอาชีพที่ทำอยู่บังคับให้มองสิ่งต่างๆอย่างละเอียดรอบด้านด้วยความเป็นกลางเสมอ

“ความฝันของพี่ณะต้องการซูเปอร์แมนมาทำให้เป็นจริง จ๊ะอยากให้มีคนๆนั้น แต่ก็ตระหนักว่าตัวเองไม่ใช่ พ่อจ๊ะเคยบอกว่าการเมืองไทยอำนาจอยู่ที่เงิน ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นคือลูกพรรคต้องมีเงิน ถึงจะมีกำลังใจช่วยกันแบกหัวหน้าพรรคขึ้นนั่งเก้าอี้นายก ถ้านายกหาเงินไม่เก่ง อย่างน้อยก็ต้องสร้างภาพสุจริตแล้วเอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ปล่อยให้ลูกพรรคทุจริตกันตามสบาย แต่ถ้านายกหาเงินเก่ง ก็หลีกเลี่ยงข่าวผลประโยชน์ทับซ้อนไม่ได้ ขืนเห็นแก่ประชาชนมากกว่าลูกพรรค ก็จะไม่มีใครช่วยรักษาเก้าอี้ไว้ได้นาน ความจริงนี้ทำให้จ๊ะเห็นว่าจะเชื่อบาปบุญคุณโทษแค่ไหน คนคิดเป็นนายกก็ต้องกล้าทำอะไรบางอย่างเพื่อเงินเสมอ และเป็นผลในทางตรงหรือทางอ้อมให้ต้องทนยอมรับการมีคนรักกับคนเกลียดคละกันทั่วทั้งแผ่นดินด้วย... สำหรับจ๊ะ จ๊ะอยากโตขึ้นโดยไม่ถูกบังคับให้กัดฟันยอมรับว่าเงินคือฐานอำนาจ”

“แล้วทำไมถึงคิดว่าอยู่ฝ่ายค้านไม่ได้?”

“ก็... ถ้าคิดในแง่ของกรรม มันเหมือนถูกบังคับให้ทำกรรมอีกชนิดหนึ่ง คือต้องมองทุกการกระทำของคนอื่นเป็นสิ่งผิดพลาดไปหมด จะมองหรือพูดยกย่องว่าเขาดีไม่ได้ ต้องปลูกฝังความจงเกลียดจงชังให้ลึกเข้าไส้ถ้าอยากได้เป็นรัฐบาลบ้าง จ๊ะคงฝืนใจตายเลย ยิ่งก่อนถึงฤดูเลือกตั้งต้องเข้าป้อมต่อสายตรงกับกลุ่มทุนที่หวังผลประโยชน์ภายหลัง ขอให้ส่งเสบียงกรังไว้สู้ศึก แค่คิดก็แหยงแย่แล้วค่ะ”

สรณะขมวดคิ้วยิ้ม

“ไหนว่าไม่ชอบการเมือง ทำไมเห็นอะไรชัดนัก?”

“จำๆเขามาทั้งนั้นแหละค่ะ ถ้าให้ลงรายละเอียดก็บอกไม่ถูกหรอก”

“อือม์! ความจริงไม่เล่นการเมืองก็ดีเหมือนกัน จ๊ะจะได้สะอาดเหมือนผ้าขาว...”

เขายั้งคำไว้แค่นั้น ไม่ต่อประโยคเต็มๆที่เหลือคือ ‘เอาไว้คอยโบกพัดให้ความเย็นรื่นกับพี่’

“ทีนี้มาคุยกันเรื่องรายการโทรทัศน์หน่อย”

สรณะกล่าวพลางขยับตัวเป็นงานเป็นการ พลอยทำให้ลานดาวยืดหลังตรงสนใจฟังตาม

“เกมโชว์ที่ผ่านๆมาส่วนใหญ่ดัดแปลงหรือเอาของเก่ามาปรุงให้เร้าใจกว่าเก่าด้วยรูปแบบที่มีสีสันแปลกตาไป รวมทั้งการพยายามดึงผู้ดำเนินรายการที่มีลีลาดึงดูดผู้ชมเข้ามาแทนหน้าเก่าๆ หรือไม่ก็ล่อใจผู้เล่นและผู้ชมด้วยเงินรางวัลก้อนโตมากๆ...

“หนึ่งปีที่ผ่านมาพี่เกิดความคิดอยากสร้างรายการใหม่เอี่ยมที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อน เกมไม่จำเป็นต้องเป็นแบบที่นีโอเทรนด์ถนัด คือไม่ต้องสนุกสนานเฮฮาแฝงสาระอย่างที่เคยๆ แต่อาจมีความกดดันความตึงเครียด และความเร้าใจให้เต้นระทึกได้แรงๆเสียบ้าง...

“รูปแบบเกมใหม่ที่พี่คิดขึ้นนี้ จะเป็นการถ่ายทอดอารมณ์ ความกดดัน ความตื่นเต้น รวมทั้งชัยชนะเข้าถึงจิตถึงใจคนดูตรงๆ ยิ่งกว่านั้นพี่จะผลิตสินค้าจำลองเครื่องเล่นในรายการขึ้นมาวางขายตามท้องตลาด ซึ่งจะเป็นเครื่องช่วยพัฒนาประสิทธิภาพการทำงานของสมองคนเล่นได้มากด้วย”

ลานดาวกะพริบตาปริบๆ เดาไม่ถูกเอาเลยว่าเขากำลังพูดถึงเกมชนิดไหน หรือจะเป็นไปได้อย่างไร

“แค่ฟังก็ระทึกตามแล้วค่ะ”

หล่อนเผยความรู้สึกอย่างจะเร่งให้เขาพูดต่อเมื่อเห็นพักนานคล้ายยั่วให้อยากรู้

“รายการนี้พิธีกรจะเป็นองค์ประกอบแวดล้อมที่สำคัญ คือต้องมีพลังพอจะตรึงคนดูให้อยู่กับความเข้มข้นของบรรยากาศ รวมทั้งเชื่อว่าตัวรายการไม่ใช่ของเก๊ นี่เป็นรายการแรกในรอบสองปีที่พี่จะเข้ามาเป็นพิธีกรด้วยตัวเองอีกครั้ง เดิมทีกะจะทำคนเดียว แต่เมื่อเห็นจ๊ะ ก็คิดใหม่ว่าควรมีพิธีกรผู้ช่วยอีกคน”

ลานดาวลืมความอยากรู้รายละเอียดของรายการไปชั่วคราว บังเกิดความตื่นเต้นอย่างใหญ่หลวงเมื่อทราบว่าจะมีโอกาสยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กับสรณะ เกือบหลุดปากว่าดีใจจังค่ะ แต่เปลี่ยนเป็นพนมมือไหว้แทน

“ขอบพระคุณสำหรับเกียรติที่มอบให้จ๊ะนะคะ”

บิ๊กบอสแห่งนีโอเทรนด์ เอ็นเตอร์เทนเมนต์ไม่ตอบอะไร แต่ลุกเดินไปยกหูโทรศัพท์ต่อสายภายในถึงใครคนหนึ่ง

“คุณสมคิด เตรียมเครื่องให้พร้อมนะ ผมกำลังจะพาน้องจ๊ะไปสาธิตการทำงานเดี๋ยวนี้”

ตอนที่ ๔๐ กีฬาพลังจิต

ลานดาวเดินตามท่านประธานบริษัทต้อยๆ ทั้งคู่ลงมาชั้น ๒ ซึ่งมีผู้คนพลุกพล่าน หลายรายที่เดินสวนมาต่างยกมือไหว้สรณะและเมียงมองหญิงสาวด้วยสายตาสนใจใคร่รู้ว่ายายนี่เป็นใคร ติดตามบิ๊กบอสด้วยเรื่องอันใด เพราะสรณะไม่ค่อยลงมาชั้น ๒ บ่อยนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่เคยพาสาวสวยมาด้วยสองต่อสองอย่างนี้

ชายหนุ่มเปิดประตูพาสาวหน้าใหม่เข้าไปในห้องๆหนึ่ง ในนั้นมีชายวัยกลางคนร่างสูงชะลูดกำลังง่วนอยู่กับคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ไฟฟ้าหลายชนิด กลางห้องเป็นโต๊ะยาวขนาดประมาณ ๒ x ๑๐ เมตร พื้นโต๊ะพลาสติกลาดเอียงทำมุมประมาณ ๑๐ องศาเข้าหากันจากขอบซ้ายขวา เป็นร่องทางยาวตรงกลางรูป V กลางร่องนั้นมีลูกเหล็กทรงกลมชุบโครเมียมขึ้นเงาสีเงิน ขนาดใหญ่กว่าลูกโบว์ลิ่งเกือบสองเท่าตั้งอยู่บนรางเลื่อน ดูผิวนอกเหมือนเป็นเหล็กตัน แต่ลานดาวทราบภายหลังว่าข้างในกลวงเบา มีน้ำหนักประมาณ ๕ กิโลกรัมเท่านั้น ทว่าหลอกตาเหมือนหนักกว่าที่เห็นหลายสิบเท่า

จะด้วยอุปาทานหรือสัมผัสรู้ประการใดก็ตาม หญิงสาวเห็นเหมือนมีกลุ่มพลังแฝงอยู่ในลูกเหล็กนั้นอย่างหนาแน่น คล้ายกับมันมีชีวิตจิตใจและพร้อมจะกลิ้งได้เองฉะนั้น

“จ๊ะ... นี่ดอกเตอร์สมคิด หัวหน้าทีมงานวิจัยและพัฒนาของพี่”

ลานดาวพนมมือไหว้และยิ้มให้เขา สมคิดรับไหว้และทักคำแรกด้วยการชม

“คุณสรณะเอาหนังสือของคุณจ๊ะให้ผมอ่านแล้วครับ ผมอ่านไปงงไปว่าอายุเพิ่งยี่สิบต้นๆเขียนได้ขนาดนี้ทีเดียวหรือ เยี่ยมจริงๆ”

“ขอบคุณค่ะ”

“นี่คืออุปกรณ์สำคัญในการเล่นเกมโชว์ใหม่ของเรา” สรณะพเยิดหน้าไปทางโต๊ะกลางห้อง “จ๊ะกำลังอยู่กับความลับล่าสุดที่นีโอเทรนด์ใช้เวลาเกือบหนึ่งปีพัฒนามันขึ้นมา เห็นแค่นี้พอจะเดาออกไหมว่ามันคืออะไร?”

ลานดาวมองหัวโต๊ะและปลายโต๊ะที่มีเก้าอี้วางอยู่ทั้งสองฝั่ง ก่อนจะเบนสายตากลับมาจับที่ตุ้มเหล็กสีเงินยวงเงาวับบนรางเลื่อนอีกครั้ง

“ลูกเหล็กเหมือนมีคลื่นพลังแฝงอยู่ จ๊ะเดาว่าน่าจะมีคนพยายามทำให้มันเคลื่อนที่มาหลายพันครั้งแน่เลยในช่วงปีที่ผ่านมา... เกมเกี่ยวกับพลังจิตใช่ไหมคะ? แต่คงต้องมีขั้นตอนในการทำให้มันเคลื่อนที่แบบอ้อมๆ เพราะพี่ณะคงไม่สามารถหานักพลังจิตตัวจริงมาเล่นเกมกันได้ทุกอาทิตย์”

สรณะยิ้มอย่างประทับใจ

“ถูกแล้ว! พี่ตั้งชื่อรายการเกมโชว์นี้ว่า ‘กีฬาพลังจิต’ ซึ่งอาจเป็นเกมโชว์ที่เร้าใจที่สุดเท่าที่คนดูเคยเห็นมา ลองมานั่งนี่สิ”

แล้วเขาก็พาว่าที่ลูกน้องสาวไปที่หัวโต๊ะด้านหนึ่ง บอกให้หล่อนนั่งบนเก้าอี้ประจำตำแหน่ง

"สิ่งที่ผู้เล่นจะต้องทำคือจ้องลูกเหล็ก บังคับให้มันวิ่งเข้ามาหาตัว จะมีผนังทองแดงตั้งรับอยู่ เมื่อโดนลูกเหล็กชนนิดเดียวก็จะส่งสัญญาณสิ้นสุดเกมทันที และเป็นอันว่าฝ่ายนั้นชนะไป แน่นอนว่าคนธรรมดาไม่มีคลื่นพลังแผ่ออกมาเข้มข้นพอจะเคลื่อนวัตถุแม้แต่กระดาษทิชชูได้ไหว แท้จริงแล้วลูกเหล็กเป็นเพียงเป้าล่อสายตาให้เกิดกิจกรรมทางสมองซึ่งตรวจวัดเป็นคลื่นไฟฟ้าได้ การกลิ้งจะเกิดจากการนำวิธีทางแม่เหล็กไฟฟ้ามาประยุกต์ แต่ผู้ชมจะรู้สึกเหมือนมันโดนแรงกระทำจากผู้เล่นตรงๆ"

ลานดาวเข้าใจทันที ยิ้มกว้างตาเป็นประกาย

"การแข่งก็คือการนำคลื่นสมองของผู้เล่นมาหาค่าความต่างใช่ไหมคะ? หักลบแล้วใครมีคลื่นแรงกว่า ก็ผลักบอลเข้าหาฝ่ายนั้น"

สรณะพยักหน้า

"ใช่! เปรียบเหมือนการเล่นชักเย่อที่ไม่มีเชือก มีแต่ค่าสัญญาณไฟฟ้าจากสมองเป็นตัวดึงกันไปดึงกันมา"

หญิงสาวก้มลงเห็นอุปกรณ์ชิ้นหนึ่งแขวนห้อยอยู่ที่มุมโต๊ะ มันคล้ายหมวกยางทรงกะลาที่มีครอบหู คล้ายกับเฮดโฟนฟังดนตรีดีไซน์เท่ ก็เดาว่านั่นคงเป็นเครื่องตรวจจับคลื่นพลัง

"นี่ใช่ไหมคะ ที่จะถ่ายทอดสัญญาณจากสมองคนเล่นเข้าเครื่องคอมพิวเตอร์?"

"ถูกแล้ว เราดักจับสัญญาณไฟฟ้าจากสองจุดใหญ่ คือคลื่นไฟฟ้าสมอง กับคลื่นไฟฟ้าจากช่วงอก เดี๋ยวนี้เทคโนโลยีตรวจสัญญาณก้าวหน้าไปมาก รุงรังน้อยกว่าที่เห็นในโรงพยาบาลเยอะ แถมไม่ต้องเหนอะหนะจากการใช้เจลแล้วด้วย เหมือนใส่หมวกธรรมดาใบหนึ่งที่มีสายโยงไปแปะหน้าอกอีกจุดเดียวเท่านั้น เพราะเราไม่ได้จะเก็บค่าสัญญาณละเอียดขนาดเอาไปวิเคราะห์โรคอย่างที่หมอทำ"

"ทำไมต้องเอาค่าของคลื่นไฟฟ้าจากช่วงอกมาร่วมคำนวณด้วยคะ?"

"เราใช้สัญญาณจากกลางอกเป็นแกนอ้างอิง ทำนองเดียวกับถ้าเรารู้ว่าก้นบ่ออยู่ตรงไหน ก็สามารถวัดระดับน้ำในบ่อที่สูงขึ้นมาได้อย่างชัดเจน พี่เปรียบกลางอกเป็นก้นบ่อเพราะให้ค่าเฉลี่ยความต่างศักย์เป็นกลางมากที่สุด หรือพูดง่ายๆว่าค่าทางไฟฟ้าใกล้เคียงศูนย์โวลต์มากที่สุด ดังนั้นขณะที่เซลล์ประสาทสมองมีกิจกรรมมากขึ้น หากเราวัดค่าทั้งจากกลางอกและจากส่วนหัว ก็จะรู้ความต่างศักย์ระหว่างสองจุดนี้และตีค่าเป็นพลังจิตได้ พลังจิตแรงจะให้ค่าเป็นช่วงคลื่นสูงและถี่ยิบ คลื่นซึ่งได้จากคนเล่นจะถูกแสดงเป็นกราฟให้ผู้ชมเห็นทางทีวีอย่างชัดเจนด้วย"

"ตอนเราสงบมากๆ ค่าของพลังจิตจะยิ่งออกมาแรงไหมคะ?"

"พลังจิตกับความสงบไม่ใช่สิ่งเดียวกันหรอกนะ แต่ก็มีส่วนสัมพันธ์กันอยู่ ยกตัวอย่างเช่นขณะรถวิ่งบนทางโล่งเป็นเส้นตรงด้วยความเร็วตามสบาย คนขับอาจผ่อนคลาย สงบสุข ไม่ต้องเพ่งไม่ต้องเกร็งเป็นพิเศษ ต่างจากรถวิ่งบนทางคับขัน โดยเฉพาะพวกขับรถแข่งที่ต้องการเร่งสปีด เพ่งสายตาบังคับรถให้ทะยานขึ้นแซงคันหน้า จะเกิดความรู้สึกเหมือนมีพลังอัดขึ้นในร่าง ซึ่งจะใหญ่หรือเล็ก คงที่หรือแปรปรวนง่าย ก็ขึ้นอยู่กับความนิ่งของแต่ละคน ยิ่งใครนิ่งได้มาก เมื่อเกิดกิจกรรมทางเซลล์ประสาทก็ยิ่งส่งคลื่นได้แรงสม่ำเสมอกว่าพวกที่กระวนกระวายเก่ง"

“อย่างนี้เวลาเล่นกีฬา ตั้งใจเตะบอลเข้าโกล์ หรือเล็งธนูแน่วแน่อยู่ ก็ล้วนแล้วแต่เป็นช่วงของการเกิดพลังจิตทั้งนั้นสิคะ?”

“คนเราเพ่งอยากได้อะไร ก็ใช้พลังจิตทั้งนั้นแหละ แม้แต่การนั่งประชุมวางแผนของผู้บริหารที่ต้องการขับเคลื่อนธุรกิจของพวกตนไปข้างหน้า ก็เกิดกลุ่มพลังจิตอย่างใหญ่ขึ้นมาเหมือนกัน เพราะผลจากการวางแผนสำคัญๆจะมีผลกระทบกับใครอีกหลายๆคน ก่อเหตุการณ์ขึ้นอีกหลายๆอย่าง”

“นึกภาพออกเลยค่ะ เหมือนผู้มีตำแหน่งบริหารใช้พลังจิตสร้างสรรค์หรือทำลายสิ่งรอบตัวอยู่เสมอ”

สรณะหยิบเครื่องตรวจจับสัญญาณสมองขึ้นมาถือ สายตาเล็งดูประดิษฐกรรมของบริษัทตนแน่วนิ่ง

“หนังไทยและหนังฮอลลีวู้ดทำให้ผู้คนเกิดมุมมองเกี่ยวกับพลังจิตไปในทางลี้ลับและไกลเกินตัว หรือกระทั่งเป็นเรื่องหลอกเด็กไปเลย ความจริงพลังจิตเป็นเรื่องใกล้ตัวเราอย่างที่สุด ชีวิตประจำวันของทุกคนต้องประสบอยู่เสมอ อย่างคุยโทรศัพท์กับบางคนแล้วรู้สึกอึดอัด เหมือนมีอะไรบีบให้เสียงเราแหบแห้งลง นั่นก็คือโดนคลื่นจิตปั่นป่วนของอีกฝ่ายรบกวน หรือโดนพลังกล้าแข็งของอีกฝ่ายครอบงำเข้าแล้ว”

“ค่ะ เจอคนเก่งมากเข้าจ๊ะก็พบความจริงอย่างหนึ่งด้วย ว่าความชำนาญในวิชาชีพของแต่ละคนก็อาจก่อให้เกิดพลังจิตเหนือธรรมดาได้แล้ว อย่างจ๊ะเพิ่งอ่านข่าวเจ้าหน้าที่ศุลกากรซึ่งต้องคอยตรวจจับกล่องพัสดุผิดกฎหมายจากทั่วโลกนับแสนชิ้นต่อวัน พอทำเป็นสิบปี เพียงได้ลูบคลำกล่องต่างๆด้วยใจสงบ ก็อาจสัมผัสถึงความผิดปกติที่แอบซ่อนอยู่ข้างใน หรือบางครั้งแค่เห็นไกลๆ ก็บอกถูกแล้วว่าใช่เลย ของในกล่องนั้นผิดกฎหมายแน่นอน”

เจ้าของบริษัทผู้เป็นต้นคิดเกมพลังจิตวางเครื่องตรวจสัญญาณสมองลง พยักหน้ายิ้มแย้ม

“ใครทำหน้าที่ด้วยใจรักก็มักมีพลังจิตในทางนั้นๆ คนส่วนใหญ่รักแต่หน้า และเอาแต่ผลักภาระให้คนอื่น ก็เลยไม่รู้จักคุณภาพพิเศษของจิตกัน... แต่ถึงอย่างนั้นเรื่องพลังจิตก็จับความสนใจคนได้ง่าย พี่มาดหมายว่ารูปแบบของเกมโชว์กีฬาพลังจิตจะดึงดูดผู้ชมจำนวนเป็นล้านให้มาสนใจเรื่องจิตวิญญาณของตัวเองบ้าง”

“น่าสนุกจังค่ะ พลังของรายการต้องดึงเรทติ้งได้สูงลิบทีเดียว แค่แสดงกราฟค่าของคลื่นพลังจิตที่สูงต่ำแปรปรวนอยู่ตลอด ควบคู่ไปกับสีหน้าท่าทางจ้องลูกเหล็กนิ่งเอาจริงเอาจัง ก็ถ่ายทอดความลุ้นระทึกกระทบจิตคนดูได้ตรงๆแรงๆเหลือหลายแล้ว นี่เป็นอะไรที่ไม่เคยมีใครเห็นมาก่อนจริงๆ”

“อยากลองเล่นไหมล่ะ?”

“อุ๊ย! อยากซีคะ เล่นกับพี่ณะเหรอ?”

“ก็งั้นสิ”

สรณะพยักหน้าให้ดอกเตอร์สมคิดมาช่วยติดตั้งอุปกรณ์ให้ลานดาว ส่วนตัวเขาเองเดินอ้อมไปนั่งอีกฝั่งของโต๊ะ หญิงสาวใจเต้นรัวเมื่อท่านดอกเตอร์นำหมวกยางมาครอบกระหม่อม รู้สึกถึงสายคาดที่แนบกระชับกับศีรษะ สมคิดใช้นิ้วกดสองจุดบนหน้าผากเพื่อให้ขั้วรับสัญญาณไฟฟ้าทองเหลืองเคลือบ

ซิลิโคนชื้นได้แปะติดกับผิวหนัง และขยับครอบหูให้เข้าที่มิดชิดเพื่อช่วยลดทอนการรบกวนจากสำเสียงภายนอก อันจะทำให้มีสมาธิมากขึ้น นอกจากนั้นครอบหูยังเป็นอุปกรณ์สื่อสารกับผู้ควบคุมเครื่องอีกด้วย

สมคิดขอให้หล่อนปลดกระดุมเม็ดแรกออก และนำขั้วรับสัญญาณอีกหน่วยหนึ่งไปแปะตรงจุดเหนือร่องอก เท่านั้นทุกอย่างก็พร้อม เขาเดินไปเปิดกล้องสามตัวที่เตรียมไว้ถ่ายทำกีฬาพลังจิตระหว่างสรณะกับลานดาว กล้องหนึ่งถ่ายมุมตรง ยิงเข้าด้านข้างของโต๊ะ เห็นสองหนุ่มสาวนั่งเผชิญหน้ากันโดยมีรางลูกเหล็กคั่นกลาง กล้องสองถ่ายจากมุมทแยงด้านซ้ายเข้าหน้าฝ่ายลานดาว กล้องสามถ่ายจากมุมทแยงด้านขวาเข้าหน้าฝ่ายสรณะ

ได้ยินเสียงดอกเตอร์สมคิดพูดกับหล่อนผ่านครอบหู

“พอคุณจ๊ะได้ยินสัญญาณกริ๊งหนึ่ง หมายความว่าเกมเริ่มต้นนะครับ ให้ใช้ความพยายามนึกเหนี่ยวเอาลูกเหล็กเข้าหาตัวได้เลย”

ลานดาวพยักหน้าเป็นการบอกว่าเข้าใจดีแล้ว ทุกสิ่งตกอยู่ในความสงัดเงียบแทบได้ยินเสียงลมหายใจของตัวเองทางจิต

เสียงกริ๊งที่มีกังวานเยือกเย็นเสนาะหูดังขึ้น ลานดาวเผยอหน่วยตาเล็กน้อย กำหนดใจเรียกลูกโบว์ลิงสีเงิน ทีแรกใจไม่เชื่อนักว่ามันจะถูกรั้งเข้าหาตัวได้ด้วยเพียงอำนาจนึก แต่พอมันเริ่มขยับไหวมาหาหล่อนจริงๆก็สยายยิ้มกว้าง และรู้ว่าเทคโนโลยีอัจฉริยะของนีโอเทรนด์เริ่มทำงานแล้ว

ด้วยความมั่นใจว่าปาฏิหาริย์อันบันดาลด้วยเทคโนโลยีเกิดขึ้นจริง พลังจิตที่ส่งออกไปจึงสม่ำเสมอมากขึ้น กระแสเจตจำนงที่ถูกแปลงเป็นสัญญาณอิเล็กทรอนิกส์วัดค่าได้สูงขึ้นเรื่อยๆ สิ่งที่ลานดาวเห็นต่อหน้าต่อตาจึงเป็นการหมุนตัวของลูกเหล็กที่เร็วกว่าเก่า และเมื่อจิตของหล่อนแน่วนิ่งสนิท ก็สำเหนียกรู้สึกถึงกระแสลากจูงจากจิต คล้ายสายเชือกไร้ตนชักจูงตุ้มเหล็กให้ตรงรี่เข้าหาตนราวกับได้แรงฉุดจากเครื่องยนต์พลังสูงฉับพลัน

จากระยะห่างเดิม ๕ เมตร ลูกเหล็กค่อยๆเคลื่อนใกล้เข้ามาเป็น ๔ เมตร ๓ เมตร ๒ เมตรด้วยอัตราเร็วค่อนข้างทวีตัว กระทั่งพุ่งเข้าปะทะแผ่นทองแดงที่วางเป็นเส้นชัยดักรอ เมื่อชนแล้วลูกเหล็กก็ถูกจับยึดไว้ให้สนิทนิ่งกับที่ ส่งเสียงคล้ายเคาะเครื่องดนตรีแก้วพริ้งแพรวไพเราะเข้าครอบหู ทำความปีติให้ลานดาวจนยิ้มกระจ่างออกมาเยี่ยงผู้ลิ้มรสโอชาแห่งชัยชนะด้วยพลังจิตเหนือวัตถุ

เงยหน้าส่งตาทอประกายรุ่งโรจน์ให้สรณะ อย่างจะประกาศฉายอารมณ์เรืองรองอวดเขา สรณะยกมือขวาชูนิ้วโป้งให้หล่อนแทนความหมายชมเชย

ถัดจากนั้น ขณะลูกเหล็กค่อยๆเคลื่อนถอยกลับไปยืนตำแหน่งกึ่งกลางรางบนโต๊ะตามเดิม ลานดาวก็ได้ยินเสียงดอกเตอร์สมคิดในครอบหู

“ยินดีด้วยครับคุณจ๊ะ คุณดึงลูกเหล็กเข้าชนเส้นชัยด้วยเวลาที่น้อยกว่าผู้เริ่มต้นครั้งแรกคนอื่นๆมาก คราวนี้ถึงเวลาลงสนามแข่งจริงแล้ว ผมจะเปิดโหมดประลองกำลัง หมายความว่าการลากบอลจะไม่ง่ายเหมือนเมื่อครู่ เพราะคุณจ๊ะต้องต่อสู้ชิงกำลังกับคุณสรณะด้วย หากกระแสจิตของฝ่ายใดสะดุดชะงักแม้แต่วินาทีเดียว ก็ถือเป็นการเพลี่ยงพล้ำ เปรียบได้กับการชักเย่อที่เราปล่อยเฉยให้อีกฝ่ายดึงเข้าข้างเขา ซึ่งก็ต้อง

เหนื่อยหน่อยกว่าจะลากคืนกลับมาที่เก่า เพราะฉะนั้นคำแนะนำคืออย่าเผลอแม้แต่พริบตาเดียว... พร้อมนะครับ?"

ลานดาวพยักหน้ารับคำ

"ค่ะ"

สายตาจดจ้องที่ลูกเหล็กกลางโต๊ะแน่วแน่ด้วยความเชื่อมั่นในพละกำลังแห่งตน ว่าสามารถรวบรวมให้โฟกัสต่อเนื่องสม่ำเสมอไม่ขาดสายได้นานพอควร

ท่ามกลางความสงัดงัน เสียงกริ๊งอันเป็นสัญญาณเริ่มต้นดังขึ้นในครอบหู ลานดาวสะกดวัตถุทรงกลมสีเงินให้กลิ้งเข้าหาตน แต่คราวนี้รู้สึกถึงความฝืดและแรงต้าน ไม่วิ่งรื่นเข้ามาอย่างสะดวกโยธินเช่นรอบก่อน จึงทำให้ทราบถึงแรงดึงจากฝั่งสรณะ

แม้กระแสจิตไม่ได้กระทำกับลูกเหล็กโดยตรง แต่ใจที่กระทำต่อใจในลักษณะยื้อยุด ก็ให้ผลเป็นความรู้สึกขืนสู้ระหว่างใจต่อใจชัดเจน คล้ายความรู้สึกขณะฉุดเชือกชักเย่ออยู่นั่นเอง เพียงแต่นี่ไม่ได้หักกันด้วยกำลังกาย ทว่าเป็นการขับกันด้วยอำนาจนึกแห่งใจล้วนๆ

ลูกเหล็กถูกลากจูงเข้าหาแผ่นทองแดงฝั่งของสรณะด้วยอัตราเร็วค่อนข้างมั่นคง แสดงถึงฤทธิ์ทางใจที่ทรงกำลังสม่ำเสมอ ลานดาวขมวดคิ้วแน่น พยายามเรียกบอลกลับคืนมาหา เชื่อว่ากำลังของตนไม่น่าจะหย่อนกว่ามนุษย์เดินดินธรรมดาทั่วไปนัก เพราะปัจจุบันหล่อนนิ่งในสมาธิได้นานหลายสิบนาที บางวันจิตใจปลอดโปร่งหน่อยก็ไปไกลเป็นชั่วโมง แบบเดียวกับนักกอล์ฟที่ออกแรงหวดตูมเดียวลูกลอยโด่งขึ้นฟ้า และแล่นลิ่วค้างเติ่งอยู่บนนั้นเนิ่นนาน มองเท่าไหร่ก็ไม่มีทีท่าว่าจะตกเสียที

เหมือนกำลังงัดข้อกัน ลานดาวพยายามสงบสติอารมณ์ รวมจิตให้นิ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้ เริ่มคุ้นกับการกำหนดใจแบบที่จะเรียกให้บอลหมุนมาทางตน แต่ก็ยังคล้ายนักชักเย่อที่ถูกฉุดถูลู่ถูกังไปทางฝ่ายตรงข้ามแบบเดียวกับเด็กแพ้แรงผู้ใหญ่ตัวโตๆท่าเดียว

ดอกเตอร์สมคิดที่เฝ้าจับตามองการแข่งขันอยู่อีกทางหนึ่งเห็นชัดว่าลานดาวพยายามทุ่มเทพละกำลังทั้งหมดแล้ว ทว่ายังเป็นรองสรณะอยู่อักโข ในขณะที่เมื่อมองไปทางสรณะบ้าง ก็กลับพบว่าฝ่ายนั้นนิ่งสงบและเหมือนตั้งใจทำงานธรรมดาที่ไม่ต้องเกร็ง ไม่ต้องออกแรงใดๆทั้งสิ้น

ลูกเหล็กเขยิบเข้าใกล้เส้นชัยของสรณะไปเรื่อยๆ แม้สะดุดบ้างเล็กๆน้อยๆก็เป็นที่ประจักษ์ชัดว่ามีแนวโน้มดึงดูดสูงและมั่นคงมาก ไม่ส่อเค้าเลยว่าลานดาวจะสามารถฉุดกระชากลากบอลกลับมายังฝ่ายของหล่อนได้

แต่แล้วด้วยความตกใจคาดไม่ถึงของทั้งลานดาวและดอกเตอร์สมคิด ลูกเหล็กกลับกลิ้งปรู๊ดสวนทางกลับมาหาเส้นชัยของลานดาว แม้แต่สาวน้อยเองยังเบิกตาโพลง เกือบเสียดุลสมาธิเพราะเห็นสิ่งที่ไม่นึกว่าจะเห็น แต่ก็ตั้งสติได้เร็ว เดาว่านั่นคงเป็นช่วงกำลังจิตของสรณะตกลง และอาจเป็นโอกาสทองเดียวที่หล่อนอาจคว้าไว้

ลานดาวเม้มปากแน่น หายใจลึกแล้วโหมทุ่มพลังทั้งหมดรั้งลูกเหล็กที่มาจ่อปลายจมูกในระยะครึ่งเมตร ดึงดูดให้เข้าชนเส้นชัยให้จงได้ แต่ก็ช่างยากเย็นแสนเข็ญยิ่งกว่าเล่นงัดข้อ เกือบกดได้อยู่แล้ว แต่ฝ่ายต้านทานก็แข็งมหากาฬ เอาไม่ลงสักที ลูกเหล็กจ่อเส้นชัยแค่เอื้อมแต่กลับค้างแล้วค้างเล่า เหนียวทน

ทายาด ออกแรงเท่าไหร่ๆก็ไม่สำเร็จ สมคิดมองเสี้ยวหน้าเคร่งเขม็งของลานดาวสลับกับเสี้ยวหน้าเต่งตึงด้วยรัศมีจับตาของสรณะ จึงเริ่มรู้ว่าที่แท้นี่เป็นแผนอ่อยเหยื่อให้ดีใจเก้อของเสือร้ายผู้เจนสังเวียนมาแรมเดือน

สรณะยิ้มมุมปากอย่างเจ้าเล่ห์เล็กๆ อันที่จริงถ้าใครอยู่ใกล้จะได้ยินเสียงหัวเราะหึหึในลำคอด้วยซ้ำ เขาเอนกายกางศอกในท่าสบาย ปลายนิ้วถูกันด้วยมาดใจเย็น ส่วนศีรษะเหมือนกระจายสนามพลังเข้มข้นดูกระจ่างตาน่าคร้ามเกรง นี่คือสีสันการเล่นที่เห็นจากนักกีฬาพลังจิตแล้วบังเกิดความตื่นตาแก่ผู้ชมยิ่ง

นักพลังจิตหนุ่มเลิกใส่ใจกับเหล็กทรงกลมอันเป็นเพียงเป้าล่อภายนอก ปิดตาลงกำหนดจิตรวบรวมพลังเอาตรงๆ ซึ่งทำได้ต่อเมื่อจิตมีความนิ่งยิ่งใหญ่พอ เขาแตะจิตเข้าสัมผัสกลุ่มพลังอันเป็นภายในรวบยอดมารวมศูนย์ผนึกแน่นทำนองเดียวกับก่อสนามแม่เหล็กไฟฟ้ามหาศาลขึ้นด้วยเครื่องผลิตขนาดยักษ์ใจน้อมนึกให้ลูกบอลดีดตัวปราดเข้าหาตนในบัดเดี๋ยวนั้น!

ลูกเหล็กวิ่งเหมือนถูกดีดด้วยมหากำลังแห่งพายุใหญ่ เพราะค่าสัญญาณไฟฟ้าที่คอมพิวเตอร์ตรวจรับได้จากสรณะทวีตัวขึ้นมากกว่าเดิมหลายสิบเท่า นั่นเป็นการปล่อยพลังแท้จริงทั้งหมดออกมาแบบเลิกเก็บเลิกออม ผู้ชมอย่างสมคิดจึงเห็นบอลพุ่งจู๊ดเข้าชนแผ่นทองแดงฝั่งสรณะ โดยไม่ต้องมีการแกล้งยื้ออีกต่อไป

ลานดาวผวาเยือกด้วยอาการของคนสะดุ้งสุดตัว อันเป็นธรรมดาของคนแพ้แรงจิตกะทันหันเมื่อครู่กระแสจิตหล่อนถูกรวมได้เข้มข้นด้วยการจับอารมณ์เป็นหนึ่งกับลูกบอล พอบัดนี้กลับเคว้งไร้หลักทำนองเดียวกับคนกำลังไต่เขาขึ้นสูงด้วยการออกแรงสาวเชือก เมื่อจู่ๆเชือกล่องหนหายไป จึงลอยคว้างกลางอากาศและหล่นลิ่วหวิวโหวง

แม้สมคิดจะเห็นการเล่นกีฬาพลังจิตเกมนี้มาหลายพันครั้ง เมื่อมีโอกาสดูสรณะเล่นทีไร ก็พบว่ามือของตนกำเกร็งราวกับเป็นคู่แข่งขันเสียเองทุกทีไป เขายิ้มด้วยความชื่นชมเจ้านาย แต่เดินเข้ามาถอดหมวกและขั้วรับสัญญาณให้กับลานดาว ถามหล่อนยิ้มๆ

“เป็นไงครับ?”

ขณะนั้นสรณะเดินเข้ามาสมทบ ลานดาวหัวเราะและค้อนบิ๊กบอสแห่งนีโอเทรนด์นิดๆ ตอบดอกเตอร์สมคิด

“เหนื่อยสิคะ โดนหลอกให้ออกแรงเปล่า”

ผู้กำชัยอย่างเด็ดขาดหัวเราะเอื่อย

“พี่แค่อยากให้จ๊ะรู้จักทุกรสของเกมนี้ ความเข้าใจจากสัมผัสที่ถ่องแท้จะเป็นส่วนหนึ่งของงานพิธีกรต่อไป”

ลานดาวยิ้มจ๋อยๆ เขาเพิ่งสอนหล่อนผ่านกีฬาพลังจิตว่าเพื่อเป็นผู้ชนะนั้น ไม่ใช่เอาแต่ตั้งหน้าตั้งตาเค้นกำลังดึงดันกันอย่างเดียว แต่ต้องฝึกตัวเองให้สงบและสบายเป็น กระแสพลังจึงจะรวมถึงจุดยอดได้อย่างเขา

“ค่ะ… พี่ณะสอนจ๊ะให้เข้าใจอะไรได้ลัดๆดีจริง”

“เอาล่ะ… อยากรู้ไหมว่าถ้าออกอากาศ คนดูจะเห็นอย่างไร ลองตามมานี่”

สรณะพาลานดาวมาอีกมุมหนึ่งของห้อง ไปหยุดอยู่ที่แผงหน้าจอคอมพิวเตอร์ซึ่งเรียงติดกันสามกรอบ ขณะนั้นหน้าจอทั้งหมดยังแสดงหน้าต่างควบคุมกล้องเหมือนๆกัน แต่เมื่อชายหนุ่มใช้เมาส์คลิกๆ ก็ปรากฏภาพรีเพลย์ของเกมที่เพิ่งผ่านไปสดๆ สิ่งที่เห็นปรากฏในจอคือความน่าตื่นตาตื่นใจเหลือจะกล่าว จอตัวกลางฉายภาพลานดาวนั่งเผชิญหน้ากับสรณะในระยะห่างสิบเมตรแบบวายด์วิวจากมุมสูงกว่าระนาบปกติเล็กน้อย จอด้านซ้ายโคลสอัพเห็นเสี้ยวหน้าลานดาวกำลังก้มลงจดจ้องวัตถุเป้าหมาย ดูโฉบเฉี่ยวคมคายดีไม่หยอก ประมาณนินจาสาวซุ่มพิฆาตเหยื่ออย่างเงียบเชียบ ส่วนที่จอขวาโคลสอัพเห็นเสี้ยวหน้าของสรณะ ดูเขาเหมือนราชสีห์ใหญ่ที่ไม่จำเป็นต้องตั้งท่าแสดงอำนาจมาก ในเมื่ออยู่นิ่งๆตบะเดชะก็หลามล้นออกมาเต็มพิกัดอยู่แล้ว

เมื่อสัญญาณบอกเริ่มเกมดังกริ๊งเหมือนที่ได้ยินจากครอบหู ภาพจดจ้องเอาเป็นเอาตายยังดำเนินไป ขณะเดียวกันด้านล่างจอภาพก็แสดงกราฟเส้น บอกความถี่และช่วงความสูงของคลื่นสมองในย่านที่ตีค่าออกมาเป็นพลังจิต เห็นได้ชัดว่าเมื่อช่วงความสูงและความถี่ด้านของสรณะสูงขึ้น ลูกตุ้มเหล็กก็จะเลื่อนเข้าหาตัวเขา แต่เมื่อเส้นกราฟฝั่งของลานดาวตีขึ้นคู่คี่ เจ้าวัตถุทรงกลมอันเป็นเป้าชิงชัยก็จะชะลอลง หรือทำท่าจะถูกดึงกลับไปทางฝั่งของลานดาวเข้าบ้าง

และเมื่อสรณะอ่อยเหยื่อ เส้นกราฟแสดงคลื่นพลังด้านเขาก็ลดลงฮวบฮาบ ปล่อยให้ลูกเหล็กไหลทื่อหาฝั่งของลานดาวราวกับเทรางเข้าข้างหล่อน แต่พอหญิงสาวรวบรวมกำลังอย่างเข้มข้นในวินาทีเฉียดชัยเข้าด้ายเข้าเข็ม กราฟของสรณะก็ตีขึ้นสูงและถี่ยิบอีกด้วยปริมาณที่เหนือกว่ากราฟของลานดาวเล็กน้อย จึงเห็นบอลถูกตรึงนิ่งกับที่ ไม่ก้าวหน้า ไม่ถอยหลัง

กระทั่งกราฟของลานดาวลดระดับลงสะท้อนอาการหมดแรง กราฟของสรณะก็ตีสูงขึ้นเป็นสองเท่า ทะลุพื้นที่กรอบแสดงกราฟออกมาเกยทับภาพหนุ่มนักพลังจิตอย่างน่าระทึก แถมความถี่ยังเพิ่มขึ้นขนาดทำให้เส้นกราฟติดกันเป็นแพดำพรืด สอดคล้องกับการหมุนกลิ้งลิ่วเข้าเส้นชัยราวกับโดนถีบด้วยเท้าช้าง!

เมื่อเห็นทั้งสีหน้าและเส้นกราฟพลังของผู้เล่น ผนวกกับอาการกลิ้งของลูกเหล็กซึ่งมีซาวด์เอฟเฟกต์คล้ายล้อรถไฟสีกับรางช้าๆ ใครดูก็ต้องเชื่อทันทีว่านี่ไม่ใช่เพียงการตบตาด้วยเทคนิคทางคอมพิวเตอร์ แต่มีพลังจิตของจริงอยู่เบื้องหลังเหตุการณ์ทั้งหมดอย่างแน่นอน

“ไม่เคยเล่นอะไร หรือเห็นอะไรที่น่าระทึกขนาดนี้มาก่อนเลยค่ะ ยากไหมคะกว่าจะได้เครื่องนี่ออกมา?”

“ก็เอาเรื่องอยู่เหมือนกัน ทีมวิจัยต้องใช้เวลาหลายเดือนกว่าจะเก็บสถิติ กรองสัญญาณย่านที่แน่ใจร้อยเปอร์เซนต์ว่าเกี่ยวข้องกับพลังจิตล้วนๆ แล้วก็ต้องคิดค้นวิธีแปรสัญญาณไฟฟ้าทางสมองให้เป็นพลังขับเคลื่อนลูกเหล็กแบบพอดีเวลา ณ วินาทีนั้นๆ รายละเอียดทางเทคนิคค่อนข้างมาก อีกอย่างเราต้องเสียเวลากับการคิดค้นสินค้าขนาดย่อมด้วย เพราะสิ่งที่พี่ต้องการไม่ใช่แค่ให้ดูคนอื่นเล่นทางทีวีอย่างเดียว แต่อยากให้คนดูได้ฝึกจิตฝึกใจกัน จะเพื่อความสนุกในครัวเรือน หรือเพื่อเตรียมตัวมาแข่งขันจริงในรายการก็ตาม”

“เด็ดขาดเลยค่ะพี่ณะ! แล้วสมมุติว่ายื้อกันไปยื้อกันมายังไม่ชนะเสียทีจะทำยังไง?”

"เรากำหนดเวลาไว้ตายตัว ถ้าเกินสามนาทีแล้วยังลูกเหล็กยังไม่เข้าเส้นชัย ก็ชวดรางวัลด้วยกันทั้งคู่ อันนี้พี่ทำการบ้านไว้แล้วล่ะ ระยะแรกๆที่เปิดรายการ เราจะคัดเอาดารารูปร่างหน้าตาดี มีแคแรกเตอร์ดึงดูดใจมาเล่น โดยจะฝึกให้เขาเก่งจริง และสามารถครองแชมป์ได้หลายสมัย ก่อนที่ในระยะยาวจะเกิดนักพลังจิตตัวจริงขึ้นมา เพราะผู้ชมซื้อสินค้าของเราไปฝึกจนแก่กล้า"

"ตั้งชื่อสินค้าไว้หรือยังคะ ใช่ไซสปอร์ตหรือเปล่า?"

ลานดาวกล่าวตามที่สังเกตเห็นป้าย PsySport ข้างโต๊ะเครื่องแข่งพลังจิต เมื่อสรณะผงกศีรษะรับรองก็ถามต่อ

"รูปแบบรายการคงไม่มีแค่ช่วงแข่งพลังจิตอย่างเดียวใช่ไหม? เพราะพี่ณะบอกว่าอย่างมากเวลาเล่นเกมนี้แค่สามนาทีเอง"

"การชักเย่อลูกบอลเป็นแค่จุดเด่นซึ่งใช้เวลาเพียงช่วงแรกสั้นๆ ใครชนะก็ถือว่าได้ ๒๕ คะแนน ช่วงที่สองจะแข่งกันทำความสงบ ใครลงสู่ความนิ่งได้เร็วกว่า นานกว่า ก็เอาไปอีก ๒๕ คะแนน"

"อะไรจะเป็นตัวแสดงความสงบคะ? กราฟสมองที่คงเส้นคงวา?"

"เราจะต่อสายตรงจากคอมพ์เข้าอ่างน้ำใสให้เห็นกันจะจะเลย ความสงบจะแสดงออกมาทางคลื่นน้ำ ราวกับผู้วิเศษแข่งกันบังคับอาโปธาตุ เครื่องควบคุมน้ำจะถูกออกแบบมาให้ไวมากๆกับคลื่นสมอง คือที่ค่าเริ่มต้นอาจปั่นป่วนได้ขนาดน้ำวนใหญ่ และที่ค่าความสงบนิ่งต่อเนื่องจะสงบราบคาบเป็นแผ่นกระจก ตัวตัดสินชี้ขาดแท้จริงจะอยู่ที่กราฟซึ่งรายงานได้ชัดเจน ว่าใครลงได้นิ่งกว่า ใครมีสะดุดกระเพื่อมมากกว่า"

"ช่วงที่สามล่ะคะ?"

ลานดาวซักด้วยความสนใจใคร่รู้ยิ่งขึ้น

"เป็นช่วงพักจากการแข่ง เราสองคนจะแนะนำการฝึกสมาธิขั้นต้น ขั้นกลาง และขั้นสูง วิเคราะห์แจกแจงรูปแบบสมาธิแนวต่างๆ โดยอาศัยข้อมูลอ้างอิงจากกราฟคลื่นสมอง รวมทั้งให้ความรู้เกี่ยวกับคลื่นจิต คลื่นสมอง การแก้ปัญหาความเครียด แล้วก็มีโฆษณาขายสินค้าแถมท้าย สำหรับช่วงนี้คงยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนไปเรื่อย ต้องดูความนิยมจากคนดูก่อน"

หญิงสาวเม้มปาก นึกอยากให้ถึงเวลาออกอากาศเร็วๆ คนดูครั้งเดียวคงติดใจและมาเฝ้าหน้าจอกันแน่นขนัด กับทั้งบอกต่อแพร่สะพัดยิ่งกว่าไฟลามทุ่ง

"อย่างนี้จ๊ะคงต้องฝึกสมาธิหลายๆแนวไว้ช่วยพี่ณะสาธิตสิคะ?"

"ก็ต้องเปิดใจกว้างหน่อยนะ พี่รู้ว่าจ๊ะมั่นคงในแนวทางดำเนินจิตแบบพุทธแล้ว แต่นี่เราจะช่วยให้คนเห็นความแตกต่างอย่างเป็นรูปธรรม มุ่งเน้นน้ำหนักมาทางพุทธนั่นแหละ เพราะแนวที่ดีที่สุดย่อมแสดงตัวเองออกมาอย่างเป็นรูปธรรมอยู่แล้วในรายการแบบนี้ เฉพาะเรื่องความสงบ นอกจากจะเห็นทางความไม่กวัดแกว่งไหวติงทางกายแล้ว คนดูจะได้เห็นข้อมูลทางสรีระอย่างเป็นรูปธรรมด้วย"

"จ๊ะไม่มีปัญหารังเกียจแนวทางอื่นๆหรอกค่ะ เพราะตัวจ๊ะเองทุกวันนี้ก็ยังไม่อยู่ในวิถีทางแบบพุทธเต็มร้อยเลยด้วยซ้ำ อานิสงส์จากการทำรายการไปเรื่อยๆอาจเหมือนแส้เฆี่ยนให้เร่งบำเพ็ญภาวนาเอาจริงเอาจังเสียบ้าง… แล้วช่วงสุดท้ายของรายการล่ะคะ? เมื่อกี้พี่ณะบอกว่ามี ๔ ช่วง เพิ่งบอกไปสามช่วงเท่านั้น"

"ช่วงสุดท้ายนี่แหละสำคัญ ต่อให้ชนะสองช่วงแรกก็มีคะแนนสะสมแค่ ๕๐ แต้ม แต่สำหรับช่วงท้ายนี้จะมี ๕๐ แต้มในคราวเดียว วิธีเล่นคือให้พูดเล่าเรื่องความดีที่ได้ทำไป พูดอย่างไรก็ได้ให้เกิดกุศลจิตมากที่สุด เราจะวัดค่าหลายๆอย่าง ประยุกต์ทั้งแนวคิดแบบเครื่องจับเท็จ เครื่องวัดความเครียดของกล้ามเนื้อ ตลอดจนเครื่องตรวจจับการหลั่งของสารเช่นเอ็นดอร์ฟินและอื่นๆ ซึ่งเมื่อรวมค่าทั้งหมดแล้วตีค่าเป็นคะแนนได้ชัดเจนพอสรุปว่าคนพูดนั้น มีใจเป็นกุศลมากน้อยเพียงใด นี่จะเป็นการยิงความดีเข้าหัวใจผู้ชมทางบ้านกันตรงๆผ่านความทรงจำหรือจินตนาการอันแจ่มชัด แทนที่จะแข่งดีด้วยความคิดเอาหน้าเอาตาคุยโวโอ้อวด ก็ให้มาเป็นการฝึกพูดถึงความดีด้วยจิตใจเป็นกุศล และสามารถฉายให้ดูได้อย่างเป็นรูปธรรม"

ลานดาวทำตาวาววาม

"โห! ไอเดีย... อนุโมทนานะคะพี่ณะ บุญบาปสมควรทำให้ปรากฏเป็นรูปธรรมผ่านเทคโนโลยีปัจจุบันเสียได้ตั้งนานแล้ว"

"จ๊ะเองเป็นคนมีความคิดสร้างสรรค์ ถ้าเห็นอะไรควรเสริมเติมหรือตัดแต่งอย่างไรก็ว่ามาเลยนะ เราควรเป็นหุ้นส่วนกันอย่างแท้จริงในรายการนี้"

"แบ่งคะแนนแบบมีสิทธิ์เสมอกัน ๕๐–๕๐ อย่างนี้ ก็อาจต้องให้หน้าเก่าแข่งใหม่รอบหน้าทั้งคู่?"

"เสมอกันสามครั้งถือว่าแชมป์ได้ สำหรับคู่แรกสุดเราคัดชนิดที่ต้องได้แชมป์ชัวร์ๆไว้แล้ว"

"พี่ณะตั้งเงินรางวัลไว้อย่างไรคะ?"

"๒๕ คะแนนคือห้าพันบาท เพราะฉะนั้นถ้าใครชนะทุกรอบก็ได้ไปถึงสองหมื่น สำหรับแชมป์จะมีโบนัสให้ เช่นเล่นถึงสิบสมัยแถมให้อีกแสนหนึ่ง"

"โอ... มีคนสมัครกันทั้งเมืองแน่ล่ะค่ะ" หยุดคิดนิดหนึ่งก่อนเสนอไอเดีย "ถ้าได้ผู้ชนะที่พลังจิตสูงจริงๆก็น่ามีรอบพิเศษ ประเภทสองรุมหนึ่ง หรือห้ารุมหนึ่งนะคะ"

หน่วยตาของสรณะเบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย

"เออ! ก็น่าทำนะ" แล้วเขาก็มองลึกลงไปในตาหล่อน "เราคงช่วยกันคิด ช่วยกันสร้างอะไรดีๆร่วมกันได้อีกเยอะเลย"

ตอนที่ ๔๑ ชนะกรรม

"เป็นไง? ไม่มาเสียเกือบสามเดือน"

อุปการะทักมาจากเบื้องหลัง ขณะที่ลานดาวกำลังช่วยกันกับเด็กคนใช้จัดข้าวของเข้าตู้เย็นและชั้นวางต่างๆ เดี๋ยวนี้หล่อนมาครั้งใดจะหอบหิ้วข้าวปลาอาหาร น้ำผลไม้ วิตามิน และอื่นๆเต็มคันรถมาฝากห้องครัวบ้านอาจารย์ของหล่อนเสมอ

หญิงสาวชะงักมือ หันมายอบกายพนมมือไหว้

"สวัสดีค่ะอาจารย์ พักนี้ยุ่งเรื่องรายการใหม่กับหนังสือใหม่จนไม่เป็นทำอะไรเลยค่ะ อาทิตย์หน้าหวุดหวิดจะติดคิวต่างจังหวัด เกือบไม่ได้ไปเป็นเพื่อนเจ้าสาวของพี่เอินด้วยซ้ำ... อาจารย์สบายดีนะคะ?"

"ก็พอใช้"

"แล้วอาทิตย์หน้าจะได้เจออาจารย์ที่งานพี่เอินหรือเปล่าเอ่ย?"

อุปการะพยักหน้า

"ได้... ไปคุยกันที่ห้องรับแขกเถอะ ปล่อยให้ส้มเขาจัดการไป"

ลานดาวยิ้มแป้น เดินตามอาจารย์ต้อยๆไปที่ห้องรับแขกตามคำสั่ง เมื่อมาถึงก็นำอุปกรณ์บันทึกเสียงชนิดแฟลชไดรฟ์วางไว้บนโต๊ะกลางแล้วกดปุ่ม ด้วยความตั้งใจแต่แรกว่าจะมาขอข้อมูล

"จ๊ะกำลังจะเขียนหนังสือเล่มใหม่ค่ะ ต้องขอรบกวนอาจารย์อีกครั้ง"

"เหรอ... คราวนี้เกี่ยวกับอะไร ตั้งชื่อหนังสือว่ายังไงล่ะ?"

"คิดว่าคงเป็นชื่อ 'ลานกรรมระบำดาว' ค่ะ เอาชื่อจ๊ะไปมีเอี่ยวด้วยหน่อย เล่มนี้จะอยู่บนแนวคิดที่ว่าดวงดาวมีอิทธิพลกับเส้นทางและเหตุการณ์ในชีวิตคนจริงๆ แต่เนื้อหาทั้งหมดจะโยงให้เกิดความเข้าใจว่าทำอย่างไรจึงมาเกิดใต้อิทธิพลของดาวดวงไหน"

อุปการะยิ้มอย่างเข้าใจแนวคิดของลูกศิษย์สาว

"ฟังดูดีเหมือนกัน คนส่วนใหญ่ฟังเรื่องกรรมแล้วรู้สึกว่าเข้าใจยาก แม้หลายคนเชื่อเรื่องกรรมก็ไม่จุใจ เพราะไม่รู้ว่าเมื่อไหร่พืชที่ตนหว่านไปจะให้ผล คนเลยอยากฟังเรื่องอิทธิพลของดวงดาวมากกว่า เพราะถ้าตำราไหนแม่นๆก็บอกเลยว่าเมื่อนั่นเมื่อนี่จะเจออย่างนั้นอย่างนี้ เขาไม่อยากทราบสาเหตุหรอกว่าทำไมตัวเองถึงตกมาอยู่ใต้อิทธิพลของดาวไหน อยากรู้แค่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตตัวเองแน่ๆเท่านั้น หนูเอาเรื่องกรรมกับโหราศาสตร์มาเชื่อมกันก็ดี ว่าแต่จะให้ผมช่วยยังไงล่ะ?"

"ขอเล่าแนวทางคร่าวๆก่อนนะคะ จ๊ะได้ไอเดียจากที่อาจารย์เคยพยากรณ์จ๊ะผ่านผังกรรม เช่น เส้นทางหลักจะต้องได้เป็นดารานักร้องระดับโลกเพราะบุญเก่าหลายๆอย่างประกอบกัน แต่บนเส้นทางดาราก็จะต้องเจอะเจอความผิดหวังเสียใจ เพื่อชดใช้ความผิดที่ทำไว้กับหนุ่มๆ รวมกับธรรมชาติของเส้นทางดาราที่ต้องวุ่นวายกับราคะ ชักนำให้ใครต่อใครเกิดราคะ ผลเลยต้องเสวยวิบากไม่ดีเกี่ยวกับราคะเข้าด้วยตนเองบ้าง"

อุปการะผงกศีรษะ

"อือม์"

"จ๊ะสนใจเส้นทางหลักของชีวิต เพราะเห็นว่าเราดิ้นหนีจากความเป็นตัวเองไม่ได้ เหมือนมีบางสิ่งรุนหลังบังคับให้ต้องดุ่มเดินไปตามทาง พูดให้ง่ายคือกรรมเก่าสร้างทางไว้ให้เดิน อย่างไรก็ต้องเดิน แต่ระหว่างเดินก็มีสิทธิ์ทำอะไรให้ดีขึ้นได้เหมือนกัน... นี่คือแนวคิดหลักๆค่ะ ขอถามก่อน อาจารย์เห็นว่าจ๊ะมองอะไรผิดไปหรือเปล่า?"

ผู้เป็นอาจารย์กอดอกด้วยท่าทีของผู้มีความสุขุมเป็นนิตย์

"กรรมเก่าจากอดีตชาติขุดทางให้เราเดินในชาติปัจจุบัน แต่ถ้ากรรมปัจจุบันมีพลังเหนือกว่าที่ทำไว้ในอดีตชาติอย่างชัดเจน ก็อาจยกระดับให้เดินสูงขึ้นได้ หรือกระทั่งฉีกทางแยกเป็นตั้งฉากเลยก็ยังไหว หนึ่งชีวิตของมนุษย์เรามีศักยภาพได้ขนาดนั้น"

ลานดาวไหล่ตก ท่าทีเซื่องลงคล้ายนางม้าป่าที่ถูกกระหนาบจนหมดพยศอย่างสิ้นเชิง

"ตอนฮึดสู้อย่างคนที่แสวงหาความรักแทบพลิกแผ่นดิน จ๊ะก็ไฟแรงจะเอาให้ได้อย่างนั้นแหละค่ะ แต่พอชีวิตปรากฏอยู่ตรงหน้าจริงๆ ลองได้เพียรสู้ ลองพยายามเปลี่ยนแปลงวิถีทางตัวเอง ลองพยายามแม้เป็นสิ่งที่เราไม่ได้เป็น ถึงเห็นว่าเก่งแค่ไหนก็ไม่เกินฤทธิ์กรรมเก่าๆของตัวเอง"

อุปการะหัวเราะแผ่ว มองลานดาวด้วยสายตาแบบหนึ่ง ไม่เจือด้วยความหมั่นไส้เหมือนแต่ก่อน เพราะอย่างน้อยหล่อนก็เพียรสร้างสมความดีจนสมควรแก่การยกย่อง ไม่เอาแต่ยื่นหน้าอวดดี เห่อเหิมในบุญญาธิการท่าเดียวดังเคย

"หนูอยากได้คนรักไม่ใช่เหรอ? ตอนนี้ก็ได้แล้วนี่ ที่ผ่านมาก็ไม่เคยขาดด้วย"

หญิงสาวยิ้มซึมกว่าเดิมคล้ายถูกจี้ตรงจุด

"ทุกอย่างเป็นไปตามคำทำนายของอาจารย์ต่างหากล่ะคะ พี่แตรเกือบใช่ แต่ในที่สุดก็ไม่ใช่ และก็จริงอย่างอาจารย์บอก คือถ้าจ๊ะจะเอาเขาไว้จริงๆก็ได้ ขึ้นอยู่กับจ๊ะจะทำให้เขาใช่หรือไม่ใช่ แต่จ๊ะล้าเองเสียก่อน ในเมื่อมองเห็นองค์ประกอบทุกอย่างถูกวางไว้แล้ว อาจารย์บอกว่าพี่แตรกับคู่แท้ของเขาเคยออกถิ่นทุรกันดารช่วยเหลือคนร่วมกันมา จ๊ะรออยู่ว่าจะเป็นใคร อุตส่าห์เทียวไล้เทียวขื่อไปหาพี่แตรถึงโรงพยาบาลหลายหนด้วยความระแวงว่าจะเจอเขาจู๋จี๋กับหมอสาวคนไหน ในที่สุดก็อยู่แค่ปลายจมูกนี่เอง พี่เอินสุดที่รักของจ๊ะนี่แหละ! ชาตินี้เขาเป็นหมอด้วยกัน แล้วจ๊ะก็เห็นกับตาว่าพอเป็นแฟนกัน วันๆก็ไม่คิดทำอะไรอื่นนอกจากร่วมตะลอนไปช่วยคนแปลกหน้า... สรุปแล้วจ๊ะไม่ใช่คู่ที่เหมาะสมกับพี่แตรบนเส้นทางกรรมแบบเขา ถ้าเขาอยู่กับจ๊ะ อย่างมากก็ดูหนังฟังเพลงด้วยกันตามเรื่องตามราว"

"แต่พอหนูสละเขาให้พี่สาว หนูก็ได้แฟนใหม่มาทันทีนี่ ถูกใจกว่าเดิมเสียด้วย"

"ได้มาแบบรู้ทั้งรู้ว่าในที่สุดก็ไม่ใช่อยู่ดี อาจารย์บอกไว้แล้วว่าต้องอีกยี่สิบปีถึงจะเจอตัวจริง" ก้มหน้าตาปรอยเสียงอ่อย "แต่ถึงจุดนี้จ๊ะก็เรียนรู้ที่จะยอมรับแล้วล่ะค่ะ พี่ณะเพิ่งขอแต่งงาน และจ๊ะก็ตกลงรับคำไปแล้ว วันหนึ่งพี่ณะอาจเบื่อ อาจขอเลิก หรือเขาอาจประสบชะตากรรมใดๆ ไม่ได้ร่วมทางกับจ๊ะไปจนตาย แต่จ๊ะก็ดีใจแล้วที่มีโอกาสรู้จักเขา ทุกอย่างใช่ไปหมดแม้กระทั่งความรู้สึกถึงรักแท้ในจินตนาการ แม้จะยังไม่ใช่ตัวจริงของจ๊ะ จ๊ะก็เต็มใจและยินดีที่ได้อยู่กับเขาสักช่วงหนึ่ง"

อุปการะส่ายหน้าช้าๆ ริมฝีปากยังคงระบายยิ้มปรานี

"ป่านนี้ยังอ่านกรรมตัวเองไม่ขาดอีก ถือว่าไม่แน่จริงนี่"

ลานดาวย่นคิ้ว หางเสียงอาจารย์ทำให้เอะใจช้อนตาเหลือบขึ้นสบ พอเห็นอีกฝ่ายกำลังมองมายังตนนิ่งด้วยแววชนิดหนึ่ง ดุจบิดาร่วมปลื้มใจกับความสำเร็จของลูกสาว หล่อนก็ลุกพรวดอย่างลืมตัว

"พี่ณะเป็นคนนั้นของจ๊ะหรือคะ???"

แทบจำสุ้มเสียงของตนเองไม่ได้ เพราะทั้งตกตะลึงพรึงเพริด ทั้งอยากได้คำตอบ ทั้งลังเลด้วยสารพัดคำถามที่โถมประดังเข้ามาพร้อมๆกัน

โหราจารย์ใหญ่นิ่งเฉย มองตอบด้วยสายตาที่มีอำนาจปรามเยี่ยงผู้มีศักดิ์เป็นครู ลานดาวจึงรู้สึกตัวว่าสติหลุด อาจารย์ของหล่อนไม่ชอบให้ระงับอารมณ์ไม่อยู่จนจิตเสียอย่างนี้

"ขอโทษค่ะ"

หญิงสาวพนมมือไหว้แล้วยอบกายลงนั่งซ้อนมือวางกับตักอย่างเรียบร้อย เยี่ยงกุลสตรีพึงสำรวมกิริยาเมื่ออยู่ต่อหน้าครูบาอาจารย์ แต่พยายามวางมือให้นิ่งอย่างไรก็สะกดความสั่นระริกไม่ลง เพราะอยากได้คำตอบอันเปรียบประดุจคำพิพากษาจนใจแทบขาดอยู่แล้ว

"ถ้าใช่ก็ควรมีเหตุผลที่สมควรให้ใช่จริงไหม?"

"ค่ะ"

ลานดาวบีบมือตอบไม่เต็มเสียง อุปการะเอ่ยเนิบนาบเยี่ยงผู้ที่ยากจะมีสิ่งใดมาทำให้ใจกระเพื่อม

"จำไว้เถอะ สิ่งที่เราสร้าง สิ่งที่เราทำ อาจเบี่ยงเบนแม้คำพยากรณ์ของหมอดูที่แม่นที่สุดในโลกได้! ไหนลองวินิจฉัยตัวเองซิ ที่ผ่านมาเราทำอะไรเข้าท่าพอจะคัดท้ายเรือชีวิตให้หันเหไปจากเดิมบ้าง ตอบให้เหมือนกับคนอื่นถามแล้วเราต้องทำหน้าที่ตอบเขาน่ะ"

ลานดาวบีบมือเข้าหากันแน่น สีหน้าสดชื่นราวกับดอกไม้ได้รับน้ำและแสงแดดจนบานสะพรั่ง ทั้งดีใจ ทั้งฉงนฉงาย และทั้งตื่นเต้นกับความจริงในชีวิตที่พลิกไปพลิกมาราวกับฝันสนุก

"จากคำทำนายของอาจารย์ ถ้าเป็นไปตามผังกรรมและธรรมชาติวิสัยเดิมๆ ป่านนี้จ๊ะน่าจะเป็นนักร้องดังระดับประเทศ และรอคิวต่อยอดเป็นคนดังระดับโลกในสองสามปีข้างหน้าด้วยบุญเก่าหลายๆ อย่าง และจะเป็นดาวค้างฟ้าไปถึงยี่สิบปี ซึ่งก็พอดีเวลากับที่จะพบคู่แท้เมื่ออายุใกล้สี่สิบ อ้อ!... อาจารย์ยังทำนายด้วยว่าเพราะวิถีทางที่ทำประโยชน์ให้กับวงกว้าง จะเป็นตัวจูงให้ได้พบกับคนที่ใช่"

พักกะพริบตาถี่ๆ นึกทบทวนคำพยากรณ์ของผู้อาวุโสแล้วปะติดปะต่อได้ภาพรวมอย่างรวดเร็ว แล้วขนลุกเกรียวไปทั้งร่าง ก่อนกล่าวสืบต่อด้วยน้ำเสียงเชื่อมั่น

"แต่เพราะจ๊ะสละทางที่เดินง่าย หันมาเลือกทางที่ยากขึ้น กับทั้งทำประโยชน์กับวงกว้างตั้งแต่แรก เลยยืนเป็นเป้าให้บุคคลประเภทเดียวกันสนใจ ซึ่งก็คือพี่ณะใช่ไหมคะ??"

ท้ายประโยคยิงคำถามด้วยใจระทึกเป็นล้นพ้น แล้วก็เกิดปีติอย่างใหญ่หลวงเมื่ออุปการะผงกศีรษะช้าๆเป็นการรับรอง ลานดาวพยายามควบคุมตนเอง แต่ก็กลั้นน้ำตาไว้ไม่อยู่ สะอื้นออกมาฮักหนึ่ง เหมือนหัวเราะและร้องไห้พร้อมกัน หล่อนยกสองมือปิดหน้า เหลือเพียงแนวตาฉายแววสำนึกคุณจับจ้อง

บุรุษผู้นั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม เขาทำให้หล่อนไม่ต้องเสียเวลาไปครึ่งชีวิตก่อนได้รางวัลอันเป็นยอดปรารถนาไว้ในมือ

เป็นครู่กว่าความสะเทือนแรงในหัวอกจะลดระดับลง ลานดาวพนมมือน้อมศีรษะเคารพอุปการะด้วยความรู้สึกลึกซึ้งยิ่ง

"ขอบพระคุณนะคะอาจารย์"

"ซื่อสัตย์กับเขาเถอะ หนูจะเป็นแรงบันดาลใจให้เขาสร้างสรรค์อะไรดีๆทิ้งไว้ในโลกได้อีกมาก เหมือนอย่างที่เคยช่วยกันสร้างช่วยกันทำมาแล้วหลายชาติหลายสมัย"

"ค่ะ"

ลานดาวบอกตนเองว่าเข้าใจความหมายที่แท้จริงของ 'คู่บุญ' และ 'คู่บารมี' ก็คราวนี้เอง ถ้าเป็นคู่แท้ที่เคยร่วมบุญร่วมบารมีกันมาก่อน ก็มิใช่ว่าจะต้องด่วนเจอทันใจเสมอไป แต่อาจรอจังหวะเหมาะสมที่เมื่อพบกันแล้วต่างอยู่ในภาวะพร้อมจะร่วมทางกุศลดังเดิมอีกด้วย

"พี่ณะกับจ๊ะจะได้พบกันทุกชาติหรือเปล่าคะ?"

"แรงเหวี่ยงของกรรมใหญ่ฝ่ายกุศลจะดึงดูดให้วิญญาณตามติดกันไปเรื่อยๆ คล้ายดาวแม่กับดาวบริวารนั่นแหละ ตราบใดเรายังมีใจเห็นดีเห็นงามกับกุศลผลบุญของเขา แล้วก็ร่วมกันทำประโยชน์ให้สาธารณชนไม่เลิกรา เกิดใหม่ก็ได้อยู่ด้วยกันอีกเสมอไป เว้นแต่ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งพลาดไปอยู่ภพต่ำ ปล่อยให้อีกฝ่ายโดดขึ้นไปอยู่สูงตามลำพัง ก็อาจคลาดกันระยะหนึ่ง"

หญิงสาวนึกไปข้างหน้าแล้ววังเวงขึ้นมาฉับพลัน ขนาดชาตินี้เพิ่งเข้าต้นวัย แถมมีบุญอุดหนุนอย่างอุ่นหนาฝาคั่ง ยังเหงาแทบตายกับการรอคอยเขาอย่างไม่มีกำหนด จะน่าห่อเหี่ยวขนาดไหนหากชาตินี้เขาไปอยู่เสียที่อื่น ปล่อยให้หล่อนคว้าคนผิดแล้วๆเล่าๆไปจนแก่ชรา กระทั่งได้ข้อสรุปว่าคู่แท้ไม่มี มีแต่คู่เทียมชั่วคราว

การร่อนเร่เกิดตายท่ามกลางความไม่รู้ไม่เห็นนั้น สิ่งน่าหวาดหวั่นพรั่นพรึงที่สุดเห็นจะได้แก่ความไม่แน่นอน ไม่อาจบัญชาให้เป็นไปตามปรารถนานี่เอง

"การเกิดตาย การเติบโตขึ้นมาอย่างไม่รู้อีโหน่อีเหน่นี่มีเรื่องน่าร้องไห้มากจังนะคะ"

"ก็ต้องวิ่งวนกันไป จนกว่าใครจะเจอทางออกก่อนกัน" เขาเอ่ยเรียบเนือย "ยิ่งเวลาผ่านไป หนูจะยิ่งมีโอกาสไปงานศพบ่อยขึ้น แต่ละงานอาจทำให้มีสักแวบหนึ่งที่หนูย้อนคิดแล้วเห็นชีวิตเหมือนความฝัน เป็นฝันที่ดำเนินเร็ว สะบัดหน้าขวับหนึ่งเห็นรั้วโรงเรียน อีกขวับหนึ่งเห็นรั้วมหาวิทยาลัย อีกขวับหนึ่งเห็นรั้วที่ทำงาน อีกขวับหนึ่งกลายเป็นรั้วเมรุที่เราไม่ได้เห็นด้วยตาเนื้อเสียแล้ว ระหว่างมีชีวิตใครเตรียมเสบียงไว้เดินทางไกลแค่ไหนเท่านั้นแหละ"

ลานดาวนึกถึงอดีตของตัวเองแล้วบังเกิดความกลัวขึ้นมาวูบหนึ่ง

"จ๊ะกลัวเกิดใหม่ด้วยความลืม ลืมแล้วกลับแผลงฤทธิ์เป็นนางมารร้ายอีก ต้องเสวยกรรมชั่วที่ทำไปด้วยความไม่รู้อีก กลัวไม่เจอกัลยาณมิตรที่ดีอย่างพี่เอินกับพี่แตร กลัวไม่เจอคนให้แสงสว่างได้อย่างอาจารย์"

"ก็อธิษฐานเอาสิ วิธีเล่นเกมเดินทางไกลในวังวนเกิดตายนี้ คืออยากเป็นอย่างไร ให้ทำอย่างนั้นตลอดชีวิต แล้วอธิษฐานไปเรื่อยว่าขอเป็นคนอย่างนี้ ขอมีครูอย่างนี้"

"เป็นอย่างที่กำลังเป็น... พอรู้จักกลไกการทำงานของจิตมากเข้า บางทีจ๊ะก็สับสนอยู่เหมือนกันนะคะ จ๊ะเห็นตัวเองคิดเป็นกุศลและอกุศลสลับกันอยู่ตลอดเวลา ต่อให้รู้สึกว่าชีวิตสว่างแล้ว บางทีก็ยังคิดชั่วๆได้อยู่ อย่างนี้จะมีอะไรเป็นตัวชี้ขาดว่าชาติหนึ่งๆเราเป็นคนดีหรือคนเลว?"

"ความละอายต่อบาปไงล่ะ ใครทำผิดแล้วยังสำนึกก็ไม่จัดเป็นคนเลว แต่ใครทำผิดแล้วไม่สำนึกเลย อันนั้นประกันความเลวได้ จิตจับเอาภพมืดไว้เป็นที่หมายแน่นอนแล้ว ส่วนคนดีคือพวกที่ติดใจการคิด การพูด การทำแต่ในเรื่องน่าชื่นใจ ถ้าต้องเฉียดเข้าไปใกล้เรื่องฉ้อฉลคิดคด หรือต้องเบียดเบียนทำร้ายใคร ก็จะสะดุ้งกลัว พยายามหนีห่างออกมา"

ลานดาวย้อนนึกไป เมื่อไม่ช้าไม่นานนี้เอง หล่อนยังทำร้ายจิตใจคนได้โดยไม่ต้องกะพริบตา ทำแล้วไม่สำนึกละอายแม้แต่น้อย ซึ่งก็ควรแก่การเสียวไส้อยู่หรอก ถ้าตอนอยากฆ่าตัวตายแล้วได้ตายสมอยากจริงๆป่านนี้คงโต๋เต๋อยู่แถวๆเหวนรกกระมัง

"แล้วถ้าแค่อยากทำผิดอยู่ในใจเรื่อยๆ โดยปราศจากความละอาย แต่ไม่ได้พูด ไม่ได้ลงมือทำจริงๆล่ะคะ ถือว่าเป็นหนึ่งในสมาชิกของหมู่คนเลวหรือเปล่า?"

"คิดเฉยๆไม่ใช่ตัวตัดสิน เขาตัดสินกันตอนพูด ตอนลงมือทำ แต่ก็ประมาทความคิดไม่ได้ เพราะความคิดนี่แหละต้นแหล่งดีชั่วที่แท้จริง ตราบใดยังคิด ตราบนั้นยังมีสิทธิ์พูดออกมาจริงๆ ทำออกมาจริงๆ"

"แล้วจะจัดการกับความคิดชั่วๆในหัวยังไงดีล่ะคะ ทุกวันนี้จ๊ะสารภาพกับอาจารย์เลย ว่ายังมีความคิดเหลวแหลกอยู่มาก บางทีก็ทรมานจัง แต่ก่อนตอนเลวๆยังคิดน้อยกว่านี้ด้วยซ้ำ"

อุปการะหัวเราะหึหึ

"ความอยากหยุดคิด กับความทรมานจากการคิดเหลวแหลกนั่นแหละ ตัวกระตุ้นสำคัญให้ยิ่งคิดมากเข้าไปใหญ่ หนูไม่ต้องไปทำอะไร มันจะเกิดก็ให้มันเกิด พิจารณาดูให้รู้ว่านั่นแค่คลื่นสมองซึ่งผุดกระเพื่อมขึ้นเอง ไม่ใช่เจตนาที่ส่งออกมาจากหัวใจของเราอย่างแท้จริง"

"ถ้าคิดเลวๆแล้วไม่รู้สึกผิด มิเข้าข่ายที่อาจารย์ว่าคิดเลวได้โดยปราศจากความละอายหรอกหรือคะ?"

"ความคิดมีอยู่สองแบบ แบบแรกเหมือนสายลมที่พัดมาเองตอนเราเดินอยู่กลางแจ้ง เราบังคับควบคุมไม่ได้ ทำได้แค่เพียงรับรู้ว่ามันผ่านมาปะทะเราแล้วปล่อยให้มันผ่านไปเฉยๆ ความคิดอีกแบบเหมือนลมที่เกิดจากความจงใจพัดโบกของเรา เราสมัครใจ หรือติดใจที่จะคิดอย่างนั้น การคิดด้วยความติดใจและจงใจนี่แหละถึงจะเป็นมโนกรรมเต็มขั้น"

ลานดาวยิ้มอย่างเข้าอกเข้าใจแจ่มแจ้งแทงตลอด

"สรุปคือแค่ปฏิบัติต่อความคิดเลวๆเหมือนรู้ว่ามีสายลมพัดฝุ่นทรายมาโดนตัว แล้วก็แล้วกันไป ไม่ต้องคว้ามาใส่ปากเคี้ยวต่อ อย่างนั้นใช่ไหมคะ?"

อุปการะยิ้มอย่างพึงใจในการอุปมาอุปไมยของหญิงสาว

"อือม์"

"ความสามารถในการสำนึกผิด" ลานดาวเอียงคอช้อนตาทะแยงขึ้นบนในท่าคิด "จ๊ะจะให้ความสำคัญกับความสำนึกผิดไว้หนึ่งบทเลย ทำเลวแล้วยังสำนึกแปลว่าไม่เลวจริง แต่ทำเลวแล้วติดใจโดยปราศจากความสำนึกใดๆ แปลว่าจิตเคลื่อนไปอยู่ในภพที่เป็นอบายแน่แล้ว ถูกไหมคะ?"

"ก็จัดเป็นเครื่องวัดที่ค่อนข้างแน่นอน"

"จ๊ะอยากวิเคราะห์ว่าความดีเริ่มต้นมาจากไหน"

"ครูที่ดี เพื่อนที่ดี หรือเรียกรวมๆว่า 'กัลยาณมิตร' นั่นแหละ รุ่งอรุณของความดีงามทั้งปวง"

"จิตชั้นสูงระดับมนุษย์จะรู้จักความดีเอาเองโดยไม่ต้องให้ใครบอกไม่ได้หรือคะ?"

"อย่าไปเรียกจิตชั้นสูงเลย คนเราเนี่ย โดยเดิมดิบๆนั้น ครึ่งๆกลางๆระหว่างเดรัจฉานกับเทวดามากกว่า จิตมนุษย์ช่างสงสัยเคลือบแคลง และบ่อยครั้งทึกทักเข้าข้างตัวเองมากกว่าจะรู้เห็นอะไรตามจริง แค่คำว่า 'ความดี' คำเดียวก็เถียงกันได้ไม่มีที่สิ้นสุดแล้ว แล้วหนูจะให้คนๆหนึ่งดีขึ้นมาด้วยตนเองได้อย่างไร"

"ค่ะ... คือจ๊ะกำลังวิเคราะห์ตัวเองว่ากลับใจ เปลี่ยนจากเด็กไม่รู้คิดเป็นผู้เป็นคนขึ้นได้บ้างอย่างนี้ เริ่มต้นขึ้นที่ไหน คำพูดของใครทลายกำแพงทิฐิของเราได้ หากเราจับจังหวะสำคัญถูก ก็น่าจะบอกต่อเป็นสูตรสำเร็จให้คนอื่นรู้ตามได้ไม่ยาก"

"ทำนองเดียวกับที่เราไม่อาจระบุว่าวันเวลานาทีไหนเป็นตัวทำให้ร่างกายเราโตขึ้น เราไม่อาจรู้หรอกว่าคำพูดไหนของใครทำให้เราเริ่มเป็นคนดีขึ้นมา แค่รู้ได้แต่ว่าการอยู่ใกล้ใครสักคนที่เป็นแรงบันดาลใจให้เราเลื่อมใสในความดี เราก็จะค่อยๆเปลี่ยนแปลงไปตามวันเวลาที่คลุกคลีกับเขา"

"อย่างนี้ถ้าไม่มีโอกาสพบกัลยาณมิตรก็แย่สิคะ?"

"เมื่อยังไม่ถึงกลียุค มนุษย์ทุกคนมีช่วงเวลาในชีวิตที่เป็นโอกาสทองทางความดีเสมอ เพราะในหมู่คนจำนวนร้อยซึ่งเรารู้จัก หรือได้พบ หรือได้ยินได้ฟัง ต้องมีสักคนที่เป็นแบบอย่าง เป็นแรงบันดาลใจทางความดีให้เราได้"

ลานดาวค่อยๆนึกทบทวน บางทีเรื่องใกล้ตัวที่สุดก็มักถูกมองข้ามไปอย่างง่ายที่สุด ความจริงพ่อแม่ของหล่อนก็เป็นแบบอย่างที่ดีในหลายๆด้าน ครูที่สถานศึกษาตั้งแต่อนุบาลยันอุดมศึกษาก็มีหลายท่านที่งดงามน่าเคารพ อย่างน้อยหล่อนก็โตขึ้นมาท่ามกลางบุคคลแวดล้อมจำนวนหนึ่ง ซึ่งช่วยชี้ให้เห็นว่าความดีไม่ใช่เรื่องตลก ไม่ใช่เรื่องของคนยอมโง่เสียเปรียบใครๆ

แต่กัลยาณมิตรก็มีอิทธิพลกับชีวิตต่างระดับกันไป เมื่อนึกถึงผู้ที่ฉุดชีวิตหล่อนขึ้นจากหล่มของความหลงผิด นนทกานต์ปรากฏชื่อเป็นอันดับแรก ในฐานะผู้นำทางมาพบกับครูผู้ชี้ทางถูก รวมทั้งอยู่ข้างหล่อนด้วยความบริสุทธิ์ใจ ไม่ฉวยโอกาสในยามที่กำลังสับสนเหมือนหลงทางซับซ้อน เขาพูดให้ได้คิดขณะที่หล่อนแทบคิดไม่ได้ และในยุคที่มีแต่คนยุยงส่งเสริมให้ผิดศีลเอามันกันโจ๋งครึ่ม เขาเป็นทูตแห่งความดีเตือนหล่อนให้คบกับมาวันทาอย่างถูกทำนองคลองธรรมไม่ล้ำเส้นศีลข้อกาเมฯ หากหล่อนลืมนับเขาเป็นกัลยาณมิตร ก็คงเป็นเรื่องน่าละอายพอดู

อันดับสองคงหนีไม่พ้นมาวันทา มาวันทาเพียงคนเดียวทำให้หล่อนเห็นชีวิตหลายแง่มุมเหลือเกิน คือเป็นทั้งหมอรักษา ทั้งพี่สาวใจดี ทั้งครูสอนดนตรีการ ทั้งหวานใจคนแรก ทั้งผู้ทำให้หล่อนอยาก

ลาโลกด้วยรักขม ตลอดจนกระทั่งเป็นผู้หญิงที่มาชิงชายคนรักของหล่อนไปโดยไม่เจตนา ยิ่งคิดยิ่งมีความรู้สึกประหลาดล้ำกับสัมพันธภาพหลายชั้นหลายเชิงระหว่างหล่อนกับมาวันทา แต่เหนือสิ่งอื่นใด มาวันทาทำให้หล่อนเชื่อว่าโลกนี้ยังมีคนคิดรักษาศีล ถึงแม้อยู่ในภาวะเข้าด้ายเข้าเข็ม อยากละเมิดศีลเต็มอัตราเพียงใดก็ตาม

อันดับสามคืออมฤต ผู้ชายคนแรกที่หล่อนนับเป็นแฟนตัวจริง เขาทำให้หล่อนรู้จักตัวเองว่าจะรักใครได้ ไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ยิ่งใหญ่หรือร่ำรวยล้นฟ้า ขอเพียงมีความคิดและน้ำใจที่ยิ่งใหญ่พอ ยิ่งกว่านั้นอมฤตยังเป็นแรงบันดาลใจให้หล่อนคิดเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อรักษาเขาไว้ และการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญคือมีน้ำใจเสียสละยิ่งใหญ่ คือยอมแม้กระทั่งเสียสละเขาให้กับคนที่เหมาะสมกว่าหล่อน!

อันดับสี่คืออุปการะ หล่อนเริ่มนับถือเขาจากความแม่นยำในการทำนาย รวมทั้งที่เขาสอนให้รู้ว่าคำทำนายไม่จำเป็นต้องแม่นยำเสมอไป เพราะคำทำนายเพียงบอกว่าผลกรรมที่ทำไว้ในอดีตกำลังจะออกดอกออกผลอย่างไร แต่หากมีกรรมในปัจจุบันที่ทรงน้ำหนักเพียงพอจะคานกันหรือแทรกแซงของเก่าได้แล้ว ชะตาก็อาจถูกดัดแปลง เปลี่ยนจากร้ายให้กลายเป็นดี หรือเปลี่ยนจากช้าให้กลายเป็นเร็ว นั่นหมายความว่าอุปการะมิใช่เพียงสอนหล่อนให้เชื่อเรื่องกรรม แต่ยังเข้าใจเหตุ เข้าใจผล ทำให้หล่อนรู้ว่าหน้าที่แท้จริงของมนุษย์ไม่ได้อยู่ที่การเสียดายอดีต ไม่ได้อยู่ที่การอยากย้อนกลับไปเปลี่ยนแปลงอะไรๆที่ผ่านมาแล้ว แต่อยู่ที่การเห็นค่าของปัจจุบันซึ่งยังอยู่ในมือ อยู่ในการตัดสินใจว่าจะเลือกก่อกรรมอันใด

“การที่จ๊ะมีโอกาสรู้จักและคบหาสนิทกับกัลยาณมิตร เป็นเพราะกรรมเก่าแบบไหนคะ?”

“เพราะเคยมีครูที่ดี เคยอยู่ในโอวาทของพวกท่านมาก่อน หนูเคยมีโอกาสพบพระพุทธเจ้าหลายพระองค์ ได้ทำบุญกับพวกท่านและเหล่าสาวกของพวกท่าน รวมทั้งเลื่อมใสศรัทธา ปรารถนาจะดำรงตนอยู่ในเส้นทางธรรมอันถูกต้องและสว่างแจ้งไปเรื่อยๆตราบเท่าเข้าถึงพระนิพพาน ผังกรรมในชาตินี้เลยจัดสรรคนดีๆมาเป็นป้ายบอกทางมากมายโดยไม่ต้องเสาะแสวงหา”

ลานดาวรับฟังด้วยความปลื้มปีติ

“งั้นทุกครั้งที่ฟังธรรมแล้วเกิดปัญญา เกิดความเข้าใจเห็นแจ้งแทงกุศลธรรม จ๊ะจะอธิษฐานซ้ำไปเรื่อยๆ ว่าขอให้ได้เลื่อมใสและมีโอกาสใกล้ชิดผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบไปทุกภพทุกชาติ”

อุปการะพยักหน้า

“นั่นก็จัดเป็นการเตรียมเสบียงเดินทางไกลที่ฉลาด การอธิษฐานซ้ำๆจะตอกย้ำให้เราอยู่ในร่องในรอยเดิม มีพลังหน่วงเหนี่ยวอย่างใหญ่ แม้จะไถลพลาดคลาดเคลื่อนออกนอกเส้นทางบ้างก็จะกลับมาได้อย่างรวดเร็ว”

“เอ… อาจารย์คะ จ๊ะพบครูดีเพราะเคยนับถือและอยู่ในโอวาทของครูดีมาก่อน แล้วแบบนี้ถ้าอดีตชาติใครไม่เคยมีครูดี หรือเชื่อครูผิด ชาตินี้จะทำยังไงล่ะคะ ไม่แปลว่าเขาหมดสิทธิ์พบทางสว่างตรงทางหรอกหรือ?”

“ก็อาจเจอได้ แต่ไม่ใช่แบบจัดวางใส่พานมาประเคนเหมือนอย่างหนู กลไกในโลกมนุษย์ที่จะพาเราไปพบครูนั้น ได้แก่เสียงร่ำลือ อย่างที่พระพุทธองค์ตรัสว่าสัตบุรุษย่อมปรากฏในที่ไกล หมายความว่าชื่อเสียงของท่าน คำสอนดีๆของท่าน ย่อมกระจายออกไปกว้างไกล จากปากต่อปาก จากสื่อต่อสื่อ จากรุ่น

หนึ่งสู่อีกรุ่นหนึ่ง ทีนี้ก็ขึ้นอยู่กับว่าใครจะรักดี อยากเงี่ยหูฟังครูคนไหน”

“แต่ครูเต็มไปหมด แล้วก็มีชื่อเสียงร่ำลือระบือไกลกันทั้งนั้นนี่คะ มองกวาดไปเห็นคละกันมั่ว ไม่รู้ว่าใครเป็นใคร ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่จะพลาดไปเจอคนนำทางนรกเข้า”

“แต่ละคนทำกรรมมาอย่างไร กรรมก็จะจูงไปพบครูที่สอดคล้องกับเส้นทางนั้น คนไทยจำนวนมากเคยทำบุญในร่มโพธิ์พุทธศาสนามาก่อน ตราบใดพุทธศาสนายังไม่สาบสูญไปจากประเทศ ตราบนั้นเด็กไทยที่เพิ่งลืมตาดูโลกก็ได้ชื่อว่ามีโอกาสเห็นประตูสวรรค์นิพพานกันอยู่ ส่วนจะเข้าทางจริงหรือไม่ ก็สุดแท้แต่ใครจะขวนขวายแค่ไหน ทุกวันนี้น้อยคนจะตระหนักว่าพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์ ใครๆยังเข้าเฝ้าท่านได้ เพราะยังมีสาวกที่ซื่อสัตย์กับพระองค์ จดจำและสืบทอดคำสอนตรงๆของพระองค์อยู่อีกมาก อีกทั้งพระไตรปิฎกก็ยังอยู่ยงคงกระพัน ไม่ถูกทำลายให้สูญหายไปไหน”

“แล้วจะมีอะไรเป็นหลัก เป็นเครื่องประกันคะ ว่าศึกษาธรรมะ ศึกษาเรื่องกรรมไปแล้วจะไม่หลงทาง?”

“ตอนยังมีม่านอกุศลบังตา คนเราไม่สามารถรู้ได้หรอกว่าครูคนไหนนำทางไปสว่าง ครูคนไหนนำทางไปมืด เพราะความมืดด้วยกันย่อมยกย่องกันและกันว่าเป็นแสงสว่าง เป็นทางที่ใช่”

ลานดาวตรองแล้วครางรับเบาๆ เพราะจำได้ว่าเมื่อหล่อนหน้ามืดตามัวด้วยความใฝ่ต่ำอยู่นั้น แม้มาวันทาและคนรอบตัวเพียรพูดให้สำนึกอย่างไร บอกทางสว่างกันคอแทบแตกขนาดไหน ก็ไม่อาจเจาะกำแพงแปดทิศของคุกที่ขังหล่อนไว้กับความมืดมนอนธการได้เลย

“แปลว่าถ้าเจอครูดีขณะที่ใจเรายังมืดบอด ยังทำผิดศีลผิดธรรมอยู่เป็นนิตย์ ก็เท่ากับพลาดโอกาสทองไปใช่ไหมคะ?”

“ใช่”

“สรุปคือเราจะรู้ได้ว่าคำสอนไหนถูก ไม่โดนใครหลอกพาไปลงนรก ก่อนอื่นต้อง ‘มีดี’ อยู่ก่อน จิตใจพร้อมจะทำตัวเป็นพานทองรองรับของสูงบ้างแล้ว?”

“ใช่”

“ว้า! อย่างนั้นก็เหมือนงูกินหางเลยสิคะอาจารย์ จะดีได้ต้องมีครูสอนถูก แต่จะนับถือครูสอนถูกได้ก็ต้องมีดีเสียก่อน”

“เกิดเป็นมนุษย์ได้ต้องมีดีอยู่บ้างแล้ว การที่วิญญาณจะปฏิสนธิในท้องมนุษย์ได้นั้น จิตต้องเรืองสว่างเป็นกุศล ประเภทจิตมืดๆไม่รู้ผิดรู้ชอบนั้นเข้าท้องมนุษย์ไม่ได้หรอก เพราะฉะนั้นถือว่าโดยพื้นฐานทุกคนมีดี มีเหตุผล มีความสว่างเป็นทุนเดิมอุดหนุนอยู่ก่อน ขอแค่ไม่ไปสร้างเรื่องร้ายๆขึ้นเป็นม่านอกุศลบังตาบังใจในระหว่างมีชีวิตเสียอย่างเดียว เมื่อพบกัลยาณมิตรเช่นพระพุทธเจ้า เห็นท่านเป็นผู้ดำรงตนอยู่ในความไม่เบียดเบียน สอนเรื่องการไม่เบียดเบียน และจาระไนผลของการไม่เบียดเบียนได้อย่างละเอียดลออ ก็ย่อมเกิดความเลื่อมใสนับถือและบอกต่อกับลูกหลานได้แล้ว”

ลานดาวเปิดสมุดพกจดคำว่า ‘ไม่เบียดเบียน’ ไว้เป็นไอเดียพื้นฐานของหนังสือใหม่ รวมทั้งเขียนหวัดบันทึกกิ่งก้านสาขาความคิดที่งอกเงยขึ้นฉับพลัน คือตั้งข้อสังเกตว่าโดยพื้นฐานนั้น มนุษย์เจอใครที่สอนการไม่เบียดเบียน ไม่เข่นฆ่าบูชายัญ ไม่สังเวยตนเซ่นสงครามกิเลส ก็ย่อมรู้สึกแต่แรกว่าเป็นคำสอนที่

ยืนพื้นอยู่บนความถูกต้อง แต่ถ้ากรรมเก่าส่งไปอยู่ในเผ่าพันธุ์ที่ถือกำเนิดจากความเกลียดชัง ความครุ่นคิดอาฆาต ความมุ่งมาดทำร้าย พวกเขาย่อมประสบแต่สิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์ที่บันดาลโทสะไปวันๆ ต่อให้พวกเขามีศาสดาผู้สอนให้รักสงบ ก็อาจอยากลักลอบดัดแปลงคำสอนเดิมให้เป็นตรงข้ามเสีย

พอร่างไอเดียในการเขียนเสร็จหญิงสาวก็ถอนใจ

“มองย้อนกลับไป ตั้งแต่เด็กจ๊ะมีแต่เบียดเบียนชาวบ้านด้วยกาย วาจา ใจมาตลอด เพราะความทะนง ความหลงตัว และความอยากเหนือคนอื่น นิสัยเสียๆทำนองนี้จะติดตัวไปก่อเรื่องทุกครั้งที่เกิดใหม่เลยหรือเปล่าคะอาจารย์?”

“กรรมเก่าจะพยายามรักษาเราไว้ในเส้นทางเดิมด้วยการส่งเรามาเกิดในสิ่งแวดล้อมที่บีบให้ต้องมีพฤติกรรมเหมือนๆเดิม แต่กิเลสตัณหาจะบีบให้เราต้องตกต่ำลงกว่าที่เคยเสมอ หนูเคยทำทานมามาก กรรมจึงส่งให้มาเกิดในบ้านผู้มีอันจะกิน เท่ากับเปิดโอกาสให้ทำทานได้อีกมากๆโดยไม่ต้องกังวลว่าเราเองจะหมดไหม แต่เพราะคนเรามีกิเลสชื่อโลภะ จู่ๆเมื่อลืมตาดูโลกแล้วเห็นตนมีทรัพย์มาก โลภะก็ดลใจให้อยากเพิ่มพูนให้ล้นๆยิ่งขึ้นไป เพราะทุกคนจะพบตรงกันว่าทรัพย์คืออำนาจใหญ่ในโลก เงินยิ่งมากยิ่งทำตามอำเภอใจได้มาก มีหัวมาก้มให้เหยียบมาก”

ลานดาวฟังแล้วเหม่อไป ปีก่อนหล่อนเคยอยากลิ้มรสอำนาจวาสนาและความหรูหราของความเป็นเศรษฐีนีพันล้าน อยากพ้นสภาพลูกสาวขี้ขอของเศรษฐีหลายร้อยล้าน แต่ความปรารถนาจะทำมหาทานเป็นแสนเป็นล้านยังไม่เคยแวบผ่านมาในหัวสักหน ทานบารมีเก่าในชาติก่อนส่งหล่อนมารวยจริง แต่ทรัพย์สมบัติที่วางกองตรงหน้าก็ทำให้หล่อนงกจริงเช่นกัน

แต่จะว่าไป หล่อนก็เริ่มมีน้ำใจคิดให้โดยไม่หวังผลตอบแทนบ้างแล้ว เริ่มจากแอบโอนเงินค่าหนังสือทั้งหมดให้กับอมฤตและมาวันทา รวมทั้งตั้งใจว่าเร็วๆนี้ที่กำลังจะเป็นคุณนายของบริษัทนีโอเทรนด์ หล่อนจะออกรถป้ายแดงงามๆให้ครูผู้อยู่ตรงหน้าสักคันพร้อมจ้างคนขับประจำครบเสร็จ แต่ทว่านั่นเพราะความสำนึกคุณคนมากกว่าความอยากเจือจานไปในวงกว้างโดยปราศจากเงื่อนไข

พูดง่ายๆสั้นๆคือชาตินี้หล่อนยังไม่ได้เริ่มต่อบุญเก่าในเรื่องทานจริงจังนัก เห็นทีจะต้องเริ่มวางแผนเอานิสัยเดิมในอดีตชาติกลับมาทำบารมีต่อกันใหม่

“อีกอย่าง...” อุปการะกล่าวสืบต่อ “หนูเคยรักษาศีลมาสะอาดหมดจด กรรมจึงส่งให้มาครองอัตภาพหมดจดงดงาม เท่ากับเปิดโอกาสให้เห็นความสวยสะอาดทางกาย แล้วบันดาลให้คิดอ่านแต่ในทางดี มีวาจาไพเราะ ทำตัวน่ารักน่าเอ็นดูเป็นเครื่องประดับโลก แต่เพราะคนเรามีกิเลสชื่อโมหะ จู่ๆพอโตขึ้นเป็นสาวแล้วเห็นหนุ่มๆมาปรนเปรอ เอาอกเอาใจพะเน้าพะนอ ใครต่อใครยอมทุกอย่างเพียงเพื่อได้ชมโฉมเราอย่างใกล้ชิดนานๆ ความหยิ่งทะนงก็งอกเงยขึ้น สั่งสมความหลงตัวมากขึ้น กระทั่งอัตตาโตขึ้นจนอยากสยบโลกทั้งใบด้วยความสวยของเรา ถึงเวลานั้นภูมิต้านทานกิเลสตัณหาของเราจะต่ำ อยากได้อะไรแล้วไม่ได้ก็ต้องอาละวาดให้พินาศกันไปข้าง ศีลธรรมจรรยาไม่ต้องไปสนแล้ว อยากได้ก็ต้องเอาให้ได้”

หญิงสาวกะพริบตาสองสามหน คล้ายถูกปลุกให้นึกออกว่าชีวิตนี้เพิ่งทำอะไรลงไปบ้าง

“ธรรมชาติเล่นแบบนี้เองนะคะ อนุญาตให้ขึ้นสูงเป็นเส้นตรงอย่างเดียวไม่ได้ ต้องส่งแรงรบกวนมาดึงดูดให้กลับหล่นลง แม้ไม่ถึงขนาดกลับทิศจากเหนือลงใต้ อย่างน้อยก็เบี่ยงเบนให้ต้องไปทาง

ตะวันตก ขณะเดียวกันธรรมชาติก็ไม่ปล่อยให้ลงต่ำท่าเดียว จะมีแรงช่วยมาหนุนให้กลับขึ้นสูงบ้าง อย่างถ้าคนเราหน้าตาอัปลักษณ์เพราะกรรมชั่วเก่าๆแต่ปางก่อน จิตก็อาจถูกบีบให้เจียมตัว อันเป็นเชื้อของความอ่อนน้อม แล้วพัฒนาไปสู่ความมีใจเป็นกุศล”

“หน้าตาไม่ดีแล้วยังคิดไม่ดีต่อก็มีถมไป แล้วแต่การสั่งสมนิสัยมากกว่า อีกอย่าง สำนึกของคนเราพร้อมจะเกิดขึ้นเสมอ เมื่อไหร่สำนึกผิดหรือห้ามใจได้ ชาติเดียวกันนั้นก็กลับดีได้ใหม่ อย่างหนูก็ไม่ต้องไปเกิดเป็นนางยักษ์อัปลักษณ์ที่ไหนเสียก่อนกลับใจนี่”

“ถ้าไม่เจอมิตรดีและครูดี ป่านนี้ก็ยังไม่หายโง่มั้งคะ”

“ชีวิตมนุษย์ในแต่ละชาติก็อย่างนี้แหละ จะให้ดีพร้อมมาแต่เกิดไม่ได้ ทุกคนมีคุณสมบัติอันเป็นตัวตั้ง จะยากดีมีจน จะขี้เหร่เก๊ไก๋ แต่ละคนต้องเรียนรู้เอาว่าควรใช้คุณสมบัติที่ตนมีอยู่อย่างไรในการขุดทองทางวิญญาณ”

ลานดาวก้มหน้าก้มตาจด พักหนึ่งก็ชะลอมือช้าลงสู่การหยุดอย่างได้คิดก่อนเขียนจบ

“ถ้ามองคนๆหนึ่งเป็นเพียงจิตวิญญาณดวงหนึ่ง ก็เห็นเลยนะคะว่าคนเราเกิดเป็นอย่างหนึ่ง เพื่อตายไปสู่ความเป็นอีกอย่างหนึ่งได้หลายครั้งเหลือเกิน สมัยเด็กจ๊ะเคยทั้งเกเรเรียนไม่เก่งและทั้งรักดีขยันขันแข็งจนเป็นที่หนึ่งของรุ่น เคยฝันหาเจ้าชายแล้วกลายไปเป็นหญิงรักหญิงก่อนจะกลับมารักผู้ชายได้อีก เคยเห็นแก่ตัวจนหน้าเขียวเดี๋ยวนี้เห็นใครต่อใครแล้วรู้สึกสงสารอยากช่วยไปหมด ภพภูมิมนุษย์นี่แปรปรวนไปมาได้ซับซ้อนจังค่ะ อยากรู้ว่าภพภูมิอื่นยอกย้อนได้อย่างนี้บ้างไหม”

“ไม่หรอก เพราะภพอื่นส่วนใหญ่เมื่อเกิดเป็นตัวเป็นตนขึ้นมาอย่างไร ก็จะคงความเป็นอย่างนั้นไว้ค่อนข้างสม่ำเสมอตลอดชีพ แต่เพราะภพมนุษย์มีธรรมชาติของวัยเด็ก วัยทำงาน และวัยชรามาเป็นขั้นเป็นตอน เริ่มจากไม่ให้รู้อะไรเลย เขยิบขึ้นสู่การลองผิดลองถูก กระทั่งพัฒนาไปสู่สภาพตกผลึกของการเชื่อและการรู้สึกนึกคิด หนึ่งชาติของมนุษย์จึงเหมือนภพใหญ่ที่ซอยแบ่งออกเป็นภพย่อยๆได้มากมายเหลือจะนับ”

ประโยคสุดท้ายของอาจารย์สะกิดให้เกิดความสนใจ ลานดาวจึงจดไว้เป็นไอเดีย คือภพใหญ่นั้นอาจครอบรวมเอาภพย่อยๆไว้ได้มากมาย ขอเพียงภพใหญ่นั้นมีปัจจัยเอื้อให้เพียงพอ

จดไอเดียเสร็จก็เงยหน้าขึ้นกล่าว

“ชักรู้สึกว่าภพมนุษย์เป็นภพที่น่าสนใจแล้วซีคะ”

“ภพที่เรียนรู้ได้ แม้แต่ภพของสัตว์ฉลาด เป็นภพที่มีความหลากหลาย แล้วก็พัฒนาจากความเป็นอย่างหนึ่งไปสู่ความเป็นอีกอย่างหนึ่งได้ตลอดเวลา อย่างพวกลิงชิมแปนซี ฝึกดีๆฉลาดกว่ามนุษย์บางคนเสียอีก น่าเสียดายแต่ว่าฉลาดอย่างไรก็ติดเพดานของภพภูมิเดรัจฉาน ฉลาดแค่ไหนก็ไม่รู้ทางสว่างเพื่อเลื่อนภพเลื่อนภูมิได้ง่ายๆ”

“ตอนนี้เหมือนเห็นอดีตชาติของตัวเองเลยค่ะ สมัยยังวุ่นวายกับการค้นหาตัวเอง ช่างเป็นวิญญาณที่เร่าร้อนกับการหาภพภูมิอาศัย พอพี่เอินชี้ทางสว่าง หางานให้ทำ หาตัวตนให้เป็น ก็ค่อยกลายเป็นวิญญาณมีภพมีภูมิกับเขาหน่อย แต่ตอนตายจริง เผาจริง ก็ต้องเคลื่อนจากความเป็นมนุษย์ไปสู่ความเป็นอย่างอื่นอีกด้วยแรงเหวี่ยงของกรรม”

อุปการะหัวเราะด้วยความรู้สึกหลากหลาย ลานดาวพูดสะกิดให้เขาเห็นภพชาติเบื้องหน้าของหล่อนเป็นฉากๆ โดยไม่ต้องเจตนาดู แต่เขาเก็บงำไว้ไม่พูดถึง ยังคงสนทนากับหล่อนต่อเป็นปกติ

"หนูเอาไปเขียนเถอะ เราจะเข้าใจชาติหน้ามากขึ้น ถ้าทำความเข้าใจชาตินี้ดีๆ และมองแต่ละช่วงของชีวิตโดยความเป็นภพย่อยๆที่วิญญาณของเราเข้าไปยึด เห็นแต่ละภพว่าคือสภาวะที่ไม่แน่ไม่นอน ขึ้นอยู่กับกรรมที่เราก่อ และขึ้นอยู่กับความสมัครใจที่เรายอมติดอยู่กับภพหนึ่งๆ"

"เพิ่งรู้สึกเดี๋ยวนี้เองค่ะ นี่จ๊ะเป็นวิญญาณเร่ร่อนไปเรื่อยอย่างปราศจากจุดหมายปลายทางใช่ไหมคะ? กรรมแต่ละระลอกซัดไปสู่ฝั่งใหม่ ก่อกรรมอีกแล้วถูกซัดไปสู่ฝั่งใหม่อีก"

"ใช่... วิญญาณทั้งหลายถูกสะกดโดยผลกรรม ให้หลงฝันว่าตนเป็นอย่างนี้ ตนอยากเป็นอย่างนั้น แล้วก็เคลื่อนไปเรื่อย โดยมีหลักกรรมคือทุกคนได้อย่างที่ทำ ไม่ได้อย่างที่อยาก หากไม่มีใครบอกให้รู้ชัดๆว่าฝั่งสุดท้ายอันเป็นที่หยุดนิ่งมีอยู่และพิสูจน์ได้ขณะยังเป็นมนุษย์ สรรพวิญญาณก็จะเวียนว่ายตายเกิดไปเรื่อยโดยปราศจากความแน่นอนว่าเมื่อไหร่จะตกตาดี เมื่อไหร่จะตกตาร้าย"

"ชักอยากเข้าให้ถึงแก่นสารอันเป็นที่สุดของพุทธศาสนาแล้วสิคะ อาจารย์ไม่เห็นสอนจ๊ะมั่งเลย"

หญิงสาวทำเสียงอ้อน

"ถ้าผมให้หนูพูดรวบรัดชีวิตของหนูทั้งชีวิตเป็นคำๆเดียว หนูจะเลือกคำว่าอะไร?"

หญิงสาวเอียงหน้าเหลือบตาคิดนิดหนึ่ง ก่อนเบนกลับมาทอดสายตามองอาจารย์ยิ้มๆอย่างรู้ล่วงหน้าว่าตนโดนดักทางไว้อย่างไร

"พูดถึงชีวิตจ๊ะทั้งชีวิตด้วยคำๆเดียว ก็คงเป็น 'สนุก' มั้งคะ"

"ทั้งๆที่เพิ่งทุกข์จนแทบอยากฆ่าตัวตายมาเมื่อปีก่อนเนี่ยนะ?"

ลานดาวหัวเราะสดใส เพราะอุปการะเอ่ยอย่างที่หล่อนเดาไว้เป๊ะ

"อาจารย์ถามคำเดียวจ๊ะเข้าใจไปถึงไหนต่อไหนแล้วค่ะ จ๊ะแค่ตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงจากใจในขณะนี้ เห็นตัวเองแจ่มแจ๋วเลยว่ากำลังเพลินโลก สนุกกับงาน สนุกกับคนรัก สนุกกับชีวิต ใจก็ต้องเห็นภาพรวมของตัวเองทั้งหมดเป็นความสนุก และตราบใดที่ยังเห็นชีวิตเข้าข่ายเป็นสุข ก็ต้องหวงแหนไว้ และอยากตะกายหาสุขใหม่ๆมาเพิ่ม ซึ่งนั่นหมายความว่าต้องเคลื่อนจากภพหนึ่งไปสู่ความเป็นอีกภพหนึ่งแล้วๆเล่าๆ โดยไม่มีวันคิดหาทางสละความยึดติดต่างๆอย่างแท้จริงเลย"

"อือ... รู้ดีหมดแล้วนี่"

"ใครบอกรู้หมด รู้แค่เล็กน้อยแต่เข้าเป้าเพราะอาจารย์ชี้ต่างหากค่ะ" หญิงสาวยิ้มระรื่นคล้ายคนไม่เคยรู้จักทุกข์มาก่อน "ถ้าไม่ถูกจี้ให้คิดย้อนมาถามตัวเองว่าเป็นใคร หรือกำลังทำอะไร ก็เหมือนโดนเส้นผมบังภูเขาเหมือนกันนะคะ เห็นความสำคัญของการตั้งโจทย์เดี๋ยวนี้แหละ เป็นมนุษย์ที่ช่างคิดนี่อาจตั้งโจทย์กันได้ไม่จำกัด แต่จะมีโจทย์อยู่เพียงไม่กี่ข้อเท่านั้นที่บันดาลให้เราฉุกใจหาคำตอบเพื่อใช้ชีวิตที่เหลือให้คุ้มสุด"

อุปการะพยักหน้ารับ

"นั่นซี คนมีแต่ความคิดรอเจอแฟนตอนเย็นน่ะ ผมว่าหมดสิทธิ์ตั้งโจทย์ชีวิตแบบพุทธแท้แน่ๆ"

ลานดาวหัวเราะโยกตัวไปมาเขินๆ เพราะทราบว่าอาจารย์ดักใจตน ซึ่งอดคิดถึงสรณะเป็นระยะๆไม่ได้ เนื่องจากเพิ่งทราบชัดด้วยความอิ่มเอมเปรมใจว่าเขาคือเนื้อคู่ที่แท้ แต่พอโดนกระตุก หล่อนก็สำรวมระวังจิตให้จดจ่อกับการสนทนาเต็มที่ยิ่งขึ้น

"เมื่อยังมีโจทย์แบบพุทธแท้ไม่ขึ้นใจ ก็ต้องหาโจทย์อื่นมาพัฒนาตัวเองไปเรื่อยๆจนกว่าจะมีแก่ใจตั้งโจทย์ข้อสุดท้ายใช่ไหมคะอาจารย์?"

"ก็ต้องอย่างนั้น"

"แล้วพุทธศาสนามีวิธีใช้ชีวิตไปตามลำดับจนกว่าจะซึ้งเรื่องของทุกข์ แล้วใคร่ครวญจริงจังถึงการดับทุกข์ไหมคะ?"

"ก็มีสอนเรื่องการอธิษฐานและการพิจารณาโดยแยบคาย กำหนดทิศให้จิตค่อยๆเลื่อนขั้นอยู่เหมือนกัน เช่นเมื่อทำทานครั้งใด ท่านให้หมั่นอธิษฐานว่าขอจิตเราจงสละความยึดมั่นถือมั่นผิดๆได้โดยไม่เสียดาย เช่นเดียวกับที่ไม่เสียดายข้าวของซึ่งทำทานไปนั้น และเมื่อมีเหตุการณ์ยั่วยุให้ผิดศีลข้อใดแล้วใจเราแน่วแน่พอจะหักห้าม ท่านก็ให้ระลึกว่าผู้มีศีลย่อมไม่เดือดเนื้อร้อนใจ ผู้ไม่เดือดเนื้อร้อนใจย่อมมีจิตตั้งมั่นได้ง่าย ผู้มีจิตตั้งมั่นได้ง่ายย่อมรู้เห็นตามจริง ไม่มีความบิดเบี้ยวทางจิตเหมือนคนอื่น นี่แหละ ทำทานรักษาศีลด้วยอาการอย่างนี้เรื่อยๆ ถึงจุดหนึ่งจะเริ่มมีความคิดเข้าเป้าใหญ่ของพุทธศาสนาไปเอง"

ลานดาวรีบจดยิกก่อนเงยหน้าขึ้นถามใหม่

"อย่างจ๊ะมีสิทธิ์อธิษฐานแล้วทำได้ภายในชาติเดียว หรือจำเป็นต้องสั่งสมกันข้ามภพข้ามชาติคะ?"

"จิตคนน่ะ เมื่อทำบุญแล้วสั่งสมแรงอธิษฐานด้วยใจจริงซ้ำๆเป็นประจำ ก็ไม่ต้องรอชาติหน้าให้ไกลเกินรอหรอก คิดง่ายๆอย่างนี้ ช่วงที่หนูดื้อๆอยู่น่ะ ถ้าใครมาขอร้องอ้อนวอนให้อ่อนข้อรามือในเรื่องที่หนูไม่เต็มใจ หนูจะมีปฏิกิริยาอย่างไรกับเขา?"

หญิงสาวทำหน้าสลด ตอบเสียงอ่อยแทบไม่ต้องคิด

"ก็ไม่ยอมสิคะ ต่อให้รู้ว่าเราเลว ต่อให้รู้ว่าเขาเต็มไปด้วยเหตุผลขนาดไหน ในเมื่อใจไม่ยอมเสียอย่าง พูดเท่าไหร่ก็ไร้ประโยชน์"

"นั่นแหละ จิตมีแต่ตัว 'ไม่ยอม' เป็นเกราะเป็นกำแพงล้อมอยู่หนาทึบขนาดนั้น ถ้าหนูแค่ท่องซ้ำๆถี่ๆว่า 'ยอมๆๆๆๆ' เพียงไม่นานเกราะและกำแพงที่ตั้งกั้นเหตุผลทั้งหลายไว้ก็จะอ่อนยวบลงทันตาเห็น นี่สะท้อนว่าใจเราพร้อมจะเป็นไปตามความคิดที่สั่งสมซ้ำๆ"

ลานดาวยิ้มกว้าง เห็นเป็นอุบายที่น่าจดไว้แนะนำคนดื้อ ก้มลงบันทึกข้อความอึดใจเดียวก็เงยหน้าขึ้นถามต่อ

"แล้วความยโสโอหัง ทะนงด้วยความสำคัญตนว่ายิ่งใหญ่ล่ะคะ จะให้ใช้อุบายอะไรดี ที่สะกดจิตให้เปลี่ยนแปลงไปในทางอ่อนน้อมลง?"

อุปการะหยั่งทราบว่าลานดาวถามด้วยความอยากได้อุบายไปกล่อมเกลาตนเอง เนื่องจากหล่อนเริ่มมีคนนับถือมากขึ้น และประสพความสำเร็จรวดเร็วจนกิเลสบุกเข้ามาทุกทิศทุกทางจนตั้งสติรับแทบไม่ทัน ยิ่งวันอัตตายิ่งโต เขาจึงแย้มริมฝีปากยิ้มแนะนำด้วยความปรานี

"พอได้สติว่ากำลังถือดีมีมานะ ให้หนูยกมือพนมไหว้เดี๋ยวนั้นเป็นการใช้กิริยาทางกายสยบความผยองของจิต นอกจากพนมมือไหว้แล้วก็ควรระลึกถึงผู้น่ากราบไหว้อย่างพระพุทธเจ้าด้วย เสร็จแล้วเปรียบเทียบเอา ว่ามืดทึบเพราะอัตตาเป็นอย่างไร สว่างไสวเพราะความอ่อนน้อมเป็นอย่างไร และระหว่างมืดกับสว่างอย่างไหนดีกว่ากัน ไม่นานจิตจะฉลาดเลือกความอ่อนน้อมไปเองโดยไม่ต้องแกล้งฝืน"

ลานดาวเบิกหน่วยตากว้าง

"จ๊ะเพิ่งนึกออกว่าฝรั่งที่อยู่เมืองไทยนานๆแตกต่างจากเดิมตรงไหน นอกจากปรับระบบการคิดพูดเป็นภาษาไทย กับมีร่างกายอยู่ท่ามกลางสภาพอากาศแบบไทยๆแล้ว ก็มีเรื่องของจิตอ่อนน้อมเพราะไหว้เป็นนี่เอง ที่เปลี่ยนความกระด้างภายในให้นุ่มนวลลง"

อุปการะพยักหน้า

"การพนมมือไหว้เป็นกิริยาของวิญญาณชั้นสูง กรรมสำคัญที่ทำให้จิตได้ช่องไปอยู่ในวรรณะประณีตคือความนอบน้อมถ่อมตน ยิ่งถ้าเรายอมอ่อนให้กับบุคคลอันควรเคารพสูงสุดเช่นพระพุทธเจ้า เกิดชาติไหนสมัยใดจะไม่พลัดตกไปเป็นพวกชั้นต่ำ และไม่ตกเป็นเบี้ยล่างใต้อำนาจของใครง่ายๆ"

"แต่ก่อนจ๊ะไม่เข้าใจนัก นึกว่ายกมือไหว้ก็เป็นอันเสร็จพิธี ระยะหลังพอรู้เหมือนกันค่ะว่าใจต้องน้อมเคารพด้วย การไหว้แต่ละครั้งถึงจะคล้ายหยอดกระปุก สั่งสมความอ่อนโยนได้เรื่อยๆจนกว่าจะเต็มวิญญาณ"

"เป็นอย่างนั้น การไหว้แบบกระโดกกระเดก หรือไหว้ไปก็แอบคิดด่าไป นอกจากไม่ได้บุญแล้วยังเป็นกรรมที่ก่อนิสัยไม่จริงใจ กลายเป็นคนสองหน้าตาส่อนได้อีกด้วย"

"ใครไม่มีผู้ควรเคารพอยู่ใกล้ก็ถือว่าขาดโอกาสแย่สิคะ"

"ธรรมเนียมไทยถึงให้มีห้องพระไว้ในบ้าน ก็เพื่อมีโอกาสกราบองค์ปฏิมาแทนพระพุทธเจ้า แล้วก็มีธรรมเนียมไปลามาไหว้ ทำความเคารพพ่อแม่อันเปรียบเหมือนพระในบ้าน ธรรมเนียมอันเป็นกรรมดีอย่างนี้ เด็กรุ่นใหม่กลับเห็นเป็นภาระรุงรังน่าขบขันกันไปหมด"

ลานดาวส่ายหน้าดิก

"ส่องสำรวจไปตรงไหน อะไรๆก็เป็นกรรมไปทั้งนั้น แบ่งให้เกิดชั้นวรรณะทางวิญญาณได้ทั้งนั้น"

"คนเราถึงหน้าตาแตกต่าง บุคลิกแตกต่าง ฐานะแตกต่าง อำนาจบารมีแตกต่าง ประสบโชคเคราะห์แตกต่าง มีจังหวะชีวิตที่สำเร็จและล้มเหลวแตกต่าง ทั้งหลายทั้งปวงก็เพราะรวบรวมความแตกต่างยิบย่อยในการคิด การพูด การทำมาประสานกันนี่แหละ การผสมผสานของวิบากกรรมนั้นเป็นไปได้นับอนันต์ ผู้ที่รู้ทันความจริงนี้จะเห็นกุศลทั้งปวงเหมือนเครื่องประดับ แล้วเร่งสั่งสมความดีในแบบของตน รวมทั้งกวาดเก็บกรรมดีอื่นที่ยังไม่มีในตนมาเพิ่มให้มากขึ้นไป แล้วเขาจะมีความโดดเด่นที่แตกต่างจากคนรอบข้างไปทุกชาติทุกภพ"

หญิงสาวนึกอยากไหว้บุรุษตรงหน้า ก็พนมมือไหว้ขึ้นมาเฉยๆ

"ขอทำบุญกับผู้ควรทำหนึ่งทีค่ะ" แล้วหล่อนก็ยิ้มแช่มชื่นแบบอิ่มบุญ "แต่ก่อนจ๊ะมองว่าต้นไม้แตกต่างกันได้โดยไม่ต้องทำกรรม คนเราต่างกันบ้างก็ไม่เห็นแปลกตรงไหน เฮ้อ! ธรรมชาตินี่จัดสรรปัจจัย

มาให้เราคิดนอกลู่นอกทางสัจจะความจริงไปได้เรื่อยเลยนะคะ”

“กรรมจะไม่ง้อให้เราเชื่อกฎของเขาหรอก ตรงข้าม สำหรับคนส่วนใหญ่จะถูกแกล้งบังตาไม่ให้เห็นกฎ หรือทำให้ดูถูกกฎแห่งกรรมไปเลยด้วยซ้ำ”

“การเข้าใจว่าทุกสิ่งเป็นไปตามกฎแห่งกรรมนี่ผิดหรือเปล่าคะ?”

“ผิดซี่ กฎของกรรมก็อยู่ส่วนกฎของกรรม กฎของพืชก็อยู่ส่วนกฎของพืช นอกจากนั้นกฎของจิต กฎของฤดูกาล กฎของฐานะ กฎของโลกและจักรวาล ต่างก็แยกส่วนเป็นต่างหากจากกันหมด กฎของกรรมเพียงพาให้เราต้องไปพัวพัน หรือต้องไปเกี่ยวข้องแบบอ้อมๆกับกฎอื่น อย่างเช่นส่งให้ไปเกิดใต้ฤกษ์หรืออิทธิพลของดวงดาวดีร้าย ส่งให้ไปอยู่ในเขตที่มีฤดูกาลมากน้อย ส่งให้ไปอยู่ในประเทศที่ชุ่มชื่นหรือแห้งแล้ง พูดง่ายๆว่ากรรมมีหน้าที่แค่นำไปเกิด หรือเกิดแล้วให้มีสิทธิ์เลือกว่าจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมได้แค่ไหน ทุกอย่างที่เราเห็น ได้ยิน และสัมผัส ล้วนแล้วแต่เป็นภาชนะรองรับผลกรรมก็จริง แต่พวกมันก็มีกฎธรรมดาของตัวเองอยู่ ไม่ต้องอาศัยอำนาจดลบันดาลของกรรมใครหรอก”

“แล้วกฎแห่งกรรมที่นำมาเกิดเป็นชายและหญิงล่ะคะ? จ๊ะว่าจะถามอาจารย์ด้วยความอยากรู้มานานแล้ว ทำอย่างไรจึงเป็นชาย ทำอย่างไรจึงเป็นหญิง?”

“ตามความเข้าใจของหนู ผู้ชายคืออะไร ผู้หญิงคืออะไร?”

ลานดาวชะงักไปนิดหนึ่งเพราะนึกไม่ถึงว่าอุปการะจะถามกลับเช่นนั้น แต่แน่นอนว่าอุปการะคงไม่ถามเล่นเอาสนุก อาจารย์ของหล่อนไม่เคยถามลองภูมิ ทุกคำล้วนมีความหมายกระตุ้นให้คิดในทางใดทางหนึ่งเสมอ หญิงสาวจึงใคร่ครวญก่อนตอบอย่างระมัดระวัง

“ถ้าพูดถึงร่างกายภายนอก ก็คงวัดกันด้วยอวัยวะต่างๆทั่วองคาพยพซึ่งแสดงลักษณะทางเพศที่เป็นตรงข้ามกัน ฝ่ายชายเอื้อให้นำหรือรุก ฝ่ายหญิงเหมาะจะตามหรือรับ แต่ถ้าพูดถึงจิตใจภายใน ยิ่งรู้จักคนมากขึ้นเท่าไหร่ จ๊ะก็ยิ่งเห็นเส้นแบ่งความเป็นเพศพร่าเลือนลงทุกทีค่ะ”

“ที่หนูตอบมาก็นับว่าเข้าเป้าแล้ว เอาล่ะ! เพื่อเข้าใจเรื่องกรรมที่ทำให้เป็นชายหรือเป็นหญิงอย่างถ่องแท้ ก่อนอื่นเราควรย้อนกลับมาหาพื้นฐานความจริงเกี่ยวกับกายมนุษย์กัน ความจริงอันเป็นที่สุดเกี่ยวกับกายคือแรกสุดมันไม่ใช่ชายหรือหญิง แต่เป็นแค่การประชุมกันของกระดูกฉาบเนื้อ บรรจุน้ำเลือดน้ำหนอง มีไออุ่นกระจายตลอดร่าง และเป็นที่พัดเข้าพัดออกแล่นขึ้นแล่นลงของลม”

“คือถ้าชำแหละออกมาเป็นกองๆจะไม่เห็นมีชายหรือหญิง เหลือแต่ธาตุสี่ ดิน น้ำ ไฟ ลมเท่านั้นใช่ไหมคะ?”

หญิงสาวช่วยสรุปให้อย่างผู้ที่เริ่มมีความรู้ทางศาสนาในเชิงลึกพอสมควรแล้ว

“นั่นแหละ” อุปการะผงกศีรษะรับ “หากศพใครเหลือแต่กระดูกที่ป่นแล้ว หรือปรากฏแต่น้ำเลือดน้ำหนองกองไว้ จะไม่มีใครบอกได้เลยว่านั่นเคยเป็นชายหรือเป็นหญิง เพศเป็นแค่ภาวะอย่างหนึ่งเกิดขึ้นโดยกรรมบันดาลให้ดินน้ำไฟลมแสดงรูปชายหญิงชั่วคราว”

“เข้าใจค่ะ”

ลานดาวรับฟังได้ไม่ยากนัก เนื่องจากพอมีฐานความรู้เชิงชีววิทยาอยู่บ้าง ปัจจุบันนักวิทยาศาสตร์ทราบดีว่าทารกในครรภ์มารดาเมื่อยังเป็นตัวอ่อนอยู่นั้น จะเริ่มต้นด้วยการมีอวัยวะเพศหญิง

ก่อน แต่ถ้าเซลล์ของตัวอ่อนมีโครโมโซมเพศเป็นชาย อวัยวะเพศแบบชายจึงปรากฏยื่นออกมาภายหลัง ส่วนถ้าเซลล์ของตัวอ่อนมีโครโมโซมเพศเป็นหญิง อวัยวะเพศจะฝ่อตัวหายไปก่อนคลอด

กล่าวให้ชัดคืออวัยวะเพศนั้น เดิมทีเคยเป็นอันเดียวกันนั่นเอง!

“วิญญาณที่มาปฏิสนธินั้น ถ้าพกเอาคุณสมบัติของบุรุษมาด้วยก็จะได้เป็นชาย คิดง่ายๆว่ามีพลังกุศลหนักแน่นพอจะผลักอวัยวะเพศให้ยื่นออกไป และแสดงรูปภาวะอื่นๆให้ปรากฏโดยความเป็นชาย”

ลานดาวจดเฉพาะคำสำคัญคือ ‘เป็นชายได้ต้องมีพลังกุศลหนักแน่นพอ’ สิ่งที่หล่อนครุ่นคิดอยู่ในหัวขณะนี้คือการเปรียบเทียบกันระหว่างความรู้ที่ได้รับจากโลกวิทยาศาสตร์กับความรู้ที่เพิ่งได้รับจากอุปการะ ถ้าถามนักวิทยาศาสตร์ว่าเหตุใดจึงเป็นชาย ก็จะได้คำตอบที่ชัดถ้อยชัดคำว่าเด็ก ‘บังเอิญ’ ได้รับโครโมโซม Y จากพ่อไปประกบคู่กับโครโมโซม X ของแม่ ยิ่งไปกว่านั้น นับวันวิทยาการยังมีสูตรสำเร็จที่หวังผลได้สูง ถ้าอยากได้ลูกชายต้องใช้ไม้ตายท่าไหน เทคนิควิธีและเครื่องช่วยอันใดบ้าง แพทย์แผนปัจจุบันจาระไนได้หมดว่าจะลด ‘ความบังเอิญ’ ลงให้เหลือน้อยที่สุดได้อย่างไร

แต่ในมุมมองที่ต้องมีวิญญาณเป็นปัจจัยประกอบในการปฏิสนธิ การวางแผนให้กำเนิดบุตรชายเป็นเพียงการตระเตรียมหัวโขนไว้อันหนึ่ง รอวิญญาณที่พร้อมพอจะมาอาศัยสวมเท่านั้น สำหรับผู้ปฏิบัติธรรมในแนวพุทธจนแก่กล้าพอจะหยั่งรู้รายละเอียดของรูปนาม ก็ย่อมรู้ประจักษ์ใจว่าจักรวาลนี้ไม่มีเรื่องบังเอิญ

“แล้วกรรมอะไรคะที่ทำให้เกิดพลังกุศลหนักแน่นพอจะได้เกิดเป็นชาย?”

“ไม่มีกรรมใดกรรมหนึ่งโดยเฉพาะหรอก ถ้าให้มองออกง่ายที่สุดก็คือ ‘วิธีคิด’ ที่เกิดขึ้นเป็นประจำในขณะทำทานรักษาศีลนั่นเอง”

ลานดาวฟังแล้วเข้าใจคำพูดของอาจารย์อยู่รางๆ แต่ไม่ถึงขนาดกระจ่างเหมือนเห็นรูปด้วยตา จึงซักถามเพื่อเก็บรายละเอียด

“ทำไมต้องเอาวิธีคิดขณะทำบุญเป็นตัวตั้งด้วยคะ?”

“เพราะการทำบุญเป็นของใหญ่ เป็นสิ่งครอบงำนิสัย และมักเป็นตัวกำหนดเส้นทางหลักในการเวียนว่ายตายเกิด วิธีคิดในขณะทำบุญเป็นอย่างไร ก็มีความโน้มเอียงจะคิดแบบเดียวกันนั้นในขณะใช้ชีวิตประจำวันปกติไปด้วย”

ลูกศิษย์สาวจดวลี ‘วิธีคิดขณะทำบุญ’ แล้ววงเป็นดวงเด่นไว้ก่อนเงยหน้าถาม

“อาจารย์ช่วยยกตัวอย่างวิธีคิดขณะทำทานที่ส่งให้ไปเกิดเป็นชายได้ไหมคะ”

“ก็ควรเป็นผู้ริเริ่ม นึกอยากทำทานเอง และชวนญาติสนิทมิตรสหายหรือคนรักไปทำด้วย จิตก่อนทำทานต้องมีความเลื่อมใสมั่นคง อย่างถ้าจะถวายสังฆทานนั้น ต้องรู้สึกถึงความศักดิ์สิทธิ์ในการถวาย ไม่ใช่เห็นว่าการเตรียมของถวายเป็นภาระ หรือเห็นการถวายเป็นเรื่องทิ้งขว้างเปล่าประโยชน์ ต้องไม่มีความเสียดมเสียดายเงินทองและเวล่ำเวลาที่หมดไปกับสังฆทาน และขณะเมื่อกำลังถวายสังฆทาน จิตมีความเคารพ มีความชื่นชมยินดีในบรรยากาศการถวาย สุดท้ายหลังถวายสังฆทานเสร็จก็ไม่คิดเล็กคิดน้อย รักษาความรู้สึกชื่นมื่นซึ่งบุญได้ปรุงแต่งจิตแล้วนานที่สุดเท่าที่จะนานได้ นี่แหละ ที่มาของความหนักแน่นในทาน”

ลานดาวคัดเฉพาะคำสำคัญบันทึกไว้ ขณะเดียวกันหยั่งดูผลรวมของอาการทางใจในการทำทานทั้งหมดที่อาจารย์กล่าวมา ก็สำเหนียกทราบถึงความมั่นคงทางจิตเต็มอัตรา ใครนิ่งไม่กระสับกระส่ายในบุญได้อย่างนั้นจะให้ความรู้สึกเป็นแมนดีจริงๆ

"จ๊ะเคยได้ยินว่าผู้ชวนคนอื่นทำบุญ คนที่ไปร่วมทำบุญจะตามไปเกิดเป็นบริวารหรือคะ?"

"ผู้นำบุญจะเป็นผู้มีบริวาร อันนั้นถูกแล้ว แต่ไม่จำเป็นต้องเป็นพวกที่ตามไปทำบุญด้วยกันหรอก"

"งั้นคนที่เอาแต่ตามทำบุญ มีใจนิยมในบุญ แต่ไม่ริเริ่มเอง และไม่เลื่อมใสในบุญเต็มกำลัง แม้จะได้รับอานิสงส์จากทานมากมายเพียงใด ก็ได้เกิดแค่เป็นหญิงหรือคะ?"

"ทำนองนั้น พวกคิดเล็กคิดน้อย สองจิตสองใจ ตอนแรกคิดเลือกของดีแล้วเปลี่ยนเป็นของคุณภาพด้อยกว่าในภายหลัง กิริยาอาการคิดเทือกนี้แหละที่เป็นฝักฝ่ายของอิสตรี เมื่อจะถือกำเนิดเกิดใหม่ พลังกุศลย่อมไม่หนักแน่นพอจะปฏิสนธิในเพศบุรุษ และถ้าเอาผลเฉพาะปัจจุบันที่เห็นทันตา คือจะเป็นผู้คิดมากไปทุกเรื่อง จุกจิกหยุมหยิมได้หมดกระทั่งเหตุการณ์เล็กๆน้อยๆ"

"เข้าใจชัดเลยค่ะ"

ลานดาวพูดกลั้วหัวเราะ เพราะหล่อนเองมักเป็นเช่นนั้น เช่นเวลานึกอยากใส่ซองทำบุญพันหนึ่ง ก็ชอบเปลี่ยนใจอยากชักออกสักครึ่ง ต่างจากสรณะที่ตั้งใจทำพันแต่ถึงเวลาเอาเข้าจริงมักกลายเป็นหมื่น แม้หล่อนทำบุญกับเขามาแค่สองสามหนก็เห็นนิสัยชนิดนี้ในเขาเด่นชัด

"จ๊ะคิดหยุมหยิมในการทำทานของตัวเองบ่อยๆ คงต้องปรับปรุงค่ะ แต่เวลาทำบุญกับพี่ณะนิสัยช่างคิดของจ๊ะก็ทำให้เขาได้ไอเดียดีๆแบบไม่เคยนึกมาก่อนเหมือนกันนะคะ"

"ดีแล้ว ถ้าปรึกษาการบุญร่วมกันด้วยความปรองดอง ระหว่างทางไปและทางกลับไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน ก็เชื่อขนมกินได้ว่าชีวิตคู่จะเป็นสุข เพราะทั้งสองคนจะปรึกษาปัญหาขัดแย้งอื่นๆได้ลงตัวเหมือนคุยกันในงานบุญนั่นเอง"

"วาว! ดีจังที่ได้รู้เสียอย่างนี้ จะจำไปบอกพี่ณะค่ะ"

"ความจริงถ้าเพิ่งคบกันแล้วอยากรู้ว่าพอไปด้วยกันได้ไหม ก็แค่ดูง่ายๆด้วยการทดลองทำบุญร่วมกันนี่แหละ ดูว่ามีใจเสมอกันในการคิดเห็นเรื่องค่าใช้จ่ายไหม ดูว่าระหว่างเดินทางทำบุญมีเหตุให้ต้องขุ่นเคืองใจหรือเป็นปากเป็นเสียงกันไหม หากทุกอย่างราบรื่นหลายๆหน ก็จะส่อเค้าชัดขึ้น รู้กับใจทั้งสองฝ่ายทีเดียวว่าน่าจะครองกันอย่างมีความสุข"

"โอ้โห! นึกไม่ถึงมาก่อนเลยค่ะ แต่ก็เป็นอย่างที่อาจารย์บอกจริงๆด้วย ครั้งแรกที่พี่ณะชวนไปทำบุญด้วยกัน มีแต่เรื่องดีๆน่าชื่นใจเข้ามาเพิ่มปีติ แล้วหลังจากพี่ณะตกลงจัดของสังฆทานตามคำแนะนำของจ๊ะ ก็เหมือนเห็นอะไรตรงกัน อยากว่าอะไรว่าตามกันไปหมด"

"การทำทานด้วยความปรองดองจะมีผลสืบเนื่องไม่รู้จบทั้งชาตินี้และชาติถัดๆไป"

"ใจคนส่วนมากไม่ใหญ่พอจะคิดถวายสังฆทานอย่างชาย อย่างนี้ควรจะฝึกเป็นขั้นเป็นตอนยังไงดีคะถ้าอยากเกิดเป็นชาย?"

"ก็ให้เริ่มไต่ระดับเป็นขั้นๆจากหยาบไปหาละเอียด โลกนี้เต็มไปด้วยผู้พร้อมจะรับ ซึ่งก็

หมายถึงมีพื้นที่ฝึกหัดให้ลงหลายสนามจากง่ายไปหายาก แรกสุดควรเลือกทำทานกับสัตว์ เพื่อสร้างใจที่ไม่หวังผลตอบแทนก่อน จากนั้นขยับขึ้นมาทำทานกับขอทานข้างถนน แบบที่พิการชัดๆก็ดี เป็นการสร้างใจที่เอื้อเฟื้อต่อคนตกทุกข์ได้ยาก ทำด้วยเศษสตางค์ทีละน้อยๆ แต่ขอให้บ่อย ให้เป็นกิจวัตรประจำวันได้ยิ่งดี จิตจะเริ่มติดสุขในการให้เปล่า แล้วใจจะค่อยๆใหญ่ขึ้น อยากให้ด้วยความเต็มใจยิ่งๆขึ้น เพิ่มพูนน้ำจิตคิดเมตตากรุณาจริงแท้ยิ่งๆขึ้น ถึงตรงนั้นแหละ แม้ไม่มีใครชักชวน อยู่ดีๆก็อาจนึกอยากทำบุญกับพระสงฆ์องค์เจ้าด้วยตนเอง”

ลานดาวยิ้มกริ่ม ต่อไปถ้าใครถามเรื่องวิธีเลือกเกิดใหม่เป็นชาย หล่อนจะเริ่มตอบจากวิธีให้ทานอย่างเป็นขั้นเป็นตอนเช่นนี้

“การทำบุญเอาหน้ามีส่วนลดทอนความหนักแน่นของกุศลหรือเปล่าคะ?”

“ก็แล้วแต่จังหวะการคิด การทำบุญเอาหน้านั้น ในมโนทวารของเราจะมีหน้าตาใหญ่ๆของตัวเองแปะอยู่ในกองบุญ อาการนึกขณะนั้นไม่แน่วบริสุทธิ์ไปในบุญ ถ้าคิดอยู่ตลอดเวลาก็อาจเหมือนพระจันทร์ข้างแรม แสงบุญหรี่เหลือน้อยเพราะถูกบดบังเห็นเป็นเงามืดไปเกือบหมด อย่างนี้ไม่จัดเป็นการทำบุญของบุรุษ แต่ถ้าคิดเพียงเล็กน้อยก็เหมือนพระจันทร์ที่เพิ่งอยู่ในช่วงข้างขึ้น แม้มีเงามืดบดบังแสงอยู่บ้างก็นับว่านิดหน่อย อย่างนี้ยังเข้าข่ายการทำบุญของบุรุษอยู่”

“การทำบุญหวังผลด่วน การทำบุญแล้วอธิษฐานขอโน่นขอนี่ แบบพวกเห็นการทำทานเป็นการลงทุนทางธุรกิจ ก็มีผลลดทอนกำลังกุศลด้วยใช่ไหมคะ?”

“ใช่ แต่ถ้าอธิษฐานแบบสมเหตุสมผลบ้างก็ไม่เป็นไร คนส่วนใหญ่เงินขาดมือ ชักหน้าไม่ค่อยถึงหลัง หากทำทานเป็นประจำแล้วขอให้มีรายได้จากการขยันทำงานไม่ขาด อย่างนี้ผลทานจะไปเพิ่มความสว่างทางการเงินในชาติปัจจุบันได้จริง แล้วก็ไม่ถึงกับลดทอนกำลังกุศลแบบชายลงมากนัก แต่อย่างหนูไม่เดือดร้อนเรื่องเงิน ก็ควรตั้งจิตให้บริสุทธิ์ในบุญโดยไม่หวังผลไปเลยจะประเสริฐสุด”

“แล้วการกีดกันไม่ให้คนอื่นมีส่วนในกองบุญของเราหรือกลุ่มญาติของเราล่ะคะ จัดเข้าฝักฝ่ายทานแบบสตรีได้หรือเปล่า? จ๊ะเห็นเต็มเลย คนไทยชอบแยกกองบุญว่านี่ส่วนของฉัน ฉันจะภูมิใจของฉันเป็นเอกเทศ อย่าได้เอาของเธอมาปะปนกัน”

“ทานแบบนั้นก็น้องๆวิธีการทำบุญเอาหน้านั่นแหละ แต่เรียกให้ตรงตัวคือเป็นการทำบุญด้วยจิตใจคับแคบมากกว่า ไม่ได้เป็นฝักฝ่ายบุรุษหรือสตรีโดยตรง เพราะบางคนกันกองบุญของตัวเองเป็นต่างหากจากคนอื่นก็ด้วยแน่วไปในความหวังว่าตนจะได้เสวยบุญส่วนตัวเต็มบริบูรณ์ ความคิดในการทำบุญทำนองนี้จะส่งผลให้ใช้ชีวิตปกติแบบไม่ค่อยเอื้อเฟื้อ คิดเห็นแปลกแยกจากคนอื่น หรือคิดอยากได้ดีเด่นเหนือใคร ยอมน้อยหน้าไม่ได้ ผลทางอ้อมคือมีเพื่อนน้อย หน้าตาถึงแม้สวยหล่ออย่างไรก็เหมือนขาดเสน่ห์น่าคบหาไป และชาติหน้าคนเห็นโหงวเฮ้งแล้วจะรู้สึกว่าเป็นพวกใจแคบด้วย”

“กรรมนี่ทำกันได้ละเอียดพิสดารจริงๆเลย”

ลานดาวรำพึง อุปการะสาธยายอย่างเห็นประโยชน์ในการให้ความเข้าใจ

“เรื่องการทำทานน่ะนะ ความจริงถ้าเข้าใจหลักสำคัญก็ไม่มีอะไรมากหรอก ขอแค่แม่นตรงจุดยอดจุดเดียว คือบุญจะเกิดเต็มเม็ดเต็มหน่วยกับจิตที่เปิดกว้าง ที่เบิกบาน ที่เป็นปีติสุข ถ้าเห็นตรงนี้ให้ได้

คนเราจะฉลาดทำบุญเหมือนๆกันหมด สามารถนำไปเป็นหลักตรวจสอบใจตัวเองได้หมดว่าคิดเข้าร่องเข้ารอยหรือยัง”

หญิงสาวก้มหน้าก้มตาจดสรุปพร้อมขยายความว่าทานจิตที่สมบูรณ์วัดกันด้วยความเปิดกว้าง ไม่คับแคบ ความเบิกบานไม่หดหู่ กับความมีปีติสุขไม่เศร้าหมอง หากมีคุณสมบัติของกุศลจิตครบ ก็สะท้อนให้เห็นถึงรากว่าวิธีคิดในการทำทานถูกต้องบริบูรณ์

“คราวนี้เอาศีลเป็นเกณฑ์บ้างล่ะคะ อย่างไรเป็นฝักฝ่ายของชาย อย่างไรเป็นฝักฝ่ายของหญิง?”

“วัดกันที่ความแน่วแน่ในการตั้งใจรักษาศีล ความตั้งใจไม่กระทำกาเมสุมิจฉาจารอย่างเด็ดขาด ฝักฝ่ายของชายคือมีใจเดียวเด็ดเดี่ยว อย่างไรก็ไม่เอาแน่ๆ ไม่ใช่หมกมุ่นอยู่กับการห้ามใจหรือลังเลว่าจะเอาดีหรือไม่เอาดี ยืนกรานปฏิเสธแบบกระต่ายขาเดียวเลยเมื่อโอกาสมาถึงหรือมีใครมายั่วยวนชวนขึ้นเตียง”

“สรุปคือถ้าไม่ใช่สามีหรือภรรยาของตน ก็จะไม่ใจแกว่งเป็นอันขาด?”

“ใช่!”

“ถ้าสนิทกัน คิดว่าหยวนๆหน่อยเดียวแค่หอมปากหอมคออะไรงี้นับหรือเปล่าคะ?”

“นับสิ! ส่วนใหญ่เกิดเป็นหญิงก็เพราะใจอ่อน หยวนๆนิดหยวนๆหน่อยนี่แหละ ใจคนน่ะ ไม่ต้องถึงขั้นหอมปากหอมคอหรอก แค่ครุ่นคิดไม่เลิก ไม่ยอมหักห้าม ก็เริ่มผิดกันที่ตรงนั้นแล้ว”

“ผิดศีลตั้งแต่คิดแล้ว?”

“ถ้าใจคิดอย่างเดียว ยอมจุกอกปิดกั้นไม่ให้ลามมาถึงมือไม้ก็แค่ถือว่าศีล ‘พร้อมจะด่างพร้อย’ เท่านั้น ยังไม่ถึงขั้น ‘ด่างพร้อยไปแล้ว’ เรียบร้อย ศีลจะเริ่มมีมลทินด่างพร้อยก็เมื่อแตะเนื้อต้องตัวกันด้วยความกำหนัดยินดี”

“แกล้งจับมือด้วยความยินดีในสัมผัสระหว่างเพศก็ถือว่าต้องมลทินแล้ว?”

“อย่างนั้น”

“แปลว่าตราบใดศีลยังไม่ด่างพร้อย ยังไม่แกล้งเฉี่ยวมือเฉี่ยวไม้ ยังมีความหักห้ามยั้งคิด ก็นับเป็นฝักฝ่ายของชายอยู่ใช่ไหมคะ?”

“ใช่! แต่พวกตัดเด็ดขาดไปเลยแม้กระทั่งความคิด อย่างนั้นถึงจะเรียกว่ามีใจเป็นลูกผู้ชายเต็มร้อย”

“ฟังดูขัดแย้งชอบกลนะคะ เรื่องพรรค์นี้โดยวิสัยของผู้หญิงจะระวังตัวมากกว่าผู้ชายไม่ใช่หรือ? ถึงแม้ยุคนี้เหมือนฟรีกันมากขึ้น จ๊ะสังเกตดูผู้หญิงยังมีความละอาย ทำแล้วสำนึกผิดอยู่ดี ต่างจากพวกผู้ชายที่จะมองการคบชู้เป็นเรื่องธรรมดาจริงๆ ทำไปไม่สำนึกผิดเลยสักนิดเดียว นี่มิแปลว่าผู้หญิงมีแนวโน้มจะเกิดใหม่เป็นชายได้มากกว่าผู้ชายในชาติปัจจุบันหรอกหรือคะ?”

“ก็เป็นวิธีสลับสับเปลี่ยนหมุนเวียนเพศไง พออยู่ในอัตภาพหญิงก็เจียมในสภาพของตน เห็นว่าเป็นฝ่ายเสีย เป็นฝ่ายรู้สึกงามหน้า เลยระมัดระวังรักนวลสงวนตัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อแต่งงานแล้วก็มีแนวโน้มจะซื่อสัตย์กับสามี แต่พออยู่ในอัตภาพชายก็ทะนงในพลกำลังของตน แถมเกิดความมักง่ายด้วยเห็นว่าตนไม่เสียหายอะไร เป็นฝ่ายได้ เป็นฝ่ายสนุกอย่างเดียว นักเลงผู้หญิงที่ลักกินขโมยกินของคนอื่นโดยปราศจากความละอาย ชาติต่อไปจะเป็นกะเทย เป็นบทลงโทษให้เกิดความอับอายแรงๆชดเชยกับที่ไม่เคย

อายเอาเสียเลย ส่วนพวกเจ้าชู้ยักษ์ลักลอบร่วมประเวณีไม่เลือกลูกเขาเมียใคร แต่ยังเกิดความรู้สึกผิดชอบชั่วดี หรือกล้าทำกล้ารับอยู่บ้าง ไม่ใช่แค่เอาสนุกชั่วแล่น พวกนี้มักเกิดใหม่มีใจเป็นชายแต่กายเป็นหญิง"

ลานดาวหัวเราะอย่างถึงบางอ้อ

"พูดง่ายๆคือเป็นทอมใช่ไหมคะ?"

"ทำนองนั้น"

"ถามหน่อยเถอะค่ะ จ๊ะกับพี่เอินเป็นหญิงแท้ทั้งคู่ ทำไมเคยรักเคยหลงในแบบชู้สาวกันได้? เป็นการบีบคั้นของกรรมอย่างเดียวโดยไม่ต้องพึ่งพาความต่างศักย์แบบขั้วหนึ่งเป็นทอม ขั้วหนึ่งเป็นดี้เลยหรือ?"

"คู่ที่รักและผูกพันกันข้ามภพข้ามชาติมานาน ก็มักก่อกรรมร่วมกันมาหลายแบบ จึงมีฐานะได้หลากหลายอย่างนี้แหละ พอพบเจอจะตั้งต้นด้วยความรู้สึกว่าเป็นอะไรกันก็ได้ ขอให้มีความผูกพัน มีโอกาสใกล้ชิดกัน ทำอะไรร่วมกัน ตัวหนูเองในชาตินี้นั้น วิบากด้านดีทำให้มีเสน่ห์เป็นที่น่าหลงรักสำหรับทุกเพศอยู่แล้ว พอหนูโดนวิบากด้านร้ายบังคับให้ตกหลุมรักหมอเอิน กระแสความอยากในเชิงชู้สาวของหนูก็บีบให้เขาพลอยหลงผิดตามกัน เพราะมีความผูกพันลึกซึ้งนำหน้า แถมหมอเอินเองก็มีความเหงาหนุนหลังอยู่"

"เป็นเหตุเป็นผลที่เหมือนปรากฏอยู่ตรงหน้าชัดๆ แต่อธิบายไม่ถูกอย่างอาจารย์เลยค่ะ แล้วจ๊ะหลุดจากบ่วงกรรมได้เพราะหมดแรงส่งของกรรม หรือว่าตามขั้นตอนของผังกรรมนั้นจ๊ะจะต้องเจอพี่แตร หรือว่าเป็นเพราะจ๊ะทำใจสละบาปแล้วอธิษฐานขอพบคนใหม่กันแน่คะ?"

"ทุกอย่างประกอบกัน แต่จุดใหญ่ที่สุดคือจาคะ ความมีใจคิดสละบาปนั่นแหละเป็นตัวประกอบสำคัญสูงสุดในกรณีของหนู เพราะเดิมหนูมีความคิดเอาแต่ได้ เห็นแก่ตัวจัด ถ้าหากไม่เปลี่ยนแปลงตัวตนเดิมๆ ก็จะต้องหลงวนอยู่ในวงโคจรเดิมๆ ไม่อาจเจอคนใหม่ที่ดีกว่า คล้ายสร้างเขาวงกตให้ตัวเองหาทางออกไม่เจอ หรือเหมือนขุดหล่มให้ตัวเองติดอยู่อย่างไม่อาจถอนเท้าขึ้นมาสำเร็จ"

"ถ้ามองตามจริงว่าชีวิตต้องผ่านการเลือกคู่หลายครั้ง คิดสละคนที่ไม่ใช่ไปเรื่อยๆ ก็คงทำใจให้ปักแน่วมั่นคงในศีลได้ยากสิคะ เหมือนๆจะต้องเตรียมใจรับสภาพว่าเขาอาจไม่ใช่ของเราในวันหนึ่ง เราเองก็มีสิทธิ์สอดส่ายสายตาหาคนเหมาะกว่านี้ พูดตรงๆเลยก็ได้ แม้แต่จ๊ะในวันนี้ ถ้าอาจารย์ไม่บอกว่าพี่ณะใช่ จ๊ะก็คงไม่ทุ่มใจให้กับเขาหมดหรอก กลัวว่าในที่สุดก็ไม่ใช่เหมือนพี่แตรอีก"

"อือม์... หนูก็พูดถูก เกมกรรมน่ะเล่นยาก เตรียมใจยาก ทุ่มมากไปก็กลายเป็นยึดมั่นถือมั่นผิดตัวได้ เผื่อมากไปก็กลายเป็นหลายใจได้ เอาเป็นว่าเมื่อตัดสินใจอยู่ร่วมเรียงเคียงหมอนกับใคร ต่างคนต่างก็ไม่ทำเรื่องบาดใจกันด้วยการรักษาศีล ไม่ล่วงละเมิดศีลข้อกาเมฯแน่ๆจนกว่าจะแยกเตียงเป็นเรื่องเป็นราวก็แล้วกัน โลกนี้นะ ถ้าเอาตามอุดมคติ ต่างคนต่างทำหน้าที่ ฝ่ายชายเลี้ยงดูและปกป้องภรรยา ภรรยาปรนนิบัติรับใช้สามีด้วยความซื่อสัตย์ มีค่านิยมผัวเดียวเมียเดียว ก็ได้ชื่อว่าทั้งคู่ทำจิตไม่ให้ซัดส่ายสับสน ไม่ต้องชดใช้บาปกรรมทางเพศทั้งชาตินี้และชาติหน้ากันแล้ว ต่อให้ชาตินี้ยังไม่รักกันดูดดื่มปานจะกลืน ศีลสัตย์ก็จะกลายเป็นพลังดลใจให้รู้สึกรักลึกซึ้งเมื่อเจอกันในปรโลกไปเอง"

"เพื่อนจ๊ะหลายคนบ่นกันมากเลย ว่าอยากเกิดเป็นผู้ชาย เป็นผู้หญิงมีแต่เสียเปรียบ หากผู้หญิงเกิดอยากเป็นผู้ชายในชาติหน้า ถ้ารักษาศีลข้อกาเมฯให้บริสุทธิ์แล้วอธิษฐานเอา อย่างนี้จะเกิดผลสำเร็จตาม

ปรารถนาไหมคะ?"

"สำเร็จซี่ เพราะใจที่เลื่อมใสในศีล รักษามั่นในศีลอย่างหนักแน่น เป็นฝักฝ่ายของบุรุษอยู่แล้ว หากอธิษฐานกำกับไว้ด้วยก็ต้องได้เป็นชายแน่นอน"

"อย่างนี้ถ้าอยู่ตัวคนเดียวไม่แต่งงานก็หมดสิทธิ์สร้างกรรมว่าด้วยความซื่อต่อสามีสิคะ?"

"อยู่ตัวคนเดียวก็คิดได้ ว่าเราจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับชายที่มีภรรยาแล้ว ถ้าให้ดีครองตัวบริสุทธิ์ไปเลย เพราะการถือครองพรหมจรรย์ การถือศีลแปดประพฤติธรรมจนเกิดปีติสุขปลอดโปร่ง จะบันดาลผลให้ได้เป็นชายตามปรารถนาแน่นอนที่สุด"

"เพราะอะไรคะ?"

"เพราะพรหมจรรย์ทำให้จิตมีกำลังเป็นกุศลหนักแน่นไงล่ะ ต้องใช้กำลังใจไม่ใช่น้อยๆนะถึงจะอยู่รอดตลอด กามน่ะเหมือนห้วงน้ำ ทำให้จิตเอิบชุ่มด้วยยางเหนียว เป็นตัวลดทอนอำนาจกุศลให้อ่อนกำลังลงอย่างมาก คนที่หมกมุ่นครุ่นคิดถึงกามรสหนักๆจิตมักจดจ่ออยู่กับเครื่องเพศของหญิง ยิ่งจดจ่อมากขึ้นเท่าไหร่ก็ยิ่งยึดในอัตภาพหญิงมากขึ้นเท่านั้น เหมือนภพของหญิงเป็นแม่เหล็กดึงดูดจิตให้ไปติดจนแกะยาก พอติดจมมากเข้าในที่สุดเลยกลายเป็นหญิงไปเสียเองเมื่อเกิดใหม่ครั้งต่อไป"

ลานดาวเขียนคำว่า 'ความมักมากในกาม' แล้วขีดเส้นใต้

"แค่ไหนถึงเรียกว่า 'มักมากในกาม' ในความหมายของอาจารย์คะ?"

"คือมีความคิดส่วนใหญ่ตรึกไปในกาม อย่างเห็นใครก็เน้นมองเป็นวัตถุกามไปหมด ไม่ค่อยอยากรู้แง่มุมอื่นของใครเท่าไหร่ ที่สำคัญคือมีใจอุทิศร่างกายให้กับกามท่าเดียว วันๆแทบไม่อยากหยิบจับอย่างอื่น"

หญิงสาวหน้าแดงหน่อยๆ เม้มปากหัวเราะออกจมูก เหลือบตาลงต่ำเพื่อจดบันทึกก่อนเปรย

"ผู้ชายหลายคนมองว่าการประกาศศักดาของชาติชาตรีคือการมีผู้หญิงเยอะๆ บางทีจ๊ะยังเคยคิดเลยค่ะว่าเป็นผู้ชายไทยนี่ดีเนอะ เมียยิ่งมากสังคมก็ยิ่งยกนิ้วโป้งให้ว่าเก่ง บางประเทศเขากีดกันไม่ยอมให้พวกขุนแผนเล่นการเมืองระดับประเทศด้วยซ้ำ"

อุปการะพยักพเยิด

"ค่านิยมของคนทั่วไปมักยืนพื้นอยู่บนความเชื่อในทางเสื่อม พูดง่ายๆว่าชอบแข่งกันเก่งในทางลง ไม่ใช่ทางขึ้น ทั้งนี้ก็เพราะความไม่รู้ว่าทำอะไรแล้วได้ผลตอบแทนท่าไหนนั่นเอง อย่างเช่นคนมักเข้าใจว่าแมนเต็มร้อยคือต้องแข็งกระด้างหรือแสดงออกในทางก้าวร้าวฉุนเฉียว ปล่อยอารมณ์เต็มที่โดยไม่ต้องใช้เหตุผลยั้งคิดให้มาก หรือเข้าใจผิดอย่างหนักคือควรพิสูจน์ความเป็นชายด้วยการมีเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงเยอะๆ ทั้งที่กรรมเหล่านั้นเป็นฝักฝ่ายให้ได้เกิดเป็นหญิงแท้ๆ"

"แล้วพวกจิตวิปริต ชอบกดขี่ทารุณผู้หญิงล่ะคะ ต้องไปเกิดเป็นหญิงเพื่อโดนเอาคืนในรูปแบบเดียวกันหรือเปล่า?"

"กรรมจำพวกนั้นไม่ต้องทำบ่อยเป็นอาจิณก็มีน้ำหนักถีบลงนรกได้ เพราะการข่มขืนหรือการกดขี่ทารุณทางเพศบาดจิตบาดกาย เบียดเบียนผู้อื่นเป็นอย่างยิ่ง ก่อให้เกิดความสกปรกแก่จิตของผู้กระทำเป็นอย่างยิ่ง ถ้าโชคดีหน่อยลงไม่ถึงนรก อย่างน้อยก็ไปเป็นสัตว์ที่ถูกทำทารุณแบบหมดสิทธิ์ป้องกันตัว และ

ในชาติถัดๆมาหากบุญถึง มีโอกาสได้เกิดเป็นมนุษย์อีก เศษกรรมย่อมเสกรูปหญิงมาเพื่อชดใช้หนี้เก่าซ้ำตามหลักที่ผู้เอาเปรียบย่อมกลายเป็นผู้เสียเปรียบ ผู้กระทำย่อมถูกกระทำคืน เขาจะงุนงงว่าเหตุใดตั้งแต่ต้นชีวิตตนจึงพบเจอแต่การทารุณทางเพศ ทั้งที่หญิงอื่นหลายต่อหลายคนไม่เคยถูกกล้ำกรายแม้เท่าแมวข่วน”

ลานดาวกะพริบตาถี่ๆ ข่าวอาชญากรรมทางเพศเป็นเรื่องน่าหวาดผวาสำหรับลูกผู้หญิงทุกคน แต่หลังจากตระหนักว่าโลกทั้งโลกถูกดูแลโดยกรรม หล่อนก็เดาว่าอดีตชาติตนคงไม่เคยทำเรื่องโหดร้ายมาก่อน ชาตินี้จึงไม่มีเรื่องโหดร้ายแผ้วพานมาใกล้ตัวแม้แต่ครั้งเดียว ทั้งที่เพื่อนบางคนมาปรับทุกข์ให้ฟังแล้วต้องฉงนว่าสมัยนี้คนส่วนใหญ่อยู่กันเข้าไปได้อย่างไร บางรายเจอเป็นปกติแทบปีละหนทีเดียว

“น่ากลัวจังนะคะ เหมือนหมุนวนเป็นวัฏจักรอย่างนี้เอง ธรรมชาติให้เครื่องล่อใจมา พอบุ่มบ่ามคว้าเหยื่อล่อด้วยวิถีทางที่ผิดบาป กระทำชำเราคนอ่อนแอ อนาคตก็ต้องกลับเป็นคนอ่อนแอให้ถูกชำเราคืนโดยจำไม่ได้ว่าตัวก็เคยทำเขามา มีแต่จะเคียดแค้นอยากจองเวรกันไม่เลิกราต่อไป”

“ถ้ามองจากมุมของผู้อยู่เหนือกรรมอย่างพระพุทธเจ้า ทุกคนน่าสงสารหมด ทุกความเลวทรามเป็นกรรมอันน่าสลดสังเวชหมด เพราะเป็นเหตุให้ต้องรับผลย่ำแย่ในวันใดวันหนึ่งข้างหน้าเสมอ ตราบใดยังไม่มีการสำนึกผิด ตราบใดยังไม่มีการอโหสิ ตราบนั้นเวรจะยังไม่ระงับ แล้วก็ต้องอยู่บนเส้นทางเดิมที่น่าเหน็ดหน่ายไม่สิ้นสุดกันต่อไป”

หญิงสาวนิ่งไปอึดใจ ภาวนาอย่าได้ต้องมีเวรมีภัยกับใครอีกเลย

“จ๊ะสรุปอย่างนี้ถูกไหมคะ...” กระแอมนิดหนึ่งก่อนดูโน้ตรวมๆ “จิตวิญญาณไม่มีเพศ คือทางนามธรรมไม่มีใครเป็นชาย ไม่มีใครเป็นหญิง มีแต่กรรมทางการคิด การพูด การทำของแต่ละคนที่ ‘สมชาย’ หรือ ‘สมหญิง’ ถ้าน้ำหนักกรรมโดยรวมมีความสมชายก็ทำให้เกิดรูปชาย ถ้าน้ำหนักกรรมโดยรวมไม่พอก็ได้รูปหญิงกันไป เพราะเป็นเพศหญิงกันง่าย ตอนเป็นตัวอ่อนทุกคนก็เป็นหญิงอยู่แล้ว”

“ถูก!” อุปการะรับรอง “ว่าแต่รู้ช่องทางอย่างนี้แล้ว ยังพอใจจะเป็นหญิงต่อไปไหมล่ะ?”

คำถามนั้นแฝงน้ำเสียงสัพยอก ลานดาวยกมือลูบเส้นผมยาวของตนเองลงมาถึงปลาย กิริยานั้นทำให้รู้สึกถึงความเป็นหญิงจนต้องระบายยิ้มที่มุมปากนิดๆ ความเป็นหญิงทำให้หล่อนรู้สึกว่าเป็นสมบัติของผู้ชายคนหนึ่ง ขณะเดียวกันนั่นก็เป็นนาทีแรกที่รู้สึกแปลกไป เดิมทีหล่อนไม่ได้เป็นหญิง ไม่ได้เป็นสมบัติของใคร ไม่แม้แต่จะเป็นเจ้าของครอบครองร่างกายตนเองได้ชั่วกาลนานด้วยซ้ำ แต่กรรมเก่าส่งให้มาใช้ชีวิตในภาวะอิตถีชั่วคราว เกิดอุปาทานยึดมั่นถือมั่นว่านี่เป็นหล่อน หล่อนเป็นเจ้าของร่างหญิงนี้

แต่ความติดใจในการครองรูปหญิงก็ยังเหนียวแน่น เพราะ...

“ถ้าเป็นหญิงแล้วได้ตามพี่ณะไปเรื่อยก็ดีเหมือนกันนะคะ”

อุปการะหัวเราะแล้วเบนหน้าไปอีกทาง

“อือ... ก็ดีตามอัธยาศัยเก่าของเรา”

“จ๊ะรู้สึกว่าพี่ณะมีความเป็นชายออกมาจากข้างใน บอกไม่ถูก เหมือนเขาเป็นชายตลอดมาทุกภพทุกชาติ และจะไม่กลับเปลี่ยนเป็นหญิงเลย จ๊ะเข้าใจอะไรผิดหรือเปล่าคะ?”

อุปการะดึงสายตากลับมามองลูกศิษย์สาว

“คุณสรณะก็เหมือนแฟนคนก่อนของหนู พวกนี้เป็นพระโพธิสัตว์ที่สร้างบารมีมามากแล้ว

จิตใจหนักแน่นเกินมนุษย์ เสียสละขนาดตายแทนคนไม่รู้จักได้ ก็ธรรมดาที่หนูจะรู้สึกว่าเขาเป็นชายเต็มพิกัด”

“พระโพธิสัตว์นี่คือพวกที่ปรารถนาความเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตใช่ไหมคะ?”

“ใช่… ในอดีตกาลพวกนี้เคยพบพระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆแล้วเกิดแรงบันดาลใจ แทนที่จะบำเพ็ญเพียรให้สำเร็จอรหัตตผลเอาตัวรอดเฉพาะตน ก็ขอเดินทางอ้อม อยากอยู่บำเพ็ญบารมีต่อจนบรรลุอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ ได้เป็นพระพุทธเจ้าพระองค์หนึ่ง เพื่อช่วยรื้อถอนสัตว์จากสังสารวัฏด้วยกำลังแห่งตน มโนกรรมอันเป็นมหากุศลนั้นส่งผลให้ชาติต่อๆมาเป็นผู้มีความริเริ่ม มีความหนักแน่นในการทำกุศลยิ่งใหญ่มาก กำลังใจที่จะคิดเองทำเองนั้นสูงเหนือธรรมดา เดินเดี่ยวได้โดยไม่ต้องมีใครนำ ชอบแต่จะชักจูงหรือนำพาใครต่อใครไม่เลือกหน้าให้ได้ดีตามตน นับว่าเป็นกรรมในฝักฝ่ายของบุรุษสุดขั้ว จึงมีความเป็นชายติดตัวไปตลอดตราบเท่าเข้านิพพาน”

“จ๊ะจะได้เป็นตัวจริงของพี่ณะตลอดไปด้วยใช่ไหมคะ?”

“หนูเคยอนุโมทนายินดีกับความปรารถนาพุทธภูมิของคุณสรณะมาหลายครั้ง มีน้ำใจหนักแน่นขนาดออกปากเปล่งวาจาอธิษฐานขอยินดีในกุศลร่วมกับเขาทุกภพทุกชาติได้ วจีกรรมที่เกิดซ้ำๆด้วยใจจริงหลายภพหลายสมัยนั้น จะดลให้ได้เป็นคู่แท้ของเขา เพราะชนะบุญที่หญิงอื่นทำร่วมกับเขามาทั้งหมด พูดให้เข้าใจง่ายคือเมื่อไหร่เขาเป็นราชาหรือมหาจักรพรรดิผู้มีบาทบริจาริกาตามประเพณีหลายนาง เราจะเป็นมเหสีเอกเสมอ ไม่มีทางเป็นนางสนมอย่างเด็ดขาด”

ลานดาวสยายยิ้มกว้างด้วยแรงฉีดของปีติ

“เมื่อกี้แค่อาจารย์พูดถึงการปรารถนาพุทธภูมิของพี่ณะ จ๊ะก็นึกยินดีจะติดตามเขาตลอดไป ไม่ว่าจะอีกนานแค่ไหน อันนี้คือสัญญาณทางใจที่ติดมาจากการอธิษฐานเดิมใช่ไหมคะ?”

“อย่างนี้แหละ ธรรมดาของการอธิษฐานจะให้ผลแบบข้ามชาติในรูปความเต็มใจคิดแบบเดิมๆ เมื่อถูกกระตุ้นเตือนให้ระลึกได้ เหมือนไฟลึกลับที่ผุดโพลงขึ้นมาจากส่วนลึกอย่างไม่รู้เหนือรู้ใต้ เราจะบอกตัวเองว่าใช่โดยปราศจากคำถามหาเหตุผลที่มาที่ไป”

“คิดทบทวนแล้วก็ประหลาดดีจังค่ะ ตอนยังไม่ทันอายุเข้าวัยรุ่นดี จ๊ะเห็นพี่ณะออกทีวีก็หลงใหลคลั่งไคล้เอามากๆ และเชื่ออยู่ลึกๆว่าจ๊ะเป็นของเขา แต่ความเชื่อนั้นก็สลับกับความคิดว่านั่นน่าจะเป็นแค่อาการละเมอเพ้อพกของเด็กผู้หญิงช่างฝันคนหนึ่ง แล้วจ๊ะก็เริ่มเมียงมองหาเจ้าชายในโลกความจริง ค่อยๆโตขึ้นพร้อมกับความตระหนักชัดว่าพี่ณะคงอยู่ไกลเกินเราจะตามทัน แต่เขาก็เป็นเครื่องวัดระดับผู้ชายอื่นๆของจ๊ะ และเหมือนคอยเป็นเครื่องบอกอยู่ตลอดเวลาว่าให้ดีแค่ไหนก็ยังไม่ใช่ไปหมด ไม่น่าพอใจไปทั้งนั้น เพราะยังเทียบเขาไม่ได้สักคน เว้นพี่แตรที่ใกล้เคียงที่สุดแล้ว”

“อือ… ก็เพราะแฟนเก่าของหนูอยู่บนทางพุทธภูมิเหมือนกัน บำเพ็ญบารมีมาใกล้เคียงกัน”

หญิงสาวหัวเราะนิ่มๆ

“สิ่งที่สำคัญว่าเป็นอุปาทานกลับกลายเป็นของจริงไปได้ อย่างนี้จะมีวิธีรู้ไหมคะว่าตกลงอันไหนอุปาทาน อันไหนคือสัญญาณเก่าจากอดีตชาติจริงๆ?”

“ปุถุชนธรรมดาที่ปราศจากญาณหยั่งรู้กรรมสัมพันธ์ระดับข้ามภพข้ามชาติ ไม่มีทางแยกได้

ออกหรอก เป็นเรื่องอจินไตย คือพระพุทธเจ้าตรัสว่าไม่ควรคิด ถือเป็นอุปาทานไปก่อนจะปลอดภัยที่สุด ไว้มีเหตุปัจจัยคลี่คลายพิสูจน์ตัวเองค่อยเชื่อก็ยังไม่สาย”

“เอ่อ... ในเมื่อการติดตามพี่ณะเป็นเรื่องจริง และเขาจะเป็นผู้ชายตลอดกาล อย่างนี้ก็หมายความว่าจ๊ะไม่มีสิทธิ์เปลี่ยนเพศตลอดไป?”

อุปการะพยักหน้า

“การติดใจ การปักใจอธิษฐานขอติดตามพระโพธิสัตว์ เป็นเหตุผลหนึ่งของการเกิดเป็นหญิง”

“เมื่อกี้ตอนอาจารย์ยกตัวอย่างเล่นๆว่าถ้าชาติไหนพี่ณะเกิดเป็นมหาจักรพรรดิ ชาตินั้นจ๊ะจะได้เป็นมเหสี จ๊ะขนลุกไปทั้งตัว ไม่ใช่เพราะยินดีกับตำแหน่งนะคะ แต่เหมือนเห็นนิมิตพี่ณะกับตัวเองอยู่ในเครื่องทรงกษัตริย์แบบที่ไม่เคยเห็นมาก่อน!”

“ก็คงเป็นความจำในส่วนลึก เพราะบำเพ็ญบารมีแบบโพธิสัตว์มานานขนาดนี้ บุญญาบารมีมักส่งให้ไปเกิดเป็นใหญ่เป็นโตบ่อย”

“กรรมอะไรที่ทำให้คนเราได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิคะ?”

“ฐานะของคนเราโดยมากก็ผูกอยู่กับผลของทานที่ทำนั่นแหละ ไม่ให้ทานเลยก็เป็นอยู่อย่างคนไม่มีอะไรเลย ให้ทานอย่างคนธรรมดาก็เป็นอยู่อย่างคนธรรมดา ให้ทานอย่างราชาก็เป็นอยู่อย่างราชา ให้ทานอย่างจักรพรรดิก็เป็นอยู่อย่างจักรพรรดิ”

“ทานของคนธรรมดาเป็นยังไงคะ?”

“ดูจากตัวหนูเองก็แล้วกัน ตอนเลือกซื้อของมาใส่ครัวผม หนูเข้าซูเปอร์มาเก็ตด้วยความตั้งใจอย่างไร?”

หญิงสาวทบทวนไปถึงวาระจิตก่อนเข้าซูเปอร์มาเก็ตแล้วตอบตามซื่อ

“จ๊ะรู้สึกว่าถ้าไม่มีอะไรติดไม้ติดมือมาฝาก ก็เหมือนขาดสิ่งที่สมควรน่ะค่ะ”

“ตอนเลือกของจากชั้นหนูคิดอย่างไร?”

“ก็เลือกสิ่งที่จ๊ะคิดว่าคุณภาพดีที่สุด บางชิ้นจ๊ะรู้ว่าอาจารย์ชอบ แต่บางชิ้นจ๊ะก็ชอบของจ๊ะเองและอยากให้อาจารย์ลองบ้าง”

“หนูกะงบประมาณในการซื้อแค่ไหน?”

“เวลาให้ของอาจารย์หรือถวายของพระ จ๊ะชอบเห็นของเต็มๆรถเข็นสองสามคัน ไม่ได้กะเป็นงบประมาณ และไม่เคยดูด้วยซ้ำว่าจ่ายไปเท่าไหร่ แค่ยื่นบัตรเครดิตให้แคชเชียร์อย่างเดียว”

“หนูไม่รู้สึกเดือดร้อนกับค่าใช้จ่ายเลยใช่ไหม?”

“ไม่เลยค่ะ สำหรับอาจารย์ แค่นี้นับว่าน้อยมาก”

“ลองกะได้ไหมว่าของทั้งหมดนั่นกี่บาท?”

หญิงสาวเหลือบตาลงต่ำ พยายามทบทวนโดยนึกถึงตัวเลขดิจิตอลบนเครื่องคิดเงินของซูเปอร์มาเก็ตซึ่งผ่านตาเพียงแวบเดียว แล้วก็ฟังเสียงพนักงานแค่ผ่านๆหูโดยไม่นึกว่าจะต้องจำไว้ให้ตัวเลขกับใคร ถึงแม้โดยทั่วไปหล่อนยังตระหนี่ถี่เหนียวอยู่บ้าง แต่ถ้าเป็นการซื้อของให้อาจารย์แล้วไม่เคยคิดเลยว่าจะต้องหมดเงินไปสักเท่าไหร่

"ดูเหมือนจะเป็นห้าพันเจ็ดกว่าๆนะคะ จำไม่ถนัด"

ตอบอย่างไม่มั่นใจนัก

"ช่างเถอะ ผมไม่ได้จะเอาความแม่นยำเรื่องตัวเลขหรอก แค่อยากถามว่าหลังจากซื้อของด้วยจำนวนเงินประมาณนั้น กับทั้งขนของจากรถมาเข้าห้องครัวบ้านผมแล้ว หนูรู้สึกยังไง?"

ลานดาวลำดับภาพอีกครั้ง ประมวลรวมลงเป็นความรู้สึกโปร่งเบาแช่มชื่นขึ้นทันที

"มีความสุขค่ะ ชื่นใจที่ได้ทำอะไรตอบแทนอาจารย์บ้าง แม้เล็กๆน้อยๆเหมือนไม่ค่อยมีความหมายก็ยังดี"

"จำประมาณของความสุขไว้นะ... เอาล่ะ! ทีนี้ลองย้อนนึกถึงวันที่หนูทำงานหนัก ต้องเหนื่อยและทนหิว จำความหิวจนไส้แทบขาดได้ไหม?"

ลานดาวต้องเค้นนึกอยู่พักหนึ่ง เพราะตั้งแต่เกิดมา คำๆหนึ่งในพจนานุกรมที่หล่อนไม่ค่อยเข้าใจความหมายก็คือ 'หิว' นี่เอง แต่พอระลึกถึงวันคืนที่ตนดื้อดึงและประท้วงอดข้าวเพื่อขอแลกใบหย่ากับมาวันทา สภาพหิวไส้กิ่วหน้ามืดตาลายก็ย้อนกลับมาสู่ความทรงจำ มันเหมือนร่างกายเหี่ยวแห้ง อยากงอตัวตลอดเวลา มีความทุรนทุรายเรียกร้องหาอาหารดับความทรมาน โดยเฉพาะในช่วงวันแรกที่ไม่มีอะไรตกถึงท้อง ทว่าครั้งนั้นหนองน้ำแห่งความเศร้าก็ปิดปากหล่อนไว้สนิท ไม่ให้ยอมรับสิ่งใดเข้าท้องได้เลย

พอนึกถึงความหิวได้ครั้งหนึ่ง ก็โยงความทรงจำไปถึงความหิวอีกครั้งหนึ่งได้อีก ครั้งนั้นหล่อนอยู่ในช่วงประถม เป็นเนตรนารี มีกิจกรรมที่ต้องทำหนักหน่วง หล่อนเหน็ดเหนื่อย เหงื่อท่วมและหิวโซ แต่ก็ปลีกตัวออกมากินข้าวตามลำพังไม่ได้ เพราะงานปลูกค่ายยังไม่สำเร็จลุล่วง และเพื่อนๆในกลุ่มก็ยังไม่ได้กินกันสักคน ครั้งนั้นหล่อนเหลือบไปเห็นกลุ่มอื่นที่ทำงานเสร็จและนั่งกินข้าวปลาอย่างเอร็ดอร่อยบังเกิดความอิจฉาตาร้อนขนาดคิดว่าจะยอมแลกชีวิตกับพวกนั้น ขอเพียงสลับที่ได้เป็นฝ่ายกินข้าวแทนก็พอ

เมื่อนึกถึงสภาพตามที่อาจารย์กำหนดได้ก็พยักหน้า

"ค่ะ จำได้"

"จดจ่ออยู่กับความรู้สึกหิวนั้นไว้ แล้วลองลบความรู้สึกว่าหนูเป็นลูกคนรวยออกไป ตอนที่ทั้งเหนื่อยและทั้งหิวน่ะ คนเราจำไม่ได้หรอกว่าเคยมีทรัพย์สินเงินทองแค่ไหน คราวนี้สมมุติว่าหนูเป็นนางทาสคนหนึ่งที่ถูกเขาใช้แรงงานเกินกำลังทั้งวันทั้งคืน อดตาหลับขับตานอนจนถึงรุ่งเช้าก็แล้วกัน"

ด้วยจิตที่กำลังคลุกเค้ากับความทรงจำครั้งเมื่อเป็นเนตรนารี แถมมาเจอกับการพูดเหนี่ยวนำด้วยจิตตานุภาพของอุปการะ ลานดาวก็รู้สึกเป็นจริงเป็นจังว่าตนคือนางทาสผู้แสนทุกข์ทรมานขึ้นมาชั่วขณะหนึ่ง และก่อนที่มโนภาพอันแจ่มชัดในชั่วขณะนั้นจะผ่านไป อุปการะก็เอ่ยเสริมขึ้นอีก

"ถ้าหนูทำงานเสร็จ ท้องกำลังว่าง ปากกำลังแห้ง แล้วได้รับปันส่วนอาหารเป็นข้าวสุกเพียงกำมือเดียว หนูจะทำอย่างไรเป็นอันดับแรก"

"เอาข้าวใส่ปากเคี้ยวอย่างรีบด่วนเลยค่ะ"

หญิงสาวตอบยิ้มๆโดยไม่ลังเล

"ถ้าใครมาเอ่ยปากขอ บอกว่าเขาหิวมากกว่าหนู หนูจะให้ข้าวในมือไหม?"

ลานดาวเบ้ปาก ส่ายหน้าน้อยๆตอบตามความสัตย์จริงโดยไม่เกรงถูกหาว่าใจร้าย จิตไม่มีกำลังบุญพอจะเมตตาให้ทาน

"คงม่ายล่ะค่ะ ยอมรับว่าใจไม่ถึง ถ้าคิดจะแย่งข้าวจ๊ะตอนกำลังหิวคงต้องข้ามศพกันไปก่อน"

"แล้วถ้าเผอิญขณะนั้นหนูเหลือบขึ้นมาเห็นพระพุทธเจ้าเสด็จผ่านมาบิณฑบาตพอดีล่ะ ท่านไม่ได้เอ่ยปากขอ และหนูก็รู้อยู่ว่าท่านไม่ได้หิว หนูจะยังคิดเอาข้าวใส่ปากตัวเองเหมือนเดิมหรือเปล่า?"

จุดรวมสายตาของลานดาวแปรไปเล็กน้อย มโนภาพพระพุทธเจ้าเสด็จดำเนินมาในระหว่างทางปรากฏแจ่มชัดยิ่งในห้วงนึก วาระนั้นหล่อนลืมความสำคัญของทุกสิ่ง เกิดน้ำจิตกระซิบบอกตนเองอย่างเฉียบขาด ว่าต่อให้ถวายแล้วตายดับลงไปจริงๆเดี๋ยวนี้หล่อนก็จะถวาย!

"โอกาสดีที่สุดผ่านมา จ๊ะคงไม่ปล่อยให้ผ่านไป ชีวิตหนึ่งเป็นได้มากที่สุดก็แค่ทาสรับใช้กิเลส จ๊ะจะไม่เสียดายถ้าต้องตายเพราะถวายข้าวคำสุดท้ายใส่บาตรพระพุทธองค์!"

ขาดคำน้ำตาก็เอ่อท้นล้นขอบด้วยแรงแห่งมหาปีติ ลำคอจุกแน่นด้วยความตื้นตันเกินระงับกับความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยวของตน บังเกิดความเย็นซ่านตลอดทั้งสรรพางค์ โล่งหัวอกถึงที่สุดเยี่ยงผู้เคยถูกภูเขาแห่งความเห็นแก่ตัวกดทับแล้วยกลอยออกเสียได้ทั้งลูก

อุปการะปล่อยให้ลูกศิษย์สาวเสพรสแห่งความปราโมทย์เงียบๆอยู่ครู่ใหญ่ก่อนเอ่ยถาม

"เห็นความต่างระหว่างทานสามัญกับทานอันวิเศษไหม?"

ลานดาวกะพริบตาถี่ๆเพื่อเรียกความรู้สึกตัวเป็นปกติกลับมาตอบ

"ชัดที่สุดเลยค่ะ อาจารย์สะกดจิตจ๊ะเหรอคะ?"

"หนูเป็นตัวของตัวเองเต็มร้อยเมื่อตัดสินใจเลือกทำกุศลกรรม... ดูไว้นะ ขอให้สังเกตเปรียบเทียบว่าข้าวของกองพะเนินที่หนูซื้อหามาด้วยเงินครึ่งหมื่นนั้น ไม่ต้องใช้กำลังใจในการสละเงินสักเท่าไหร่ อย่างมากคือใช้กำลังใจในการคัดเลือกสิ่งดีที่สุดมาให้ผม แต่ข้าวคำเดียวที่อาจหมายถึงการประทังชีวิตให้รอดนั้น ต้องใช้กำลังใจในการสละยิ่งกว่ากันเกินประมาณ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผู้รับทานเป็นพระพุทธเจ้า ก็เหมือนได้ภาคขยายผลที่ก่อให้เกิดกำลังใหญ่สูงสุด ความสุกสว่างของทานย่อมแตกต่างกันลิบลับ"

หญิงสาวก้มหน้าจดบันทึกอย่างรวดเร็วก่อนเงยขึ้นถาม

"เมื่อครู่จ๊ะทำมหากุศลกรรมไปจริงๆหรือเปล่าคะ?"

อุปการะผงกศีรษะ

"จริง! จริงเต็มร้อยทางมโนกรรม แต่ไม่เต็มร้อยทางกายกรรม เพราะขาดองค์ประกอบเช่นข้าวในมือ และขาดพระพุทธเจ้าพระองค์จริง แต่วิบากกรรมที่ได้รับเดี๋ยวนี้คือปีติสุขยิ่งใหญ่ซึ่งหนูรู้ประจักษ์อยู่กับตนเอง และนี่อาจเป็นชนวนเปลี่ยนนิสัยทางความคิดในชาติปัจจุบัน จากการให้ทานแบบมีเงื่อนไขเป็นไม่มีเงื่อนไข จากคิดหยุมหยิมเป็นไม่มีอะไรในใจในระหว่างให้ทาน ส่วนวิบากในอนาคตชาติคือจะได้เป็นผู้มีโอกาสถวายข้าวกับพระพุทธเจ้าองค์จริงในพุทธกาลถัดไป นี่แหละ! ผลของมโนกรรมที่ทำอย่างสมบูรณ์เพียงแค่นี้แหละ"

ลานดาวรับฟังด้วยความตื้นตันจนนึกอยากพนมมือไหว้ ไหว้พระพุทธเจ้าในมโนนึก ไหว้อาจารย์ตรงหน้า

"หนูลองเปรียบเทียบดู" อุปการะสั่งสืบมา "เอาน้ำหนักปีติสุขเป็นเกณฑ์ก่อน นึกออกไหมว่าทานธรรมดาที่ทำกับผม และทานอันวิเศษที่ทำกับพระพุทธเจ้าต่างกันอย่างไร?"

หญิงสาวนึกออกแจ่มชัด ทั้งขณะทำ ระหว่างทำ และหลังทำ เหมือนน้ำอ่างเล็กกับน้ำบ่อใหญ่ แต่ด้วยเพราะความเคารพในอาจารย์จึงไม่กล้าปริปากตอบ เดี๋ยวจะเป็นการหลู่คุณท่านอยู่กลายๆ

"คราวนี้ลองเอาขอบเขตแสงสว่างแห่งกรรมเป็นเกณฑ์ หนูนึกในใจดูว่าความต่างระหว่างทานทั้งสองชนิดเป็นขนาดประมาณไหน"

ลานดาวเหลือบตาลงพื้น ย้อนกลับไประลึกถึงใจในเหตุการณ์อันเป็นทานธรรมดาที่ทำกับอาจารย์ ประมาณความรู้สึกสว่างได้ระดับหนึ่งซึ่งกว้างขวางกว่าทานทั่วไปอักโข เนื่องจากอาจารย์ท่านเป็นผู้ทรงศีล แล้วหล่อนก็ทำไปด้วยจิตคารวะ มีความกตัญญูกตเวทีเป็นที่ตั้งอีกด้วย

จากนั้นจึงระลึกถึงขณะแห่งเจตนาทำทานวิเศษ ที่สำคัญตนเองเป็นนางทาสกำลังจะถวายข้าวอันเป็นสิทธิ์เพียงคำเดียวแด่สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ก็ถึงกับเบิกตาโพลงขนลุกเกรียว อุทานอย่างลืมตัว

"โอ้โห!"

กุศลกรรมได้ชื่อว่า 'กรรมขาว' ก็เพราะเห็นด้วยจิตเป็นความสว่างขาวจริงๆ และถ้าเปรียบความสว่างของทานที่ทำกับอาจารย์เป็นไฟร้อยแรงเทียน ความสว่างของทานที่เพียงคิดทำกับพระพุทธเจ้าแบบไม่คิดชีวิตนั้น แม้ขาดพระองค์จริงรับทาน ก็ยังเทียบเท่ากับไฟล้านแรงเทียนเข้าไปแล้ว!

นั่นทำให้นึกถึงสิ่งเทียบเคียงบางอย่างในธรรมชาติฝ่ายรูปธรรม ขอเพียงเราเข้าใจเหตุและผลแบบวิทยาศาสตร์ดีพอ ก็ไม่มีสิ่งใดน่าประหลาดใจ อย่างเช่นถ้าบีบแสงแดดด้วยเลนส์นูนธรรมดา ก็สามารถเพิ่มความร้อนระดับปกติที่เนื้อคนทนอยู่ได้ให้ทวีขึ้นเป็นความร้อนระดับย่างเนื้อให้ไหม้เกรียมลงไปถึงกระดูกภายในเวลาไม่นานเกินรอ

หรืออย่างเช่นที่เราป้อนพลังอัดเข้าไปนิดเดียว ระบบไฮดรอลิกสามารถคายพลังขับดันออกมาเป็นสิบเป็นร้อยเท่าได้ราวกับมายากล ก็เพราะนักวิทยาศาสตร์มีความรู้เกี่ยวกับการส่งถ่ายแรงดันผ่านของเหลวที่อัดตัวไม่ได้ จากลูกสูบหน้าตัดเล็กไปสู่ลูกสูบหน้าตัดใหญ่

แต่เรื่องของการขยายกุศลผลบุญอันเป็นนามธรรมนั้น มีความซับซ้อนวิจิตรพิสดารยิ่งกว่าธรรมชาติทางรูปธรรมมาก เพราะทั้งกำลังใจในการทำ ทั้งบุคคลอันเป็นภาคขยายผล ล้วนเป็นสิ่งที่ปราศจากขนาดและน้ำหนักให้ชั่งตวงวัดได้ชัดเจน แม้ผู้มีจิตสัมผัสความสว่างหรือน้ำหนักของกรรมได้ก็ต้องฝึกฝนเข้าไปรู้ เข้าไปจำแนก และมีความสงบนิ่งเป็นกลางปราศจากอคติอย่างยิ่งยวดด้วย จึงจะทราบได้ตามจริง

อุปการะสรุป

"ทานที่หนูทำกับผมนั้น เป็นทานบนฐานของความกตัญญู จะส่งผลให้หนูมีความเจริญรุ่งเรืองไม่ตกอับง่ายๆ ส่วนทานที่หนูคิดทำกับพระพุทธเจ้านั้น เป็นทานบนฐานของศรัทธาในบุคคลอันควรบูชาสูงสุด จะส่งผลให้หนูมีโอกาสทำบุญและเสวยบุญอย่างใหญ่ หนูเคยทำมาก่อน เมื่อเจอสถานการณ์ที่ปลุกความจำในบุญเก่าก็กระตุ้นให้นึกอยากทำซ้ำอีก บุญประมาณนี้แหละสามารถติดตามพระโพธิสัตว์ไปทุกภพ

ทุกชาติได้ไหว แม้เมื่อท่านเสวยชาติเป็นพระเจ้าจักรพรรดิก็คู่ควรกับการเป็น ‘นางแก้ว’ ของท่าน”

ลานดาวแย้มยิ้มอย่างสุขสมและภาคภูมิใจในตนเอง แต่ขณะเดียวกันก็อดกังขาไม่ได้ ขนาดประมาณบุญแห่งตนยังแค่ระดับบาทบริจาริกา แล้วกรรมอันควรแก่ความเป็นพระเจ้าจักรพรรดิจะต้องยิ่งกว่านี้ขนาดไหน ทั้งในแง่กำลังใจ ทั้งในแง่คุณภาพกับปริมาณของทาน และทั้งในแง่ผู้รับอันเป็นภาคขยายผลของทาน

“แล้วทานแบบไหนที่ทำให้เป็นใหญ่ระดับจักรพรรดิคะ?”

“ทานที่ทำกับคนทุกระดับ ครบทุกประเภท และสั่งสมกันข้ามภพข้ามชาติเหมือนเก็บแต้มจนถึงจุดที่จะบันดาลทุกสิ่งให้พรั่งพร้อมบริบูรณ์พอกับการเป็นหมายเลขหนึ่งของโลก”

หญิงสาวรีบจดพลางถาม

“ทานที่ทำกับคนทุกระดับคืออย่างไรคะ?”

“คือให้กับทุกคนที่อยู่แวดล้อมรอบตัวเรา นับตั้งแต่ในบ้านเช่นพ่อแม่พี่น้องลูกเมีย ไปถึงนอกบ้านเช่นลูกน้อง เพื่อนร่วมงาน เจ้านาย ครูบาอาจารย์ พระสงฆ์องค์เจ้า ตลอดจนผู้ที่ไม่ต้องเกี่ยวข้องกับชีวิตเราโดยตรง เช่นสัตว์ ขอทาน เด็กกำพร้า คนไข้อนาถา คนชรา หรือแม้กระทั่งคนปกติที่รวยกว่าเรา แข็งแรงกว่าเรา มีเรื่องแค้นเคืองกับเรา สรุปรวมเรียกสั้นๆว่าเป็นทานที่ ‘ให้แบบไม่เลือกหน้า’ นั่นเอง จะใกล้ชิดหรือห่างเหิน จะต่ำกว่าหรือสูงกว่า เป็นเหมาหมดไม่เกี่ยงงอนทั้งสิ้น”

“แล้วการให้ทานครบทุกประเภทล่ะคะหมายถึงอย่างไร?”

“ทานมีหลายแบบ ‘ทรัพยทาน’ คือให้ข้าวของเงินทองปัจจัย ๔ ‘อภัยทาน’ คือยกโทษไม่ถือโกรธยุติได้แม้กระทั่งการผูกใจเจ็บ ‘อวัยวทาน’ คือช่วยเหลือด้วยกำลังกายหรือบริจาคอวัยวะเช่นเลือดขณะมีชีวิตและร่างกายหลังตายให้นักเรียนแพทย์ใช้ศึกษา ‘วิทยทาน’ คือช่วยเหลือด้วยกำลังความรู้ความคิดคำปรึกษาแนะนำต่างๆ ‘ธรรมทาน’ คือให้ปัญญารู้เรื่องกรรมวิบากและทางดับทุกข์”

ลานดาวเงียบคิดไปครู่หนึ่ง พยายามเทียบเคียงกับชีวิตจริง สำหรับคนทั่วไปนั้น แค่อะไรง่ายๆเช่นเอื้อเฟื้อกันบนถนนให้รถของอีกฝ่ายไปก่อนก็ยากแล้ว อย่าว่าแต่จะให้ควักกระเป๋าจ่ายสตางค์ หรือจะให้สละความผูกใจเจ็บ หรือจะให้ถ่อสังขารไปบริจาคเลือด หรือจะให้เสียเวลาปากเปียกปากแฉะสอนใครทางโลกและทางธรรม แต่ละอย่างนับว่ายากเต็มกลืน นี่กรรมของการเป็นพระเจ้าจักรพรรดิยังมีเงื่อนไขว่าต้องทำให้ครบทุกประเภทกับคนทุกระดับเข้าไปอีก ก็ไม่ควรแปลกใจหรอกที่ตำแหน่งจักรพรรดิจะเป็นของหายาก

“หากทำทานได้ครบถ้วนอย่างนี้จริงก็น่าเชื่อแหละค่ะว่าจะเกิดใหม่มีศักดิ์ใหญ่เหนือมนุษย์แน่ๆ เพราะธรรมดาคนเราเกิดมาพร้อมกับความรู้สึกว่าต้องทำเพื่อตัวเอง เอาเข้าตัวเองเท่านั้น อะไรไม่ต้องแจกก็ไม่อยากแจกเลย”

“ถึงต้องอาศัยบารมีระดับโพธิสัตว์ คือเคยปรารถนามาก่อนว่าจะเสียสละตนเองในทุกๆทางเพื่อคนอื่นไงล่ะ และเส้นทางของพระโพธิสัตว์นั้นไม่ใช่พรวดพราดขึ้นมาก็ทำทานได้ครบถ้วนอย่างที่ผมว่าภายในชีวิตเดียวหรอก ต้องค่อยๆสะสมแต้มกันข้ามภพข้ามชาติเพื่อมาต่อแต้มเอา กระทั่งบุญหนักศักดิ์ใหญ่พอจะเป็นราชาในเวลาที่พระพุทธเจ้าอุบัติ ได้ถวายมหาทานยิ่งใหญ่เกินใคร กับทั้งมีโอกาสเป็น

ศาสนูปถัมภก อุปถัมภ์ค้ำชูพระพุทธศาสนาให้เป็นศาสนาใหญ่ในประเทศของตน ขั้นนั้นบุญจึงไพบูลย์ถึงขีดสุด เกิดใหม่ได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิของโลกทันทีที่เจริญวัยพร้อมพอ”

ลานดาวนึกอะไรขึ้นได้ก็ชักกังขา

“อาจารย์คะ การที่จิตวิญญาณไปปฏิสนธิในฤกษ์จักรพรรดิได้ก็เพราะบุญอย่างอุกฤษฏ์ แต่ทำไมการเป็นจักรพรรดิที่เห็นๆในอดีตถึงต้องลำบากตรากตรำอยู่แต่ในสนามรบแทบทั้งชีวิต มหาจักรพรรดิบางพระองค์กว่าจะสวรรคตก็ต้องบั่นคอศัตรูด้วยพระหัตถ์เป็นพัน อย่างนี้มิขัดแย้งแย่หรือ? ชาติหนึ่งทำบุญด้วยหัวใจบริสุทธิ์ เพื่อมาก่อกรรมทำเข็ญด้วยความกระหายอำนาจในอีกชาติหนึ่ง”

“จักรพรรดิประเภทนั้นเป็นจักรพรรดิธรรมดา”

คนฟังทำตาโต

“แม้แต่จักรพรรดิก็มีแยกประเภทด้วย?”

“ที่หนูกับคนในโลกรับรู้ตามบันทึกในประวัติศาสตร์น่ะ เป็นจักรพรรดิซึ่งบุญเก่าส่งฐานอำนาจมาให้ครึ่งหนึ่ง แล้วต้องบวกกับความเก่งในการรบอีกครึ่งหนึ่ง จึงสามารถสร้างชัยชนะเหนือราชาทั้งปวงได้ แบบนั้นอาจเป็นผู้ครองโลกด้วยเวลาไม่กี่สิบปีเพื่อไปรับโทษในอบายภูมิเป็นร้อยเป็นพันปีกัน”

“แต่อย่างพระเจ้าอโศกมหาราช หลังจากปราบโลกได้แล้ว ท่านก็หันมาทำนุบำรุง และเป็นประมุขในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาออกไปทั่วทุกสารทิศไม่ใช่หรือคะ?”

“ท่านก็ได้รับผลสมควรกับกรรมสืบต่อไป พระหัตถ์ที่เปื้อนเลือดในช่วงชีวิตแรก กับพระหัตถ์ที่ชูพระคัมภีร์ขึ้นเหนือเศียรในช่วงชีวิตหลัง ทำให้ท่านเป็นกษัตริย์นักรบที่มีพลังชนะเหนือกษัตริย์อื่นๆในชาติต่อๆมา และไปเกิดในประเทศที่พระพุทธศาสนาประสบกับวิกฤตการณ์ ต้องการบารมีของท่านมารักษาให้อยู่รอดและยั่งยืนต่อไป แต่แม้เป็นศาสนูปถัมภกขนาดนั้นแล้ว ท่านก็เป็นจอมจักรพรรดิตามคติของโลก ยังไม่เข้าข่ายพระเจ้าจักรพรรดิตามคติที่พระพุทธเจ้าบัญญัติไว้”

ลานดาวเอนหลังพิงพนัก อดหัวเราะด้วยความอ่อนใจไม่ได้

“กรรมจำแนกสัตว์ซับซ้อนพิสดารขนาดนี้นี่เล่า มิน่าล่ะ พี่เอินเคยบอกว่าเฉพาะสัตว์ในโลกนี้ก็ร่วม ๑๐ ล้านสายพันธุ์เข้าไปแล้ว”

“โดยย่นย่อให้เหลือเพียงแก่น สัตว์ทั้งหลายต่างกันด้วยวิธีคิดในการก่อกรรมเท่านั้นแหละ ผลกรรมหลากหลายได้เป็นอนันต์แค่ไหน ก็สะท้อนความวิจิตรพิสดารของความต่างระหว่างวิธีคิดก่อกรรมได้แค่นั้น”

“แล้วพระเจ้าจักรพรรดิตามคติที่พระพุทธเจ้าตรัสถึงไว้เป็นอย่างไรหรือคะอาจารย์?”

“คือคนที่บุญถึงอย่างแท้จริง ขนาดที่โลกต้องยอมสยบให้เพียงเพราะเห็นบุญฤทธิ์ที่แสดงออกมาในรูปแบบความศักดิ์สิทธิ์ประการต่างๆ ผู้เป็นโพธิสัตว์นั้น ก่อนเสวยพระชาติเป็นพระเจ้าจักรพรรดิชาติสุดท้ายมักเกิดใต้ร่มโพธิ์พุทธศาสนา ศรัทธาพระพุทธเจ้า พยายามใช้สติปัญญาและบารมีทุกๆทางกระทำให้อาณาประชาราษฎร์ของพระองค์อยู่ในกรอบศีลธรรม ไม่ใช้อาชญาขั้นประหารในการลงโทษผู้ประพฤติผิด แต่มีวิธีทำให้สำนึกผิดกลับตัวเป็นคนดีมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้...

“ด้วยฤทธิ์ของทานและฤทธิ์ของศีลที่พระโพธิสัตว์ทำแล้ว และชักนำให้คนอื่นร่วมทำตาม ส่งให้ชาติต่อมา

ของท่านเป็นใหญ่ได้โดยสวัสดิภาพ ไม่ต้องรบพุ่ง ไม่ต้องอาศัยอาญา ไม่ต้องใช้ศาสตรา ก็สามารถครองทวีปทั้งหลายโดยธรรม เพราะเมื่อมีสมบัติมากพอก็แจกจ่ายให้ทุกคนอิ่มท้อง เมื่อทุกคนท้องอิ่มก็ปราศจากขโมยขโจร ปราศจากการเบียดเบียนฆ่าฟัน ปราศจากการโกหกมดเท็จ... ฟังยากหน่อยนะ เพราะเรื่องนี้เราจะไม่ได้เห็นกับตา เผ่าพันธุ์มนุษย์ชุดนี้ก็ยังไม่เคยมีตัวอย่างบันทึกไว้ในหน้าประวัติศาสตร์"

ความรู้ที่เพิ่งได้รับจากอุปการะทำให้ลานดาวนึกถึงดำริของสรณะ เขาบอกหล่อนเสมอว่าปรารถนาที่จะเห็นระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่สมบูรณ์พอจะพัฒนาเป็นธรรมาธิปไตย เขาอยากขจัดอาชญากรรม อยากให้ทุกคนรู้ทางบุญ ซึ่งแม้หล่อนจะสนับสนุนให้ฝันอะไรดีๆอย่างนั้น ใจก็ไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ เพราะยอดแห่งฝันของเขาห่างไกลความจริงเหลือเกิน

ต่อเมื่อใกล้ชิดเขามากขึ้น ทำงานด้วยกันมากขึ้น เห็นวิสัยทัศน์กับปัญญาอันเอกอุของเขาแจ่มกระจ่างขึ้น ถึงวันนี้หล่อนกลับเกิดมุมมองใหม่ นั่นคือมนุษย์เราเคยชินกับคำว่า 'เป็นไปไม่ได้' เพียงเพราะโลกนี้ขาดคนทุ่มเทสติปัญญาคิดสร้างเหตุปัจจัยให้มันเป็นไปได้ขึ้นมา ช่องทางที่คนอื่นไม่เคยมอง โอกาสที่คนอื่นไม่เคยเห็น สรณะพยายามเข้าไปมองจนเห็นมาแล้วหลายครั้ง

"พี่ณะพูดถึงอุดมคติทางการเมืองการปกครองให้จ๊ะฟังมามาก แรกๆจ๊ะฟังแล้วรู้สึกว่าเป็นเรื่องตลก แต่ยิ่งวันก็ยิ่งตลกน้อยลงทุกทีเมื่อจ๊ะเห็นความสำเร็จในแผนต่างๆของเขา หลายครั้งดูเหลือเชื่อ แต่ในที่สุดก็ต้องเชื่อเมื่อผลออกมาตามเป้าหมาย"

"หนูอย่าไปดูถูกเขา ความเป็นไปได้จริงเกิดขึ้นจากเหตุปัจจัยสองประการ อันดับแรกคือมีความตั้งใจมุ่งมั่น อันดับที่สองคือมีบุญเก่าหนุนอยู่อย่างเพียงพอ ขอเพียงมีเหตุและปัจจัยที่เหมาะสม ก็ไม่มีเรื่องอะไรหรอกที่มนุษย์ทำไม่ได้"

"พระเจ้าจักรพรรดิของแท้มีจริง แล้วก็เกิดขึ้นได้ยากจริงๆ เหมือนการอุบัติของพระพุทธเจ้าเลยใช่ไหมคะ?"

"การอุบัติของพระพุทธเจ้าเป็นไปได้ยากกว่าการอุบัติของพระเจ้าจักรพรรดิหลายร้อยหลายพันเท่า! อันที่จริงเส้นทางโพธิสัตว์ต้องผ่านการบำเพ็ญบุญอย่างอุกฤษฏ์มาด้วยกันทั้งสิ้น และการบำเพ็ญบุญอย่างอุกฤษฏ์จนใกล้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้านั้น ส่งผลให้ได้ครองโลกแบบพระเจ้าจักรพรรดิก่อน เพื่อกวาดบริษัทบริวารทั้งหลายให้ติดตามพระองค์ไปถึงชาติสุดท้ายที่ทรงเป็นธรรมราชา"

"แปลว่ายกชั้นขึ้นเสวยภพจักรพรรดิแล้วจะไม่ตกกลับเป็นราชาหรือสามัญชนคนธรรมดาได้อีก รอสำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าต่อเลยหรือคะ?"

"ไม่ใช่อย่างนั้นหรอก ฐานะจักรพรรดิยังตกอยู่ในการครอบงำของอนิจจัง ยังกลับมาเป็นกษัตริย์ธรรมดาหรือสามัญชนได้เสมอ ชาติต่างๆมีปัจจัยบีบคั้นให้ก่อเหตุลงต่ำและขึ้นสูงได้เรื่อยๆ"

"จ๊ะนึกอะไรออกอย่างหนึ่ง ถ้าหากจำไม่ผิด มีโหราจารย์ทำนายเจ้าชายสิทธัตถะไว้ว่าจะเลือกเป็นพระเจ้าจักรพรรดิหรือพระบรมศาสดาก็ได้"

อุปการะพยักหน้ารับรอง

"ถ้าเจ้าชายสิทธัตถะไม่เลือกออกผนวช ถึงตอนนี้หน้าประวัติศาสตร์จะบันทึกการมีอยู่ของพระเจ้าจักรพรรดิตัวจริง เหนือยิ่งกว่าพระเจ้าอโศกมหาราช อเลกซานเดอร์มหาราช ตลอดจนเจงกิสข่านรวมกัน!

เหตุเพราะท่านมีบารมีพอจะครองโลกในแบบธรรมาธิปไตยได้สำเร็จเป็นพระองค์แรกในเผ่าพันธุ์มนุษย์ชุดนี้!"

หญิงสาวทำหน้าสงสัย

"แล้วอย่างนั้นทำไมท่านไม่เป็นพระเจ้าจักรพรรดิก่อน แล้วค่อยออกผนวชเป็นศาสดาล่ะคะ? โลกจะได้มีศาสนาเป็นหนึ่งเดียว"

อุปการะส่ายหน้าเล็กน้อย

"ไม่ใช่วิสัยหรอก เมื่อพระโพธิสัตว์เสวยพระชาติอันทรงบารมีแก่กล้าถึงขีดสุด ก็ต้องเลือกว่าจะให้บารมีทางโลกหรือบารมีทางธรรมเบ่งบานขึ้นมา จะเหมารวมทั้งทางโลกทางธรรมไม่ได้ ถ้าเทียบเคียงกับโหราศาสตร์คือจะมีจุดตัดของการบันดาลผลสำเร็จสูงสุดครั้งเดียว เมื่อเลือกด้านหนึ่งก็จะต้องเสียอีกด้านหนึ่งไป ลองมองตามความจริงของช่วงอายุขัยมนุษย์ปัจจุบันซึ่งไม่เกินร้อยปี ถ้าท่านครองราชย์ก็ต้องรอจนชราหรือใกล้ชราจึงเหมาะควรกับการออกบวชตามธรรมเนียมกษัตริย์โบราณ แล้วท่านจะเอาพระกำลังจากไหนมาลองผิดลองถูก ตรากตรำทรมานตนตั้ง ๖-๗ ปีก่อนสำเร็จธรรมอย่างที่เรารู้ๆกัน"

เครื่องหมายคำถามที่หัวคิ้วของลานดาวคลายลง

"การตัดสินใจเลือกของผู้มีบุญญาธิการระดับโลกนี่ส่งผลกระทบในวงกว้างใหญ่และยืดยาวมากนะคะ ถ้าเจ้าชายสิทธัตถะท่านไม่เลือกการบรรพชา ก็คงไม่มีมรดกธรรมมาถึงอาจารย์ แล้วอาจารย์ก็จะส่งทอดมาถึงจ๊ะไม่ได้ จ๊ะก็โง่ต่อไป ระหว่างการเที่ยวเกิดตาย คงมีน้อยครั้งที่จ๊ะจะเข้าใจกรรมวิบากได้กระจ่างเหมือนชาติที่เกิดใต้ร่มเงาพระพุทธศาสนาอย่างนี้"

"การตัดสินใจของทุกคนมีผลกระทบที่สำคัญต่อโลกเสมอ ตอนหนูร้าย หนูไม่ได้เดือดร้อนคนเดียว และตอนหนูดี หนูก็ไม่ได้เย็นสบายเพียงลำพัง คนรอบตัวหนูจะช่วยกันกระจายคลื่นความเดือดร้อนหรือคลื่นความเย็นสบายออกไปกว้างไกลขึ้นเรื่อยๆ โดยที่หนูไม่อาจตามไปดูผลได้หมด"

ลานดาวประสานมือบิดตัวนิดๆ คุยเรื่องพระโพธิสัตว์มากๆแล้วคิดถึงสรณะขึ้นมาอย่างแรง จึงแย้มยิ้มในลักษณาการของผู้มีความยินดีปรีดาในเส้นทางกรรมแห่งตน

"โชคดีจังที่หนูเจออาจารย์ แล้วก็เอาชนะนิสัยเสียๆของตัวเองได้จนพบพี่ณะตั้งแต่อายุยังน้อย แทนที่จะต้องใช้ชีวิตไปครึ่งค่อนกว่าจะมีโอกาสคบกับเขา จ๊ะยังตะลึงไม่หายเลยนะคะที่อาจารย์บอกว่าเขาใช่ มันเหมือนฝัน หรือเหมือนเล่นเกมที่ชนะแล้วบางทีไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าชนะแล้ว"

"ชนะนิสัยเสียๆของตัวเอง ก็คือชนะอกุศลกรรมเก่าด้วยกุศลกรรมใหม่ เป็นการทำให้ตัวเองหลุดจากเส้นทางที่น่าเหน็ดหน่าย สั่งสมกุศลให้ยิ่งๆขึ้นไปเถอะ จิตยิ่งสว่างขึ้นเพียงใด ชีวิตยิ่งเหมือนฝันที่เต็มไปด้วยแสงสวยสาดรอบมากขึ้นเพียงนั้น อะไรๆในฝันย่อมกระจ่างชัดและสนุกสนานตั้งแต่ต้นจนจบเสมอ"

ตอนที่ ๔๒ เคล็ดวิชาพยากรณ์กรรม

หลังจากสนทนาสารพัดข้อจิปาถะอีกครู่ใหญ่ อุปการะก็ขอให้ลานดาวกลับ เพราะมีนัดกับแขกสำคัญรายหนึ่ง ทีแรกลานดาวค่อนข้างแปลกใจ เพราะแต่ไหนแต่ไรไม่เคยได้ยินอาจารย์เรียกใครว่า 'แขกสำคัญ' สักที แต่แล้วเมื่อกราบลาอาจารย์เดินออกจากตัวบ้าน มาถึงโรงรถก็ได้ทราบว่าวีไอพีของอาจารย์คือใคร

"เฮ้! โจ๊ก!"

เห็นเขาแต่ไกล ไม่พบกันนาน หน้าตาท่าทางนนทกานต์เปลี่ยนไปมาก ชายหนุ่มเดินยิ้มเข้ามาหาและโบกมือทักทายเพื่อนเก่า

"ว่าไง! จ๊ะ"

"โอ้โห! อาจารย์บอกว่ามีนัดกับแขกสำคัญ นึกไม่ถึงว่าจะเป็นเธอ"

ชายหนุ่มเบิกตาเล็กน้อย เมื่อทราบว่าอุปการะยกย่องตนเป็นคนสำคัญก็มีท่าทีภาคภูมิใจ

"อาจารย์ประชดด้วยการกลับดำให้เป็นขาวมั้ง ช่วงหลังนี้โจ๊กมารบกวนท่านบ่อย"

"จ๊ะว่าอาจารย์ไม่พูดเล่นหรอก เพิ่งเอ่ยปากไล่แขกกระจอกอย่างจ๊ะกลับ บอกว่าต้องเตรียมต้อนรับแขกสำคัญ กำลังจะน้อยใจอยู่ทีเดียวนะเนี่ย" แล้วหล่อนก็ทำตาวาว "หลายเดือนก่อนพี่เอินเล่าให้ฟังว่าเจอเธอที่นี่ ยังบอกเลยว่าหน้าตาอิ่มบุญขึ้น จ๊ะไม่นึกว่าจะเข้าขั้นผ่องใสราวกับพระอย่างนี้ เอ๊ะ! หรือว่า..."

ด้วยความเป็นคนมีสังหรณ์แม่น ทำให้ลานดาวค่อนข้างมั่นใจที่จะทัก

"เธอกำลังจะบวช?"

นนทกานต์กะพริบตาสองสามทีแล้วเบนหน้าไปทางอื่น

"จ๊ะสบายดีหรือ?"

"ก็เรื่อยๆ ถ้าวัดกันแล้ว จ๊ะคงสุขได้ซักแค่ครึ่งเดียวของโจ๊กมั้ง"

หญิงสาวหมายความตามนั้น เดี๋ยวนี้หล่อนชั่งน้ำหนักความสุขเก่ง นนทกานต์ผ่อนลมหายใจแช่มช้าสม่ำเสมอเยี่ยงผู้ที่หายใจเป็น และมีความสุขอยู่กับลมหายใจของตนเองตลอดเวลา

"ตอนนี้จ๊ะดังระดับประเทศแล้ว ก็น่าจะมีความสุขระดับประเทศนี่ มาบอกว่าสุขแค่ครึ่งหนึ่งของคนต๊อกต๋อยอย่างโจ๊กได้ยังไง"

ลานดาวหัวเราะ มองเพื่อนหนุ่มด้วยความรักสนิทลึกซึ้ง

"โจ๊กคะ จ๊ะอยากขอบคุณโจ๊กมานานแล้ว"

หล่อนพนมมือไหว้เพื่อนชายวัยเดียวกันด้วยใจระลึกถึงบุญคุณจากก้นบึ้ง ประกอบกับความอ่อนน้อมที่ฝึกเป็นนิสัยในระยะหลังจนสามารถไหว้ใครก็ได้ ส่วนนนทกานต์เมื่อเห็นแล้วงุนงงจนรับไหว้ไม่ถูก

"เรื่องอะไรกัน?"

ริมฝีปากหญิงสาวคลี่ออกเป็นยิ้มเย็น หล่อนผินหน้าชำเลืองแลไปรอบด้านที่ปรากฏเป็นตึกรามบ้านช่องกลางแสงอาทิตย์ พลางเอ่ย

“เดี๋ยวนี้จ๊ะเห็นโลกต่างไป เหมือนเรากำลังยืนอยู่ในเครื่องจักรกลขนาดใหญ่ที่ทุกคนและทุกสิ่งเป็นองค์ประกอบละครกรรมวิบากของกันและกัน กรรมเป็นใหญ่ เป็นประธานในการสร้างเหตุการณ์สารพัด แม้ปราศจากเมฆฝน ฟ้าก็ผ่าลงมาตรงที่จ๊ะยืนได้เดี๋ยวนี้ถ้ามีกรรมอันสมควรให้โดน”

นนทกานต์หัวเราะมองฟ้า

“เอาล่ะซี พูดซะเราหนาวๆร้อนๆเลยเนี่ย”

“ถ้าไม่มีโจ๊ก จ๊ะก็คงไม่ได้มาพบกับอาจารย์ การมีอาจารย์ที่สามารถชี้ทางถูกทางชอบให้เราได้ก็คือรุ่งอรุณของความเจริญ ข้างหน้าจะได้ดีมีสุขก็เพราะประกอบกรรมอันเป็นกุศลอย่างถูกต้อง ชีวิตนี้ถือว่าจ๊ะติดหนี้โจ๊กครั้งหนึ่งแล้วนะ”

ชายหนุ่มยิ้มกว้าง ส่ายหน้าเล็กน้อย

“เราพาจ๊ะไปพบอาจารย์คราวนั้นก็ด้วยเจตนาแอบแฝง คือแค่หวังควงจ๊ะเที่ยวก็หาอุบายล่อใจด้วยการพาไปดูหมอ ไม่ใช่เจตนาพาไปพบกับทางสว่างแต่อย่างใดเลย เพราะฉะนั้นขออย่าได้ถือเป็นบุญคุณอะไร โจ๊กมีแต่ต้องขอแสดงความยินดีกับการเลือกเดินอยู่บนทางมงคลของจ๊ะเท่านั้น”

ลานดาวยิ้มหวาน

“เอาเป็นว่าจ๊ะขอขอบคุณโจ๊กสุดหัวใจนะคะ… ว่าแต่ถามจริงๆ โจ๊กกำลังตั้งใจจะบวชหรือ?”

เพื่อนหนุ่มกระแอมเล็กน้อย ก่อนใช้ภาษากายตอบด้วยการพยักหน้ารับเหมือนไม่ใคร่เต็มใจเอ่ยผ่านปากผ่านคำเท่าใดนัก

“อนุโมทนาค่ะ”

หล่อนยกมือไหว้ท่วมศีรษะ กิริยาที่เจือด้วยการแสดงความเคารพของลานดาวทำเอาชายหนุ่มยืนเก้อๆชอบกล ไม่ทราบควรโต้ตอบอย่างไรถูกก็อ้อมแอ้ม

“เอ้อ… ขอบใจ”

“ตั้งใจจะบวชนานแค่ไหน?”

“ก็คง… ไม่รู้ซี คงบวชไปเรื่อยๆจนกว่าจะหมดบุญในผ้าเหลืองมั้ง”

“นึกแล้วเชียว… จ๊ะขอไปร่วมงานบวชด้วยคนนะคะ”

คาดหมายว่าฝ่ายนั้นจะรับคำง่ายๆ ตั้งใจว่าให้เขาบวชไกลแค่ไหน หล่อนติดธุระสำคัญปานใดก็จะดั้นด้นติดตามไปในวันบวชให้จงได้โดยไม่เห็นความสำคัญของสิ่งใดอื่น

“อย่าเลย”

เขาปฏิเสธด้วยเสียงสงบ ทำให้ลานดาวผงะเล็กๆ

“ทำไมล่ะ?”

นนทกานต์ถอนใจ ก้มหน้าผายมือทั้งสองข้างอย่างจะสารภาพ

"เพิ่งรู้ตัวว่าทุกวันนี้โจ๊กยังทำใจตัดจ๊ะไม่ได้เด็ดขาดเสียที ทั้งที่เหมือนลืมๆมาตั้งนานแล้ว จ๊ะคงไม่เข้าใจหรอก เห็นจ๊ะแล้วยังเหมือนถูกเข็มแทงตามเดิม โจ๊กอยากบวชด้วยความรู้สึกสงบนิ่ง ไม่อยากฟุ้งซ่านซัดส่ายเพราะเจอรูปเสียงของจ๊ะอีก เราควรทำตัวเหมือนตายจากกันไปเลยดีกว่า"

ลานดาวรับฟังด้วยความเสียใจยิ่งในวูบแรก แต่แล้วเมื่อหยั่งซึ้งถึงเจตจำนงแน่วแน่ที่จะเป็นภิกษุสงฆ์ผู้บริสุทธิ์ ปราศจากเยื่อใย ปราศจากความอาลัยไยดีในโลกแม้น้อยเท่าน้อย หล่อนก็เปลี่ยนจากความน้อยใจเป็นเข้าใจได้แทน

ยืนกัดมุมปากล่างข้างหนึ่ง สำรวจตนเอง เห็นในช่องอกยังถูกบีบคั้นจากแรงแห่งความเศร้าสร้อยอาลัย แม้เขาก้มหน้ากล่าวคล้ายคนหมดท่า แต่ทุกถ้อยคำกลับเปล่งออกมาด้วยน้ำหนักสติของคนที่รู้ว่ากำลังทำอะไร ต้องการสิ่งใด และปฏิเสธคำขอใครๆด้วยเหตุผลส่วนตัวข้อไหน นั่นทำให้เกิดความรู้สึกชื่นชม ขณะเดียวกันก็เสียดายที่ชาตินี้รับความช่วยเหลือจากฝ่ายเดียว ไม่เคยมีโอกาสช่วยเหลือเกื้อกูลเขาบ้างเลย และคงไม่แม้กระทั่งจะได้ไปใส่บาตรสักครั้ง...

โอกาสเดียวที่อาจมีบ้าง คือเมื่อเขาขอบวชอย่างสงบ ไม่อยากพบเจอหล่อนอีก หล่อนก็จะช่วยเขาด้วยความบริสุทธิ์ใจเสียเดี๋ยวนี้

"ก็ได้ค่ะ เราจะไม่เห็นหน้ากันอีก ขอให้หลวงพี่ปฏิบัติธรรมโดยปราศจากอุปสรรค และจงพบพระนิพพานในกาลปัจจุบันด้วยเถิด"

ยกมือไหว้เขาอย่างสวยที่สุดเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนเบี่ยงกายก้าวเดินด้วยจังหวะที่มั่นคงจากไป นนทกานต์กลับหลังหันมองตามเพื่อนสาว เกือบพลั้งปากเรียกรั้งไว้ก่อนเพื่อเอ่ยขอโทษที่อาจทำให้หล่อนขุ่นข้อง แต่เมื่อเห็นลานดาวเปิดประตูรั้วก้าวผ่านเขตบ้านไปโดยสงบก็ยั้งปาก ทำใจตามวาจาที่ลั่นไว้

ทำตัวเหมือนตายจากกัน...

ภาพลานดาวหันหลังเดินห่างไปเรื่อยๆจนลับตาเป็นสิ่งงดงามละมุน และควรเป็นภาพสุดท้ายที่เขาจะได้เห็นหล่อนในชาตินี้

ภายในห้องรับแขกของบ้านโหราจารย์ผู้ทรงฤทธิ์ ชายหนุ่มปรากฏตัวขึ้นด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย เมื่อเห็นผู้อาวุโสนั่งรออยู่ก็พนมมือไหว้

"สวัสดีครับอาจารย์"

"อือ... สวัสดี ทำไมทำหน้าเหมือนจะร้องไห้อย่างนั้นล่ะ?"

อุปการะถามทั้งที่รู้ดีอยู่แล้ว นนทกานต์ฝืนยิ้มแห้งแล้งอย่างจะขอกำลังใจ และเอ่ยตอบแบบเปิดอกไม่อำพราง เพราะทราบดีว่าต่อให้โกหกเก่งเท่านักจารกรรมระดับโลกก็หลอกอาจารย์ของตนไม่สำเร็จ

"เมื่อกี้ตอนเข้ามาเดินสวนกับจ๊ะ เพิ่งรู้ตัวว่ายังอาลัยอาวรณ์เขาอยู่มากครับ"

ผู้เป็นอาจารย์ยิ้มนิดหนึ่ง

"จะบวชอยู่แล้ว เจอเครื่องทดสอบใจหน่อยเดียวยกธงขาวเลยเหรอะ?"

"เปล่าครับ แต่... ตอนนี้ผมไม่ทราบจะทำอย่างไร เหมือนคนถูกเข็มแทง สะดุ้งจนเบลอ ไม่ทราบควรเลือกยาขวดไหน"

อุปการะหัวเราะเอื่อยๆ

"รูปเหมือนเข็มแทงตา เสียงเหมือนเข็มแทงหู อันนั้นก็จริงอยู่ แต่ใจที่คิดถึงผู้หญิงน่ะ ไม่เหมือนเข็มแทงตัวเองหรอก มันแค่ออกอาการแด่วดิ้นทุรนทุรายไปเองโดยไม่จำเป็น ผู้หญิงเขาไปตั้งไกลแล้วยังดิ้นปั๊ดๆอยู่นั่น นี่แหละ... ฉันถึงว่าพอความรักโผล่ ความโง่ก็แพลม เห็นจากจิตเลยนะว่าความโง่เป็นเงาตามความรักมาจริงๆ"

นนทกานต์ยังก้มหน้านิ่งด้วยความสลดและเห็นจริง

"ครับ"

"สตรีคือศัตรูของพรหมจรรย์ พระพุทธเจ้าตรัสว่าสำหรับผู้ถือบวช ไม่เจอสตรีเลยดีที่สุด อันที่จริงฉันไล่เขากลับก่อนเวลานัดกับเธอตั้งครึ่งชั่วโมง เธอก็ดันมาก่อนเวลาครึ่งชั่วโมงเสียนี่!"

ชายหนุ่มหัวเราะแผ่ว

"คงเป็นดวงผมที่ต้องเจอบทพิสูจน์น่ะครับ อันที่จริงผมลืมๆเลือนๆจ๊ะมาพักใหญ่ ยิ่งพอมาใฝ่ใจคิดเอาดีทางนี้ ก็ยิ่งเหมือนตัดขาดได้หมด ถึงรู้ว่าเขาดัง ถึงทราบว่าเขาออกรายการทีวีวิทยุไหนๆก็ไม่ติดตาม ไม่สนใจอยากดูเลย... แต่พอเจอตัวจริงทีเดียว พิษความอาลัยไหลย้อนกลับเข้าหัวใจหมด"

"อย่างนี้แหละ เป็นธรรมดา คนเราอยากทวนกระแส ตั้งใจทำอะไรดีๆ จะมีบทพิสูจน์มาลองใจว่าผ่านไหวหรือไม่ไหว ถ้าตั้งใจทำอะไรแล้วทุกอย่างสำเร็จง่ายดายทันทีโดยไม่มีข้อสอบ ทุกคนคงผ่านขึ้นสวรรค์และเข้านิพพานกันหมด แต่เพราะเจอข้อสอบแล้วไม่ผ่าน ถึงมีมนุษย์ที่ตายไปสู่สุคติได้น้อยเต็มทน"

ชายหนุ่มยิ้มซึม

"ครับ ผมจำได้ดี อาจารย์เคยสอนว่าคนเราเกิดมาเพื่อสอบไล่ไปเรื่อยๆ"

"ถ้าเธอบวชด้วยความตั้งใจปฏิบัติจริงไม่ย่อท้อ คราวนี้อาจหมายถึงการสอบไล่ครั้งสุดท้าย"

นนทกานต์ได้ยินเช่นนั้นก็ใจชื้นขึ้น และนึกถึงวันบวชด้วยใจปรีดา แต่อีกทางหนึ่งเหมือนรู้สึกถึงรูโหว่อันเป็นภายใน ยอมรับกับตนเองด้วยความทรมานใจว่าการพบลานดาววันนี้อาจมีผลให้ฟุ้งซ่านยืดเยื้อขึ้นมาอีก หล่อนมีรัศมีฉายจับตาจับใจกว่าเดิมหลายเท่า เขาคงเก็บไปฝันอีกนาน ในที่สุดก็ยอมหมดท่าเอ่ยถามผู้เป็นอาจารย์ตรงๆโดยไม่เกรงจะถูกหาว่าจนป่านนี้ยังเหมือนไก่อ่อนสอนขัน

"อาจารย์ครับ ผมเพิ่งรู้ว่าตัวเองยังไม่น่าไว้ใจเลย ถ้าคิดถึงจ๊ะขึ้นมาอีกแล้วสลัดเขาออกจากหัวไม่ได้ ควรทำอย่างไรดีครับ ผมอยากปล่อยวางเขาให้ได้เร็วๆ?"

อุปการะมองลูกศิษย์หนุ่มด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"เธอต้องแม่นหลักปฏิบัติกว่านี้อีกนิดหนึ่ง ตราบใดยังอยาก ตราบนั้นเธอยังไม่เริ่มปฏิบัติหรอก แม้จะเป็นความ 'อยากปล่อยวาง' ก็ตาม"

คำตอบของอาจารย์ทำให้นนทกานต์รู้สึกตัวว่ากำลังทุรนทุราย หาได้มีเหตุปัจจัยอันถูกต้องให้เกิดความปล่อยวางไม่ พอเห็นอาการดิ้นรนคันอกคันใจชัดโดยไม่เพิ่มอัตราความอยากเข้าไปอีก จิตก็เหมือนสงบลงราบคาบได้อย่างน่าประหลาด

ได้ข้อสรุปประจักษ์ชัดอีกครั้ง ความอยากคือต้นเค้า ต้นเงื่อน ต้นเหตุแห่งทุกข์ทั้งปวง แม้ความอยากนั้นจะเป็นอยากสงบ อยากปล่อยวาง หรืออยากได้ดีได้เป็นใดๆก็ตาม ต่อเมื่อหยุดเอาใจไปผสมโรงกับความอยาก เมื่อนั้นจิตจึงสงบลงเอง เลิกกระวนกระวายเอง ปราศจากทุกข์ไปเอง

ชายหนุ่มถอนใจด้วยความโล่งอกผสมสังเวชตนเอง

“เรื่องตื้นๆแค่นี้ผมยังจับจุดไม่ถูกอยู่เลยนะครับ โง่เหลือเกิน”

“คนเราไม่ฉลาดเรื่องจิตของตัวเองกันง่ายๆหรอก” อุปการะปลอบอย่างมีเมตตา “จำไว้เถอะว่า การพยายามปล่อยวางวัตถุหรือบุคคลนอกตัวนั้น เป็นได้เพียงอาการแกล้งมอง แกล้งคิด ไม่ทำให้วางเฉยจริง ต่อเมื่อดูเข้ามาที่ใจ เห็นอาการทางใจที่ยื่นออกไปหาเรื่องข้างนอก แล้วทราบชัดว่าความหลงรักเป็นแค่อาการของจิต ไม่มีอะไรมากกว่ามายาของจิต ก็จะวางเฉยเสียได้”

นนทกานต์พยักหน้ารับทราบอย่างเต็มตื้น การรู้เข้ามาภายใน เห็นชัดว่าอาการยื่นออกไป อาการทะยานอยากแห่งใจนี้เองเป็นต้นตอที่แท้จริงของทุกข์ เมื่อวางเฉยกับอาการทางใจเสียได้ ก็ไม่ต้องดิ้นรนปล่อยวางสรรพสิ่งนอกตัวอีก เรื่องเหมือนง่ายเท่าเส้นผมบังภูเขา เรื่องยากคือทำอย่างไรจะเตือนตัวเองให้เห็นเข้ามาเช่นนี้ได้อย่างสม่ำเสมอเท่านั้น

“คิดแล้วชีวิตผมนี่ก็พลิกได้อย่างนึกไม่ถึงเลยนะครับ” เว้นวรรคหัวเราะเอื่อยอย่างผ่อนคลาย “เริ่มต้นจากการดูหมอโดยไม่นึกว่าจะเจอคนที่เป็นยิ่งกว่าหมอดู ตามมาด้วยการช่วยให้ผู้หญิงที่ตัวเองหลงรักเปลี่ยนแปลงไปเป็นคนละคนโดยไม่ได้ตั้งใจ สุดท้ายคืออยากได้เคล็ดวิชาพยากรณ์กรรมของอาจารย์ อยากเอาดีเป็นหมอดูกรรมพยากรณ์เพื่อช่วยคนอื่นอย่างอาจารย์บ้าง ไปๆมาๆพอรู้ซึ้งว่าเคล็ดวิชาพยากรณ์กรรมก็คือเคล็ดวิชาดับทุกข์ของพระพุทธเจ้า เลยตกลงปลงใจบวชพระซะ นี่ปีก่อนต่อให้เป็นอาจารย์มาทำนายว่าผมจะอยากบวช ผมยังไม่เชื่อเลยนะครับ”

เขายังจำได้ดีถึงวันที่ขอวิชาจากหมอดูอุปการะแบบกล้าๆกลัวๆ ด้วยนึกในใจว่าวิชาของท่านอาจลี้ลับเป็นที่ปกปิดหวงแหนยิ่งยวด ประเภทไปเรียนมาจากเขมรหรือทิเบตซึ่งถ่ายทอดกันแบบหลบๆซ่อนๆตามซอกเขา และเหมือนศาสตร์ลับทั้งหลายที่มักสาบสูญไปพร้อมกับการตายของผู้สืบทอดที่รู้จริงเพียงหยิบมือเดียว เพราะกว่าจะคัดตัวผู้สืบทอดได้แต่ละคน ต้องรักและไว้ใจกันจริง พิสูจน์ความพร้อมเช่นพรสวรรค์ ฝีไม้ลายมือ ตลอดจนความอดทนแบบที่เห็นในนิยายจีนกำลังภายใน ที่สุดพอไร้ผู้สามารถสืบทอด วิชาก็มลายเลือนไปจากโลก

แต่ปรากฏว่านอกจากอุปการะจะไม่ปกปิดหวงแหนวิชาแล้ว ยังมีความกระตือรือร้น สอนเขาเดี๋ยวนั้นโดยไม่ต้องมีพิธีรีตองใดๆอีกด้วย เริ่มต้นตั้งแต่การให้ความรู้ว่า ‘ผลกรรม’ นั้นปรากฏแสดงอยู่ที่คุณภาพกาย ปรากฏแสดงอยู่ที่คุณภาพจิต ตลอดจนปรากฏแสดงอยู่ที่สิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์รอบตัว **ดังนั้นถ้าตั้งต้นเอาสติเข้ามาดูกาย เอาสติเข้ามาดูจิต เอาสติเข้ามารู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่ที่ไหน ไม่ปล่อยให้ความอยากครอบงำความรู้สึกนึกคิด ก็ย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้สั่งสมความรู้ความเห็นเรื่องกรรมและวิบากเพิ่มขึ้นทีละน้อยไปเอง**

การดูกายนั้น อุปการะสอนเขาให้รู้จักเหตุผลทางกายในวินาทีนี้ เช่นถ้าเหตุคือลมหายใจยาวลากเข้าและระบายออกแช่มช้า เนื้อตัวจะสงบไม่กวัดแกว่ง ระงับความกระสับกระส่ายทั้งปวงได้ และมีไอ

อุ่นเป็นที่สบายพอดี พูดง่ายๆคือธาตุดิน น้ำ ไฟ ลมจะเกิดสมดุล เป็นสุขทางกายอยู่ในปัจจุบันด้วยสติรู้การหายใจอย่างถูกต้องเท่านั้น

ส่วนการดูจิต เขาได้รับการชี้แนะให้เห็นว่าเมื่อกายสงบนิ่งอยู่ในดุลเหมาะ จิตก็จะสงบระงับตาม และเมื่อจิตสงบระงับไม่กระสับกระส่าย กายก็ยิ่งนิ่งสบายไม่ไหวติงยิ่งๆขึ้น นี่ก็นับเป็นปรากฏการณ์ทางกรรมและวิบากที่เห็นได้เดี๋ยวนี้ ไม่ต้องรอชาติหน้าหรือปีอื่น

ฝึกอย่างเข้มงวดอยู่ในการควบคุมและประกันความถูกต้องจากอุปการะประมาณ ๔ เดือน ทั้งนั่งสมาธิแบบหลับตา ทั้งกำหนดสติดูเหตุดูผลของกายใจในระหว่างวัน นนทกานต์ก็เริ่มแยกออกว่าคิดอย่างไรเป็นเหตุให้เกิดกุศลจิต คิดอย่างไรเป็นเหตุให้เกิดอกุศลจิต รวมทั้งเริ่มประมาณได้ถูกว่ากุศลก็มีน้ำหนักแตกต่างกันตามเหตุปัจจัยนานา โดยคร่าวคือยิ่งแช่มชื่นเบิกบานสว่างไสวนานเพียงใด ก็ยิ่งส่งผลกระทบหนักหน่วงมากขึ้นเพียงนั้น เริ่มจากคุณภาพของจิตที่คิดอ่านฉับไวและสว่างเป็นสุขมากขึ้นเรื่อยๆ ไปจนกระทั่งสุขภาพกายที่โปร่งเบาคล่องแคล่วไม่ติดขัดคับข้อง

เมื่อเริ่มดูเหตุดูผลของรูปนามขั้นพื้นฐานเป็น อุปการะก็เริ่มสอนให้เขาดูกายดูจิตคนอื่นเหมือนกับที่สัมผัสรู้จากกายและจิตตนเอง นนทกานต์พบด้วยความประหลาดใจว่าใครๆในโลกช่างหมั่นเอาจิตไปแช่อยู่ในหนองน้ำแห่งความเศร้า หรือเอาจิตไปซุกอยู่ในป่ารกแห่งความเครียด **โดยมีเหตุผลเพียงไม่รู้ว่าจะเอาจิตออกมาจากหนองน้ำแห่งความเศร้าหรือป่ารกแห่งความเครียดได้อย่างไรเท่านั้นเอง**

เกือบทุกคนในโลกเป็นเหมือนกับที่อาจารย์เขาชี้ให้ดู คืออยากจะหายทุกข์หายโศก แต่กลับติดใจชอบสร้างเหตุแห่งความทุกข์โศกไม่เลิกรา แปลกแต่จริง เหลือเชื่อแต่เป็นไปแล้ว และเป็นมานานมากๆเสียด้วย

เมื่อเฝ้าสังเกตเหตุผลของรูปนามในตนและคนอื่นชำนาญขึ้น จิตของเขาก็เริ่มอยู่ในภาวะอุเบกขาได้เป็นปกติ เพราะเห็นว่าทั้งหลายทั้งปวงล้วนเป็นไปตามเหตุผลที่สมควรอยู่แล้ว

เมื่อเขาทำสมาธิได้นิ่งนานกว่าเคย อุปการะก็ชี้ให้ดูสิ่งที่เห็นได้ยากขึ้น นั่นคือ ‘ภาพรวมของดวงจิต’ ในแต่ละคนมีน้ำหนักของกุศลหรืออกุศลอ่อนแก่กว่ากันอย่างไร และความสว่างความมืดอันเป็นปกติในจิตนั่นเอง ดลให้บุคคลคิดเรื่องดีบ่อยๆหรือเรื่องร้ายบ่อยๆ บันดาลให้เกิดความอบอุ่นใจหรือมีจิตแห้งผาก ตรงนั้นเองเขาจึงสามารถเห็นคนเป็นสองมิติได้ในเวลาเดียวกัน คือร่างข้างนอกที่แสดงโครงสร้างกรรมเก่า กับจิตใจภายในที่กำลังก่อร่างสร้างกรรมใหม่ๆ บางคนสอดคล้องกับของเดิม แต่ก็มีมากที่ขัดแย้งเป็นคนละเรื่อง เห็นชัดในคนรูปร่างหน้าตาดีๆ แต่มีจิตวิญญาณเหมือนปีศาจ

อุปการะสอนพื้นฐานต่างๆ เช่นให้เขาสัมผัสว่าคนไหนมีแนวโน้มคิดพูดชั่วๆใส่หูคนอื่นเป็นประจำ จะเห็นดวงจิตภายในของผู้นั้นปรากฏเป็นร่างหยาบ มืดมน และเต็มไปด้วยกระแสความวุ่นวายสอดคล้องกับภพที่มากด้วยเหตุการณ์วุ่นวายทำร้ายจิตใจกันและกัน แล้วเปรียบเทียบกับคนที่มีแนวโน้มคิดพูดดีๆประโลมคนอื่นให้รู้สึกเย็น จะเห็นดวงจิตภายในของผู้นั้นปรากฏเป็นร่างละเอียด สว่างไสว และแผ่ความเย็นซ่าน สอดคล้องกับภพที่เปี่ยมด้วยไมตรีจิต

จากนั้นอุปการะช่วยป้อนกำลังหนุนให้จิตของเขาตั้งมั่นแน่วนิ่งถึงระดับหนึ่งชั่วคราว เพียงพอจะรู้เห็นทะลุเข้าไปว่าจิตแบบหนึ่งๆนั้น เหมือนมีสิ่งแวดล้อมอันเป็นภพเป็นภูมิสมตัวแสดงให้เห็นอยู่แล้ว

ทำนายได้ทันทีว่าถ้าตายเดี๋ยวนั้นจะไปอยู่ไหน หรืออย่างน้อยประมาณถูกว่าช่องชั้นที่สมตัวควรต่ำหรือสูงใกล้ชิดหรือห่างไกลมนุษยภูมิเพียงใด

นาทีที่เห็นดังนั้น นนทกานต์จึงตระหนักว่าภพมนุษย์ไม่ใช่ที่ตั้งของวิญญาณเพียงหนึ่งเดียว แม้ภาวะความเป็นสัตว์ที่เห็นได้ด้วยตาเปล่าก็เป็นภพที่ตั้งของวิญญาณนับอนันต์ อัตภาพของแต่ละภพภูมิเป็นเกณฑ์จำแนกกรรมระดับใหญ่สุด มนุษย์มีความละอายบาปอกุศลเป็นพื้นยืน มีความกระตือรือร้นในงานกุศลเติมเต็มความเป็นมนุษย์ให้สมบูรณ์พร้อม ส่วนสัตว์ร้ายจะปราศจากความสะดุ้งกลัวหรือสะทกสะท้านกับกรรมชั่วทั้งปวง ชนิดฆ่าได้โดยไม่กะพริบ มีความเกียจคร้าน ปล่อยใจเหม่อลอย ไม่ยินดีกับความก้าวหน้าในกุศลทั้งปวงเป็นสิ่งหน่วงเหนี่ยวพวกมันไว้ในอบายภูมิ

แม้ในภูมิมนุษย์และภูมิสัตว์เองก็มีการจำแนกกรรมแยกย่อยละเอียดยิบ วิญญาณมนุษย์บางคนเข้าใกล้สัตว์หรือเลวกว่าสัตว์ ในขณะที่วิญญาณสัตว์บางตัวเข้าใกล้มนุษย์หรือดีกว่ามนุษย์ น้ำหนักของกรรมทางความคิด การเปล่งเสียงสื่อความ รวมทั้งการกระทำต่างๆนานานั่นเอง ก่อให้เกิดผลรวมเป็นความโน้มเอียงเข้าใกล้ภาวะความเป็นเช่นใด

จากการเห็นระดับพื้นฐาน นนทกานต์เริ่มได้แนวทางส่องสำรวจผลกรรมหลักๆเพื่อสนองความอยากรู้อยากเห็นประสาคนธรรมดาคนหนึ่ง ว่าทำกรรมขาวอย่างนั้นหรือกรรมดำอย่างนี้ได้ผลอย่างไร ทำกรรมขาวระคนกรรมดำจะออกหัวออกก้อยท่าไหน กระทั่งถึงจุดหนึ่งย้อนกลับมาเห็นชัดว่าตนก็เป็นผู้หนึ่งที่กำลังเล่นเกมแห่งความไม่รู้ เกมแห่งความเสี่ยงผิดเสี่ยงถูก ยากจะพยากรณ์ว่าชาติไหนภพใดจะเคราะห์หามยามร้าย ก่อกรรมดำอันเป็นเหตุให้ต้องร่วงหล่นลงสู่อบายภูมิเข้าให้บ้าง เพราะกรรมดำส่วนใหญ่ไม่มีเครื่องหมายหรือป้ายบอกว่านี่ต้องห้าม กระทำแล้วจะเกิดความเสื่อม ความตกต่ำ หรือกระทั่งโศกนาฏกรรมทางวิญญาณ เกิดในภพไหนๆก็มีกิเลสคอยยั่วยุผลักดันให้ทำบาปทำกรรม นี่สมดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่าถ้ามาดหมายจะเดินทางเกิดตายไปเรื่อยๆ ก็ไม่ใช่วิสัยเลยที่จะพ้นนรกได้ตลอดรอดฝั่ง

เมื่อตระหนักว่านรกมีจริง และไม่ใช่เพียงอุปมาอุปไมยเช่นสวรรค์ในอกนรกในใจ ความหวาดกลัวก็ดลให้นนทกานต์เป็นหนึ่งในไม่กี่คนที่ตั้งคำถามเกี่ยวกับกรรมแซงหน้าผู้อื่น นั่นคือคำถามว่าด้วยกรรมอย่างไรจึงดับกรรมทั้งปวงเสียได้ และคำตอบที่พระพุทธเจ้าประทานไว้นานนับพันปีมาแล้วก็คือ 'กรรมไม่ดำไม่ขาว' หรือปฏิบัติธรรมภาวนาจนจิตใสเหนือความขาวของกุศลและความดำของอกุศล

และวิถีทางของผู้ตั้งใจทำกรรมไม่ดำไม่ขาวก็คือวิถีทางของนักบวชในพุทธศาสนา...

เมื่อตกลงปลงใจแน่นอน รวมทั้งขออนุญาตพ่อแม่แล้วว่าจะบวช นนทกานต์ก็ได้รับคำแนะนำจากอุปการะให้ถอนการรู้เห็นกรรมของคนและสัตว์อื่นเสีย แล้วกลับเข้ามารู้เห็นความไม่เที่ยง ไม่น่าติดใจยินดีของกายใจเขาเอง ซึ่งเขาก็อุทิศเลือดเนื้อและวิญญาณทั้งหมดให้กับการฝึกรู้ฝึกดูตามแนวที่เรียกว่า 'สติปัฏฐาน ๔' นั้นเต็มกำลัง

เขาดำรงชีวิตในอีกแบบหนึ่ง เห็นโลกและตนเองในอีกมุมมองหนึ่ง สุขสงบและปราศจากเยื่อใยกระสันอยากประการต่างๆมาระยะหนึ่ง จนเริ่มชะล่าว่าเป็นผู้ห่างไกลจากกิเลสแล้ว กระทั่งถึงวันนี้เอง จึงเพิ่งรู้ว่ากามไม่เคยทอดสายตาปรานีใคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับคนที่ประกาศตนอย่างอาจหาญว่าจะพยายาม

หนีให้พ้นเงื้อมมือเกาะกุมของมัน นักโทษที่เริ่มวิ่งหนีได้ไกลจะปรากฏเด่นเป็นพิเศษ และลากเอาผู้คุมขังมาไล่จับกลับด้วยเงื่อนไขพิสดารเกินคาด

ยกตัวอย่างเช่นวันนี้มาหาอาจารย์ด้วยความตั้งใจดี นึกว่ามาสู่เขตปลอดภัยจากการติดตามของกาม กลับกลายเป็นเจอของแข็งสุดยอดเข้าให้ในเขตบ้านอาจารย์นี่เอง!

เดี๋ยวนี้จิตของลานดาวปรากฏเป็นดวงวิญญาณโสภิตอาภาสมร่าง จึงบาดจิตยิ่งกว่าเดิมหลายขุม ยิ่งบวกเข้ากับความปฏิพัทธ์เดิมของเขาที่เคยรุนแรงอยู่แต่ก่อน ตบะบารมีธรรมจึงร่อแร่ว่าจะพังทลาย กระทั่งมานั่งแสดงอาการหมดท่าให้อาจารย์เห็นในนาทีแรก

แต่ก็ดีเหมือนกัน ตระหนักเสียแต่เนิ่นๆว่ายังไปไม่ถึงไหนไกล จะได้ไม่ทะนงตนผิดความเป็นจริง หลงนึกว่าแน่แล้ว แก่กล้าแล้ว เขาพบว่าการภาวนาเพื่อพ้นทุกข์นั้น นอกจากรู้หลัก นอกจากมีกุญแจสำคัญ นอกจากสั่งสมประสบการณ์มาช้านาน ยังต้องแม่นในวิธีกำหนดรู้เมื่อเผชิญปัญหาต่างๆอีกด้วย

นนทกานต์สำรวจใจตนเองว่ายังอ้อยอิ่งอาวรณ์ลานดาวอยู่แค่ไหน เขาพบว่าพอมีบ้าง แต่เหลือน้อยอย่างน่าประหลาดใจ เพียงเพราะเขาไม่ได้ทุ่มจิตใจผสมโรงเข้ากับความอาลัยหล่อน ขณะเดียวกันก็ไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจอยากขจัดความคิดถึงหล่อนทิ้ง แค่ยอมรับว่าคิดถึง แล้ววางเฉยเสียได้ว่านั่นแค่อาการหนึ่งของจิต ก็ไม่มีความกระสับกระส่ายติดตามมามากกว่านั้น คิดเมื่อใดก็รู้และวางเฉยเมื่อนั้น ไม่ว่ายืดเยื้อกี่ร้อยกี่พันหนก็ตาม

การระลึกถึงลานดาวขณะอยู่ต่อหน้าอุปการะทำให้นนทกานต์อดสงสัยไม่ได้

“อาจารย์ครับ วิถีชีวิตของจ๊ะเปลี่ยนไปอย่างมากก็ด้วยคำทำนายของอาจารย์ อย่างนี้เอ้อ… ไม่ถือว่าคำทำนายรบกวนระบบกรรมของจ๊ะหรือครับ?”

“ฉันแค่บอกเขาว่าทำกรรมแล้วต้องรับผลกรรม อย่างเช่นเขาลวงให้คนอื่นมามีความหวังกับความรักที่เป็นไปไม่ได้ ก็ต้องประสบกับความรักที่เป็นไปไม่ได้คืนเข้าให้บ้าง หากฉันไม่บอก เขาก็จะไม่อาจโยงเองได้ถูกว่านั่นเป็นการสนองกรรมทันตาในชาติปัจจุบัน เมื่อผลกรรมแสดงตัวย่อมสูญเปล่า แต่นี่เพราะฉันพูดดักไว้ก่อน เมื่อผลกรรมแสดงตัวเขาถึงเริ่มเชื่อ และไม่ใช่เชื่อคำพูดของฉัน แต่เชื่อว่าวิบากกรรมมีจริง”

นนทกานต์พยักหน้าอย่างเข้าใจ อาจารย์ของเขาทำอาชีพพยากรณ์กรรมโดยไม่ล่วงละเมิดหรือก้าวก่ายกฎแห่งกรรม ไม่เคยบอกลานดาวตรงๆว่าจงระวังจะไปตกหลุมรักผู้หญิงด้วยกัน โดยเฉพาะผู้หญิงที่มีอาชีพเป็นหมอ แต่บอกเป็นนัยเพียงว่ากำลังจะเสวยกรรมที่ไปหลอกคนอื่น และใบ้เพียงลักษณะว่าผมยาวสูงไล่เลี่ยกัน ซึ่งก็ทำให้ลานดาวไพล่นึกไปว่าเป็นหนุ่มใกล้บ้านเท่านั้น ชะตาชีวิตของหล่อนไม่ได้พลิกผันไปเพราะมีใครมาสับทางให้แต่อย่างใด หล่อนเดินมาตามทาง และพยายามเปลี่ยนทางด้วยกำลังใจอันเป็นกุศลของหล่อนเอง

“ขอเพียงรู้กฎแห่งกรรม ดวงดาวก็ทำอะไรเราไม่ได้เลยใช่ไหมครับ?”

“ก็ทำได้ในแง่ส่งอิทธิพลคุมรูปชะตา แต่ละคนมาตกอยู่ในร่องชะตาอย่างนั้นอย่างนี้ก็ด้วยกรรมเก่า ถ้าเราเรียนรู้ว่าเรื่องร้ายที่เกิดขึ้นแต่ละอย่าง เป็นผลจากกรรมดำประเภทไหน ก็เพียงเปลี่ยนนิสัย เปลี่ยนความเคยชินที่จะก่อกรรมดำนั้นเป็นกรรมขาวขั้วตรงข้าม ในที่สุดก็เกิดภาวะกรรมชนะกรรมให้เห็นเอง”

นนทกานต์แย้มยิ้มแจ่มแจ้ง

“เข้าใจแล้วครับ”

อุปการะยิ้มตอบ

“ดวงดาวน่ะ เก็บไว้เป็นของสวยของงามไว้ดูเล่นตอนกลางคืนก็พอแล้ว กรรมเรานี่แหละ ที่ควรเอาไว้สำรวจดูจริงจังตลอดวันตลอดคืน ว่ากำลังเป็นดำหรือเป็นขาว เรารู้จักกรรมอันเป็นประโยชน์สูงสุด คือกรรมไม่ดำไม่ขาว เพื่อความสุขในปัจจุบัน เพื่ออยู่เหนือกรรม เพื่อชนะกรรมทั้งปวง เพื่อพ้นจากทุกข์ในโลกนี้และโลกอื่นกันแล้วหรือยัง”

จบภาค 1 (ชนะกรรม)